

Giới thiệu Phu Quân Ngốc Của Ta

Tác giả Tăng Tình Nhi vừa cho ra mắt siêu phẩm Phu Quân Ngốc Của Ta, một câu chuyện ngôn tình sắc xoay quanh ba lần bảy lượt bị sư phụ đá xuống núi, bảo là muốn nàng đi tìm vị hôn phu gì gì đó, đúng là gặp quỷ mà! Nếu không phải đúng lúc ca ca đi vắng thì lão cũng chẳng dám đá nàng xuống núi. Đá thì cũng đá rồi, vậy nàng đành phải đi xem vị hôn phu gì gì đó thôi... Vừa đến nhà vị hôn phu kia liền phát hiện truyện hot đây thú vị! Nghe nói hẳn chẳng những là kẻ ngốc mà còn sắp thành thân với vị hôn thê chỉ phúc vì hôn... Nếu sư phụ đã nói nàng là vị hôn thê của hắn như nữ nhi lạc gia thì chắc chắn sẽ không lừa gạt nàng. Vậy vị hôn thê chi phúc vì hôn kia là ai? Chắc không phải bị chỉ định hai lần chứ? Ai da, Nghe nói vị thê từ kia của hắn là người Vân gia ở Lạc Dương... Nàng thật sự rất muốn xem vị Vân gia ở Lạc Dương kia trông như thế nào mà ngay cả nàng cũng không biết... Ha ha, dùng thân phận thái y lên vào nhà vị hôn phu của mình, thật đúng là... Nàng chỉ có thể nói, nhà của kẻ có tiền đúng là lắm chuyện chó má nha. Chỉ có điều, vị hôn phu ngốc đó, tuy hơi ngốc nghếch nhưng lại khiến người ta vô cùng yêu thích. Điều này làm cho nàng quán toàn chuyện vợ vãn, vốn nghĩ muốn rút lui khỏi hôn sự này, không ngờ lại bị ngăn cản...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Thành Lạc Dương, phong cảnh diễm lệ, núi non vây quanh, phía Bắc có sông Hoàng Hà, phía Nam có Tung Sơn, Bạch Vân Sơn cùng Hoa Quả Sơn nằm trong Ngũ Nhạc. Mà hoa Mẫu Đơn ở Lạc Dương lại càng có khí chất trời sinh, duyên dáng hoa lệ, danh chấn thiên hạ, có lịch sử hơn một ngàn năm. Hàng năm, trước và sau cốc vũ*, "Hai mươi ngày hoa nở hoa tàn, giai nhân một thành đều cuồng dại". Biển hoa biển người, vô vàn sắc màu, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Năm nay, phu thê Tư Đồ vì muốn thưởng thức cảnh hoa mẫu đơn nở rộ, tiện thể thăm hảo hữu, liền mang theo nhi tử vừa tròn một tuổi từ kinh thành xa xôi tới Lạc Dương.

Phu thê Vân gia đương nhiên vô cùng cao hứng, nên thiết đãi bọn họ cực kỳ nồng nhiệt.

Mà thủ phủ của Vân gia ở Lạc Dương chắc chắn là nhà đại phú đại quý.

Đình viện, lầu các đối với gia thế của Tư Đồ gia mà nói, cũng không mấy ngạc nhiên. Thực sự làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc chính là vườn hoa mẫu đơn rất đặc biệt của Vân gia.

"Mạch đất của Lạc Dương tốt nên mẫu đơn càng là kỳ cảnh của thiên hạ." Hơn nữa, mẫu đơn của Vân gia lại càng khác biệt.

Diện tích gieo trồng trên trăm mẫu, có hơn một ngàn chủng loại. Diêu hoàng, Ngụy tử, Xanh lá, Hắc Khôi, vân vân, khiến người ta mãn nhãn. Trong đó, kinh diễm nhất chính là đoá Vương Mẫu Đơn kia, kiêu ngạo tuyệt sắc, trong nháy mắt liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thình thoảng, vườn mẫu đơn này chỉ mở ra cho người thân và hảo bằng hữu chiêm ngưỡng, người ngoài không có cách nào vào được.

Hai cặp phu thê ung dung ngồi trong biệt đình phẩm trà thưởng hoa.

Vân phu nhân vì có thai năm tháng nên vô cùng yêu thích tiểu hài tử. Tư Đồ thiếu gia vừa trắng trẻo lại mập mạp, hai mắt tròn xoe, cổ tay nhỏ đeo một cái chuông bạc, mỗi lần lắc lư đều vang lên tiếng丁丁 đang vui tai. Bé chẳng những không khóc mà mỗi lúc đùa bé, bé còn cười vui vẻ khiến Vân phu nhân yêu đến tận xương.

"Muội muội à, tiểu bảo bối này thật sự quá đáng yêu." Nàng vươn một ngón tay ra trêu đùa bé.

"Đúng vậy, bé thật sự rất ngoan, cũng không giống những đứa trẻ khác, động một tí là khóc." Tư Đồ phu nhân gật đầu, ngồi bên cạnh trêu đùa nhi tử đang nằm trong nôi.

"Hi vọng bảo bối trong bụng ta cũng đáng yêu như vậy." Nàng vuốt ve bụng, tưởng tượng dáng vẻ hài tử của mình, liền cảm thấy hạnh phúc.

"Tỷ tỷ cũng sắp sinh à?" Nhìn bụng Vân phu nhân cũng không khác biệt lắm so với lúc nàng sắp sinh.

"Còn sớm mà, mới có năm tháng thôi." Nàng mỉm cười, tiếp tục trêu đùa tiểu bảo bối trong nôi.

"Woa, sao bụng lại lớn thế này?" Đúng là có chút dọa người, mới năm tháng mà bụng đã to như lúc nàng sắp sinh vậy.

"Chắc không phải là song bào thai chứ?"

"Không biết." Nàng không quá để tâm, chỉ cần hạ sinh hài tử khỏe mạnh cường tráng là đã mãn nguyện rồi.

"Chỉ cần hài tử khỏe mạnh là ta an tâm."

"Đúng thế." Tư Đồ phu nhân gật gù đầu, bày tỏ tán thành. Có mẫu thân nào mà không mong hài tử khỏe mạnh?

"Phải rồi, muội muội." Thật sự là quá thích tiểu bảo bối này, nên nàng vừa nghĩ ra chuyện thú vị.

"Tỷ tỷ, chuyện gì ạ?" Tư Đồ phu nhân khó hiểu nhìn nàng.

Vân phu nhân vuốt ve bụng, dịu dàng nói: "Ta thật sự rất thích tiểu bảo bối này, nếu ta sinh nữ nhi, sẽ để bọn nó thành thân, có được không?"

Nghe xong đề nghị của nàng, hai mắt Tư Đồ phu nhân sáng lên, lập tức đồng ý. Còn vội vàng kéo trượng phu tới, lấy ngọc bội long phượng của tổ truyền ra, tặng cho Vân phu nhân làm tín vật.

"Phu nhân, nếu Vân đại tiểu sinh nhi tử từ phải làm sao?" Cái này cũng rất có khả năng.

"Vậy để bọn chúng dùng miếng ngọc bội này làm chứng, kết nghĩa kim lan thôi." Ha ha, nàng đã nghĩ kỹ rồi, tình huống gì cũng lường qua.

"Được." Vân phu nhân cũng lấy kim khóa tổ truyền ra, trên mặt có khắc hình hoa mẫu đơn điểm lệ, có thể xem như vật độc nhất vô nhị trên đời.

"Chờ sau khi bọn chúng trưởng thành, hai người cứ mang kim khóa này tới cầu thân."

Tư Đồ phu nhân nhận lấy kim khóa, cẩn thận cất vào trong ngực, gật đầu đồng ý.

Trưởng bối hai nhà nhìn nhau cười, về sau hai nhà bọn họ sẽ thân càng thêm thân rồi.

*****

"Oa oa. . . Oa oa. . . Nương, nương, Tiểu Dương đau, đau quá. . . Toàn thân đau quá. . ."

Kinh thành, trong phủ Tư Đồ liên tục truyền ra tiếng khóc tê tâm liệt phế của hài nhi. Đừng nói là người thân của hài nhi, ngay cả người qua đường nghe thấy cũng không nhịn được mà đau lòng.

"Đại phu, ông mau khám xem, rốt cục là nó bị làm sao vậy, cứ luôn kêu đau. . ." Tư Đồ phu nhân lôi kéo ống tay của đại phu, vội vàng thúc giục.

Ái nhi khóc kêu khiến cho tâm nàng đau quặn, giống như có người dùng chùy sắt gõ mạnh vào tim. Nàng thật sự không hiểu, vì sao hài tử vốn khỏe mạnh cường tráng, cũng chẳng có quái bệnh gì, mà toàn thân lại đau nhức, không ai có thể chạm vào. Dù chỉ nhẹ nhàng đụng chạm, cũng khiến cho nó kêu khóc như bị roi quất.

"Phu nhân, không phải lão phu không muốn trị liệu cho tiểu thiếu gia, mà căn bản là lão phu vô năng." Đại phu lén lau giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt gượng gạo.

"Không, ông giúp nó, giúp nó đi, bắt bệnh giúp nó đi mà! Nó kêu đau, nó đang kêu đau, ông là thầy thuốc, sao có thể nói vô năng được!" Nàng ra sức lôi kéo đại phu, đau lòng nói.

Nghe ái nhi khóc kêu, nàng sao có thể để ông ta đi được, ông ta đã là vị đại phu thứ tám được mời đến rồi. Vậy mà ông ta lại nói y hệt như những vị trước, nói mình vô năng. Tất cả đại phu đều nói mình vô năng, chẳng lẽ nhi tử bảo bối của nàng. . . Có thể sẽ. . . Không, nàng không muốn như vậy, nàng tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra, năm nay nhi tử mới có tám tuổi. .

"Phu nhân, nàng bình tĩnh một chút."

Nhi tử bất ngờ trở thành thế này, không chỉ có nàng mà ngay cả hấn cũng rất đau lòng. Thế nhưng cứ lôi kéo đại phu như thế, cũng không phải cách hay.

"Bình tĩnh! Bình tĩnh! Thiếp sao có thể bình tĩnh được! Lễ nhi đau đớn kêu khóc, sao thiếp có thể bình tĩnh đây?" Nàng xoay người, nhào vào lòng phu quân, dùng lực đánh lên ngực hấn. Nhi tử đang nằm trên giường kêu đau, bọn họ thân là phụ mẫu, lại chẳng thể cứu nó, bảo nàng bình tĩnh thế nào?

Ai. . .

Hấn thở dài, ôm chặt ái thê, sau đó phân phó tỷ nữ đứng ở bên cạnh: "Xuân Lan, tiễn Lư đại phu ra ngoài đi." Nếu ông ta đã nói mình vô năng, thì có ở lại đây cũng vô dụng.

"Không, ông ta không được đi." Nghe phu quân nói tiễn đại phu ra ngoài, Tư Đồ phu nhân lập tức túm chặt cổ áo phu quân, sốt ruột nhìn hấn.

Hấn vỗ nhẹ tay nàng, ý bảo nàng cứ bình tĩnh.

"Ta lập tức tiến cung gặp hoàng thượng, mời thái y tới giúp đỡ, Lễ nhi của chúng ta sẽ tốt thôi." Nếu đại phu bên ngoài đã bó tay thì hấn đành phải tiến cung mời thái y.

"Đúng rồi, suýt nữa quên, chàng đi nhanh, đi nhanh."

Lời nói của hấn làm cho hai mắt nàng sáng lên, vội vàng đẩy phu quân, giục hấn đi mau.

Khẽ gạt đầu, hấn phân phó hạ nhân chuẩn bị ngựa, vội vã tiến cung.

Tuy Tư Đồ lão gia không hề đảm nhận chức vụ gì trong cung, nhưng lại là huynh đệ kết bái với hoàng đế. Trước kia hấn đã giúp thái tử đương nhiệm lên ngôi hoàng đế, nên quan hệ giữa hai người rất sâu nặng.

Sau khi thái y thi châm giúp hải tử giảm đau, mới bắt đầu bắt mạch, chỉ là kết quả lại làm cho người ta kinh sợ.

"Thái y, rốt cuộc Lễ nhi bị sao vậy?" Thấy ái nhi đã ngừng khóc, ngủ thật say, Tư Đồ phu nhân mới yên tâm phần nào.

Thái y thở dài, cuối cùng vẫn quyết định nói sự thật cho bọn họ, muốn bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt.

"Tiểu thiếu gia không có sinh bệnh. . ."

"Không có sinh bệnh? Vậy sao nó lại kêu toàn thân rất đau?" Tư Đồ lão gia khó hiểu hỏi. Đang yên lành lại kêu toàn thân đau đớn, nhưng thái y lại nói Lễ nhi không có sinh bệnh? Không phải quá kỳ quái sao?

"Đó là độc trong thân thể đang phát tác." Thái y vẻ mặt trầm trọng nói.

"Độc? Ngài nói Lễ nhi bị trúng độc?" Thật không thể tin nổi, lại có người có thể nhẫn tâm hạ độc một hải nhi mới tám tuổi.

". . . Làm sao có thể. . ." Thân thể Tư Đồ phu nhân như nhũn ra, khó có thể tin những gì mình vừa nghe. . .

Nhìn vẻ mặt đau đớn của hai người, thái y vẫn quyết định nói hết mọi chẩn đoán của mình, bởi vì đằng sau còn tàn khốc hơn, nếu không làm cho bọn họ sớm minh bạch, sau này sẽ. . .

"Nếu ta đoán không sai thì độc trong người tiểu thiếu gia, hẳn là trúng từ trong bụng mẫu thân." Nói cách khác, loại độc này đã theo Tư Đồ tiểu thiếu gia từ lúc mới sinh rồi.

Lời của thái y làm cho Tư Đồ phu nhân lão đảo, suýt nữa thì ngã ngồi trên đất. Hai mắt nàng tròn to, ánh mắt kinh hãi đảo qua phu quân cùng thái y, sau khi xác định mình không nghe lầm, liền "Oa" một tiếng khốc to.

Tư Đồ lão gia ôm chặt thê tử, dịu dàng vỗ nhẹ lưng nàng, im lặng an ủi.

"Thái y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chẳng lẽ lúc mang thai phu nhân đã trúng độc sao? Nhưng khi ấy hấn gần như không rời nàng nửa bước, vậy nàng trúng độc từ lúc nào chứ?

"Độc trong người tiểu thiếu gia sẽ phát tác tăng dần theo tuổi tác. Đây là lần phát tác đầu tiên, từ nay về sau, sẽ thành một năm một lần, dần dần biến thành nửa năm một lần, một quý một lần, càng về sau sẽ thành mỗi tháng một lần."

Tuy độc này không hề nguy hiểm tới tính mạng, nhưng sẽ hành hạ người ta trong thời gian dài, khiến người ta sống không bằng chết.

"Tuy loại độc này không cướp tính mạng ngay, nhưng lại khiến người ta toàn thân đau đớn, thậm chí còn ăn mòn trí óc, chỉ là. . ." Cho dù không chết người ngay, nhưng cũng sẽ khiến người ta đoán mệnh.

"Có giải được không?"

Tự thuật của thái y làm cho Tư Đồ phu nhân khốc không thành tiếng, vẫn là Tư Đồ lão gia bình tĩnh hơn.

"Ta sẽ nghiên cứu thật kỹ, hi vọng có thể giải được." Tuy nói như vậy, nhưng thái y cũng không dám chắc.

Thật ra đại phu vô năng không phải vì y thuật kém, mà là độc này thật sự kỳ lạ. Ông ta cũng là cơ duyên xảo hợp, từng đọc qua một bản sách thuốc, nếu không cũng sẽ bất lực. Có lẽ ông ta nên quay về tìm tòi, xem có tìm được manh mối không.

"Làm phiền thái y rồi." Chỉ cần còn cứu được, đó chính là hi vọng.

"Lão phu sẽ tận lực tìm ra thuốc giải cho tiểu thiếu gia, nhưng vẫn xin Tư Đồ lão gia cùng phu nhân chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nếu vẫn không tìm ra giải được cho tiểu thiếu gia trước 24 tuổi, thì. . ." Nếu ông ta nhớ không lầm, trong sách có ghi dài nhất có thể sống được 16 năm, nhưng ngắn nhất thì chỉ có 10 năm.

"Ừm, ta biết rồi." Tư Đồ lão gia nặng nề đáp, tỏ ý đã hiểu.

Chuyện bọn họ có thể làm bây giờ chính là liệu mạng tìm ra thuốc giải.

*****

Một trận lửa lớn nổi lên, chỉ trong một đêm, thủ phủ của Vân gia ở Lạc Dương đã thành đồng tro tàn.

Trận hỏa hoạn vô tình kia chẳng những thiêu rụi vườn mẫu đơn danh tiếng, mà còn cướp đi tính mạng của gần trăm người Vân gia, bao gồm cả Vân lão gia cùng phu nhân. Đại thiếu gia và tiểu thư song sinh mới năm tuổi của Vân gia cũng biến mất trong trận đại hỏa.

Có người nói bọn họ bị chết cháy, cũng có người nói bọn họ được hảo bằng hữu của phu thê Vân thị cứu đi, thậm chí còn nói hai người đã hóa thành lệ quý, lưu luyến trong tòa phế tích của Vân gia. Tóm lại, có rất nhiều bản truyền ngôn, tốt có xấu có, giật gân có, tin vệt có, nhưng sự thật ra sao, thì sau mười năm vẫn không ai biết.

Sau đại hỏa hoạn năm năm, cũng là lúc Tư Đồ Dương Lễ mười lăm tuổi, Tư Đồ gia đã phái người đi tìm người Vân gia, muốn hỏi xem có thể gả tiểu thư mười bốn tuổi cho Lễ nhi không? Vậy mà, thật không ngờ lại nhận được tin Vân gia bị một trận lửa lớn đốt thành tro tàn, thậm chí còn không có người sống sót.

Tư Đồ gia lập tức chìm trong bóng tối, không chỉ vì thương xót hảo hữu, càng vì nhân duyên của nhi tử.

Vốn cho rằng, Vân gia có thể nể tình quan hệ giữa hai nhà, nguyện ý gả ái nữ cho Lễ nhi, không nghĩ tới. . .

Tất cả bọn họ đều biết, cho dù Tư Đồ gia có quyền có tiền ra sao, chỉ dựa vào tình hình của Lễ nhi, cũng sẽ chẳng có ai nguyện ý gả nữ nhi của mình cho hắn. Ai sẽ nguyện ý để nữ nhi vừa gả tới chưa được mấy năm đã phải thủ tiết, thậm chí còn phải chăm sóc một phu quân bị nhọc trí.

Nghĩ muốn vì Tư Đồ gia lưu lại một chút huyết mạch, hiện tại xem ra đã vô vọng rồi.

Hiện tại, Tư Đồ lão gia cùng phu nhân chỉ có thể ôm một tia hi vọng, hi vọng một ngày nào đó sẽ xuất hiện một người cảm ngọc bội long phượng của tổ truyền tới cửa nhận thân.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bị Đá Xuống Núi

Trên đỉnh Tuyết Sơn có một tòa phủ tên gọi Bất Xuất, ở đó có một quái nhân tự xưng Du Dương đạo trưởng, về phần họ của hắn là gì thì đã sớm bị người đời quên lãng.

Nói hắn quái, thứ nhất là vì hắn không thích cùng người giao thiệp, ngay cả khi xuống núi mua nhu yếu phẩm, hắn cũng toàn che mặt. Thứ hai là ở trên đỉnh núi băng tuyết ngập trời, hắn chỉ vận một chiếc áo đơn trắng như tuyết, cho dù ai nhìn cũng cảm thấy lạnh, nhưng hắn vẫn sống tốt dưới cái lạnh -10 độ. Thứ ba là hắn có võ công cao cường, tất nhiên đây chỉ là lời đồn mà thôi, dân chúng dưới chân núi cũng chưa từng thấy qua. Cuối cùng là hắn sống cô độc trên đỉnh Tuyết Sơn.

Thế nhưng, mười năm trước, quái nhân này lại dắt theo hai tiểu oa nhi lên núi, mọi người đã từng hoài nghi hai tiểu oa nhi kia không bị đông chết thì chính là đói chết. Vậy mà mười năm trôi qua, hai tiểu oa nhi đó chẳng những bình an trưởng thành mà còn vô cùng xinh đẹp.

Hai tiểu oa nhi này chính là đôi huynh muội song sinh duy nhất còn sống sót của Vân gia trong trận đại hỏa hoạn năm đó. Ca ca Vân Chi Kỳ và muội muội Vân Mộng Khởi.

Hóa ra, năm đó phu thê Vân thị đã sớm biết gia đạo sẽ xảy ra chuyện, mới viết một phong thư cầu cứu, hi vọng hắn có thể xuất núi giúp bọn họ vượt qua kiếp nạn. Đáng tiếc, hắn đã tới trễ một bước, chỉ kịp cứu hai tiểu oa nhi, những người khác, bao gồm phu thê Vân thị, đều táng thân trong biển lửa.

"Sur phụ, người đang nghĩ gì vậy?" Vân Mộng Khởi ngồi xuống trước mặt Du Dương đạo trưởng đang lâm vào trầm tư, hai tay chống cằm, tò mò nhìn hắn.

Hiếm khi thấy được vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ của sư phụ, ai, nàng muốn không hiểu kỳ cũng khó.

". . ." Nhìn tiểu cô nương tự tay mình nuôi lớn, hắn không khỏi cảm thán.

Thời gian đúng là không buông tha người, nhớ ngày nào tiểu nha đầu này còn kéo ống tay áo của hắn, khóc sụt sùi, giờ đã chẳng thấy đâu. Hiện tại, nàng đã trở thành một cô nương điểm lệ, hơn nữa còn rất tinh quái.

"Sư phụ, người còn ở đây không vậy?" Tay nhỏ xinh quơ quơ vài cái trước mắt hắn, liền phát hiện hai mắt hắn mờ mờ, không biết tâm trí đã phiêu lãng nơi nào.

Hắc hắc, nếu hắn còn tiếp tục ngẩn người, thì nàng sẽ. . . Ở trong lòng thầm tính toán nên trêu chọc sư phụ mình như thế nào, nàng hoàn toàn không chú ý tới Du Dương đạo trưởng đang dùng ánh mắt sâu sắc nhìn nàng.

Hắn cốc đầu nàng một cái, tức giận trách cứ: "Suốt ngày nghĩ trêu chọc người khác, giờ còn muốn quấy phá sư phụ, con không muốn sống nữa chẳng?"

Quý nha đầu này, hàng ngày đều chạy loạn trong rừng, nếu không có ca ca nàng áp chế thì sớm trở thành dã nha đầu rồi. Sao có thể giống như bây giờ, ít nhất nhìn qua cũng rất đoan trang, tú lệ.

Mà kế hoạch của hắn, hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất để thực hiện. Bởi vì Vân Chi Kỳ chính là một nam nhân luyện muội nghiêm trọng, hôm qua vừa vặn bị hắn phái xuống núi làm việc.

"Hắc hắc, bị người phát hiện rồi!" Nàng ôm đầu, chút xíu ngượng ngùng vì ý xấu bị phát hiện cũng chẳng có, ngược lại còn vô cùng hào phóng thừa nhận.

Dù sao thì Du Dương đạo trưởng đã sống cô độc mấy chục năm, sao có thể chăm sóc được tiểu hài tử. Nếu nói hai hài tử này được hắn chăm sóc, chẳng bằng nói hắn và Vân Mộng Khởi đều được Vân Chi Kỳ nuôi dưỡng.

Từ nhỏ, Vân Chi Kỳ đã là một nam hài cực kỳ có trách nhiệm, hơn nữa còn được cha nương dạy bảo, phải chăm sóc, bảo vệ muội muội thật tốt. Tuy muội muội chỉ ra đời sau vài khắc, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ lời dạy của cha nương.

Sau khi gia đạo gặp biến cố, mặc dù trong lòng rất muốn báo thù, nhưng hắn cũng biết sức lực hiện tại còn chưa đủ, vì vậy, hắn liền trụ lại trên đỉnh Tuyết Sơn, vừa chăm sóc muội muội, vừa chuyên tâm tập võ.

Dựa vào nghị lực cùng tư chất thông tuệ của hắn, thật sự đã luyện thành một thân tuyệt thế võ công. Ngay cả Du Dương đạo trưởng cũng không còn là đối thủ của hắn nữa.

Lần này, Du Dương đạo trưởng dùng tin tức của kẻ thù, lừa Vân Chi Kỳ xuống núi.

Còn Vân Mộng Khởi thì ngược lại, lúc còn ở nhà, nàng được cha nương và huynh trưởng sủng ái, sau khi xảy ra chuyện, vẫn được huynh trưởng bảo vệ và nuông chiều, khiến cho nàng càng vô pháp vô thiên. Hơn nữa, vì Vân Chi Kỳ thường xuyên luyện công, không thể trông coi nàng, nên nàng thường đi thám hiểm quanh đỉnh Tuyết Sơn.

Tuy võ công không bằng Vân Chi Kỳ, nhưng do có tư chất nên võ công cũng được bảy tám phần. Thêm nữa, trên Tuyết Sơn có rất nhiều kỳ trân dị quả, nàng ăn cái nọ, bồi bổ cái kia, nên công lực cũng cao hơn một bậc so với người thường. Tất nhiên, nàng sao so được với Vân Chi Kỳ, nếu gặp phải sư phụ thì nguy to.

Ngoại trừ thích thám hiểm đỉnh Tuyết Sơn, nàng còn thích ngâm ngẩn trong sơn động phía sau núi.

Trong sơn động đó lưu trữ rất nhiều loại sách hắn thu thập khi còn trẻ, nhiều nhất vẫn là sách thuốc. Lúc còn trẻ, có một khoảng thời gian hắn đặc biệt trầm mê nghiên cứu các loại y thuật, làm cho hắn thu thập rất nhiều sách thuốc kỳ quái, bất tri bất giác đã đặt đủ vài ngăn tủ.

Thân là sư phụ, hắn nghiên cứu nhiều nhất chính là thuật cứu người, tất nhiên, từ lúc bắt đầu học, hắn vẫn chưa cứu nổi một ai, cũng lắm chỉ là lý luận suông thôi. Còn nàng lại chạy tới nghiên cứu độc thuật kỳ quái, nàng từng làm nũng bắt ca ca tới Đường Môn và Miêu tộc trộm bí tịch chế độc gì gì đó. Đối với Vân Chi Kỳ luôn sùng muội muội mà nói, dĩ nhiên là luôn thỏa mãn yêu cầu của nàng rồi.

Chỉ là, nàng nghiên cứu nhiều sách liên quan đến độc được như vậy, cũng luyện thành bản lĩnh giải độc. Không phải hắn khoác lác, hắn dám nói: trong thiên hạ này, không có độc nào mà nàng không giải được.

Nếu Du Dương đạo trưởng mang hai đứa trẻ này lên đây, thì Vân Mộng Khởi là do chính ca ca mình nuôi lớn. Vân Chi Kỳ thì khỏi cần nói, chẳng những phải chăm sóc muội muội, mà nhân tiện còn chiếu cố luôn sư phụ như hắn, lâu dần, địa vị của hắn trong mắt hai đồ đệ này, dần sụt giảm nghiêm trọng.

Đã quen tự do, hắn đương nhiên chẳng thêm để ý hai đồ đệ vô lễ, nhiều khi hắn còn cùng chơi đùa, nên hai đồ đệ càng không tôn trọng hắn. Vân Chi Kỳ thì dồn hết sức lực vào việc báo thù và chăm sóc muội muội, hoàn toàn coi nhẹ hắn. Còn Vân Mộng Khởi lại luôn trêu chọc, luôn muốn chinh hắn. Tuy ba người sống tách biệt trên đỉnh Tuyết Sơn nhưng lại rất vui vẻ. Ít ra thì tự hắn nghĩ như vậy.

"Khởi nhi, sư phụ có việc muốn nói với con." Thu lại vẻ đùa cợt thường ngày, hắn nghiêm túc nói.

"Dạ." Hiếm khi thấy sư phụ nghiêm túc như vậy, nàng cũng rất phối hợp ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn hắn, chờ hắn nói chính sự.

"Con có biết ngọc bội trên cổ mình là gì không?"

"Cái này à? Không phải là ngọc sao?" Giữ chặt miếng ngọc bội vẫn đeo trên cổ, nàng khó hiểu nhìn sư phụ, giống như hắn đang hỏi một vấn đề thật ngu ngốc.

"Vậy con có biết lai lịch của nó không?" Nhìn miếng ngọc long phượng quý giá, trong mắt hắn dần hiện lên ánh sáng kỳ dị, nhưng rất nhanh đã bị che giấu.

Đang cúi đầu chuyên tâm nghiên cứu ngọc bội, Vân Mộng Khởi hoàn toàn không phát hiện ra ánh sáng chột lóe trong mắt hắn.

"Có lai lịch gì?" Chẳng phải chỉ là một khối ngọc sao? Còn có lai lịch gì?

"Nó là tín vật chi phúc vi hôn của con."

Lúc phu thê Vân thị mất, hai hài tử đều còn quá nhỏ, nên chắc chưa có cơ hội để nói cho bọn nó biết. May mà bọn họ có nhắc qua, nên hấn mới nhớ lảng máng. Nếu không phải đột nhiên nhớ ra năm nay nàng đã 17 tuổi, đến lúc nên thành thân, thì hấn cũng đã sớm quên rồi.

"Chỉ phúc vì hôn?" Nàng tròn tròn hai mắt, giống như nghe được truyện vô cùng khó tin. Vẫn nghĩ ngọc bội này chỉ là di vật của cha nương để lại thôi, thật không ngờ. Nàng mơ hồ hiểu được, vì sao chỉ có mình nàng đeo ngọc bội này, mà ca ca lại đeo một kim khóa có khắc hình mẫu đơn của gia tộc.

"Đúng vậy." Du Dương đạo trưởng gật đầu xác nhận.

"Vội ai ạ?" Nàng nhìn ngọc bội, nhủ mảy mò. Trong nhất thời, nàng chưa thể tiếp nhận nổi, cũng thật bất ngờ vì câu chuyện đằng sau khối ngọc này.

"Tur Đồ thiếu gia của Tur Đồ phủ ở kinh thành." Hấn chỉ biết đến như vậy, chuyện đã bị quên lãng nhiều năm, dĩ nhiên là hấn không đi tìm hiểu rồi. Ngoại trừ chuyện này, cái gì hấn cũng không biết.

Giống như ngộ ra cái gì, nàng liền híp mắt, hỏi hấn: "Đột nhiên người nói cho con biết chuyện này là có ý gì?"

Nàng mới không tin hấn chột nhó ra lai lịch của khối ngọc này, chắc chắn là có ý xấu rồi.

"Đồ đệ à, con đã 17 tuổi rồi, cũng nên lập gia đình thôi. . ."

Về phần Chi Kỳ, hấn lại chẳng thấy lo lắng. Dù sao nam hài và nữ hài rất khác nhau, hấn không muốn nàng trở thành gái lơ thì, vậy sẽ rất có lỗi với phu thê Vân thị.

"Người muốn đuổi con xuống núi?" Không phải hấn muốn nàng xuống núi, tới kinh thành tìm vị hôn phu vô tích sự kia chứ?

"Không không không, sao sư phụ có thể nhẫn tâm đuổi con xuống núi chứ." Hấn vội xua tay, tỏ vẻ mình vô tội, cho dù có đánh chết, cũng sẽ không thừa nhận.

"Vậy người muốn làm gì?" Nàng có ngốc mới tin hấn.

"Mối hôn sự này là do cha nương con lúc sinh thời đã đính ước cho, con không thể để cha nương chết không nhắm mắt chứ." Cứ chụp mũ nàng trước, hấn tin nàng sẽ ngoan ngoãn xuống núi, hắc hắc, đến lúc đó, hấn có thể khôi phục cuộc sống an tĩnh rồi.

". . ." Tuy ký ức về cha nương rất mơ hồ, nhưng nàng không thể không để ý tới tâm nguyện của họ.

"Ý của ta là, con cứ xuống núi nhìn thử, nếu thích thì hoàn thành tâm nguyện của cha nương con, nếu không thích, cho dù có hủy bỏ hôn ước, sư phụ cũng sẽ không trách. Ngược lại, ta có thể giúp con giải thích trước mộ phần của cha nương. Sư phụ còn. . ." Bất kể ra sao, cứ đá nàng xuống núi trước rồi tính sau. Nghĩ đến một cuộc sống an tĩnh, hấn không nhận được tiếp tục hứa hẹn.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nàng vẫn quyết định đi một chuyến tới kinh thành. Coi như là hoàn thành tâm nguyện của cha nương, giống như sư phụ nói, nếu không thích thì có thể hủy hôn.

"Được, con sẽ đến kinh thành."

Nàng vừa dứt lời, Du Dương đạo trưởng đã vội vàng cầm tay nải đã chuẩn bị trước, bỏ vào lòng nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, liền nhanh chóng đẩy người ra cửa, bỏ lại một câu "Hãy bảo trọng" rồi "rầm" một tiếng, đóng cửa lại, khóa bên trong, chính thức đá nàng ra ngoài.

Ôm chặt tay nải, nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, hiểu rõ mình đã bị lừa.

Chết tiệt, bị lão nhân kia làm cho ù ù cạc cạc, nàng còn tưởng rằng lão thật sự suy nghĩ cho mình, nào ngờ, kết quả lại là âm mưu đá nàng xuống núi mà thôi.

Hôm qua ca ca muốn xuống núi làm việc, cũng là do lão sắp đặt.

Nàng tức giận trừng cánh cửa, chỉ hận không thể phá vài cái động trên đó.

Lão nhân đáng ghét, lại dám đối xử với nàng như vậy, nàng tuyệt đối không để lão ta sống tốt.

Vì thế, chỉ thấy nàng lúi húi gầy gầy cái gì ngoài công, sau đó đắc ý phui phui bụi trên tay, rồi vui vẻ xuống núi.

Nếu biết cha nương đã sớm lo nơi chốn cho mình, thì chẳng cần lão đuổi, tự nàng cũng sẽ xuống núi. Không biết cha nương tìm cho mình vị hôn phu như thế nào.

Nếu ca ca trở về không thấy nàng, liệu có tức giận không? Biết trước thì nàng đã viết một phong thư để trong son động, tránh cho ca ca trở về, tìm không thấy người sẽ sốt ruột.

Do dự xem có nên quay về viết một phong thư không, cuối cùng nàng vẫn quyết định không quay về, đơn giản vì nàng lười leo lên lần nữa.

Trái lại, nàng đã quên mất mình có một thân khinh công trác tuyệt, chỉ cần chưa tới một khắc là có thể tới sau núi. Nhưng nếu máu lười nổi lên, nàng sẽ

chẳng thèm quan tâm nữa.

Cái này có thể coi là một "Ưu điểm" của Vân Mộng Khởi.

Võ công của nàng rất khá, cũng rất thông minh, nhưng từ nhỏ hay ỷ lại ca ca, ngoại trừ lúc nghiên cứu độc dược và chế tạo giải dược, hầu như là nàng rất lười động thủ. Trong truyền thuyết có nhắc tới loại người có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi, nàng chính là ví dụ tốt nhất.

Vừa xuống núi, vừa nghĩ đến mình đã trả thù được sư phụ, nàng liền không nhịn được cười. Vì vậy, trên đường xuống núi, tâm tình của nàng đều rất tốt.

Xế chiều hôm đó, trên đỉnh Tuyết Sơn vang vọng một tiếng kêu thảm thiết.

Thì ra Vân Mộng Khởi đã dùng một thứ gì đó có rất nhiều trên đỉnh Tuyết Sơn, chính chết Du Dương đạo trưởng. Về phần là cái gì, thì đương nhiên chính là tuyết rồi.

Trước cổng bị nàng lấp đầy tuyết, chiều cao gần bằng một gian nhà gỗ. Lúc Du Dương đạo trưởng kéo cửa bước ra, liền bị một ụ tuyết chôn sâu phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: 1.2: Kẻ Mù Đường Siêu Cấp

Vân Mộng Khởi nhàn nhã, đắc chí xuống núi. Sau một ngày dạo chơi khắp trấn nhỏ ngay dưới chân núi, nàng liền trọ lại một đêm trong một khách điểm ngay trên trấn.

Nàng vô cùng tự tin mình có thể thuận lợi đến kinh thành. Dọc đường đi, nàng chỉ mãi du sơn ngoạn thủy nên đã sớm quên một chuyện quan trọng, ngay cả sư phụ đại nhân cũng vì muốn nhanh chóng đuổi nàng xuống núi, mà quên luôn một điều: vị tiểu thư Vân gia, cô nương Mộng Khởi là kẻ mù đường siêu cấp.

Nhớ năm xưa, tuy nàng rất thích chạy lăng xăng trong núi, nhưng kết quả cuối cùng toàn là bị lạc đường, lần nào ca ca thân yêu cũng phải đi tìm nàng về.

Lần này, không biết nàng có thể thuận lợi tới kinh thành không? Hoặc là nói, nàng phải mất bao lâu mới đến được kinh thành.

Đội nàng nhớ ra khuyết điểm này, thì đã là ngày hôm sau rồi.

Nghĩ nát óc, rốt cục nàng cũng nghĩ ra một cách, chính là nhờ người biết đường vẽ giúp nàng một tấm bản đồ.

Nàng vô cùng cao hứng cầm bản đồ, chạy tới chuồng ngựa mua một con ngựa, rồi lập tức hướng về "Kinh thành".

Dọc đường đi, nàng vui vẻ ăn uống, chỗ nào có náo nhiệt liền chui vào góp vui, hoàn toàn chẳng thèm để ý xem lúc nào mới đến được kinh thành. Nàng vẫn rất lạc quan cho rằng, chỉ cần dựa vào "Bản đồ" thì một ngày nào đó nàng sẽ tới được kinh thành.

Cứ như vậy mà nhìn đồng hồ tây, nơi này xem, nơi kia dạo, nàng vẫn dựa theo đường đi mình nhận định, cũng chưa từng nghĩ qua có đi nhầm hay không.

Với nàng mà nói, đường đi có đúng hay sai thì nàng cũng chẳng biết.

Chỉ là, đúng chính là đúng, sai vẫn là sai, có đi nhầm thì vẫn sẽ phát hiện được thôi.

"Woa, nơi này thật náo nhiệt."

Vân Mộng Khởi nhìn cảnh chợ đông đúc, nhìn không được cảm thán. Đây là lần đầu tiên nàng thấy cảnh huyên náo đến vậy.

"Bánh bao thịt thơm quá. . ." Ngửi được hương thịt thơm nồng, nàng mới phát hiện ra mình đang đói bụng.

Nàng lập tức bước tới quán bánh bao thịt, đứng ở trước sạp, hai mắt tràn ngập khát vọng nhìn lồng bánh hấp kia, suýt nữa thì chảy nước dãi.

Người bán hàng thấy sinh ý tới cửa, liền nhiệt tình chiêu đãi nàng.

"Cô nương, bánh bao thịt trong tiệm của ta là ngon nhất, cô có muốn thử không?"

Hai tay cầm bánh bao đưa tới trước mặt nàng, nhìn dáng vẻ tham ăn của nàng, người bán hàng liền cảm thấy có chút tự hào.

"Muốn, muốn, đương nhiên là muốn. . ." Nàng gật đầu như gĩa tỏi, lập tức nhận lấy bánh bao, bắt đầu ăn ngấu nghiến. Nhìn nàng thật giống như quỷ đói đầu thai, hai ba lần cắn đã ăn sạch một cái bánh bao lớn.

"Ngon, rất rất ngon! Ta chưa bao giờ được ăn một cái bánh thơm ngon đến vậy."

Bởi vì gấp rút lên đường, nên nàng cũng không ăn uống từ tẻ lắm. Bánh bao thịt này so với những thứ linh tinh dọc đường, đúng là đại mỹ vị.

Ăn hết bánh trong tay, nàng lại tròn mắt nhìn cái khác, giống như chưa được ăn thỏa thích, rất muốn ăn thêm vài cái nữa.

Chủ quán thấy thế, lập tức lợi dụng thời cơ đẩy mạnh tiêu thụ bánh bao thịt.

"Tiểu cô nương, muốn ăn nữa không? Còn rất nhiều đó."

"Muốn, muốn, muốn!" Vừa nhận bánh bao, nàng liền vui vẻ nhét đầy miệng, lòng thầm nghĩ người bán bánh bao này thật sự rất nhiệt tình.

"Tiểu cô nương, bánh bao này giá hai văn tiền một cái." Tuy chỉ là một sạp nhỏ, nhưng vẫn phải lễ phép, chu đáo trong lời nói, thỉnh thoảng cũng có đại gia hào phóng vung tay, cho nên, nhất định phải cung kính.

"Được." Nàng lấy túi tiền trong ngực, lấy ra một lượng bạc cho hắn.

". . . Cô nương, ta không có tiền lẻ. . ."

Trời ạ, chỉ hai cái bánh bao mà đưa cả một lượng bạc, bảo hắn trả lại thế nào đây? Đâu phải ngày nào hắn cũng bán được một lượng bạc!

"Vậy thì thôi." Chẳng thèm liếc hắn tới một lần, hai mắt nàng vẫn dán chặt vào lồng bánh hấp.

"Không, không. . . Không cần nữa?" Lần này, hắn chẳng những muốn kêu trời, mà còn muốn kêu cả Phật tổ nữa. Vậy mà thật sự cho hắn gặp được đại gia. . . A, không đúng, phải là tiểu cô nương hào phóng.

Thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm lồng bánh, hắn lập tức cầm giấy gói, lấy vài cái bánh bao thịt nóng hổi trong lồng hấp, bỏ vào túi, sau đó đưa cho nàng.

"Tiểu cô nương, cô cầm đi ăn đường đi."

"Vâng, cảm ơn." Nàng vui vẻ cầm túi, rồi ôm chặt vào lòng. Sau khi nhìn ngang ngó dọc, mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Đại thúc, nơi này náo nhiệt như vậy, có phải là kinh thành không?"

Nàng từng nghe ca ca nói qua, kinh thành vô cùng phồn hoa náo nhiệt, kẻ đến người đi đầy đường, tiếng rao hàng luôn quanh quẩn bên tai. Mà hiện tại, nơi nàng đang đứng cũng có vài phần giống với miêu tả của ca ca, hắn đúng là kinh thành đi.

Chủ quán bật cười, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, thuận miệng đáp: "Cô nương, nơi này sao có thể là kinh thành được? Kinh thành còn xa vạn dặm cơ."

"Xa vậy sao. . ." Dứt lời, nàng liền lấy ra một cái bánh bao, tiếp tục ăn.

"Vậy đây là đâu?"

Nơi đông đúc thế này còn chưa phải là kinh thành, vậy chẳng phải kinh thành sẽ náo nhiệt hơn sao? Woa, vừa nghĩ tới đây, nàng liền muốn bay ngay đến kinh thành. Chỗ đó chắc chắn sẽ rất thú vị đây!

"Nơi này là Hàng Châu." Vừa nhắc đến quê hương của mình, chủ quán lập tức thao thao bất tuyệt.

Khen Hàng Châu đẹp như thế nào, cảnh sắc tốt bao nhiêu, cái gì mà địa linh nhân kiệt, mỹ nữ như mây, cảnh vật như họa...chỉ cần là điều tốt, hắn đều kể đầy đủ.

Đáng tiếc, hiện tại Vân Mộng Khôi chỉ thấy hứng thú với kinh thành, mặc kệ hắn vẽ Hàng Châu đẹp thế nào, nàng cũng chẳng quan tâm.

"Đại thúc à, muốn đến kinh thành thì đi thế nào?"

Đại thúc nói kinh thành còn ở khá xa, nhưng sao nhìn bản đồ lại chính là nơi này? Chẳng lẽ nàng đi nhầm đường? Cũng không đúng, nàng toàn đi theo bản đồ mà, sao sai được? Chẳng lẽ. . . Thù sinh kia vẽ bản đồ giả cho nàng?

Nàng chỉ đổ lỗi cho kẻ khác, hoàn toàn không nghĩ đến bản thân đã lạc đường.

"Kinh thành? Ra khỏi cửa bắc, đi dọc quan đạo về phía bắc, vài ngày là tới." Chỉ tay về hướng bắc, chủ quán chỉ đường cho nàng theo cách hiểu của người bình thường. Chỉ có điều, từ trước đến giờ, nàng vẫn không được coi là người thường.

"Cửa Bắc?" Nhìn trái ngó phải, nàng vẫn chưa biết cửa bắc mà hắn nói ở hướng nào.

"Tiểu cô nương lần đầu tiên xuất môn à?" Bằng không, sao chẳng biết cái gì cả, ngay cả phương hướng cũng mù tịt.

"Vâng." Nàng gật đầu, xác nhận phỏng đoán của hắn.

"Vậy ta khuyên cô nên tới trạm dịch, thuê một chiếc xe ngựa, chở cô đến kinh thành, tránh cho cô bị lạc đường." Chủ quán có lòng tốt nhắc nhở.

"Trạm dịch? Xe ngựa?" Xe ngựa thì nàng biết, bởi vì đã từng thấy qua trong trấn nhỏ dưới chân núi, nhưng trạm dịch là cái gì vậy?

". . ." Lần này, chủ quán mới phát hiện ra nàng thật kỳ lạ.

Vị tiểu cô nương này ra tay hào phóng, nhưng lại không hiểu cái gì gọi là 'tiền tài bất khả lộ', cũng chẳng hiểu nhân tình thế thái, vô cùng hồn nhiên, trong sáng. Xem ra, nàng có thể là tiểu thư nhà giàu, lên bỏ nhà đi thôi.

"Sao vậy?" Thấy hắn đột nhiên nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, Vân Mộng Khởi khó hiểu hỏi.

"Tiểu cô nương, hay là ta đưa cô đến trạm dịch nhé."

Thấy nàng đặc biệt chiều cố tới sinh ý của mình, chủ quán quyết định nên giúp tiểu cô nương này một chút. Nếu nàng xảy ra chuyện thì hắn sẽ rất áy náy.

"Thật không?" Nàng vui mừng nhìn hắn, trong lòng thầm cảm thán: hóa ra ca ca nói trên thế gian này có rất nhiều kẻ xấu, là lừa gạt nàng. Chẳng phải bây giờ nàng đã gặp được người tốt hay sao?

"Vâng, xin cảm tạ đại thúc."

"Đừng khách sáo." Nhìn nàng vui vẻ như vậy, chủ quán lại thấy hơi ngượng ngùng, mặt dần đỏ lên.

Vì thế, dưới sự giúp đỡ của người bán bánh bao, cuối cùng Vân Mộng Khởi cũng tới được trạm dịch để thuê xe ngựa.

Lần này, rốt cục nàng không cần lo lắng về chuyện bị lạc đường nữa, vô cùng thuận lợi tới kinh thành rồi.

Lại nhắc đến tấm bản đồ kia, thật ra, thư sinh vẽ đâu có sai, chỉ là người chẳng thể phân biệt nổi phải trái nghĩ sai hướng mà thôi.

Lấy trấn nhỏ dưới chân núi Tuyết Sơn làm mốc, thì kinh thành và Hàng Châu vừa khéo cùng một hướng, một đông bắc, một đông nam.

Dựa vào bản đồ lại càng đơn giản hơn, nàng chỉ cần đi về phía đông bắc là chắc chắn đến kinh thành.

Chỉ có điều, vị Vân đại tiểu thư của chúng ta đâu có phân biệt nổi nam bắc! Rõ ràng nên quẹo trái thì nàng lại rẽ phải, phải đi lên trên thì nàng cố tình đi xuống dưới, như vậy, nàng có thể đi đúng sao? Nếu như vậy mà có thể tới đích, thì chắc chắn phải có kỳ tích xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: 1.3: Đến Kinh Thành

Có xe ngựa cũng coi như là có người hộ tống, vài ngày sau, Vân đại tiểu thư của chúng ta đã thuận lợi đến kinh thành.

Vừa bước vào, Vân Mộng Khởi không nhịn được thầm cảm thán: kinh thành thật sự khác biệt so với những trấn nhỏ kia, nơi đây đúng là quá phồn hoa.

Lần này, nàng có cảm giác như Lưu bà bà đi dạo quan viên, thấy cái gì cũng lạ lẫm, cái gì cũng muốn chơi, ngay cả đồ ăn trong quán trọ cũng thấy rất mỹ vị.

Sau khi tìm được quán trọ, nàng bắt đầu dạo khắp kinh thành.

Chỗ nào đông đúc, nơi đâu náo nhiệt, tuyệt đối phải có mặt nàng. Song, nàng vẫn không quên chính sự.

"Tiểu nhị ca, ngươi có biết Tư Đồ gia ở đâu không?" Nếu nàng nhớ không lầm thì sư phụ từng nói qua: Tư Đồ gia là nhà quyền quý ở kinh thành, vậy, chắc chắn có rất nhiều người biết.

Quả nhiên, nàng vừa hỏi, tiểu nhị lập tức thao thao bất tuyệt một đồng tin tức về Tư Đồ gia.

Trong đó, hấp dẫn nhất chính là hôn sự của Tư Đồ thiếu gia với đại tiểu thư Vân gia ở Lạc Dương.

"Cô nương là người lạ, chắc không biết: công tử nhà Tư Đồ - Tư Đồ Dương Lễ chính là một kẻ nhược trí. Mọi người vẫn cho rằng sẽ chẳng có cô

nuông nào nguyện ý gả cho hắn, không nghĩ tới, vị đại tiểu thư Vân gia kia lại tự tìm đến cửa, yêu cầu thực hiện hôn ước. Lúc ấy, Tư Đồ lão gia và phu nhân đều vui sướng đến ngất trời, còn giọng trống khua chiêng bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ, chọn ngày thành hôn là 15 tháng sau. Tuy vị tiểu thư Vân gia kia không quá diễm lệ, nhưng lại rất dịu dàng, đoan chính. Có lẽ, nàng cũng biết vị tiểu gia đó chẳng còn sống được bao lâu nữa, cộng thêm gia sản to lớn của Tư Đồ gia, mới bằng lòng gả vào..."

"Vân gia ở Lạc Dương?" Hà hà, nàng nghe được tin tức mới thú vị làm sao.

"Đúng vậy, có lẽ cô nương chưa biết, Tư Đồ gia là nhà quyền quý ở kinh thành, mà Vân gia ở Lạc Dương cũng chẳng kém cạnh, cũng là nhà quyền quý ở Lạc Dương, hai nhà đều giàu có, xem như là môn đăng hộ đối. Chỉ có điều, nghe nói trận đại hỏa hoạn vài năm trước đã thiêu rụi Vân gia rồi. Vị đại tiểu thư Vân gia lưu lạc nhiều năm, có lẽ đã chịu nhiều cực khổ, nên mới nguyện ý gả cho Tư Đồ thiếu gia si ngốc."

Nói tới nói lui, gần như toàn bộ người trong thành đều cho rằng vị đại tiểu thư này nguyện ý gả cho tên ngốc Tư Đồ Dương Lễ, chắc chắn vì vinh hoa phú quý của Tư Đồ gia.

"Kẻ ngốc?" Lúc tiểu nhị nói Tư Đồ thiếu gia là kẻ nhọc trí, nàng còn tưởng mình nghe lầm, không ngờ lại nghe thấy hai chữ 'kẻ ngốc', nàng mới dám xác định mình nghe chuẩn.

"Ừm, nghe nói là do lúc nhỏ mắc bệnh nặng, ảnh hưởng tới đầu óc, nên mới biến thành kẻ ngốc như bây giờ."

"Bệnh nặng? Bệnh gì thế?" Nàng chỉ nghe qua sốt cao có thể biến người thành kẻ ngốc, nhưng Tư Đồ gia giàu có như vậy, sao có thể xảy ra chuyện này.

"Ta cũng không rõ lắm, tuy mọi người suy đoán rất nhiều, nhưng chẳng có ai biết chân tướng cả."

Vị tiểu nhị này, thật đúng là 'tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn*' mà. Chỉ cần hắn biết, tất cả đều nói hết cho nàng.

Vân Mộng Khôi vuốt cằm, vẻ mặt đầy hứng thú, càng nghe tiểu nhị nói, nàng càng cảm thấy mình lần xuống núi này thật xứng đáng.

Qua lời kể của tiểu nhị, nàng rút ra được vài kết luận thú vị như sau:

Một là, Tư Đồ thiếu gia sắp thành thân với tiểu thư Vân gia. Mà vị tiểu thư Vân gia chính thống có hôn ước với hắn đang đứng ở đây, vậy người ở Tư Đồ gia là ai? Hơn nữa, tín vật đính ước của hai nhà đang nằm trong tay nàng, không có tín vật, sao người Tư Đồ gia có thể xác định nữ nhân đó chính là tiểu thư Vân gia?

Hai là, Tư Đồ Dương Lễ nghe đồn là vị hôn phu của nàng, à, không đúng, hiện tại đã biến thành vị hôn phu của người khác, là một kẻ nhọc trí.

Ba là, Tư Đồ Dương Lễ biến ngốc hoàn toàn là vì sinh bệnh.

Điều đầu tiên buộc nàng phải tới Tư Đồ gia điều tra xem rốt cuộc là ai lại dám giả mạo thân phận của mình. Còn điều thứ hai và ba lại khiến nàng sinh ra hứng thú với Tư Đồ Dương Lễ, nàng rất muốn nghiên cứu hắn một chút.

"À, vị khách quan này, cô hỏi kỹ về chuyện Tư Đồ gia để làm gì? Cô là thân thích của bọn họ sao?" Luyện thuyên một hồi lâu, tiểu nhị mới nhớ hỏi quan hệ của nàng và Tư Đồ gia.

"Coi như là vậy đi. . ." Vì không muốn người khác nghi ngờ, nàng chỉ có thể trả lời như thế.

Thế nhưng, nàng cũng đâu có nói sai, nàng mới là tiểu thư Vân gia chân chính, nói cách khác, nàng chính là tân nương của Tư Đồ Dương Lễ, vậy nàng cũng được coi là thân thích của Tư Đồ gia.

"À. . . Mà khách quan vừa mới hỏi gì nhỉ?" Sau khi nói một tràng dài, hắn liền quên mất chuyện chính.

". . ."

Sau một hồi im lặng, nàng mới hỏi lại lần nữa: "Ta hỏi người, Tư Đồ gia ở đâu?"

Tuy nàng rất hào hứng nghe tin bất quá từ tiểu nhị, nhưng vẫn có chút khó chịu nha!

"Ra khỏi quán trọ, cứ đi theo hướng Nam, đến đường giao nhau đầu tiên thì rẽ phải, đi thêm mấy trăm bước, là có thể thấy được đại môn sơn đỏ, nơi đó chính là Tư Đồ phủ."

"Được, cảm ơn." Hà hà, nàng quyết định đến Tư Đồ gia tìm hiểu trước.

Nhớ kỹ lời chỉ đường của tiểu nhị, nàng liền vui vẻ đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi quán trọ, nàng liền nhìn trái ngó phải, vẫn không biết được đâu là nam, đâu là bắc.

"Hướng nam ở đâu vậy?" Chán nản ngó nghiêng, thật sự vẫn chưa biết phải đi bên nào.

"Phải làm sao bây giờ. . ."

Trong lúc nàng còn đang phiền muộn, vị tiểu nhị nhiệt tình kia cũng vừa vận xướng lầu, thấy nàng vẫn đứng nhìn xung quanh, lập tức tò mò bước tới.

"Khách quan nhìn gì thế? Không phải cô nương muốn tới Tư Đồ phủ à?" Tiểu nhị cực kỳ có thiện cảm với Vân Mộng Khởi, một phần vì dáng vẻ mỹ lệ của nàng, còn lại là vì cảm giác thỏa mái khi ở cạnh nàng.

"Ừm . . Ta. . ." Nàng thật sự rất xấu hổ vì bản thân chẳng thể phân biệt nổi đông, nam, tây, bắc.

Khuôn mặt vô tội cộng thêm dáng vẻ đáng thương của nàng làm cho tiểu nhị có cảm giác mình đã hỏi một chuyện quá đáng.

"Cứ đi về phía này là tới." Tiểu nhị cũng chẳng để ý lắm, cứ như vậy mà giải quyết nan đề giúp Vân Mộng Khởi.

Người khác giúp mình, tất nhiên phải nói cảm tạ rồi! Sau khi cười ngọt ngào nói lời cảm tạ, nàng liền đi về phía tiểu nhị chỉ.

Nụ cười ngọt ngào của nàng khiến cho tiểu nhị say đắm, một lúc lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn.

"Giao lộ đầu tiên. . . Giao lộ đầu tiên. . . Đầu tiên. . . A, đây rồi." Đến khi thấy được giao lộ đầu tiên, Vân Mộng Khởi lại há hốc mồm.

Đó là một ngã tư đường, có mấy ngã rẽ, nàng thật sự không thể phân biệt được.

Nàng giơ tay lên, chỉ bên này, trỏ bên kia, tận lúc đầu óc choáng váng vẫn chưa phân rõ đâu trái, đâu phải.

Trong lúc rối rắm, lại có người vô tình giúp nàng một tay.

Một đôi phu thê trẻ tuổi giống như đang gì đó, bọn họ vừa đi lướt qua nàng, vừa nói chuyện.

"Tướng công, vị đại thúc vừa rồi dặn là phải rẽ trái." Cô nương trẻ tuổi trẻ nhác nhở.

"Ừ, bên này." Vị tướng công liền rẽ sang bên trái.

Nhìn theo bóng dáng của hai người, Vân Mộng Khởi không khỏi vui mừng.

"Ha ha, nếu bọn họ đi về bên trái, thì bên đây chắc chắn là phải rồi." Nàng tươi cười, rẽ sang bên phải.

Thuận lợi tiến lên, quả nhiên bước đủ trăm bước, nàng liền thấy đại môn sơn đỏ mà tiểu nhị đã nói.

Đứng bên ngoài cổng lớn của Tư Đồ phủ, ngửa đầu nhìn ba chữ "Tư Đồ phủ" nghiêm trang, nàng không khỏi cảm thán, Tư Đồ gia không hổ là nhà quyền quý nhất kinh thành.

Nàng cứ đứng ngây ngốc trước cửa nhà người ta, trước sau gì cũng sẽ bị chú ý. Huống chi, đúng lúc này, vị đại tiểu thư Vân gia - Vân Hương Thảo kia đã từ bên ngoài trở về, nhìn người hầu ôm bao lớn bao nhỏ theo sau, chắc chắn là vừa đi dạo phố.

Nhìn dáng vẻ vinh vã, tự đắc của nàng ta, Vân Mộng Khởi liền bĩu môi khinh thường, trong lòng không ngừng mắng thầm, mắng nàng ta phá hủy hình tượng của mình. Dựa vào khuôn mặt kia, cũng dám giả mạo làm nàng à.

Hơn nữa, gương mặt của nàng ta đâu có một nét nào giống với mẫu thân, người nhà Tư Đồ đúng là không có mắt mà.

Ẩn mình vào trong góc, nàng không muốn bị người phát hiện.

Khóe mắt chợt liếc thấy một tấm giấy đỏ dán trên tường, nhìn qua như sắp bị gió cuốn bay, có thể đã được dán quá lâu rồi.

Ha ha, thật sự là trời giúp ta!

Nàng vươn tay kéo tờ giấy xuống, quyết định ngày mai sẽ đến thăm hỏi Tư Đồ gia.

Hi vọng ngày mai nàng còn nhớ rõ đường!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: 1.4A: Gặp Gỡ

"Cô nương là đại phu?"

Trong đại sảnh, Tư Đồ phu nhân - Ngọc Tuyết Linh và Tư Đồ lão gia - Tư Đồ Chính Không đều ngồi ở ghế chủ vị, chăm chú nhìn Vân Mộng Khởi đang nhàn nhã thưởng trà, có chút hoài nghi thân phận danh y của nàng.

Vân Mộng Khởi trông dịu dàng, đáng yêu như vậy, nhìn qua giống như tiểu oa nhi, thật sự rất khó xem nàng là đại phu.

Nghĩ ngợi một lát, cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

"Ta cũng coi như là đại phu đi." Chỉ có điều, nàng không nghiên cứu nhiều y thuật, chỉ hứng thú với độc dược thôi.

"Coi như?" Phu thê Tư Đồ liếc nhìn nhau, thật sự không biết nên phản ứng thế nào.

Nghe bọn họ kinh hô, nàng cũng chẳng thêm để ý, vẫn nhàn nhã thưởng trà.

Nhìn lá trà trong chén có hình thon dài, màu xanh biếc, vẫn còn mầm non, nước trà trong vắt, xanh nhạt. Đưa lên mũi ngửi có hương thơm nhẹ khiến nàng không nhịn được hít vào một hơi thật sâu. Nàng dùng ngón tay cái, vớt một cái lá trà non mềm, ngọt nhẹ bỏ vào miệng thưởng thức.

Woa, đây chính là Nhạn Đăng Mao Phong thượng hạng! Nàng nhấp ly trà đưa lên mũi ngửi vài lần, rất chắc chắn là Nhạn Đăng Mao Phong.

Phẩm trà Nhạn Đăng Mao Phong luôn luôn có "Tam văn".

Đầu tiên là hương thơm nồng đậm xông vào mũi, rồi lại ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ, cuối cùng là hương trà văn vương. Còn mùi vị ban đầu là đậm đà, tiếp đó là dễ chịu, cuối cùng là lưu luyến.

Tư Đồ Chính Không nhìn đáng vẻ chuyên chú của nàng, liền thấy nàng vô cùng đáng yêu.

"Cô nương biết về trà sao?" Thấy nàng uống từng ngụm từng ngụm, giống y như một đại sư chuyên thưởng trà.

"Biết một chút." Bởi vì lão sư phụ rất thích trà, nên nàng và ca ca cũng bị ảnh hưởng đôi chút. Vì vậy, nàng cũng có nghiên cứu và thưởng thức qua một vài loại trà thượng hạng.

"Vậy cô nương hãy nói xem, mình đang uống loại trà gì?" Nha đầu này, nhìn qua trông vô cùng đơn thuần.

"Nhạn Đăng Mao Phong." Nàng lơ đãng nói ra đáp án của mình, mà đáp án này khiến cho đôi phu phụ vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ nàng có thể nói đúng xuất xứ.

Một nữ hài tử lại có được vị giác và hiểu biết cao như thế, thật sự khiến người khác khâm phục.

"Vậy cô nương có biết lịch sử của Nhạn Đăng Mao Phong không?"

"Lịch sử à... Tương truyền khi vị thủy tổ Nặc Cự Na còn sống ở bên cạnh thác và đầm nước, ngày nọ chợt gặp một ông lão râu trắng, ông ta nói rằng: 'Cảm tạ ân đức của Thần sư vì đã cho ta cuộc sống yên bình.' Nặc Cự Na liền hỏi: 'Vì sao lại cảm ơn ta?' Ông lão nói: 'Ngài sống cạnh thác và đầm, hàng ngày dùng nước đã cho nước chảy vào nơi đất núi, không cho chảy vào khe, nên đã bảo toàn nước khe được tinh khiết. Để báo đáp ơn ấy, tôi xin tặng một cây trà đủ để ngài suốt đời hưởng dụng.' Nặc Cự Na lại hỏi: 'Lão nhân tên họ là gì, sống ở đâu?' Nguyên ngày sau gặp lại." Ông lão đáp rằng: 'Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, nếu muốn thì mai gặp lại.' Nặc Cự Na thức giấc, hóa ra chỉ là mộng.

Sáng sớm hôm sau, Nặc Cự Na ra khỏi nhà, đứng bên thác nước nhìn xung quanh. Thấy trên cao đầu rồng ào ào phun nước, nơi xa bên chân núi đuôi rồng dường như quẫy đập, trong phút chốc biến mất. Lúc bấy giờ mới biết ông lão trong giấc mộng chính là hoá thân của rồng. Nặc Cự Na về nhà, thấy trong sân có một cây trà lớn, cành lá sum xuê. Và đúng như lời ông lão nói, từ đó về sau cây trà càng ngày càng phát triển, suốt đời dùng không hết." Nàng không chút đắn đo, kể một mạch truyền thuyết về Nhạn Đăng Mao Phong.

Nàng vừa dứt lời, Tư Đồ Chính Không liền nhếch môi cười, thầm nghĩ tiểu nha đầu này cực kỳ thú vị.

"Vậy cô nương có biết Nhạn Đăng Mao Phong chế biến thế nào không?"

Tư Đồ Chính Không là một kẻ yêu trà, hần thu thập các loại danh trà từ khắp nơi, để mầy mò buôn bán, nói hần là một kẻ 'cuồng trà' cũng không sai. Còn Ngọc Tuyết Linh lại chịu ảnh hưởng từ phu quân, cũng rất thích phẩm trà.

Khó gặp được một tiểu nha đầu cũng thích trà, bọn họ liền cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Nhặt lá tươi, hơ tre, vò nhẹ, trải lá, sao khô và chọn lựa..." Khi đã thích cái gì đó, Vân Mộng Khởi đều rất dụng tâm nghiên cứu, may mắn, nàng cũng từng nghiên cứu qua lá trà.

"Gia công thế nào?" Tư Đồ Chính Không càng hỏi càng cảm thấy nàng là một tiểu cô nương đáng yêu. Hần vẫn tiếp tục đặt câu hỏi.

Vân Mộng Khởi uống trà nhiều thành nghiện, cũng chẳng thêm quan tâm: vì sao mình dùng thân phận đại phu vào đây, mà bọn họ cứ hỏi mình về trà?

"Đầu tiên là chọn những lá trà tươi non, tiếp theo là chế biến cẩn thận, cuối cùng là bảo quản đúng cách. Giữa tiết cốc vũ, hái những lá trà có một hoặc

hai mầm non xanh, sau đó trải mỏng lên thẻ tre, hơ khô khoảng một cân lá trên chảo bằng, dùng hai tay lật lên lật xuống. Lúc hơi nước bốc lên, phải nhanh chóng quạt mạnh. Sau khi hơ khô đến độ nhất định, thì đồ ra xung quanh nia, rồi chà nhẹ. Tiếp đó lại sao khô bớt, và cuối cùng là khô hẳn. Sao khô xong thì nhặt hết những lá quắt, rồi lập tức đóng vào thùng kín, không để không khí chui vào."

Câu trả lời của nàng làm cho phu thê Tư Đồ rất vừa lòng, cả hai nhìn nhau cùng cười.

"Tiểu nha đầu, sao lại biết nhiều như thế?" Nếu không phải người trong nghề, thì có rất ít người trẻ tuổi hiểu biết về trà như vậy. Thật tò mò, tiểu nha đầu này không biết là tiểu thư của thế gia nào?

"Lão Bát Tư nhà ta rất thích trà, chúng ta cũng học được một chút." Nàng vẫn không nghĩ nhiều, thẳng thắn đáp.

"Lão Bát Tư?"

"À, là sư phụ của ta và ca ca."

"Cô nương. . ." Tư Đồ Chính Không đang muốn hỏi thêm, lại bị người bất ngờ xông vào cắt ngang.

"Cha, nương, con không muốn thú nàng." Người xông vào không phải ai khác, chính là Tư Đồ Dương Lễ mà Vân Mộng Khởi muốn gặp nhất.

Ngón tay Tư Đồ Dương Lễ chỉ thẳng vào Vân Hương Thảo đang đi theo sau.

Hắn không thích nàng ta, trước mặt cha nương thì đối tốt với hắn, nhưng sau lưng lại liên tục đánh mắng. Hắn thật sự chán ghét nàng.

"Tiểu Dương." Ngọc Tuyết Linh thấy ái ngại tiến vào, liền vội vàng đứng dậy, đi về phía hắn, kéo hắn ngồi xuống ghế, dịu dàng trấn an.

"Tiểu Dương, không phải nương đã nói rồi sao? Hương Thảo là tần nương chỉ phúc vì hôn của con, con nhất định phải thú nàng."

Thật ra, nếu nhi tử không thích, thì bọn họ cũng không miễn cưỡng. Thế nhưng, bọn họ vô cùng coi trọng lời hẹn năm đó, đặc biệt là sau khi phu thê Vân thị qua đời, bọn họ lại càng hạ quyết tâm, chỉ cần nữ nhi Vân gia tìm đến, nhất định phải hoàn thành lời hứa năm đó.

"Không cần, con chán ghét nàng." Hắn bĩu môi, rất tức giận xoay mặt đi, đáng vẻ vô cùng bất mãn.

Cái xoay mặt này lại khiến hắn thấy được Vân Mộng Khởi đang ngồi bên kia, hai mắt lập tức sáng lên, vội thoát khỏi tay Ngọc Tuyết Linh, vọt đến trước mặt nàng.

"A?" Vân Mộng Khởi đang vui vẻ xem diễn, đột nhiên lại có một gương mặt phóng lớn ngay trước mặt, đúng là dọa chết nàng.

"Tiểu oa nhi." Hắn vươn tay捏 mặt nàng, đáng vẻ đáng yêu của nàng làm cho hắn yêu thích không muốn buông tay.

". . ." Không thích người khác捏 mình, Vân Mộng Khởi giận đến phòng mồm tròn mắt.

Hắn lập tức chọc nhẹ vào má nàng.

"Người không được động tay động chân." Vươn tay giữ chặt móng vuốt đang làm loạn trên mặt mình, nàng tức giận nói. Nhưng, vừa mới nắm cổ tay hắn, nàng lập tức nhũn mảy.

Đây là. . .

"Người là ai?" Thấy hắn tỏ ra hứng thú với nữ nhân khác, Vân Hương Thảo giận đến nổi thét chói tai.

Ả ta ra sức thể hiện trước mặt phu thê Tư Đồ, chính là muốn bọn họ nghĩ rằng mình có thể chăm sóc tốt ngọc tử này. Thế nhưng, thật không ngờ, chỉ vì sự trong ngoài bất nhất của mình mà tên ngọc kia cứ khăng khăng không chịu thú ả. Khó khăn lắm ả mới biết được hôn ước giữa Tư Đồ gia và Vân gia, qua một phen sắp xếp tỉ mỉ, ả mới dám dùng thân phận của tiểu thư Vân gia bước vào Tư Đồ gia. Mà phu thê Tư Đồ đã quyết định hôn lễ cho bọn họ, ả sao có thể thất bại dễ dàng như vậy.

Lực chú ý của Vân Mộng Khởi đều đặt hết lên người Tư Đồ Dương Lễ, ngay cả một phản ứng nhỏ với sự chất vấn của Vân Hương Thảo cũng chẳng có.

Thấy nàng nhũn mảy, nhìn chăm chăm mình, không biết đang suy nghĩ cái gì, Tư Đồ Dương Lễ cũng im lặng, học theo nàng, nhũn mảy, nhìn chăm chăm nàng.

"Hương Thảo, chú ý thái độ của người." Ngọc Tuyết Linh rất không hài lòng với thái độ của ả, một nữ hài tử có giáo dưỡng không nên có vẻ mặt kinh khủng đó.

"Ta. . ."

Đáng giận! Cổ đeo nén con giận, thầm nhắc nhở mình nên bình tĩnh, đã tốn nhiều công sức như thế, ả không cho phép mình thất bại trong gang tấc.

Ả giọng gao nờ nự cười hồi lỗi: "Chỉ vì ta quá lo lắng, thật xin lỗi."

"Ai." Ngọc Tuyết Linh thở dài, phát phát tay, ý bảo nên im lặng một chút.

Về mặt hung tợn khi nãy của Vân Hương Thảo đã dọa đến Ngọc Tuyết Linh. Nàng chợt cảm thấy mình chưa hiểu hết cô nương này, đáng về hiện tại của Vân Hương Thảo thật quá khác biệt với sự điềm đạm, đoan trang thường ngày. Vốn nghĩ rằng vì cuộc sống nghèo khó, nên Hương Thảo mới hơi ham của cải, mà đó cũng chẳng phải tật xấu gì lớn, nên dễ dàng bỏ qua. Nhưng là, nhi tử phản đối quá kịch liệt, cộng thêm biểu hiện vừa rồi, Ngọc Tuyết Linh thật sự phân vân, quyết định của mình là đúng hay sai?

Cũng chỉ vì nàng mà nhi tử vốn thông minh, hoạt bát bị trúng kỳ độc, trí lực bị ảnh hưởng nặng nề. Nàng thấy có lỗi với nhi tử, nên luôn muốn đưa cho hắn những thứ tốt nhất, mà vị tân nương này là lựa chọn tốt nhất sao?

Trước kia, nàng vẫn nghĩ Hương Thảo là một cô nương tốt, tuy có vài tật xấu, nhưng không ảnh hưởng tới toàn cục. Chỉ có điều, trải qua chuyện vừa rồi, nàng đã có chút lung lay. . .

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: 1.4B: Chẩn Bệnh

"Tiểu nha đầu, ngươi vẫn giữ tay nó làm gì vậy?" Nhìn về mặt nghiêm túc của Vân Mộng Khởi, Tư Đồ Chính Không tò mò hỏi. Vì sao về mặt tiểu nha đầu kia lại nghiêm trọng đến vậy?

"Hắn. . ." Sao có thể như vậy. . . Hắn lại. . .

Tự mình chẩn đoán ra bệnh, khiến nàng thực sự hoài nghi mình có nhầm hay không, sao hắn có thể trúng loại độc đó...Thế nhưng..

"Nó thế nào?" Xem ra, tiểu nha đầu này chẳng những biết phẩm trà, mà còn đúng là đại phu như nàng đã nói.

"Không không không, đúng là kỳ lạ." Nàng dùng sức lắc đầu, khó tin hắn trúng loại độc kia.

"Cái gì kỳ lạ?"

Hình như tiểu nha đầu đã chẩn đoán ra cái gì đó? Các đại phu trước, phần lớn đều là đến để lừa tiền, hoàn toàn không đoán ra bệnh của Tiểu Dương. Thế nhưng, tiểu nha đầu trông rất đáng yêu này lại có thể đoán ra.

"Hắn sao có thể. . ." Nàng khó hiểu nhìn Tư Đồ Chính Không, thật sự không rõ đây là chuyện gì.

Thấy nàng lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu, Tư Đồ Dương Lễ cũng bắt chước nàng, lắc đầu, sau đó khó hiểu nhìn cha mình.

Hành động của hắn khiến cho Tư Đồ Chính Không dở khóc dở cười, cung chiêu xoa xoa đầu hắn, sau đó lại nhìn Vân Mộng Khởi.

"Tiểu nha đầu, ngươi đoán được cái gì?"

"Hương Thảo!" Ngọc Tuyết Linh cao giọng trách cứ, vẻ mặt càng trầm xuống.

"Nàng ta chỉ là một nha đầu, có thể chẩn đoán ra cái gì chứ?" Vân Hương Thảo vừa ảm ức vừa tức giận, không nhịn được mở miệng châm chọc.

". . ." Biết mình lỡ lời làm cho Ngọc Tuyết Linh mất hứng, ả đành ngậm miệng lại.

Thế nhưng, cho dù ả có im lặng thì Ngọc Tuyết Linh cũng không vừa lòng. Chỉ thấy Ngọc Tuyết Linh đứng thẳng người, nghiêm mặt mời ả ra khỏi đại sảnh.

"Hương Thảo, ngươi về trước phòng đi."

Đúng là một chút giáo dưỡng cũng không có, hoàn toàn không giống với hậu nhân của Vân gia.

"Con. . ." Ả còn muốn ở lại xem tình hình, sao có thể rời đi được. . .

"Trở về phòng!" Cách ứng xử của Vân Hương Thảo giống như những phụ nhân lỗ mãng ngoài chợ, nàng thật sự không thể chấp nhận.

Ngọc Tuyết Linh vốn là con cháu hoàng thất, từ nhỏ đã được giáo dưỡng cẩn thận, sau khi gả cho Tư Đồ Chính Không, vẫn luôn lo liệu đại nghiệp cho Tư Đồ gia, nên nàng rất coi trọng phép tắc.

Nàng vô cùng ác cảm với những phụ nhân nói chuyện lỗ mãng, không giáo dưỡn. Vậy mà Vân Hương Thảo lại chạm đến đại kỵ của nàng.

Vân Hương Thảo hết cách, chỉ có thể tức giận phát tay áo, rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng Vân Hương Thảo, Ngọc Tuyết Linh quyết định: nên suy xét kỹ chuyện thành thân của Tiểu Dương.

Hai người này sinh mâu thuẫn, khiến cho ba người trong sảnh dồi lực chú ý sang bên đây. Vì Tư Đồ Chính Không đang bận quan tâm đến nhi tử và Vân Mộng Khởi, nên không mấy quan tâm tới chuyện vừa rồi, cũng chẳng biết tại sao phụ nhân luôn ôn nhu lại tức giận như thế.

"Phụ nhân, có chuyện gì sao?" Hần hiểu rõ, tuy phụ nhân rất điềm đạm nhưng một khi đã chọc giận nàng, thì ngay cả hần cũng khó có thể trấn an nàng.

"Không có việc gì." Thu hồi tầm mắt, nàng liền khôi phục về bình tĩnh.

"Mọi người nói đến đâu rồi?"

"Phải rồi, tiểu nha đầu, người còn chưa nói, người đoán được cái gì?" Nghe thê tử hỏi, hần chợt nhớ ra tiểu nha đầu còn chưa trả lời câu hỏi của mình.

Nhìn đáng vẻ nôn nóng muốn biết nhi tử trúng loại độc gì của Tư Đồ Chính Không, Vân Mộng Khởi lại nhú mày.

Thấy nàng nhú mày, Tư Đồ Dương Lễ cũng bắt chước nhú mày.

Ngọc Tuyết Linh nghe thấy câu hỏi của phụ quân, sừng sốt giật nhẹ ống tay áo hần, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Tư Đồ Chính Không vỗ nhẹ tay nàng, ý bảo cứ an tâm, đừng vội nóng nảy.

Nàng gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

"Tiểu nha đầu?" Tư Đồ Chính Không cũng không hiểu vì sao mình lại rất có thiện cảm với tiểu cô nương đáng yêu này. Hần thật sự chẳng thể nói rõ lý do, chỉ biết vừa gặp đã thấy yêu mến.

"Thật sự muốn nghe?" Nàng vẫn nên hỏi trước, để tránh nói bừa.

"Nói đi." Hần gật đầu, ý bảo nàng cứ nói.

"Nói đi." Tư Đồ Dương Lễ cũng học theo cha, gật gật đầu. Tuy bắt chước y chang, nhưng vẻ mặt mờ mịt kia lại làm cho người ta cảm thấy hần cực kỳ đáng yêu.

"Trong cơ thể hần có độc." Hơn nữa còn trúng từ trong bụng mẹ. Nàng liếc nhìn Ngọc Tuyết Linh, trong mắt cũng tràn đầy nghi hoặc.

"Cô nương có thể giải không?" Chuyện hần quan tâm là có thể giải được hay không.

Quả nhiên. . . Nhìn phản ứng của hần, Vân Mộng Khởi liền biết mình đoán đúng rồi, đúng là bọn họ đã biết.

"Tiểu cô nương. . ." Ngọc Tuyết Linh vô cùng khẩn trương, nàng thật sự hi vọng ai đó có thể cứu nhi tử của mình.

"Có thể. . ." Chỉ có điều, sẽ có chút khó khăn.

"Thật sao?" Nghe Vân Mộng Khởi nói có thể giải được, Ngọc Tuyết Linh lập tức kích động bước lên trước.

"Ừm." Gật gật đầu, quả thật là nàng có thể giải, "Chỉ là. . ." Độc này ở trong cơ thể hần đã lâu, muốn giải phải tốn không ít công sức.

"Chỉ là gì?" Ngọc Tuyết Linh nhìn không được vội vàng cầm tay nàng.

"Không có gì, không có gì." Trời ạ, sao lại phản ứng mạnh như thế, đúng là dọa chết người mà!

Vân Mộng Khởi vội vàng lắc đầu, thật ra nàng chỉ muốn nói là giải độc sẽ hơi phức tạp thôi, hoàn toàn không ngờ Tư Đồ phụ nhân sẽ phản ứng kịch liệt đến vậy.

"Phụ nhân, nàng dọa tiểu nha đầu rồi." Tư Đồ Chính Không vội kéo thê tử vào lòng, hần sợ thê tử sẽ dọa tiểu nha đầu bỏ chạy mất.

". . ." Một lúc sau, Ngọc Tuyết Linh mới bình tĩnh lại, cũng biết mình đã quá kích động, liền ngượng ngùng xin lỗi.

"Xin lỗi, ta chỉ là. . ." Nàng phải nói thế nào đây? Nàng luôn hy vọng nhi tử có thể khỏe mạnh, vừa nghe thấy có người giải được độc cho hần, dĩ nhiên là nàng khó kìm được xúc cảm rồi.

"Không sao." Nàng xua xua tay, tỏ ý mình không ngại. Nàng có thể hiểu được tâm tư của người làm mẫu thân.

Tư Đồ phụ nhân khiến nàng nhớ tới mẫu thân sớm qua đời của mình.

"Tiểu nha đầu, thật sự có thể giải sao?" Tư Đồ Chính Không nghiêm mặt hỏi. Chuyện này liên quan tới tương lai của nhi tử, hẳn tuyệt đối không để nàng tùy tiện hứa loạn.

"Có thể." Nàng dùng sức gật đầu.

Muốn giải độc này cũng không quá khó, chỉ là bị độc hành hạ nhiều năm, thân thể hẳn cũng bị thương tổn rất lớn. Chỉ cần điều dưỡng tốt thân thể, là có thể giải độc bất cứ lúc nào. Mà điểm này, nàng nhất định phải nói rõ với bọn họ.

Nếu như gặp đúng danh y, thì độc trong người Tư Đồ Dương Lễ đã giải được rồi. Có lẽ, những đại phu trước kia ít nghiên cứu về độc dược, nên mới để độc tích tụ lâu như thế. Muốn giải độc thì phải điều dưỡng thân thể trước, tuyệt đối không được bỏ qua. Mà điều dưỡng thân thể, cần ít nhất là hai năm, tóm lại, toàn bộ quá trình giải độc phải mất ít nhất là hai năm, hoặc lâu hơn.

"Nhưng mà, thái y nói Tiểu Dương chỉ có thể sống đến 24 tuổi, hiện nay nó đã 20 rồi, cơ thể nó có thể chịu đựng tới lúc đó sao?" Lôi thái y nói năm đó vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí, khiến bọn họ nóng lòng tìm danh y khắp nơi, luôn hi vọng ai đó sẽ cứu được nhi tử.

"Chẳng phải mới 20 tuổi sao? Vẫn còn kịp." Hơn nữa, 20 tuổi còn cách 24 tuổi tận bốn năm nữa, nàng cần nhiều nhất là hai năm thôi, sao có thể xảy ra chuyện được. Nàng dám cam đoan hẳn có thể sống thọ luôn.

"Nếu giải được độc thì trí lực của nó. . ." Có thể khôi phục không? Đây là vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

"Điểm ấy ta không dám đảm bảo, biết đâu trải qua giáo dưỡng, sẽ có thể khôi phục được." Làm suy giảm trí lực cũng là chỗ lợi hại nhất của loại độc này. Cho dù không độc chết đối phương, cũng biến đối thủ thành vô hại.

"Có thể sống sót là tốt rồi, Tiểu Dương như bây giờ cũng không sao cả." Ngọc Tuyết Linh nghĩ đến nhi tử có thể bình an, thì cho dù si ngốc cũng tốt.

"Ừm, đúng vậy, Tiểu Dương như bây giờ cũng tốt." Tuy si ngốc, nhưng vẫn rất vui vẻ.

"Ta đã bảo người sắp xếp một gian phòng rồi, cô nương cứ ở lại đây đi. . ."

"Đi, đi về phòng." Vừa nghe đến chữ 'phòng', Tư Đồ Dương Lễ lập tức kéo Vân Mộng Khởi đứng lên, không đợi cha nương nói hết câu, đã kéo người chạy biến đi.

Phu thê Tư Đồ đứng giữa đại sảnh, thật sự quá kinh ngạc với hành động của nhi tử.

Tư Đồ Dương Lễ tuy si ngốc, nhưng yêu ghét rất rõ ràng. Giống như Vân Hương Thảo, hẳn không thích chính là không thích, từ lúc biết cái gì gọi là thành thân, hẳn liền âm ỷ không chịu thú nàng. Mà hôm nay, mới gặp qua tiểu nha đầu kia, hẳn lại chủ động kéo người đi như vậy, muốn bọn họ không kinh ngạc đúng là hơi khó.

"Hình như Tiểu Dương rất thích nàng. . ."

"Ừm, ta cũng rất thích tiểu nha đầu kia."

Ngẩng đầu nhìn trượng phu chưa từng dễ dàng có thiện cảm với bất kỳ ai, Ngọc Tuyết Linh liền rơi vào trầm tư.

Bởi vì nàng và phu quân đều giống như nhi tử, lần đầu tiên gặp vị tiểu cô nương kia, đã sinh ra thiện cảm. Mà trong ký ức của mình, chỉ có một người mới khiến nàng sinh ra loại cảm giác này, đó chính là Vân phu nhân.

Chỉ là, hiện tại tiểu nha đầu kia lại đem đến cho nàng cảm xúc như vậy, thật sự khiến nàng hoài nghi.

Nàng chưa từng có cảm xúc như thế với Hương Thảo, nhiều nhất cũng chỉ là thương xót mà thôi. Cho tới bây giờ, vẫn chưa có một chút cảm giác yêu thích nào. Có lẽ, nàng thật sự không nên vì lời hẹn năm đó, mà hủy hoại hạnh phúc cả đời của nhi tử.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: 1.5: Ra Oai Phủ Đầu

"Người kéo ta đi đâu vậy?" Vân Mộng Khởi bị hẳn kéo đi, có chút bất mãn hỏi. Bị người khác lôi kéo như vậy, bất kể ai cũng sẽ không vui.

"Phòng." Hẳn cười ngây ngô đáp lại, không hề phát hiện ra vẻ bất mãn trong mắt nàng, ngược lại, vì nắm được bàn tay nhỏ nhắn của nàng mà âm thầm vui vẻ.

"Phòng nào?" Tư Đồ phu nhân và Tư Đồ lão gia chưa có nói sắp xếp gian phòng nào cho nàng, hẳn cứ lữ mẫn kéo nàng đi như thế, thật không biết hẳn muốn kéo nàng tới đâu?

"Phòng ta đó." Hắn dùng ánh mắt 'nàng thật ngốc' nhìn nàng, giống như nàng vừa hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

Ánh mắt của hắn suýt chút nữa khiến nàng nghẹn họng. Rõ ràng là hắn mới ngốc nghếch, vậy mà, hiện tại trong mắt hắn, lại biến thành nàng có vấn đề về trí lực.

"Làm sao vậy?" Tư Đồ Dương Lễ nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vân Mộng Khởi đang tròn mắt nhìn trời.

Ảo não vô nhẹ đầu mình, Vân Mộng Khởi liền chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nhìn hắn.

"Ta hỏi ngươi, ngươi kéo ta tới phòng của ngươi làm gì?" Đã quen nói chuyện với người thông minh, nhất thời nàng chưa thể thích ứng với cách suy nghĩ của hắn.

"Không phải nương vừa nói muốn dẫn nàng về phòng sao?" Rõ ràng, hắn đã nghe thấy nương nói như vậy mà, tại sao nàng giống như không muốn tới phòng hắn chứ?

Khó hiểu, quá khó hiểu, Tư Đồ Dương Lễ đưa tay gỡ gỡ đầu, thật sự rất khó hiểu. Thực ra, không phải hắn khó hiểu mà là hắn không hề biết.

". . ." Mồ hôi nàng tuôn như mưa.

Đúng là Tư Đồ phu nhân có nói, muốn sắp xếp một gian phòng cho nàng, nhưng nàng dám chắc chắn, tuyệt đối không phải là phòng hắn!

"Nàng không thích phòng ta à. . ." Lần này, đổi thành hắn chu miệng, vẻ mặt oan ức, nước mắt đã đảo quanh viền mắt.

Bất kể là ai nhìn thấy bộ dáng đáng thương đó, cũng sẽ mềm lòng, đương nhiên Vân Mộng Khởi cũng không ngoại lệ.

Nhìn dáng vẻ khóc cũng chẳng dám khóc của hắn, nàng bắt đầu dĩ lắc đầu: "Không phải ta không thích."

Nàng còn chưa nhìn thấy gian phòng của hắn, thì sao có thể nói thích được?

Nghe Vân Mộng Khởi nói vậy, hắn lập tức nở nụ cười vui vẻ, tựa như dáng vẻ đáng thương vừa nãy chỉ là ảo giác của nàng.

"Vậy chúng ta đi thôi." Dứt lời, hắn lại muốn kéo nàng đi.

"Đợi chút, đợi chút." Nàng vội vàng giữ hắn lại, nàng nói là 'không phải không thích phòng của hắn', chứ có bảo là ở tại đó đâu?

"Sao nữa vậy?" Hắn đứng im, khó hiểu nhìn nàng, thật không biết nàng có vấn đề gì nữa.

Nhìn vẻ khó hiểu trong mắt hắn, nàng quyết định không tranh cãi với hắn nữa, để tránh cho đầu óc mình thêm choáng váng.

"Nàng ốm à?" Chẳng lẽ sinh bệnh rồi?

Hắn bắt chước hành động của cha nương thường ngày vẫn làm với mình, vươn tay áp lên trán nàng, thử xem có bị bệnh hay không?

Thế nhưng, hắn cũng chỉ là học theo người khác, vốn đâu thể biết được nàng có ốm không.

Vân Mộng Khởi lắc đầu, kéo bàn tay to của hắn xuống, nhẹ giọng nói: "Ta không sao." Nàng thật sự không muốn nói nữa, sớm muộn gì hắn cũng khiến nàng tức chết mà không hiểu vì sao nàng chết.

"Hai người đang làm gì vậy?"

Đứng cách bọn họ không xa, Vân Hương Thảo đang nổi giận đùng đùng, hai mắt bốc hỏa nhìn hai người tay trong tay.

Đáng ghét! Tên đàn độn này còn biết mê hoặc nữ nhân nữa!

Lúc này, bên cạnh ả còn có nha hoàn hầu cận Tiểu Liễu, mà tính cách của Tiểu Liễu cũng giống như Vân Hương Thảo, rất xu nịnh, cực kỳ thích bắt nạt người lương thiện, sợ kẻ ác bá.

"Hừ." Sau khi Tư Đồ Dương Lễ thấy rõ người nói chuyện là ai, liền quay mặt đi, chẳng thèm liếc ả ta đến một cái.

Tuy hắn ngốc, nhưng cũng biết chán ghét người, mà Vân Hương Thảo chính là người đáng ghét nhất.

"Ngươi. . ." Nhìn thái độ lạnh nhạt của hắn, Vân Hương Thảo rất muốn phát hỏa, nhưng lại sợ người khác chú ý, nên đành nhịn xuống.

Ả hít sâu vài cái, nghiêng răng nghiêng lợi trách cứ: "Ngươi còn không mau buông tay nàng ta ra!" Muốn nắm bao lâu nữa? Thật sự không để tân nương như ả vào mắt cả.

"Chẳng thèm để ý tới ngươi đâu." Hắn quay đầu làm mặt quỷ với ả, rồi lại xoay mặt sang chỗ khác.

Thái độ của Tư Đồ Dương Lễ khiến ả suyết chút nữa bạo phát.

Vân Mộng Khởi rõ ràng thấy được sự chán ghét của hắn, nàng không nhịn được hiếu kỳ nhìn hắn.

Ha ha, nàng còn tưởng hắn chẳng hiểu cái gì, xem ra, ít nhất cũng biết chán ghét một người.

"Ngươi nói cái gì, ta là tân nương của ngươi, sao ngươi có thể lôi kéo nữ nhân khác ở trước mặt ta!" Tuy đang nói với Tư Đồ Dương Lễ, nhưng ánh mắt hung ác lại hướng về Vân Mộng Khởi.

Nếu không phải nàng ta đột ngột xuất hiện thì Tư Đồ phu nhân đã không nảy sinh ác cảm với ả. Nếu kế hoạch tỉ mỉ của ả ta bị thất bại, ả tuyệt đối không bỏ qua cho Vân Mộng Khởi.

Vân Mộng Khởi thấy rất rõ sát ý trong mắt ả, nhưng vẫn giả bộ không biết, không thèm quan tâm đến lý lẽ của ả, tựa như mọi chuyện không liên quan đến mình.

"Đúng đó, thiếu gia. Ngài cứ lôi kéo một nữ nhân xa lạ như thế, còn ra thể thống gì nữa." Tiểu Liễu hòa theo, sau đó khinh thường nhìn Vân Mộng Khởi.

Vân Mộng Khởi vờ như không thấy ánh mắt khinh thường kia, nàng thật sự lười so đo với những kẻ như thế.

Tư Đồ Dương Lễ cũng vờ như chẳng nghe thấy, bàn tay to vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ xinh, hoàn toàn không muốn buông ra.

"Bảo ngươi buông ra, có nghe thấy không?" Thấy hắn dám coi mình như không khí, Vân Hương Thảo cực kỳ căm phẫn, vội bước nhanh qua. Tiểu Liễu đương nhiên là đi phía sau ả.

Tư Đồ Dương Lễ vẫn đứng im, nắm chặt tay Vân Mộng Khởi, không thèm để ý tới ả. Trên mặt đã không còn vẻ ngu ngơ, chỉ có sự chán ghét đến tận cùng. Hắn cực kỳ chán ghét Vân Hương Thảo, bởi vì sau lưng cha nương, luôn hung dữ với hắn và hạ nhân.

"Tiểu Liễu, mau tách bọn họ ra!" Đáng ghét, tên đàn này, đợi thành thân xong, ả nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt.

"Vâng, tiểu thư." Trong lòng Tiểu Liễu hiểu rõ, sau khi Vân Hương Thảo thành thân với thiếu gia, chắc chắn sẽ thành đương gia chủ mẫu. ả ta hiểu rất rõ, mình nên nịnh bợ ai mới có lợi cho bản thân. Vì thế, ả cũng chẳng thèm để Tư Đồ Dương Lễ vào mắt, ngược lại còn coi lời của Vân Hương Thảo như thánh chỉ.

ả lập tức vươn tay giữ chặt cánh tay Tư Đồ Dương Lễ. Một nha đầu chuyên lao động, khí lực đương nhiên là lớn hơn nhiều so với công tử được nuông chiều, Tư Đồ Dương Lễ không chịu nổi, hô to.

"Đau quá, đau quá, ngươi mau buông, buông ra!" Tay còn lại vội kéo tay Tiểu Liễu ra, nhưng chút sức lực đó hoàn toàn vô dụng. Hắn giống như một tiểu hài tử, không biết bảo vệ chính mình, chỉ biết kêu khóc.

Vốn không định nhúng mũi, nhưng Vân Mộng Khởi thật sự rất chướng mắt, cuối cùng vẫn phải ra tay.

Nàng giữ tay Tiểu Liễu, hơi dùng sức kéo ra khỏi cánh tay Tư Đồ Dương Lễ. Tuy nàng rất lười luyện tập, nhưng từ nhỏ đã được học võ, khí lực bẩm sinh là lớn hơn rất nhiều so với Tiểu Liễu.

"Ngươi không nghe thấy hắn kêu đau sao?" Đôi chủ tớ này hình như quá huênh hoang rồi? Tư Đồ Dương Lễ tuy si ngốc, nhưng vẫn là đại thiếu gia, thân là nô bộc, lại dám động tay động chân với chủ tử, đúng là thiếu giáo dưỡng rồi.

Sau khi được cứu, phản ứng đầu tiên của hắn chính là trốn sau lưng Vân Mộng Khởi, nắm chặt ống tay áo nàng, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Mặc dù không thích quản chuyện vợ vãn, nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan tới mình, nàng không thể không quản.

Nữ nhân kia giả mạo nàng để vào Tư Đồ phủ, tuyệt đối là có âm mưu, nàng thật sự rất hứng thú tìm hiểu, chỉ có điều, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

"Ngươi. . ." Tiểu Liễu kinh ngạc nhìn Vân Mộng Khởi, thật không ngờ, nhìn nàng yếu đuối thế này mà khí lực lại lớn kinh người.

"Ta cái gì?" Nàng vỗ nhẹ bàn tay to đang gắt gao nắm tay áo mình, xem như trấn an hắn.

Lực chú ý của Tư Đồ Dương Lễ lập tức dời đi. Được Vân Mộng Khởi trấn an, hắn liền cúi đầu, si ngốc nhìn nàng, bởi vì trừ cha nương ra, nàng chính là người đầu tiên nguyện ý bảo vệ hắn.

"Ngươi là gì mà dám động tay với nha hoàn của ta!" Vân Hương Thảo thấy nha hoàn thân cận không chiếm được ưu thế, ả lập tức bước lên, đứng chống nạnh, tay chỉ thẳng vào mũi Vân Mộng Khởi, cao giọng trách mắng. Một đả nha đầu lai lịch bất minh, lại dám coi thường mình, hừ, đợi đến khi ả thành thân ngọc tử, nhất định sẽ đuổi nàng ta đi.

"À? Vậy nàng ta là ai? Sao dám động tay với đại thiếu gia?" Vân Mộng Khởi chỉ thẳng vào Tiểu Liễu, nhún mày hỏi. Nàng rất hiếu kỳ muốn biết Vân

Hương Thảo sẽ xử lý nha hoàn lỗ mắng kia thế nào.

"Nàng chỉ làm theo lệnh của ta thôi." Ắ chống nạnh, trợn mắt đáp. Ý muốn nói, chỉ cần là lệnh của ả thì nhóm người hầu có thể coi thường Tư Đồ Dương Lễ.

"À?" Vân Mộng Khởi nhú mày, trong mắt đầy vẻ châm biếm.

"Ý của ngươi là, chỉ cần ngươi ra lệnh thì bọn người hầu có thể động tay với hần, thậm chí là đánh hần?" Chỉ vào nam nhân bên người mình, nàng dám khẳng định: nữ nhân này vô cùng chắc chắn mình sẽ trở thành thiếu phu nhân của Tư Đồ gia, bằng không, sẽ chẳng dám coi thường hần rõ ràng như thế.

"Chính là ý đó." Vì muốn ra oai phủ đầu, tất nhiên ả không thể yếu thế, phải kiêu ngạo ưỡn ngực để chứng tỏ địa vị của mình trong Tư Đồ phủ. Đồng thời cũng muốn uy hiếp Vân Mộng Khởi rằng: đừng có xen vào chuyện người khác, ả có thể đuổi người bất cứ lúc nào.

". . ." Nàng không đáp, chỉ im lặng nhìn ả.

Bị người khác nhìn chằm chằm lâu như vậy, trong lòng ả cũng có chút sợ hãi.

"Ngươi. . . Ngươi nhìn cái gì!"

". . ." Nàng vẫn im lặng, nhìn chằm chằm ả.

"Ngươi. . ." Ắ còn muốn nói tiếp, thì ở phía sau, Tiểu Liễu đột nhiên giữ chặt ả.

"Làm gì hả?" Mắt hững hờ Tiểu Liễu một cái, bất mãn hỏi. Hiện tại, ả chỉ muốn ra uy với Vân Mộng Khởi.

"Có người tới." Nếu để người khác thấy bọn họ bắt nạt thiếu gia, rồi truyền đến tai lão gia và phu nhân, thì suốt đời Vân Hương Thảo cũng đừng mong gả cho thiếu gia.

Ai cũng biết, phu nhân và lão gia vô cùng thương yêu thiếu gia.

"Đáng giận." Trợn mắt, liếc Vân Mộng Khởi một cái, ả đành nén giận rồi đi. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, một ngày nào đó, nhất định phải giáo huấn nàng thật tốt, để nàng biết kết quả khi đắc tội với mình.

Đội chủ tớ hai người đi xa, Tư Đồ Dương Lễ mới dám bước ra. Còn Vân Mộng Khởi lại nhìn theo bóng dáng bọn họ, rồi lâm vào trầm tư.

Thấy nàng thật lâu vẫn chẳng để ý đến mình, Tư Đồ Dương Lễ liền kéo kéo ống tay áo nàng, muốn thu hút sự chú ý của nàng.

"Sao vậy?" Nàng nhìn hần, không hiểu tại sao hần lại kéo ống tay áo mình. Nàng vô cùng hoài nghi, nếu còn để hần kéo nữa, thì y phục của nàng sẽ hỏng mất.

"Về phòng." Nếu không đụng phải người đáng ghét kia, thì hần đã sớm đưa tiểu oa nhi về phòng rồi.

". . ." Vân Mộng Khởi cười khỏ, nàng thật sự không hiểu, sao hần cứ kiên trì muốn kéo nàng về phòng hần vậy?

"Đi thôi." Lại tiếp tục kéo nàng về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: 2.1: Đả Thông

Phòng Tư Đồ Dương Lễ nằm trong một viện nhỏ riêng biệt. Viện nằm ở phía đông nam của Tư Đồ gia, tường bao xung quanh cao hai thước rưỡi, tạo thành một không gian độc lập, quả thật giống như một tòa thành nhỏ.

Cảnh bên trong dựa theo kiến trúc vùng sông nước Giang Nam, có một cây cầu vắt ngang qua hồ nước nhỏ.

Từ sân nhỏ đến đại môn, có thể thấy rất rõ đình đài lầu các, cầu khúc uốn lượn, hoa cỏ sum suê, tựa như "Cảnh sắc sông núi tuyệt mỹ, đình các hoa cỏ tốt tươi".

Càng vào sâu bên trong, càng cảm nhận rõ tâm tình khác biệt, bên trong nhìn như đơn giản nhưng cảnh sắc lại biến hóa kỳ ảo.

Xem ra, đúng là Tư Đồ gia yêu thương nhi tử đến cực điểm, có thể vì hần tạo nên một không gian sinh hoạt mỹ lệ như thế này.

Mới nhìn cảnh sắc trong viện thôi, đã khiến Vân Mộng Khởi âm thầm tán thưởng, đến khi bước vào tiểu lầu của Tư Đồ Dương Lễ, hai mắt nàng càng sáng rực.

Tiểu lầu tinh xảo xây thành hai tầng, tường đỏ ngói xanh, hai cột trụ cao ngất được điêu khắc tinh tế, vẻ nhỏ nhã thể hiện qua từng hơi thở, thực sự nổi bật lên vẻ hùng vĩ cùng hoàn mỹ.

"Thật diễm lệ. . ."

Từ lúc bắt đầu lạc vào tiểu viện, nàng liên tục bị cảnh đẹp thu hút, gần như là ngất không chớp mắt. Nếu không phải Tư Đồ Dương Lễ cứ kéo nàng đi thì chắc chắn nàng sẽ dừng chân, ngây ngẩn ngắm cảnh.

Có lẽ hàng ngày đều ra vào, nhìn quen mắt nên Tư Đồ Dương Lễ chẳng có cảm giác gì đặc biệt, hiện tại, hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là dẫn nàng về phòng mình.

Cho tới khi bước vào tiểu lầu, nàng thật sự kinh ngạc với cách bài trí bên trong.

Dáng vẻ hiện giờ của nàng hết như "Lulu bà bà dạo chơi đại quan viên", miệng nhỏ hơi hé, không thốt nên lời.

Bàn gỗ lim xinh xắn, đồ gốm bày biện thanh lịch, bức tranh sơn thủy tinh mỹ, ngay cả sàn nhà cũng lát đá cẩm thạch thượng hạng.

"Nàng ngồi đi." Hắn kéo Vân Mộng Khởi ngồi xuống, mà nàng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, vẫn chưa thoát ra khỏi những chuỗi kinh hi.

Sau khi Vân Mộng Khởi ngồi xuống, Tư Đồ Dương Lễ liền vội vàng chạy ra ngoài, không biết đi đâu.

Lực chú ý của Vân Mộng Khởi đâu đặt trên người hắn, đương nhiên sẽ không biết vì sao hắn vội vàng như thế.

Một lát sau, chỉ thấy hắn bĩu môi, ủ rũ bước vào, nhìn qua cũng đoán được hắn chịu ủy khuất gì rồi.

Về mặt kỳ quái của hắn khiến nàng chú ý.

"Người làm sao vậy?" Mới vừa rồi vẫn còn tốt lắm mà, sao chỉ trong chốc lát đã uể oải vậy?

"Các nàng không chịu pha trà giúp ta. . ." Tuy có rất nhiều chuyện hắn không hiểu, nhưng khi có khách, đương nhiên là phải pha trà rồi. Hắn vừa đi tìm người giúp đỡ, đơn giản là vì hắn khát nước, nghĩ đến nàng cũng khát, nên mới vội vàng chạy ra đi.

Thế nhưng, những nha hoàn kia đều giống như thường ngày, luôn bắt nạt hắn không hiểu chuyện, chưa từng đáp ứng yêu cầu dù nhỏ nhất của hắn.

Hắn chẳng những không biết pha trà, mà còn không hiểu thế nào là tức giận, là đi cáo trạng, mới khiến cho những nha hoàn kia càng thêm vô pháp vô thiên, càng thêm coi thường hắn.

Tuy phu thê Tư Đồ rất quan tâm đến nhi tử, nhưng lại coi nhẹ một vài tiểu tiết.

". . ." Vân Mộng Khởi nhú mày nhìn hắn, có chút tức giận với nha hoàn trong phủ.

Nha hoàn ở đây còn kiêu ngạo hơn so với thiếu gia là hắn? Thiếu gia muốn bọn họ pha trà, còn dám từ chối nữa? Rốt cuộc vị Tư Đồ phu nhân kia quản lý đám hạ nhân thế nào vậy?

"Đề ta đi xem trong phòng còn trà không. . ." Thấy nàng nhú mày, hắn cho rằng nàng đang tức giận, nên vội vàng chạy lên lầu.

Hắn cho là nàng vì quá khát nước nên tức giận, hoàn toàn không ngờ, nàng bất bình vì hắn bị hạ nhân bắt nạt.

Nhìn hắn rời đi, Vân Mộng Khởi cũng nhanh chóng phân tích trong đầu. Chỉ trong một thời gian ngắn, nàng đã phát hiện ra khá nhiều vấn đề trong phủ này.

Ví dụ như: cái người gọi là Vân Hương Thảo giả mạo thành tân nương; nha hoàn trong phủ đều coi thường thiếu gia; phu thê Tư Đồ tuy rất thương con, nhưng vẫn chưa lường hết mọi tình huống; hắn bị trúng độc lúc còn nằm trong bụng mẫu thân; hắn bị độc tính ảnh hưởng làm cho si ngốc. . .

Vấn đề của Tư Đồ gia này thật không ít nha!

"Đây đây. . ." Chưa thấy người, đã nghe rõ kêu kích động của Tư Đồ Dương Lễ, kèm theo tiếng bước chân 'bình bịch'.

Trong chớp mắt, đã thấy hắn bùng một thứ gì đó như ẩm trà xuất hiện.

"Người cầm cái gì vậy?" Hiện giờ, nàng vô tâm thưởng thức ẩm trà Cảnh Đức danh tiếng, chỉ quan tâm xem đó là cái gì mà hắn vui vẻ như ôm bảo bối vội vã chạy xuống.

"Trà." Hai tay cầm ẩm trà, đưa tới trước mặt nàng.

"Nàng uống đi." Hấn lại quên mất rồi, uống trà không chỉ cần ấm trà mà còn một thứ khác cũng quan trọng không kém, đó chính là cái chén.

Vân Mộng Khởi nhận ấm trà, vừa mở nắp ra, đưa lên mũi ngửi, nàng liền nhủ mảy.

Nước trà đã hơi có mùi chua, rõ ràng là để qua vài ngày, nước trà đều biến chất mà chẳng có ai tới thu dọn. Đám hạ nhân đó cần rở quá rồi.

Biết được thái độ khinh thường của đám hạ nhân với hấn, nàng cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Cảm giác đó khiến nàng có chút khó hiểu.

Nàng vốn là người lạnh nhạt, ngoại trừ người thân và bằng hữu, cũng chưa từng phí sức quan tâm người khác. Nhưng với "vị hôn phu" mới ở chung chưa đầy một khắc, nàng lại cảm thấy tức giận thay hấn...

Có lẽ, vì hấn là "vị hôn phu" của nàng, nên nàng mới tức giận.

Nàng cũng chẳng thêm ngẫm kỹ, cứ nhận định như thế.

Vân Mộng Khởi đứng dậy, không nói nửa lời, dứt khoát đổ hết nước trà trong ấm xuống đất.

Tư Đồ Dương Lễ lập tức kinh hô: "A, sao lại đổ rồi. . ."

Hấn ngốc nghếch vươn tay muốn hứng nước trà, nhưng ai chẳng biết: đâu có thể hứng được nước!

Sau khi đổ hết nước trà trong ấm, nàng liền đặt ấm lên bàn, lúc này mới phát hiện hấn ngây ngốc bung hai tay. Nhìn vài giọt nước chảy qua kẽ tay hấn, nàng có chút đau lòng kéo tay hấn, xoay người, ý bảo hấn ngồi xuống.

Bị nàng kéo đi, chút nước ít ỏi trong lòng bàn tay hấn đều chảy hết, hai mắt hấn ánh lên vẻ khát vọng, nhìn chăm chăm vào vùng nước trên mặt đất. Nhưng hấn vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, chỉ là hai mắt vẫn lưu luyến chút nước kia.

Vân Mộng Khởi đứng giữa hai chân hấn, vươn tay nâng mặt hấn lên, xoay qua đối diện với mình.

Bốn mắt nhìn nhau, vào thời khắc này, trong mắt hai người chỉ có đối phương mà thôi.

Vân Mộng Khởi luôn ngông nghênh, dưới ánh mắt chăm chú của hấn, lại cảm thấy hơi e lệ, hai gò má trắng nõn phơn phớt hồng.

Dáng vẻ e lệ của nàng làm cho Tư Đồ Dương Lễ nhìn đến mê mẩn, hấn ngây ngốc mở miệng: "Nàng thật xinh đẹp. . ." Nàng còn xinh đẹp hơn so với búp bê sứ trong phòng hấn. . .

Hấn vô thức khen ngợi khiến hai má nàng càng ửng đỏ.

Lúc này, trong mắt và trong lòng Tư Đồ Dương Lễ chỉ có dáng vẻ e lệ của nàng.

"Trời ạ. . ." Rốt cuộc, không chịu nổi ánh mắt chăm chú của hấn, nàng liền buông tay, muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt hấn.

Phát hiện thấy nàng muốn chạy trốn, Tư Đồ Dương Lễ giống như tiểu hài tử giữ lại bảo bối, hai tay hai chân cuốn chặt lấy nàng.

"Nàng đừng đi."

May mà hấn đang ngồi trên ghế, nếu không, hấn đã dồn hết sức nặng của mình lên người nàng.

Cứ như vậy, hai tay Tư Đồ Dương Lễ giữ chặt vai nàng, hai chân vòng quanh eo nhỏ, giống như gấu koala ôm cây bạch đàn, cả hai đều dính chặt lấy nhau.

"Á. . ." Hành động của hấn làm nàng mất cân bằng, cả người nghiêng về trước, tựa hấn vào lòng hấn.

"Oa nhi. . ." Hấn ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng, vô thức hít sâu một hơi, ngơ ngơ cho rằng như thế là có thể hít hết hương thơm mê người.

"Người buông ra. . ." Vân Mộng Khởi giãy dụa, chỉ muốn lập tức thoát khỏi lòng hấn.

Trời ạ, nàng chưa từng thân mật như thế với nam nhân đâu, tất nhiên là trừ ca ca rồi.

Lỗ tai dán sát vào lồng ngực hấn, nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn, nhịp tim của nàng cũng dần tăng tốc, khẩn trương đến mức không biết nên đặt tay ở đâu.

Ôm không được, đẩy chẳng xong, cuối cùng, nàng đành phải vịn tay vào thành ghế, cố giữ thăng bằng, hơi tách người ra. Nhưng, dù nàng cố gắng thế nào cũng vô ích, hai người vẫn gắn chặt như hồ dán.

"Oa nhi, oa nhi. . ." Hấn giống như không nghe thấy lời nàng, liên tục lăm bầm.

Lần đầu tiên hắn muốn một thứ mãnh liệt như vậy, tuy thứ đó chính là một người. Trí tuệ của hắn chỉ bằng một đứa bé năm tuổi, hàng ngày đều sống vô ưu vô lo, cho đến bây giờ, vẫn chưa từng muốn một thứ gì đó. Hắn cũng như những đứa trẻ khác, đều có mối nõi cũ, chỉ hứng thú tong chốc lát, rồi chán ngay.

Thế nhưng, lúc này đây, trong lòng hắn lại xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái. Đó chính là, hắn muốn mãi mãi ôm nàng như thế này, không bao giờ buông tay.

Hắn không hiểu thế nào là kín đáo, chỉ thuận theo khát vọng của chính mình. Giống như lúc trước, bởi vì muốn uống nước mà đặt toàn bộ lực chú ý lên ấm trà, còn hiện tại, hắn muốn có được Vân Mộng Khởi, đương nhiên là biểu đạt trực tiếp rồi. Đó chính là ôm chặt lấy nàng, không để nàng rời đi.

"Người buông ra trước có được không?" Nàng sắp tắc thở rồi.

"Không được. . ." Hắn sợ mình vừa buông tay, nàng sẽ biến mất, vì thế càng ra sức ôm chặt thêm.

Trời ạ. . . Vân Mộng Khởi chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

Kỳ thật, bằng năng lực của nàng, muốn thoát khỏi vòng tay của hắn là chuyện rất dễ dàng, nhưng vì không muốn tổn thương hay làm hắn đau, mà nàng không nỡ dùng sức.

Chính nàng cũng chưa hề phát hiện ra tâm tư này, nên quy kết nguyên nhân không thể giã ra được là do mình mất cân bằng và khí lực của hắn rất lớn.

"Tur Đồ Dương Lễ, người mau buông ra." Một nam một nữ quấn lấy nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa. Nàng vô thức đề cao giọng.

Tuy rằng hắn ngốc nghếch nhưng hay bị nha hoàn trong phủ mắng mỏ, khi hắn nghe thấy giọng nói nghiêm khắc đó, liền nghĩ Vân Mộng Khởi đang tức giận.

Sợ nàng tức giận sẽ không để ý tới mình, hắn đành lưu luyến thu hồi tay chân.

Sau khi ổn định thân thể, Vân Mộng Khởi cũng không vội vàng né tránh, ngược lại còn nghiêm túc nói chuyện với hắn.

"Sao người lại gọi ta là oa nhi?" Đúng là nàng rất nhỏ nhắn, nhưng nói thế nào thì vẫn lớn hơn rất nhiều so với oa nhi nha.

"Nàng rất xinh đẹp." Nghe nàng hỏi, Tur Đồ Dương Lễ liền cười ngây ngô, đáp. Ý chính là nàng xinh xắn như oa nhi. Mà cách trả lời không liên quan này thật khiến người ta khó hiểu.

Vậy mà Vân Mộng Khởi lại gật đầu tỏ ý đã hiểu.

"Người nhớ kỹ nha, tên của ta là Vân Mộng Khởi, không phải là oa nhi."

"Vân Mộng Khởi. . ." Thì thảo nhắc lại tên nàng, hắn cố gắng nhớ thật kỹ, một lúc lâu sau, chỉ thấy hắn gật gật đầu.

"Ta nhớ kỹ rồi."

"Vậy thì tốt." Nghe hắn nói đã nhớ kỹ, Vân Mộng Khởi liền mỉm cười khen ngợi, chỉ kém chưa xoa đầu hắn như xoa đầu con chó nhỏ thôi. Có điều, đáng về hiện giờ của hắn thật giống như một chú chó nhỏ.

"Thế nhưng. . ." Nếu không gọi là oa nhi thì hắn phải gọi thế nào? Tur Đồ Dương Lễ hơi nhíu mày, vẻ mặt buồn rầu nghĩ.

"Nhưng cái gì?" Kỳ lạ, hắn cũng biết bày ra vẻ mặt buồn rầu thế này sao?

"Ta không gọi nàng là oa nhi, thì phải gọi là gì đây?" Nghiêng đầu nhìn nàng, giống như vấn đề này rất quan trọng với hắn.

Vân Mộng Khởi định trả lời thì hắn đã giành nói trước.

"Ta gọi nàng là Mộng Mộng, được không?" Hắn cười rạng rỡ hỏi, cảm thấy vô cùng vui vẻ vì mình có thể nghĩ ra cách gọi "thông minh" như thế.

Nhìn hắn vui sướng, nàng thật sự không nỡ làm hắn mất hứng, đành phải gật đầu đồng ý. Cho dù nàng cảm thấy cách gọi đó rất ngốc nghếch, nhưng hắn muốn gọi thì cứ để kệ đi.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng, Mộng Mộng. . ." Thấy nàng gật đầu đồng ý, Tur Đồ Dương Lễ lại định dùng hai tay hai chân quấn lấy nàng. May mà Vân Mộng Khởi nhanh nhẹn, kịp thời chặn đứng hành động của hắn.

Cứ như vậy, hai người liền âm ỷ thành một đoàn suốt một ngày.

Cuối cùng, vì Vân Mộng Khởi quá thích tiểu viện này, nên quyết định ở lại đây. Nàng lựa chọn gian phòng ở lầu dưới, còn Tur Đồ Dương Lễ đương nhiên là ở phòng của hắn ở lầu trên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: 2.2: Một Âm Mưu Khác?

"Đáng ghét, đáng ghét." Sau khi trở về phòng, Vân Hương Thảo bắt đầu phát giận.

Ả vung tay hất hết những thứ đặt trên bàn, trên tủ xuống đất. Tiểu Liễu sợ hãi trốn vào một góc nhìn ả phát giận, không dám tiến lên ngăn cản.

Tuy là nha hoàn bên cạnh Vân Hương Thảo, nhưng Tiểu Liễu cũng hiểu rất rõ tính nết của vị tiểu thư này. Nếu nàng dám tiến lên khuyên can, thì kẻ xui xẻo sẽ chính là mình, nàng tuyệt đối sẽ bị tiểu thư xử phạt nặng.

Ở trước mặt lão gia và phu nhân, tiểu thư luôn ra vẻ tự nhiên, hiền lương thực đức, nhưng chỉ có nàng mới biết, tiểu thư không hiền thực như vẻ bề ngoài. Tiểu thư là một nữ nhân vô cùng ngoan độc, chỉ cần có người cản đường thì ả ta sẽ không từ thủ đoạn để diệt trừ.

"Nữ nhân đáng ghét kia rốt cuộc là ai? Lại dám coi thường ta, còn ngang nhiên đối chọi với ta, thật sự quá đáng ghét mà!" ả nắm chặt tay, trong mắt tràn đầy hỏa khí, nghiến răng nói. ả nhất định phải dạy dỗ nữ nhân đáng ghét kia thật tốt.

"Tiểu thư, để nô tỳ đi dò hỏi trước." Hiện tại, nàng phải nghĩ cách rời đi, bằng không chút nữa tiểu thư phát cuồng, nàng tuyệt đối trốn không thoát, sẽ phải chịu thiệt.

"Người muốn chạy đi đâu hỏi thăm?" Ánh mắt âm ngoan lia về phía Tiểu Liễu. Nàng ta cho rằng ả ngốc lắm à? Hôm nay nữ nhân kia mới đến Tư Đồ gia, nàng ta sao có thể hỏi thăm được bất kỳ tin tức gì? ả chậm rãi bước đến trước mặt Tiểu Liễu, ác ý trong mắt làm người ta phải sởn gai ốc.

"Người sợ ta làm gì người sao?" Khóe miệng Vân Hương Thảo nhếch lên một nụ cười tà ác, Tiểu Liễu vừa thấy liền lui về sau vài bước.

Cố gắng tự trấn định, Tiểu Liễu áp ứng phủ nhận: "Không. . . Không phải, tiểu thư. . ."

Sớm biết thế này đã chẳng nói rồi, tự nhiên lại chui đầu vào rọ, hấp dẫn sự chú ý của tiểu thư lên mình, nàng thật sự ngốc mà.

"Không phải à?" Nàng ta nghĩ ả ngốc sao? Trong mắt tràn đầy sợ hãi như thế, còn tưởng ả nhìn không ra sao?

". . ." Tiểu Liễu sợ hãi gật gật đầu, lập tức im lặng để tránh cho nói nhiều sai nhiều, đến lúc đó chịu khổ vẫn là mình.

'Bốp' một tiếng, Vân Hương Thảo liền giơ tay tát vào mặt Tiểu Liễu.

"Nha đầu chết tiệt này, lại dám trợn mắt nói dối, người nghĩ ta là người mù à?" Dám đe dọa ả, chán sống rồi sao?

"Tiểu thư, nô tỳ không. . ." Trời ạ, rốt cuộc thì nàng cũng biết tính xấu của tiểu thư rồi. Từ trước tới nay, chỉ thấy tiểu thư phát tiết trên người khác, lần đầu tiên tự mình ném thù, tư vị đó thật sự khó chịu nhà.

"Người còn dám nói!" 'Bốp' một tiếng, lại thêm một cái tát nữa rơi xuống mặt Tiểu Liễu.

Nhìn ả trái một cái, phải một cái, tát đến thuận tay như thế, chắc chắn là thường xuyên vận dụng rồi!

"Tiểu thư..." Tiểu Liễu cắn chặt răng, hai mắt rung rung, nhin đau muốn giải thích, nhưng lại sợ bị đánh nữa, nên không dám hé miệng.

"Người còn dám khóc!" ả chán ghét nhìn đáng vẻ oan ức của Tiểu Liễu.

Ả lại vung tay tát thêm cái nữa, lực tay quá lớn khiến cho Tiểu Liễu suýt ngã sang bên cạnh.

Lần này, Tiểu Liễu thật sự không dám lên tiếng, cố gắng nuốt tui hòn vào trong bụng, cũng chẳng dám để nước mắt rơi xuống.

"Sao nào? Cảm thấy rất tui thân à?" Đáng ghét, đáng vẻ tiểu nữ nhân của nàng ta thật khiến người ta chán ghét. ả khó chịu giơ tay, định giáng thêm một cái tát nữa.

Tiểu Liễu nhắm chặt mắt, chờ bàn tay kia hạ xuống. Nàng thật không dám trốn tránh, chỉ sợ phản ứng theo bản năng của mình sẽ càng làm cho da thịt đau xót.

"Hương Thảo, nàng đang phát giận à?" Giọng nam từ phòng ngoài truyền vào, xem ra, vị cứu tinh đã xuất hiện rồi.

". . ." Vân Hương Thảo đang định vung tay xuống, lúc nhìn rõ người vào, liền chậm chậm hạ tay.

"Biểu thiếu gia..." Tiểu Liễu cảm kích nhìn người vừa bước vào, nàng thấy rất may mắn vì người này đã xuất hiện kịp thời.

"Tiểu Liễu, cút ra ngoài!" Tiệp nhân đáng chết, dám dùng ánh mắt này quyến rũ hắn, hắn chính là người của ả đó.

"Vâng vâng, tiểu thư." Tiểu Liễu vội vàng chạy đi.

Nàng cũng biết tiểu thư và biểu thiếu gia có quan hệ mờ ám, nhưng nàng không dám nói tùy tiện. Hiện tại, thế cục rất rõ ràng, sau khi tiểu thư thành thân với thiếu gia thì vị trí chủ mẫu đương nhiên thuộc về tiểu thư. Còn biểu thiếu gia cũng sẽ chấp chương toàn bộ Tư Đồ gia, hai người này sẽ thành chủ nhân thật sự của Tư Đồ gia, nàng thật không dám đắc tội bọn họ.

Đội Tiểu Liễu đi xa, biểu thiếu gia của Tư Đồ gia - Tư Đồ Văn Doãn lập tức đóng cửa phòng, rồi thông thả bước đến bên cạnh Vân Hương Thảo, ngả ngón kéo ả vào lòng mình.

"Sao vậy? Là ai chọc tiểu Hương Thảo đáng yêu tức giận?"

Khom lưng bé Vân Hương Thảo lên, hắn liền bước từng bước về phía giường.

"Đáng ghét, cứ thích chọc ta." ả thẹn thùng dấm nhẹ lên vai hắn, rồi vòng tay qua cổ hắn. Đáng vẻ thẹn thùng kia thật khác xa so với vẻ hung ác ban nãy.

"Ta chọc nàng có vui không?" Hắn cúi đầu, hôn lên mặt Vân Hương Thảo, bắt đầu xuất ra kỹ xảo vẫn hay dùng với nữ tử thanh lâu, cứ như vậy mà liếc mắt đưa mình với Vân Hương Thảo.

"Văn Doãn, ta rất nhớ huynh." Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ lên ngực hắn, vô thức nỉ non. Lần xuất môn này, hắn đi mất mấy ngày, để ả ngây ngẩn bên cạnh tên gốc kia, đúng là quá nhàm chán mà.

"Ta cũng nhớ nàng, tiểu Hương Thảo của ta."

Nhẹ nhàng đặt ả lên giường, hắn cũng theo lên, lập tức buông sa mạn, dẫu đi cảnh xuân nóng bỏng

...

"Mộng Mộng, Mộng Mộng." Tư Đồ Dương Lễ chạy ra khỏi viện của mình, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Vân Mộng Khởi trong phủ Tư Đồ rộng lớn.

Hắn vừa mới đi mao xỉ, sao giờ đã không thấy Mộng Mộng rồi?

"Mộng Mộng, Mộng Mộng...Này này này, người có nhìn thấy Mộng Mộng không?" Kéo một nha hoàn vừa đi tới, hắn hi vọng ai đó có thể tìm Vân Mộng Khởi giúp mình.

"Mộng Mộng là ai?" Nha hoàn bực mình hỏi lại. Đám nha hoàn chưa từng có chút kiên nhẫn với vị thiếu gia này. Nếu không phải bổng lộc của Tư Đồ gia vô cùng hậu hĩnh, thì ai lại nguyện ý chăm sóc cho một tên gốc?

"Mộng Mộng chính là Mộng Mộng nha..." Mộng Mộng không phải là Mộng Mộng sao? Còn có thể là ai? Hắn khó hiểu nhìn nha hoàn, thật không hiểu vì sao nàng lại không biết Mộng Mộng.

Hắn đâu có biết, hôm nay Vân Mộng Khởi mới tới Tư Đồ gia, mà còn chưa chính thức giới thiệu với mọi người. Ngoại trừ hắn và phu thê Tư Đồ thì chưa ai biết đến sự tồn tại của nàng.

"Thiếu gia, ta rất bận nha, không có thời gian tìm người giúp ngài đâu." Đúng là bực mình mà, nha hoàn tức giận tròn mắt.

"A...Rất, rất xin lỗi..." Vừa nghe nha hoàn nói rất bận, hắn liền xin lỗi theo bản năng. Hắn đâu có biết, chỉ cần hắn muốn thì có thể yêu cầu nha hoàn bỏ mọi công việc để tìm người giúp mình. Đáng tiếc, hắn chẳng hề biết sử dụng quyền lợi của chính mình.

"Vậy thì, mời thiếu gia tự mình tìm đi, ta phải đi đây." Nàng phải về phòng ngủ một lúc, đâu có rảnh vô nghĩa với hắn.

"A, được..." Vội vàng buông tay nàng ra, không dám nhờ người giúp đỡ nữa.

Hắn buồn rầu cắn cắn ngón trỏ, ngẫm nghĩ nên tìm Vân Mộng Khởi thế nào? Hắn vẫn chưa phát hiện, người mình muốn tìm đang đứng cách đó không xa, đã nhìn và nghe hết toàn bộ chuyện vừa phát sinh.

Nhìn dáng vẻ của hắn, nàng chỉ có thể lắc đầu cảm thán, nhưng với ả nha hoàn dám ức hiếp chủ nhân kia, trong lòng nàng đã có cách trừng trị.

Có lẽ phu thê Tư Đồ quá thiện lương, mới có thể lơ là chuyện nha hoàn bắt nạt nhi tử gốc mà mình vô cùng yêu thương, nàng có nên nghĩ cách nhắc khéo bọn họ không đây?

Thôi, vẫn nên quan sát tiếp đi, chỉ có điều, nàng thật sự phải nghĩ cách giúp tên gốc kia để tránh cho hắn bị kẻ khác bắt nạt, mà còn luôn tự nhận lỗi về mình. Thật sự không thể được!

Nàng bước đến sau lưng Tư Đồ Dương Lễ, vươn tay vỗ lên bả vai hắn như muốn đánh thức hắn. Thật không ngờ, tiểu tử gốc này lại suy nghĩ chuyên tâm như vậy, nàng đã đứng sau lưng mà hắn vẫn chưa phát hiện ra.

"Á!" Vừa quay đầu, đã nhìn thấy người mà mình nóng lòng tìm kiếm đang đứng ngay sau lưng, hần lập tức ôm chặt nàng.

"Mộng Mộng, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng rồi."

"Á!" Trời ơi, sao tên ngốc này cứ động một tí lại ôm chặt mình như thế, thật khiến người ta...Nói như thế nào nhỉ, tuy nàng không mấy xấu hổ, nhưng nàng vẫn chưa thể quen được hành động thân mật thế này.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng, nàng chạy đi đâu vậy? Ta tìm nàng khắp nơi đó." Hần rất sợ nàng sẽ biến mất.

Haizz! Thâm thở dài trong lòng, Vân Mộng Khôi cũng lười giải thích. Thật ra, nàng chỉ đi hỏi Tư Đồ lão gia và Tư Đồ phu nhân một ít chuyện của hần thôi.

"Người buông ra trước đã." Nếu để hạ nhân bắt gặp, về sau nàng sao sống được ở đây?

"Ừ." Tuy luyến tiếc, nhưng hần vẫn từ từ buông tay. Song, sau khi thả nàng ra, hần lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Hần thật không nỡ buông nàng ra! Tuy hần không hiểu tại sao lại không muốn nàng rời khỏi tầm mắt, rời khỏi lòng mình, cứ muốn giữ chặt tay nàng, nhưng hần vẫn làm theo ý mình, quần quýt lấy nàng.

"Đi, chúng ta về thôi." Đứng ở đây nói chuyện không tiện, hơn nữa, nàng biết, muốn dạy dỗ hần cần rất nhiều thời gian, trước cứ về phòng hần rồi từ từ dạy.

"Được." Hần ngoan ngoãn gật đầu, rồi kéo nàng đi thong thả về phòng mình.

Chờ bọn hần đi khuất, hai bóng người mới bước lên hành lang gấp khúc.

"Phu nhân, nàng nghĩ sao?" Tư Đồ Chính Không ôm lấy eo thon của kiều thể, hứng thú hỏi.

"Ngược lại, ta còn muốn hỏi, chàng định xử lý đám hạ nhân đáng giận kia như thế nào?" Nếu như bọn họ không âm thầm theo sau tiểu nha đầu, thì sẽ chẳng bao giờ biết được chuyện này. Bọn họ thật không ngờ, trong phủ lại nuôi những kẻ ác độc dám bắt nạt chủ tử, thật không thể hình dung nhỉ từ đã phải chịu bao nhiêu khổ cực?

"Chúng ta cứ đợi xem tiểu nha đầu kia làm thế nào đã." Vừa nãy, hần đã thấy rõ sự quyết tâm trong mắt Vân Mộng Khôi, chắc nha đầu đó đã có kế sách rồi.

"Vâng." Nếu tiểu nha đầu không thể giải những ác nhân này, thì nàng cũng chẳng ngại nhúng tay vào. Chỉ là, cứ nên tiếp tục quan sát đã.

Đám ác nhân đó...Vừa nhớ lại thái độ hung dữ của nha hoàn kia đối với nhi tử, bàn tay nhỏ bé của Ngọc Tuyết Linh bất giác xiết chặt.

Nếu bọn họ vẫn còn lơ là, ngộ nhỡ sau này bọn họ mất đi, thì nhi tử sẽ phải chịu khổ đến cùng cực chẳng? Những kẻ kia có thể cạy thế đuổi nó ra ngoài? Rồi chiếm luôn gia sản của Tư Đồ gia?

Nghĩ đến đây, lòng nàng liền lạnh lẽo. Có lẽ, bọn họ nên bắt đầu suy xét lại các vấn đề thôi.

Mà ở trong phòng Vân Hương Thảo, còn có một vấn đề nghiêm túc chưa được giải quyết, đó chính là quan hệ giữa vị biểu thiếu gia và Vân Hương Thảo.

"Tiểu Hương Thảo thân ái, nàng còn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc là ai chọc giận nàng?"

Qua một hồi mây mưa, Tư Đồ Văn Doãn gói hai tay sau đầu, trần trụi nằm trên giường, Vân Hương Thảo cũng không mạnh dạn che thân tựa vào ngực hần.

"Chính là một nữ nhân đáng ghét." Nhớ đến nữ nhân luôn phớt lờ mình, Vân Hương Thảo căm giận nói.

"Nữ nhân nào?" Hần khó hiểu hỏi. Hần thật sự không nghĩ ra, trong phủ này còn ai có thể chọc nàng ta tức giận. Ngoại trừ Tư Đồ phu nhân cũng chính là a di bên ngoại của hần, thì địa vị của nàng ta cũng khá cao rồi.

"Không biết từ đâu xuất hiện một nữ nhân, nghênh ngang, kiêu ngạo, hoàn toàn không để ta vào mắt." Nghĩ đến dáng vẻ xa cách của Vân Mộng Khôi, á liền tức giận.

"Ngao nào, đừng nóng giận, tức giận sẽ không đẹp nữa." Hần vỗ nhẹ tám lưng trần của ả như muốn trấn an.

Đồng thời, hần cũng thầm hỏi, chẳng lẽ a di đã phát hiện ra cái gì à? Cho nên mới có một nữ nhân khác xuất hiện? Chắc là không phải đâu, có thể nói kế hoạch của bọn họ là thiên y vô phùng*, sao có thể...

* thiên y vô phùng: không thể chê vào đâu được.

"Ta sao có thể xấu được?" Nữ nhân luôn để ý nhất là người trong lòng nói mình không xinh đẹp, tất nhiên ả cũng không ngoại lệ. Á lập tức véo cánh tay

hắn một cái, chu miệng nói.

"Bảo bối à, sao nàng có thể xấu chứ? Nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất ta từng gặp." Hắn vội vàng đỡ dành, tại thời khắc mấu chốt này, hắn không muốn chọc à tức giận.

"Lần này chàng lại ra ngoài trêu chọc bao nhiêu nữ nhân rồi?" Đừng tưởng à ngốc, mỗi lần hắn nói ra ngoài bàn chuyện làm ăn, thì còn tiện dịp đi tìm vài nữ nhân luôn. À ta cũng biết, trừ mình ra, bên ngoài hắn còn cả đồng nữ nhân khác.

". . ."

Vừa nghe thấy Vân Hương Thảo lại bắt đầu lời chuyện cũ ra, hắn lập tức xoay người đặt à ở dưới thân, không đợi à kịp phản ứng, hắn lập tức hôn xuống.

Nữ nhân này, chỉ có lúc nằm trên giường rên rỉ là đáng yêu nhất...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: 2.3: Bữa Cơm Đầu Tiên

Lúc dùng bữa tối, phu thê Tư Đồ quyết định giới thiệu Vân Mộng Khởi cho tất cả mọi người biết, cũng là để xác định vị trí của nàng trong phủ.

Nếu nàng có thể giải độc cho nhi tử bảo bối, vậy nàng sẽ thành khách quý trong phủ.

Vì thế mới có cảnh đám người phu thê Tư Đồ, Vân Hương Thảo, Tư Đồ Văn Doãn, Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi ngồi quanh bàn ăn. Tư Đồ Dương Lễ lập tức gấp đồ ăn cho Vân Mộng Khởi đĩa rau, còn liên tục hỏi đông hỏi tây, làm cho không khí vô cùng náo nhiệt. Phu thê Tư Đồ cũng cảm thấy rất vui vẻ, tuy nhiên, vẫn có người mất hứng, đó chính là Vân Hương Thảo.

Chỉ thấy à miễn cưỡng tươi cười, ánh mắt nhìn Vân Mộng Khởi chứa đầy căm phẫn cũng bất bình, thái độ kỳ quái của à cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của Ngọc Tuyết Linh.

"Hương Thảo, ngươi không sao chứ? Sắc mặt sao kém vậy?" Dù sao cũng là nữ nhi của hảo hữu, tuy Tư Đồ phu nhân hơi bất mãn, nhưng vẫn rất quan tâm đến à.

"Con không sao." À cố gắng mỉm cười, ánh mắt u oán liếc sang bên cạnh, vừa thấy à liền tức đến suýt hộc máu.

Chỉ thấy Tư Đồ Dương Lễ liên tục gấp đồ ăn cho Vân Mộng Khởi, chỉ cần Vân Mộng Khởi thích thì hắn lập tức chuyển đĩa thức ăn tới trước mặt nàng ta. Những người khác dừng nói là gấp, mới liếc nhìn thôi, hắn đã phản đối rồi.

"Biểu đệ thân ái, đệ cứ chuyển hết đồ ăn tới trước mặt người ta, vậy chúng ta ăn gì đây?" Tư Đồ Văn Doãn cảm thấy vô cùng hứng thú với Vân Mộng Khởi vừa xinh đẹp lại đáng yêu, nhưng hắn rất biết che giấu, quyết định xuống tay từ nơi khác.

Tư Đồ Dương Lễ dùng hai tay bảo vệ đồ ăn trước mặt mình, liên tục lắc đầu.

"Không được, không được, đây là cho Mộng Mộng, các ngươi không thể ăn, không cho các ngươi ăn."

"Mộng Mộng?" Nghe nhi tử nói xong, phu thê Tư Đồ mới sực nhớ ra, hình như bọn họ quên hỏi tên nha đầu này mất rồi.

"Ai là Mộng Mộng vậy nhi tử?"

Tư Đồ Dương Lễ liền chỉ chỉ vào Vân Mộng Khởi đang yên lặng ăn cơm bên cạnh mình.

Vân Mộng Khởi hoàn toàn xem nhẹ những ánh mắt đánh giá xung quanh, vẫn ung dung dùng bữa. Việc của nàng chỉ là chuyên tâm ăn cơm, ngay cả gấp đồ ăn cũng không phải lo, nàng vừa ăn xong sẽ có người lập tức tiếp tế. Vì vậy, nàng chỉ cần giải quyết đồ ăn trong bát là đủ rồi.

"Ta quên mất chưa hỏi, tiểu nha đầu tên là gì?" Thấy dáng vẻ nhàn nhả của Vân Mộng Khởi, Tư Đồ Chính Không hứng thú hỏi.

"Vân Mộng Khởi." Nàng cũng không định giấu diếm tên thật của mình, liền sáng khoái đáp.

"Vân?" Ở đây, ngoại trừ Tư Đồ Dương Lễ thì tất cả đều vô cùng kinh ngạc khi nghe họ của nàng.

"Ngươi cũng họ Vân?" Tư Đồ phu nhân khiếp sợ nhìn nàng, không biết vì sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

"Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Mười bảy."

"Mười bảy?" Tròi ả, chẳng những trùng họ mà tuổi cũng tương đương nữa!

Trong đầu Ngọc Tuyết Linh chợt xuất hiện một giả định, chẳng lẽ... Không không không, Hương Thảo không phải là người như thế, không có khả năng, không có khả năng! Nàng dùng sức lắc đầu như muốn xua đi dự cảm đó, cuối cùng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng Vân Hương Thảo.

Tư Đồ Văn Doãn và Vân Hương Thảo vội liếc nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Bọn họ chưa từng nghĩ đến người Vân gia sẽ xuất hiện bất ngờ như thế, bọn họ cho rằng tất cả người của Vân phủ đều chết sạch trong biển lửa năm đó, nên mới dám giả mạo thân phận để ẩn vào Tư Đồ gia.

Bây giờ phải làm sao đây?

Trong mắt Vân Hương Thảo hiện lên vẻ bối rối, khi ả nghe thấy Mộng Khởi cũng mang họ "Vân", liền có chút chột dạ. Dùng ánh mắt hỏi Tư Đồ Văn Doãn, hi vọng hắn có thể nghĩ cách giải quyết.

Tư Đồ Văn Doãn vẫn cổ trấn tĩnh, dùng ánh mắt trấn an cảm xúc của ả, muốn ả an tâm một chút đừng nóng vội, đừng để lộ sơ hở. Hắn cũng vội vàng nghĩ cách chuyển đề tài, để tránh phụ thể Tư Đồ càng thêm nghi ngờ. Hắn chắc chắn mình vừa mới nhìn rõ về hoài nghi trong mắt Ngọc Tuyết Linh, tuy bà ta che giấu rất nhanh, nhưng hắn vẫn nên cẩn thận hơn.

"Thật bất ngờ, vị tiểu thư này lại trùng họ với vị hôn thê Hương Thảo của biểu đệ, đúng là hữu duyên nha."

Hắn nói rất khéo, ý cũng rất đơn giản, là Vân Mộng Khởi người trùng họ với Hương Thảo, mà không phải là Hương Thảo giống ngươi, hắn đã gián tiếp hóa giải mối nguy cho Vân Hương Thảo.

"Đúng vậy, thật khéo." Nàng cũng vội giải thích ẩn ý trong lời nói của hắn, hiện tại nàng chỉ quan tâm vì sao mình ăn mãi cũng chưa hết đồ ăn trong bát.

Ban đầu, đúng là nàng rất hưởng thụ sự phục vụ này, nhưng bây giờ, nàng có chút thụ sủng nhược kinh rồi.

Ngay tại lúc Tư Đồ Dương Lễ gấp thêm thức ăn vào bát, nàng vội vàng che bát, không để hắn bỏ thêm nữa.

"Hả?" Hắn khó hiểu nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng lại lấy tay che bát.

"Sao vậy, Mộng Mộng?"

"Ngươi đừng gấp nữa, ta ăn không nổi rồi." Tròi ả, hắn nghĩ nàng là heo à? Từ lúc ngồi xuống đến giờ, nàng vẫn ăn liên tục, miệng không ngừng hoạt động mà trong bát vẫn đầy ắp đồ ăn, hắn định mưu sát nàng sao?

"Sao lại ăn không nổi?" Hắn nhìn những đĩa đồ ăn trước mặt, mù mịt hỏi. Trên bàn còn rất nhiều đồ ăn nha!

"Ăn no rồi thì không muốn ăn nữa chứ sao." Thật muốn gõ vài cái vào đầu hắn mà, nếu cha nương hắn không ở đây, nàng thật sự sẽ làm vậy đó.

"A? Ăn no rồi à?" Sao ăn mỗi thế đã no rồi?

Lần này, hắn thật sự không biết nên giải quyết thế nào với mâm đồ ăn trước mặt đây?

Ngốc nghếch!

Vân Mộng Khởi tức giận tròn mắt, sau đó đặt hết những đĩa đồ ăn về chỗ cũ.

"Ta không ăn thì vẫn còn người khác mà."

"Ồ, được." Hắn cũng bắt chước nàng, đẩy hết đồ ăn về chỗ cũ.

Sau khi dọn bàn xong, hắn liền ngồi thẳng lưng, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, ngoan ngoãn ngồi im.

Thầm thở dài trong lòng, Vân Mộng Khởi thật sự muốn ngửa đầu hỏi trời xanh.

"Ngươi mau ăn cơm đi, ngồi ngay ngắn như thế làm gì?" Hắn toàn gấp đồ ăn cho nàng, chẳng lo cho mình gì cả. Hiện tại nàng ăn no rồi, còn hắn vẫn chưa đụng đũa đâu.

"Hả?" Tư Đồ Dương Lễ mở to hai mắt, ngờ ngác nhìn nàng, vẻ mặt muốn có bao nhiêu quai lạ liền có bấy nhiêu.

Chà trách hắn cứ cảm thấy rất đói, hóa ra là chưa ăn cơm nha...

"Mau ăn đi." Vân Mộng Khởi cũng gấp đồ ăn cho hắn, rồi mỉm cười thúc giục.

Hành động đó của nàng khiến Tư Đồ Dương Lễ vô cùng vui vẻ, lập tức bùng bát lên, ăn ngon lành. Hắn vừa ăn vừa cười ngây ngất.

Vân Mộng Khởi chỉ biết lắc đầu, thật không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Nhìn hành động thân mật của hai người, phu thê Tư Đồ liền bật cười, càng thêm yêu thích Vân Mộng Khởi.

Phản ứng của phu thê Tư Đồ làm cho ánh mắt Tư Đồ Văn Doãn lạnh thêm vài phần. Hắn có dự cảm, nữ nhân tên Vân Mộng Khởi sẽ thành trở ngại lớn nhất trong kế hoạch của bọn hắn. Cho dù nàng đáng yêu đến đâu thì hắn vẫn phải nghĩ cách diệt trừ nàng.

Trong lòng Vân Hương Thảo càng thêm oán giận, tên ngọc kia luôn chán ghét ả, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thân mật như thế. Hắn mới gặp tiện nhân Vân Mộng Khởi mà đã đối tốt như thế, thật sự khiến người ta vô cùng tức giận.

"Hương Thảo?" Ngọc Tuyết Linh gọi khẽ. Vừa rồi có phải nàng đã nhìn lầm hay không? Nàng thấy rất rõ vẻ phẫn hận trong mắt Hương Thảo.

"Xin lỗi, thân thể con có chút không khỏe, xin lui xuống trước." Nhìn thái độ của phu thê Tư Đồ và Tư Đồ Dương Lễ tiếp đãi Vân Mộng Khởi, ả sao có thể nuốt trôi cơm. Sau khi lên tiếng xin cáo lui, ả liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Thấy ả vội vàng rời đi, Tư Đồ Văn Doãn lập tức tỏ vẻ quan tâm.

"Thưa dì, hay để con mời đại phu tới thăm bệnh cho đệ muội?" Tuy Hương Thảo vẫn chưa chính thức thành thân cùng Tư Đồ Dương Lễ, nhưng hắn đã sớm gọi ả là "Đệ muội" rồi. Dĩ nhiên, xưng hô này chỉ kêu trước mặt phu thê Tư Đồ thôi.

"Ta nghĩ nàng không có sinh bệnh đâu." Ngọc Tuyết Linh thật sự không biết thân thể Hương Thảo có chỗ nào khỏe, nếu bệnh thì cũng là trong lòng khó chịu thôi.

Nếu là tâm bệnh, cho dù có mời đại phu tới cũng vô dụng.

"Vây...Con xin cáo lui trước." Hắn phải về phòng, cẩn thận suy nghĩ kế hoạch cho tương lai. Sự xuất hiện của Vân Mộng Khởi đã nhiễu loạn kế hoạch ban đầu, hắn phải mau nghĩ cách mới được. Miếng thịt Tư Đồ gia này đang treo ngay trước miệng, hắn sao có thể buông tha được.

"Ừ, ngươi có rảnh thì nên đi khuyên nhủ Hương Thảo, ta thấy quan hệ giữa hai đứa rất tốt." Nếu Hương Thảo không biết kiềm chế, thì nàng sẽ không để Tiểu Dương thành thân với nó. Nàng không thể giao Tiểu Dương cho một nữ nhân không biết quan tâm đến nó.

Người nói vô tình, người nghe có ý. Trong nháy mắt, Tư Đồ Văn Doãn còn tưởng rằng nàng đã phát hiện ra quan hệ giữa bọn họ rồi. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đó là điều không thể, hắn nhẹ nhàng thở ra, gạt đầu nói: "Vâng, có thời gian rảnh con sẽ khuyên nhủ nàng, dặn nàng biết tự kiềm chế, không được tùy hứng."

"Ừ, đi biết ngươi là người hiểu chuyện mà, thôi đi đi." Ngọc Tuyết Linh rất vừa lòng với cách cư xử khéo léo của hắn, tươi cười rạng rỡ khen ngợi hắn một câu.

"Vây Văn Doãn xin cáo lui trước." Hắn hơi khom lưng, rồi đứng thẳng dậy đi ra ngoài.

"Nào nào nào, mọi người tiếp tục ăn đi." Hắn vừa rời khỏi, Tư Đồ phu nhân lập tức nói sang chuyện khác, vẻ mặt tươi cười gấp đồ ăn cho nhi tử, còn không quên dặn dò, "Ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ."

Hiếm khi thấy Tiểu Dương ngoan ngoãn ăn cơm thế này, nàng thật sự rất vui mừng.

Chẳng những trí lực của Tư Đồ Dương Lễ đều bằng tiểu hài tử năm, sáu tuổi mà cả tính tình cũng y chang. Không thích ăn cơm, luôn ăn một ít điểm tâm mà không chịu ngoan ngoãn ăn bữa chính. Mỗi ngày, vì muốn hắn ngoan ngoãn ăn cơm, bọn họ phải vắt hết đầu óc, thế nhưng, mỗi lần ăn cơm vẫn giống như đánh giặc, có đôi khi còn phải bùng bát chạy theo phía sau nó.

Hôm nay là lần đầu tiên nó ngồi ngoan ngoãn như vậy, còn tự mình ăn cơm nữa. Xem ra, nhi tử ngọc của bọn họ là thật tâm thích tiểu nha đầu này.

"Ừm." Miệng nhét đầy đồ ăn, hắn vẫn không quên gạt đầu đáp ứng mẩu thân.

"Vân cô nương, chúng ta có thể gọi cô là Mộng Mộng không?" Tư Đồ Chính Không cảm thấy cái tên Mộng Mộng thật sự rất đáng yêu, nhin không được cũng muốn gọi giống nhi tử.

"Ta..." Vân Mộng Khởi chưa kịp phản đối, đã có người lên tiếng trước rồi.

"Không được, Mộng Mộng chỉ để con gọi thôi." Tư Đồ Dương Lễ vội đặt bát xuống, dùng cả chân lẫn tay quán lấy Vân Mộng Khởi.

Vân Mộng Khởi vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lập tức giẫy ra khỏi lòng hắn.

"Buông, mau buông ra, nơi này nhiều người như vậy, sao ngươi có thể động tay động chân chứ."

Thật đáng ghét!

Từ nhỏ đến lớn, tuy nàng và ca ca cùng một cái lão nhân đều chung sống trên đỉnh Tuyết Sơn, cũng không mấy để ý đến chuyện nam nữ khác biệt, nhưng trước mặt nhiều người như vậy làm ra hành động thân mật này, nàng vẫn sẽ ngượng ngùng mà, phải không?

Câu nói tràn ngập ham muốn chiếm giữ của nhi tử khiến phu thê Tư Đồ không khỏi bật cười. Thật không ngờ, nhi tử gốc của họ đã biết được chữ "Ghen" rồi.

Chỉ có điều, đó là do bọn họ tự nghĩ thôi, chứ Tư Đồ Dương Lễ sao có thể hiểu được chữ 'ghen' chân chính!

Hắn vẫn cho rằng, xưng hô "Mộng Mộng" là do mình nghĩ ra, đương nhiên cũng chỉ thuộc về riêng hắn mà thôi, cho dù là cha nương mình cũng không được gọi giống mình. Hắn chỉ nghĩ thế mà thôi!

"Được được được, chúng ta không gọi nàng là Mộng Mộng nữa, chỉ để mình con gọi thôi." Trong mắt Tư Đồ Chính Không tràn đầy ý cười, hắn rất vui vì nhi tử có thể thật tâm thích một người. Mà theo hắn thấy, tiểu nha đầu kia cũng thích nhi tử nha!

Chỉ cần nhìn dáng vẻ vờ giãy dụa của Vân Mộng Khởi, không đành lòng đánh Lễ nhi, là có thể biết được nàng cũng có chút hảo cảm với nhi tử gốc nhà mình.

Thật hi vọng đây là ân huệ mà ông trời ban cho Tiểu Dương, để cho hắn hưởng hạnh phúc sau những tháng ngày đau khổ.

"Rồi rồi, con mau ăn cơm đi, chúng ta sẽ không đoạt Mộng Mộng của con đâu." Tư Đồ phu nhân cũng trêu chọc nhi tử gốc nhà mình.

"Vâng." Nghe cha nương nói sẽ không đoạt Mộng Mộng với mình, hắn mới yên tâm thả Vân Mộng Khởi ra, lại quay về chỗ ngồi, cầm bát ngoan ngoan ăn cơm.

Vân Mộng Khởi tức giận liếc đôi phu thê đang nhàn nhã xem kịch vui, rồi tiếp tục gấp đồ ăn cho Tư Đồ Dương Lễ, chẳng thèm so đo với bọn họ.

Ngày đầu tiên Vân Mộng Khởi ở tại Tư Đồ gia, đã kết thúc trong bữa tối vui vẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: 2.4: Ngủ Cùng Giường

Màn đêm buông xuống, vạn vật đều chìm vào giấc ngủ say. Xung quanh im ắng, ngay cả tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu rả rích cũng chẳng có.

Toàn bộ thế gian vô cùng tĩnh lặng, gió đêm nhẹ thổi qua cửa sổ, lưu luyến quanh phòng, nghịch ngợm quần màn sa lên, để lộ ra một cô nương đáng yêu đang ngủ trên giường.

Đang say giấc nồng, Vân Mộng Khởi chỉ cảm thấy gió đêm se lạnh nhưng không khiến người ta lạnh buốt, mà chỉ cảm thấy mát mẻ và thoải mái. Nàng khoan khoái xoay người lại, vừa lòng nỉ non một tiếng.

"Ưm..." Hơi nàng mi mắt, nàng thấy một bóng người mơ hồ đang ở trước giường, bên ngoài tấm màn sa.

"Hả?" Cho rằng mình bị ảo giác, nàng cũng không mấy để ý, xoay người, tiếp tục ngủ.

Nhưng mà, vừa nhắm mắt, nàng liền cảm thấy có chút không đúng, lập tức bật dậy, vén màn sa lên.

"A!"

Nàng phát hiện ra đó không phải là ảo giác, mà thật sự có người đứng bên giường mình. Đúng là nàng hết sức sợ hãi, suýt chút nữa đã vất hết hình tượng mà thét chói tai.

"Tư Đồ Dương Lễ?" Nàng thử gọi. Hiện tại, nàng chỉ nghĩ tới một người là hắn, hơn nữa, hắn còn ngủ ở trên lầu.

Cũng chỉ có hắn mới làm những chuyện này, cũng chỉ có hắn mới nhàm chán như thế, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, lại chạy đến bên giường hù dọa nàng.

"..." Người đứng ở bên giường vẫn chẳng đáp lại.

Vân Mộng Khởi thâm kinh sợ trong lòng, cứ tưởng không phải Tư Đồ Dương Lễ, vội vàng kinh hô: "Người là ai?"

Nếu như không phải Tư Đồ Dương Lễ, vậy sẽ là ai?

Tưởng tượng có người đứng ở bên giường, nhìn mình ngủ, mà còn không biết rốt cuộc hắn đã đứng bao lâu, nàng liền cảm thấy toàn thân rét run, một luồng khí lạnh vọt thẳng lên đầu.

"Mộng Mộng..."

Nghe thấy danh xưng này, Vân Mộng Khôi đang bị dọa cho sợ hãi liền nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay lập tức, nàng liền dùng sức kéo màn lên, bước xuống giường, tức giận nhìn hắn.

Trong cơn tức giận, nàng đã quên mất mình đang mặc yếm lụa và quần mỏng, hiện tại, nàng chỉ muốn dạy dỗ cái người nửa đêm không ngủ được, lại chạy xuống đây hù dọa nàng thôi.

"Mộng Mộng..." Si mê nhìn toàn thân Vân Mộng Khôi tỏa ra ánh hào quang nhu hòa được ánh trăng chiếu rọi, ngoại trừ gọi tên nàng, đầu óc ngốc nghếch của hắn gần như không biết làm gì nữa.

"Người không đi ngủ đi, còn đứng bên giường ta làm gì?" Còn cố tình im lặng, dọa nàng nhảy dựng, cứ tưởng rằng có ác tặc xông vào chứ.

"Ta..."

"Vừa rồi ta gọi người, sao người không trả lời?" Thật tức chết nàng mà!

"Ta..."

"Ta, ta cái gì? Người cố tình làm ta sợ đúng không?" Nàng giơ ngón tay chọc chọc vào ngực hắn, một cái lại một cái, khiến hắn liên tục lùi về sau.

"Không..." Dáng vẻ hung dữ của nàng khiến hắn không thể nói rõ ràng.

"Ngồi xuống." Nàng kéo hắn ngồi xuống ghế cạnh bàn tròn, rồi tự rót cho mình ly trà. Sau khi xả vài câu, tâm tình của nàng cũng hồi phục đôi chút, cũng không tức giận như lúc trước nữa, cuối cùng nàng có thể bình tĩnh hỏi hắn rồi.

"Ồ..." Hắn ngoan ngoãn ngồi xuống, chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, thật giống như là nhìn chưa đủ, tham lam muốn khắc sâu dáng vẻ hiện giờ của nàng vào lòng mình.

"Nói đi, vì sao lại chạy đến phòng ta, còn đứng bên giường dọa ta sợ?" Hi vọng hắn có một lý do tốt, bằng không nàng mặc kệ hắn có phải kẻ ngốc hay không, sẽ đánh cho hắn rớt rớt đây đấy.

"Ta..." Hắn cũng chẳng hiểu vì sao, hắn nằm ở trên giường, cứ lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, hắn thật không biết mình muốn làm cái gì. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là muốn nhìn thấy nàng, cho nên, hắn vội chạy xuống đây. Thế nhưng, chính hắn còn không hiểu cảm giác này thì sao có thể giải thích với nàng đây?

"Ta ta ta', người làm gì mà cứ 'ta' hoài vậy, rốt cuộc là muốn nói gì?" Mong mỗi được đi ngủ khiến cho tính tình của nàng trở nên hết sức khó chịu.

Chỉ có điều, mặc kệ nàng có hung dữ thế nào, thì hắn vẫn chẳng chút sợ hãi.

Còn với Vân Hương Thảo, vì a ta luôn hung dữ với mình nên hắn mới có thể chán ghét a ta. Hắn cũng không thể nói rõ vì sao nhìn Vân Mộng Khôi tức giận, hắn chẳng những không sợ hãi, mà ngược lại còn cảm thấy nàng vô cùng đáng yêu.

"..." Hắn thật sự không biết phải nói thế nào, nên mới lắp bắp như thế. Hắn nhìn nàng, cảm thấy có chút tội thân, miệng nhếch cao, có thể treo được vài cân thịt lợn.

Dáng vẻ này của hắn làm cho người ta thật chẳng thể tức giận nổi, Vân Mộng Khôi cũng không ngoại lệ.

Nàng ảo não vỗ trán, rồi đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, giơ hai tay nâng mặt hắn lên, để hắn mặt đối mặt với mình.

Tư Đồ Dương Lễ ngoan ngoãn ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt chuyên tâm lại có thần của nàng như có phép lạ, làm cho hai má hắn đỏ bừng.

"Người..." Vốn định hỏi hắn vì sao lại mặt đỏ, nhưng chợt nhớ ra có thể hắn cũng chẳng biết lý do, nàng đành phải bỏ qua. Chỉ là, chuyện nên hỏi nàng vẫn muốn hỏi, ví dụ như...

"Người không ngủ được à?"

"Không ngủ được..." Hắn thật sự không ngủ được, nằm ở trên giường, trong đầu toàn là hình bóng của nàng. Từ lúc hắn có trí nhớ tới nay, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

"...Sao lại không ngủ được? Sinh bệnh sao?" Nàng lo lắng nhìn hắn, rất sợ độc tính tạo thành biến chứng gì đó.

Sắc mặt của hắn tuy không mấy hồng hào, nhưng cũng chẳng khác mấy so với lúc ăn cơm buổi tối. Dựa theo ánh trăng, nàng nhìn hắn thật cẩn thận, xác

định hẳn hoàn toàn khỏe mạnh.

"Không..." Hấn dùng sức lắc đầu. Hấn không sinh bệnh, tuyệt đối không sinh bệnh!

Trong suy nghĩ của hấn, sinh bệnh sẽ phải uống thuốc rất rất đắng, hấn ghét uống thuốc, cho nên, hấn không hề sinh bệnh.

Hấn không hề nghĩ tới, hấn có sinh bệnh hay không, cũng không phải do hấn thích hay không thích uống thuốc quyết định.

"Người đang nghĩ gì thế?" Bằng không sao có thể không ngủ được? Nếu không sinh bệnh, thì chắc chắn là tự mình nghĩ miên man gì rồi, cho nên mới bị mất ngủ.

"..." Câu hỏi của nàng khiến hai má hấn đỏ lên. Tư Đồ Dương Lễ sợ hãi nhìn nàng, chân tay luống cuống không biết có nên nói ra không.

"Nói đi." Dáng vẻ phân vân của hấn khiến người ta vô cùng sốt ruột.

"Nàng..." Giọng nói nhỏ xiu, ngượng ngùng thốt ra một chữ.

"Cái gì?" Vân Mộng Khởi vô thức tựa mặt vào gần hấn, giọng nói của hấn giống như muỗi kêu, nàng thật sự nghe không rõ.

"Nàng..." Hấn ngoan ngoãn lặp lại lần nữa, giọng nói vẫn lí nhí như cũ. Nếu không chú ý nghe, thì khó có thể nghe thấy.

"..." Mặt lại kẻ sát chút nữa, nàng vẫn chưa nghe rõ hấn nói cái gì, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

"Người nói lớn tiếng lên, ta chưa nghe rõ đâu."

"Nàng..." Lần này, giọng hấn đã lớn hơn, ít ra còn nghe rõ hấn nói cái gì.

Đáp án của hấn làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Mộng Khởi chột đỏ bừng.

Nàng thật sự rất bất ngờ, câu trả lời của hấn lại là như thế, đúng là làm cho nàng ngượng ngùng.

Nhất thời, Vân Mộng Khởi không biết phải nói gì, nàng cứ giữ cảm hấn như vậy, cùng hấn nhìn nhau, bắt đầu làm cho nàng cảm thấy mất tự nhiên.

"Mộng Mộng?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ rực như quả táo, còn đang nhìn mình chăm chăm, hấn liền cảm thấy khó hiểu, không nhận được khẽ gọi tên nàng.

"Khụ, người mau về phòng ngủ đi." Vờ ho nhẹ một tiếng để che giấu vẻ lúng túng, nàng vội thu tay rồi giục hấn về phòng đi ngủ.

Nàng cảm nhận rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đang nóng bừng, không cần soi gương, cũng biết chắc chắn là đỏ rực.

"Không muốn." Hấn chu miệng nói. Hấn không muốn về phòng ngủ đâu!

"Người nói cái gì?" Vân Mộng Khởi cho rằng mình đã nghe lầm, nàng nghe thấy hấn nói "Không muốn", kể từ lúc quen hấn đến giờ, đây là lần đầu tiên nghe hấn nói "Không" với mình.

Nàng hoàn toàn quên mất, thời gian bọn họ biết nhau còn chưa đến một ngày đâu!! Một nàng còn nói cái gì mà từ lúc quen biết tới nay, người ngoài nghe thấy sẽ dễ hiểu lầm là bọn họ đã quen biết từ lâu nha!

"Không muốn." Hấn còn lắc đầu phụ họa cho lời nói, bày tỏ mình sẽ không đi.

"Người không ngủ được à?" Hấn không về phòng, chẳng lẽ cứ muốn đứng ở bên giường hay ngồi ở chỗ này sao? Vậy nàng ngủ thế nào đây?

Gật đầu, tỏ ý hấn không ngủ được. Thật ra, hấn cực kỳ mệt mỏi, vô cùng muốn đi ngủ, nhưng hấn rất sợ sẽ không thấy nàng nữa. Chỉ cần nghĩ đến chuyện đi ngủ rồi sẽ không nhìn thấy nàng, hấn lại không ngủ được.

"Người không ngủ nhưng ta muốn ngủ nha." Trời ạ, chẳng lẽ muốn nàng thức cùng hấn tới hừng đông sao? Nàng không muốn đâu!

"Nàng ngủ đi." Hấn vô tội nhìn nàng, khó hiểu nói. Nàng buồn ngủ thì cứ ngủ, hấn đâu có cấm nàng. Sao nàng ngốc thế nhỉ?

Hấn nói người khác ngốc mà không biết ngượng gì cả. Hấn không hề nghĩ tới, mình cứ ngồi lù lù trong phòng người ta thế này, thì ai mà ngủ nổi. Hơn nữa, hấn còn trọn to hai mắt nhìn chăm chăm người ta, cho dù có ngủ được thì cũng gặp ác mộng mất.

"Người cứ ở đây thì sao ta ngủ được?" Thật là, bị người khác nhìn chăm chăm, nàng hoàn toàn không thể ngủ nổi.

"Không thể ngủ à..." Hấn uể oải cúi đầu, giống như bị đá kích rất lớn.

Nàng suốt tý nữa lại mềm lòng, may mà nàng vẫn thầm nhắc mình phải cứng rắn, nếu không, nàng nhất định sẽ گیر cờ trắng đầu hàng.

"Không thể." Nàng nghiêm túc lắc đầu, phá tan hi vọng của hắn.

"Vây... Vây... Vây ta..." Như cảm giác được nàng không thích mình ở lại đây, hắn lập tức khăn trương, lại chẳng biết diễn đạt thế nào. Cứ "vây" mãi mà vẫn chưa tìm được lý do.

"Ngươi trở về phòng ngủ đi." Dù sao hắn cũng không thể ở mãi đây được. Nếu không chẳng phải là nàng không thể ngủ, hắn lại càng không ngủ được sao? Hiện tại, chỉ có cách bảo hắn về phòng thì hắn và nàng mới có thể ngủ ngon. Thật đúng là nhất cử lưỡng tiện nha.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hắn về phòng rồi sẽ chẳng thể gặp nàng nữa...Hắn có thể không về được không?

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Nhìn dáng vẻ đi không nổi mà ở cũng chẳng dám của hắn, nàng thấy vô cùng đau đầu. Thôi, quyết định hời hợt thả hắn vậy.

"Ta muốn ở cùng nàng." Lần này, hắn dứt khoát nói rõ nguyện vọng của mình. Sau khi nói xong, hắn lập tức cúi thấp đầu, thỉnh thoảng còn trộm liếc nàng, khiến cho Vân Mộng Khởi á khẩu luôn.

Bây giờ nàng đã hiểu rõ cái gì gọi là 'đánh không được, mắng chẳng xong, thật không biết phải làm thế nào mới tốt' mà sư phụ vẫn hay nói. Nhờ hắn mà nàng đã hiểu rõ cảm giác tức điên người của lão sư phụ đối với mình.

Trùng hắn hồi lâu, cuối cùng nàng đành thỏa hiệp. Nàng không thể chịu nổi cảnh hai bên cứ mất to trùng mắt nhỏ nữa, nàng rất tin tưởng hắn sẽ không có ý đồ xấu với mình. Vì thế, nàng liền quay về giường, nằm vào bên trong, rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Qua đây, ngủ ở chỗ này."

Hai người ngủ chung giường là cách tốt nhất, Chu công đã gọi nàng mấy lần rồi, nàng không muốn lãng phí thời gian với hắn đâu. Nếu không, ngày mai phải mang đôi mắt gấu mèo đi gặp người rồi.

"Thật sao?" Miệng hắn nhếch cao, hai mắt lấp lánh ý cười, còn sáng rõ hơn so với ánh trăng ban đêm, suýt chút nữa đã khiến người ta đui mù.

"Mau tới đây, ta buồn ngủ lắm rồi." Ai rảnh cùng hắn ngây ngốc chứ, bùng nổ nha, hiện tại nàng chỉ muốn ngủ thôi, không muốn nghĩ thêm gì nữa.

"Ừ." Hắn ba bước làm thành hai, nhanh chóng chạy tới bên giường, cởi giày nhưng lại không cởi áo khoác, thật cẩn thận nằm bên cạnh nàng, chân tay duỗi thẳng đơ, nằm im không nhúc nhích. Thoạt nhìn, thật giống như một cỗ "thị thể".

Vân Mộng Khởi nhìn dáng vẻ cứng đờ của hắn, buồn cười vỗ nhẹ cánh tay hắn.

"Ngươi không cởi áo ngoài ra thì sao ngủ được?" Tên ngốc này, sao lại đáng yêu như vậy chứ. Cũng chính vì hắn khờ khạo, nàng mới có thể yên tâm nằm chung giường với hắn.

"Ồ..." Hắn lập tức ngồi dậy, cởi áo khoác, ném xuống cuối giường, rồi vội vàng nằm xuống.

"Ngươi..." Nàng đang định phàn nàn vài câu về chuyện hắn ném y phục lung tung, nhưng thấy hắn nằm thẳng đơ bên cạnh, thật sự khiến nàng á khẩu.

Nàng lại vỗ nhẹ vài cái lên tay hắn, hắn liền từ từ quay cái cổ cứng ngắc nhìn nàng, không biết nàng muốn nói cái gì. Chẳng lẽ hắn lại quên chuyện gì sao? Cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn chẳng thể nghĩ ra, cuối cùng, hắn đành bỏ qua, đợi nàng mở miệng.

"Ngươi thả lỏng một chút đi, thân thể ngươi cứ cứng ngắc như vậy, sao ta có thể ngủ được?" Đừng nói là nàng, cho dù là ai cũng sẽ chẳng ngủ nổi. Bên cạnh có một thân thể cứng đờ như cương thi nhân, không gặp ác mộng mới lạ, còn ngủ được à?

"Ừ, thả lỏng."

Hắn đặt hai tay trước ngực, ngoài miệng nói là thả lỏng, nhưng toàn thân vẫn cứng đờ, một chút cảm giác thả lỏng cũng không có.

Vân Mộng Khởi thầm thở dài trong lòng, kéo cánh tay của hắn ra, gối đầu lên đó, tay kia thì nắm lấy bàn tay to của hắn, sau khi bỏ lại hai chữ liền nhắm hai mắt lại, không để ý tới hắn nữa.

"Ngủ đi."

"...Ừ."

Bởi vì nàng đang nằm bên cạnh, hắn lại càng không dám lộn xộn. Hô hấp đều đều mà vững vàng của nàng khiến cho hắn ý thức được, nàng ở ngay bên người mình, lúc này, thân thể hắn mới dần thả lỏng, không cứng ngắc nữa.

Vì thân thể hoàn toàn thả lỏng, chỉ một lát sau, hắn cũng dần tiến vào mộng đẹp.

Ngày đầu tiên Vân Mộng Khởi ở tại phủ Tư Đồ, Tư Đồ Dương Lễ đã nằm ngủ thành công trên giường nàng.

Trong lúc mọi người đều đang say mộng đẹp, lại có người không ngủ được giống như Tư Đồ Dương Lễ...

"Làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ?" Hấn chẳng thấy có vấn đề gì lớn cả.

"Nữ nhân kia cũng họ Vân." Lúc trước, ả đã nói dối là vì quá nghèo khó mà đánh rơi mất tín vật, cứ tưởng có thể giấu cho tới khi thành thân với tên gốc Tư Đồ Dương Lễ, thế nhưng...Hiện tại, lại xuất hiện một người họ "Vân", nếu như nàng ta là...Không không không, thế cũng quá trùng hợp rồi.

"Trên thế gian này có rất nhiều người họ Vân, nàng sợ cái gì chứ? Nàng càng sợ, càng khiến người ta cảm giác như có tật giật mình đấy." Trước khi điều tra rõ thân phận thật sự của Vân Mộng Khởi, bọn họ tuyệt đối không thể tự loạn trận tuyến.

"Đứng đứng đứng, không được sợ." Ngẫm lại, thấy hấn nói cũng rất có lý, Vân Hương Thảo lập tức trấn tĩnh.

"Ta sẽ nghĩ cách điều tra rõ thân phận của nữ nhân kia, nàng yên tâm đi." Hấn không cho phép bất kỳ kẻ cản trở kế hoạch của bọn họ.

"Vâng."

Ở một viện khác, một âm mưu mới tiếp tục được thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Gốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: 3.1: Bữa Sáng

Thật ra, nàng suy nghĩ vô cùng đơn giản, ăn bữa sáng xong là có thể bắt đầu chuẩn bị được để điều dưỡng thân thể cho Tư Đồ Dương Lễ, nhưng nàng đâu có dự đoán được, bữa sáng lại là một trận hỗn loạn khác.

Tư Đồ gia có một quy định bất thành văn, thời gian khác có thể bỏ qua, nhưng thời gian dùng bữa sáng, chỉ cần là người trong phủ, nhất định phải có mặt đúng giờ.

Cho nên, bữa sáng được xem là thời gian náo nhiệt nhất trong ba bữa mỗi ngày của Tư Đồ gia.

"Nàng không muốn biết sao?" Dựa sát vào tai nàng, nhỏ giọng hỏi, hấn còn lâu mới tin nàng không muốn biết, rõ ràng nàng cũng tò mò giống hấn thôi.

Tuy thế tử không trả lời, nhưng nhìn ánh mắt khát vọng của nàng, hấn đã biết, nàng vô cùng tò mò, chỉ là ngưng ngừng không dám hỏi thôi. Nàng ngưng ngừng, nhưng hấn là phụ thân, sẽ không ngưng ngừng đâu. Nếu làm không tốt thì nhi tử sẽ hỏi một đàng, trả lời một nẻo ngay.

"Nhi tử à?" Sao chỉ biết vui đầu vào ăn, mà không giải thích nghi ngờ của cha nương chứ?

"Kìa." Vân Mộng Khởi dùng khủy tay huých người bên cạnh vài cái. Cho dù nàng có để ý đến đôi phu thê kia, nhưng người bọn họ hỏi đâu phải là nàng, nên nàng đâu thể không biết xấu hổ mà ngăn cản bọn họ hỏi tiếp.

"Hả?" Tư Đồ Dương Lễ quay đầu, khó hiểu nhìn nàng, không biết vì sao nàng lại dùng khủy tay huých mình. Rõ ràng hấn đang ngoan ngoãn ăn cơm mà.

Dùng ngón tay chỉ vào phu thê Tư Đồ, ý bảo hấn nên dời sự chú ý lên đôi phu thê kia.

Theo ngón tay nàng, rốt cuộc hai mắt hấn cũng tập trung lên người cha nương của mình.

"Cha? Nương?" Hấn không hiểu vì sao nàng lại muốn hấn nhìn cha nương. Xem ra, câu hỏi vừa nãy của Tư Đồ Chính Không chẳng thể lọt nửa chữ vào tai hấn.

Song, Tư Đồ Chính Không hoàn toàn không để tâm, có lẽ nên nói là đã quen với chuyện nhi tử luôn chuyên tâm vào một chuyện.

"Con ngoan, đêm qua ngủ ngon không?" Hấn thật không ngờ nhi tử lại tích cực như vậy, mới quen ngày đầu tiên, thừa lúc đêm tối, đã lén lút bò lên giường tiểu cô nương nhà người ta rồi.

Nhìn dáng vẻ tự hào và đắc ý của hấn, Ngọc Tuyết Linh liếc mắt cũng biết phu quân mình đang đắc ý gì. Nàng cũng lười so đo, nhưng vẫn dùng sức véo mạnh đùi hấn, muốn hấn ở trước mặt bọn nhỏ khiêm tốn một chút. Lúc còn trẻ điên cuồng luyện ái, hiện tại tuy có chút hoài niệm, nhưng cũng không phải là một chuyện đáng khen ngợi. Đặc biệt là chuyện lén trèo lên giường tiểu cô nương, thật không biết hấn đang đắc ý gì, tự hào cái gì nữa.

"Ngon ạ." Hấn mờ mịt nhìn cha mình, không hiểu vì sao ông lại hỏi như vậy.

Quả nhiên, đơn thuần như Tư Đồ Dương Lễ, sao có thể hiểu được lão cha đang mừng thầm điều gì.

"Ừ ừ, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Hấn gật đầu vô cùng tán thưởng, ở trong lòng thầm vui vì nhi tử đã trưởng thành. Trên thực tế, tất cả đều do hấn nghĩ nhiều mà thôi.

Không chịu nổi vẻ mặt ái muội của ông, Vân Mộng Khởi thật sự muốn rời đi trước, nhưng nàng vẫn còn chuyện chưa hỏi, nên không thể đi được.

"Tiểu nha đầu, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?" Ngọc Tuyết Linh thấy đáng về nghĩ ngợi của nàng, liền tò mò hỏi.

Ài, tuổi càng cao thì lòng hiếu kỳ càng nặng, thật sự khiến người ta hơi khó chịu.

"Có thể tìm được liệu ở đâu ạ?" Đã có người hỏi, dĩ nhiên nàng phải nói ra không chút khách sáo rồi.

Nếu nàng đã đồng ý giải độc giúp hấn, vậy phải càng nhanh tiến hành càng tốt, ít nhất hấn có thể giảm bớt đau đớn.

"Ngươi muốn chế giải được?" Woa, sẽ không nhanh như thế chứ? Rất nhiều đại phu đều không thể giải được, nàng cứ như vậy mà giải độc ư? Tuy không nghĩ ngờ, nhưng đã thất vọng nhiều năm như thế, nên không dễ dàng tin tưởng lần này sẽ thuận lợi.

"Không phải." Nàng có cần bất ngờ hưng phấn thế không? Cho dù nàng không nỡ để Ngọc Tuyết Linh thất vọng, nhưng cũng đành chịu thôi, bởi vì nàng thật sự chưa muốn điều chế giải được.

"Ai..." Cho dù đã thất vọng nhiều năm rồi, nhưng nàng vẫn không khỏi cảm thấy thất vọng.

Về mặt thất vọng kia thật khiến người ta không đành lòng. Vân Mộng Khởi nhất thời mềm lòng, liền nói ra suy nghĩ của mình.

"Hấn bị độc xâm hại nhiều năm như vậy, thân thể tổn thương rất lớn, ta cần phải điều dưỡng thân thể cho hấn trước, mới có thể bắt đầu giải độc." Mà việc điều dưỡng thân thể đầu phải là chuyện ngày một ngày hai, ít nhất cũng phải nửa năm. Nếu thời gian cho phép, sau một năm điều dưỡng tỉ mỉ mới tiến hành giải độc, thì sẽ rất tốt cho hấn.

"Ngươi nói là..." Trời ạ, ý nha đầu này là nàng đang suy nghĩ thế sao? Tuy hôm qua giữ nàng lại, nhưng thật ra Ngọc Tuyết Linh cũng không tin tiểu nha đầu kia có thể giải độc cho nhi tử. Thế nhưng nghe Vân Mộng Khởi nói vậy, nàng lại có đôi chút chờ mong.

Nếu có thể, xin hãy để nàng tin tưởng thêm lần nữa đi. Tin tưởng nỗi đau của bọn họ sẽ sớm chấm dứt, mà khảo nghiệm của Phật tổ cũng sẽ qua đi.

"Chỉ cần điều dưỡng tốt thân thể của hấn, thì sẽ dễ dàng giải độc." Ít nhất đối với nàng mà nói là như vậy.

"Thật ư?" Ngọc Tuyết Linh không ngồi yên được nữa, vọt đứng lên, vọt tới bên Vân Mộng Khởi, kích động nắm tay nàng, hi vọng nàng có thể giúp mình xác nhận điều mình nghe thấy không phải là ảo giác, mà là sự thật. Đó là thiên âm dễ nghe nhất trong hơn mười, hai mươi năm qua.

"Thật ạ." Nàng kiên định gật đầu, mà sự kiên định của nàng là lẽ vật tốt nhất cho vị mẫu thân đã tự trách bản thân gần nửa đời người.

"Ta lập tức bảo người dẫn ngươi đến kho hàng." Trời ạ trời ạ, nàng chợt cảm thấy lo lắng, sợ hãi trong mười mấy năm qua đều tan biến hết, hiện tại chỉ thấy vui sướng sắp bay lên rồi.

"Xuân Hương, mau, dẫn Vân tiểu thư đến kho hàng."

Vì để chữa bệnh cho nhi tử, nên thú vui lớn nhất trong mười mấy năm qua của nhà họ chính là thu thập đủ loại dược liệu quý hiếm, hoàn toàn khác biệt với sở thích cất giữ kỳ trân dị bảo của kẻ có tiền. Trong kho hàng của bọn họ, trừ dược liệu ra vẫn là dược liệu.

"Xuân Hương, đợi chút." Vẫn là Tư Đồ Chính Không phản ứng kịp, lập tức ngăn lại nương tử đang quá mức hưng phấn.

"Nương tử, cho dù gấp đến đâu thì nàng cũng phải đợi tiểu nha đầu ăn xong bữa sáng chứ?" Bọn họ đã đợi mười mấy năm rồi, cần gì phải nóng lòng đến thế?

"À, đúng rồi." Ngượng ngùng ẩn chứa vài phần xin lỗi nhìn Vân Mộng Khởi, cảm thấy có chút xấu hổ vì sự vội vàng của mình.

"Không sao đâu, ta ăn no rồi." Không quan tâm đến vẻ vội vàng của Ngọc Tuyết Linh, ngược lại là nàng có vẻ sốt ruột hơn, cứ nghĩ đến việc chạm vào các loại dược liệu, nàng lại đứng ngồi không yên. Dù sao thì từ lúc xuống núi đến giờ, nàng vẫn chưa có cơ hội chạm vào dược liệu, nàng thật hoài niệm những ngày tự do nghiên cứu các loại dược liệu ở trên núi.

"Xuân Hương tỷ, dẫn ta đến kho hàng đi." Nàng hơi khom người với Tư Đồ Chính Không, "Ta xin cáo lui trước, mọi người ăn thông thả."

Nàng cũng biết lúc nào nên biểu lộ ra có giáo dưỡng, tuy đã quen cuộc sống tự do trên núi, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu gì cả.

Xuân Hương có chút kinh ngạc vì Vân Mộng Khởi lại gọi mình là "Xuân Hương tỷ", nói gì thì nàng vẫn là khách quý của Tư Đồ gia, lại khiêm nhường, hữu lễ như vậy, thật sự khiến người ta kinh ngạc. Mà một Vân Mộng Khởi như thế, muốn người ta không quý cũng khó.

Bởi vì nếu so sánh với tiểu thư Hương Thảo, thì cô nương này thật sự là đáng yêu gấp mười lần.

"Đi đi, Xuân Hương." Nếu tiểu nha đầu đã nói ăn xong rồi, vậy hẳn còn gì để nói nữa. Chỉ có điều, nhìn dáng vẻ nóng ruột muốn thử kia, thật đúng là tiểu cô nương đáng yêu mà.

"Ta cũng muốn đi." Thấy nàng phải rời đi, Tư Đồ Dương Lễ vội vàng bỏ bát cơm xuống, cũng muốn đi theo.

"Không được, người không thể cùng đi." Nàng xoay người ngăn cản, không muốn cho hắn theo. Nếu để hắn theo thì nàng không thể làm gì nữa, chỉ lo đối phó với sự tò mò của hắn thôi cũng mệt bỏ rồi.

"Vì sao..." Hai mắt rung rung, tội nghiệp nhìn nàng, giống như không thể chấp nhận lời từ chối của nàng.

"..."

Nàng luôn không thể từ chối dáng vẻ đáng thương đó của hắn, chẳng lẽ là nàng đồng cảm với những loài yếu ớt?

"Thôi, đồng ý để người theo cùng, nhưng người phải cam đoan sẽ không hỏi đông hỏi tây, cũng sẽ không quấy rối." Thật ra nàng cũng không muốn để hắn theo, song cũng chẳng thể từ chối về mặt tội nghiệp kia, ngoại trừ thỏa hiệp, nàng còn có thể làm gì nữa.

"Được." Dùng sức gạt đầu tỏ ý đáp ứng, chỉ cần cho hắn theo, hắn sẽ đồng ý bất kể điều kiện gì.

Chỉ là, đồng ý thì đồng ý, rốt cuộc hắn có làm được hay không, thì rất ít người có thể cam đoan. Tính tình tiểu hài tử của hắn, cùng lắm chỉ có thể an phận thủ thường trong một khắc, đến khi cảm thấy nhàm chán sẽ bắt đầu có hành động thôi.

Phu thê Tư Đồ hiểu rất rõ điều này, song bọn họ cũng có chút ý xấu, nên không nhắc nhở. Cho dù cảm thấy hơi bất an, nhưng bọn họ vẫn muốn cho hai tiểu hài tử này ở cùng nhau. Hy vọng tiểu nha đầu kia chính là tiểu thư thật sự của Vân gia, cho dù làm như thế sẽ có lỗi với Hương Thảo.

Thật ra bọn họ vẫn có vài phần nghi ngờ thân phận của Hương Thảo, song, vì muốn tìm một người có thể chăm sóc cho nhi tử trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nên mới vờ như không biết mà tiếp nhận người thôi.

Sau khi biết Vân gia gặp chuyện không may, bọn họ cũng đã phái người đi tìm kiếm. Tuy không tìm được người, nhưng vẫn biết năm đó phu nhân Vân gia sinh được một đôi song bào thai. Chỉ có điều, Hương Thảo lại chưa từng nói qua chuyện của ca ca hoặc đệ đệ song sinh, chính vì thế, bọn họ cũng rất nghi ngờ ý đồ của ả, nhưng vẫn ích kỷ giữ người lại.

Tuy nói là để hai đứa thành thân sau ba tháng nữa, nhưng bọn họ vẫn rất lo lắng, cho dù hai người đã nghĩ sẽ chăm sóc cho nhi tử được lâu. Dựa vào lời chẩn đoán năm đó của thái y, nói nếu không giải được độc cho Tiểu Dương, thì nó chỉ sống đến 24 tuổi. Mà cũng chỉ còn 3 năm nữa là Tiểu Dương 24 tuổi rồi, nên bọn họ tin tưởng: cho dù Hương Thảo không thật sự thích Tiểu Dương, thì có thêm người chăm sóc Tiểu Dương cũng là chuyện tốt.

Nhưng hiện tại...Dựa vào biểu hiện của Hương Thảo, bọn họ đã chẳng hề xác định nổi nữa.

Sau khi đi cách phòng ăn một đoạn, xác định không có người ngoài, Tư Đồ Doãn Văn liền kéo Vân Hương Thảo về phòng của ả.

Vân Hương Thảo biết hôm nay mình đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, nên không dám kêu đau, mặc cho hắn lôi đi.

Sau khi bước lảo đảo về phòng, không đợi ả kịp phản ứng, Tư Đồ Doãn Văn đã vung tay tát ả một cái.

Cái tát hung bạo của hắn khiến ả ngã nằm trên đất, khóe miệng chảy máu, có thể thấy được hắn tức giận đến nhường nào.

"Người có biết hôm nay người đã làm cái gì không?" Hắn bước đến bên cạnh ả, ngồi xổm xuống, một tay giữ chặt đầu ả, còn tay kia thì dùng sức bóp cằm ả, để ả ngẩng đầu, nhìn rõ về mặt của hắn.

"Nếu như người còn phá hủy kế hoạch của ta nữa, ta nhất định để người sống không bằng chết."

"Rất xin lỗi, ta. . ." Nghĩ muốn giải thích, nhưng ả thật không biết phải giải thích thế nào.

"Người phải biết rằng, người ngồi yên ổn ở vị trí đó cho đến tận hôm nay là nhờ vào ai, lần sau phải cẩn thận một chút cho ta." Nếu không phải hắn ở phía sau động tay, ả thật sự nghĩ rằng mình có thể lừa gạt phu thê Tư Đồ Chính Không khôn khéo kia sao?

"Vâng..." Nếu không phải vì sợ sống như những ngày trước, ả cần gì phải dùng thân phận, cuộc sống của người khác như vậy. Nếu không phải hắn hứa hẹn sau khi thành công sẽ thứ ả, thì sao ả phải tham dự kế hoạch của hắn, trở thành quân cờ trong tay hắn.

Thế nhưng, có nói nữa thì thế nào, đã chẳng thể quay đầu nữa rồi, ngoại trừ tiếp tục tiến lên, ả còn cách nào khác đâu.

"Vậy mới ngoan." Hắn cúi đầu, kề sát môi ả, khẽ liếm đi máu tươi nơi khóe miệng ả.

Tư Đồ Doãn Văn như vậy khiến Vân Hương Thảo không rét mà run. Nhưng nam nhân này là do chính ả lựa chọn, ả không thể làm gì khác, đành phải thừa nhận thôi.

Thế nhưng, hôm nay chẳng những náo nhiệt, mà có thể xem là rối tung rối mù, quả thực chính là loạn thành một đoàn.

Đầu tiên là hai người Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi chuẩn bị đến nhà ăn sớm nhất, liền gặp phải một phiền toái rất lớn.

Bình thường có người chăm sóc, ít nhất ba bữa đều có người chuyên trách dẫn hân tới sảnh ăn, cho nên, Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn không biết đường đi. Mà Vân Mộng Khởi thì càng không cần phải nói, đối với kẻ mù đường như nàng, cho dù có ở lâu trong này, cũng sẽ chẳng tìm được đường.

Vì thế, hai người cứ lảo đảo trong trạch viện to lớn. Bởi vì quá đói, cộng thêm một lúc lâu vẫn chưa tìm ra đường, khiến cho tính tình của người nào đó càng lúc càng nóng nảy.

Nàng vươn tay, dùng sức véo hai gò má của hân, thờ phỉ phò, trừng hân.

"Người vẫn chưa tìm ra đường à? Rốt cuộc sảnh ăn ở đâu hả?"

Nàng thuộc kiểu người không chịu được đói, lúc trước, ở chỗ bất thường kia, khi bị lạc đường, sẽ có một người tìm thấy nàng trước lúc dùng bữa. Mà lúc nàng đói, không chỉ có tức giận liên tục là xong đâu.

"Ha ha." Vươn tay gãi đầu, hân ngây ngô cười. Về mặt vô tội đó của hân, rõ ràng đã chứng minh một điều, chính là hân cũng không biết đường.

"Thật đáng ghét."

Trạch viện lớn như vậy, hằng ngày vẫn thấy người đi qua đi lại, nhưng lúc thật sự cần người giúp đỡ, lại chẳng thấy ai cả. Sau này, nhất định phải tìm một người chuyên trách để dẫn đường cho mình mới được.

"Mộng Mộng, ta đói bụng. . ." Xem ra cũng có một kẻ đáng thương đang đói bụng giống nàng rồi.

Dáng vẻ tội nghiệp ôm bụng kêu đói của hân thật sự làm người ta yêu thương.

Sự dao động nho nhỏ đó khiến Vân Mộng Khởi chưa biết đến mùi vị ái tình hơi hoảng hốt trong lòng. Nàng có chút bối rối, vội vàng kéo tay hân, tiếp tục cầm đầu đi.

"Mộng Mộng?" Thật kỳ quái, vừa rồi Mộng Mộng hơi kỳ lạ thì phải?

Hân khó hiểu sờ sờ mũi, không hiểu vì sao nàng đột nhiên muốn đi tiếp.

"Đi tìm người dẫn đường thôi." Chắc chắn là quá đói bụng, nên nàng mới có thể kỳ quái như thế, bằng không sao tìm nàng lại đột nhiên đập nhanh, còn nảy mạnh nữa. Chắc không phải sinh bệnh đâu nhì? Vì vậy, nhất định là quá đói rồi.

Nàng tự tìm một lý do hợp lý cho bản thân, để che giấu sự rung động chợt xuất hiện vì hân.

"Ừ." Ngoan ngoãn để mặc nàng kéo mình đi, dù sao hân cũng chẳng biết phải làm thế nào mới tốt, may mà có Mộng Mộng ở đây.

Vận khí của bọn họ xem như không tồi, trên đường đi, rất nhanh đã gặp được một tiểu nha đầu đang chuẩn bị quét dọn, dưới sự dẫn đường của nàng ta, cuối cùng hai người cũng thuận lợi tới sảnh ăn.

Còn những người khác, đều tới từ sớm rồi.

Ngoài phu thê Tư Đồ, thì vị hôn thê Vân Hương Thảo cùng biểu ca Tư Đồ Văn Doãn của Tư Đồ Dương Lễ đều đã sớm yên vị ở chỗ của mình, chỉ chờ hai người đến là có thể dùng bữa.

Hai người thông thả bước vào Vân Hương Thảo vô cùng bất mãn, không kịp chờ bọn họ ngồi xuống, đã bắt đầu gây khó dễ.

"Các người có hiểu lễ phép không, để mọi người chờ hai người dùng cơm, thật sự là quá vô phép tắc."

Cho dù ả không thích Tư Đồ Dương Lễ, coi như hân không thích mình cũng được, nhưng hân cứ quẩn chặt nữ nhân vừa mới xuất hiện kia, ả thấy cực kỳ khó chịu.

"Hương Thảo, câm miệng."

Ngọc Tuyết Linh vốn rất yêu thích Vân Hương Thảo, chỉ cần nhớ tới nàng ta là nữ nhi của hảo hữu, hơn nữa còn chịu khổ ở bên ngoài rất nhiều năm, liền nhân nài vài phần với hành vi ngộ nghĩnh của nàng ta. Thế nhưng, sau khi Vân Mộng Khởi xuất hiện, Ngọc Tuyết Linh phát hiện mình càng ngày càng không thể nhân nài trước vẻ mặt đáng ghét tởm mà Hương Thảo vô ý biểu hiện ra ngoài. Cái dạng ngôn ngữ và hành động lỗ mãng giống như ác phụ đó.

Ả vô cùng không cam lòng ngậm miệng, hai tay nắm chặt đặt trên đùi, dùng sức lớn đến nỗi các đốt tay bắt đầu trở nên trắng bệch.

Có đôi khi, Tư Đồ Văn Doãn cũng không chịu nổi dáng vẻ luôn tự cho là mình đúng của ả, rõ ràng biết mình là đồ giả, còn không biết điều thu lại, thật sự không hiểu trong cái đầu chứa đầy rom kia đang suy nghĩ cái gì nữa. Song, nếu ả đã là một phần trong kế hoạch của mình, vậy hân đành phải giúp ả một tay, để tránh cho ả phá hủy kế hoạch của mình.

"Dì, con nghĩ đệ muội đói rồi, cho nên tâm tình hơi kém, chứ không cố ý cư xử vô lễ như thế đâu." Hân ra vẻ nghĩ ngợi, rồi liếc ả một cái như muốn cảnh

cáo. Lần này, cho dù Vân Hương Thảo có bất mãn đến đâu, cũng chẳng dám biểu hiện ra.

Ả ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi.

"Vâng...Xin lỗi...Ta, ta chỉ là..."

"Văn Doãn, người đưa Hương Thảo về phòng đi, nếu như nó vẫn không biết kiềm chế tính tình, thì lúc dùng bữa sáng, đừng đến đây nữa, tránh cho mọi người mất vui." Nàng không muốn vừa dùng bữa vừa nhìn vẻ mặt khó coi kia.

Xem ra, biểu hiện thất thường trong hai ngày qua của Vân Hương Thảo, thật sự làm cho Ngọc Tuyết Linh mất hứng.

"Ta ta ta..." Vân Hương Thảo muốn nói gì đó, nhưng không biết phải nói thế nào, trong lòng ả đang cuộn cuộn nổi lên như thủy triều.

Trong lòng ả không khỏi lo lắng, lo lắng có phải Ngọc Tuyết Linh đã phát hiện ả có vấn đề rồi không? Bởi vì, một người họ "Vân" xuất hiện, đã làm cho Ngọc Tuyết Linh sinh nghi với thân phận của ả.

"Văn Doãn." Hiếm khi thấy Ngọc Tuyết Linh nghiêm mặt, Tư Đồ Văn Doãn biết, hiện tại có nói gì cũng vô dụng, đành phải dẫn Vân Hương Thảo đi.

Tuy Tư Đồ Chính Không là đương gia, nhưng nếu Ngọc Tuyết Linh thật sự tức giận, thì cả Tư Đồ Chính Không cũng hết cách.

Sau khi hai người kia rời đi, Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi liền ngồi xuống trong sự tiếp đón của phu thê Tư Đồ.

Sau đó, thời gian dùng bữa bắt đầu.

Bữa sáng ở Tư Đồ gia cũng giống với các gia đình bình thường khác, rất ấm áp. Mọi người đều trò chuyện chút việc nhà, hoặc chút chuyện lý thú mà mình gặp được. Bữa sáng kết thúc trong bầu không khí vừa thoải mái vừa vui vẻ.

Chính là...

Hôm nay chẳng những bắt đầu không bình thường, mà kết thúc cũng hết như vậy.

Gần giống như bữa tối hôm trước, Tư Đồ Dương Lễ lại ra sức gấp đồ ăn cho Vân Mộng Khởi, nhìn đáng vẻ vui mừng kia, thì chắc hẳn đã quên cả đói rồi. Giống như chỉ cần gấp đồ ăn cho nàng, hẳn cũng sẽ no theo.

Trước khi hẳn gấp thêm đồ ăn vào bát mình, nàng lập tức dùng tay che bát.

"Người đừng gấp đồ ăn cho ta nữa, mau ăn đi, không phải vừa nãy người còn kêu đói sao?"

Thật ra, chỉ là nàng không muốn hẳn gấp thêm đồ ăn thôi, chứ không phải quan tâm hẳn đói bụng đâu!

Song, lời biện bạch trong lòng nàng, tạo ra cảm giác như đang giấu đầu lòi đuôi.

"Nhưng mà..." Hẳn muốn nói, nếu như nàng ăn no, có lẽ sẽ gấp đồ ăn cho hẳn giống đêm qua vậy...Hẳn thích Mộng Mộng gấp đồ ăn cho hẳn.

"Không nhưng nhị gì cả, tự mình ăn cơm đi."

Sao nàng không nhìn ra tâm tư đơn thuần đó của hẳn chứ? Đêm qua gấp đồ ăn cho hẳn, chỉ vì nhìn thấy hẳn cứ lo cho mình mà quên ăn cơm, nên nhất thời cảm động mà thôi. Hôm qua, hình như là lần đầu tiên nàng gấp đồ ăn cho người khác, ca ca thân ái còn chưa hưởng thụ qua loại đối đãi đó đâu.

"Được rồi." Tuy không quá tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời, bắt đầu dùng cơm.

"Nhi tử à, đêm qua con ngủ có ngon không?" Tư Đồ Chính Không có chút mặt dày hỏi vấn đề không nên hỏi, ai kêu hẳn thật sự quá tò mò chứ.

"Ai da, sao chàng có thể hỏi vấn đề này chứ?" Không đợi Tư Đồ Dương Lễ đáp lời, đã còn đắm nhẹ hẳn một cái.

Tuy nàng cũng rất tò mò, nhưng hỏi thẳng như vậy, thật sự khiến người ta ngượng ngùng đó.

Tức giận trừng đôi phu thê kia một cái, Vân Mộng Khởi đã hiểu tư tưởng của bọn họ thật khác người thường.

Ngắm lại cũng thấy chẳng có gì đáng ngại cả, đối mặt với nhi tử như vậy, nếu không đủ cởi mở, thì sao có thể sống vui vẻ nhanh như thế được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: 3.2: Náo Nhiệt Trong Kho Hàng

Hiện tại, Vân Mộng Khởi chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, rõ ràng đã biết sẽ biến thành thế này, sao lúc trước còn mềm lòng chứ?

Bây giờ thì nhìn đi, nhìn đi, tình huống này có nên gọi là nàng tự làm tự chịu không?

Ngu ngốc, đều do nàng quá ngu ngốc!

Vì sao lại mềm lòng? Vì sao vừa thấy đáng yêu đáng thương như sắp khóc của hắn lại đầu hàng? Vì sao nàng lại ngốc đến nỗi đưa ra điều kiện gì gì đó rồi đồng ý cho hắn đi theo? Vì sao nàng lại thỏa hiệp?

Nàng biết rất rõ, trí lực của hắn bị độc tố xâm hại chỉ dừng lại ở lúc năm, sáu tuổi, mà sao vẫn tin rằng hắn thật sự sẽ giữ lời hứa giống như người lớn chứ?

Nhìn hắn quần chật lấy mình hỏi đông hỏi tây, khiến cho nàng không làm được gì, chẳng phải nàng tự mua dây buộc mình à?

"A a a a!" Nàng dùng sức gõ đầu mình vài cái, xem như trừng phạt tội mềm lòng, cũng nhắc nhở bản thân không có lần sau nữa.

"Mộng Mộng, sao nàng lại tự gõ đầu mình vậy?" Thật là kỳ quái, hắn không hiểu vì sao nàng lại phản ứng kỳ lạ như vậy.

Nàng túm cổ áo hắn, dùng sức kéo hắn đến trước mặt mình.

"Rõ ràng ngươi đã đồng ý với ta sẽ không hỏi đông hỏi tây, cũng sẽ không quấy rối, nhưng ngươi hãy xem bây giờ mình đang làm gì hả? Chẳng những hỏi nọ hỏi kia, còn quần chật không để ta làm việc nữa." Xem ra nàng bị hắn quấy nhiễu nhiều quá, nên mới không kiềm được mà phát hỏa.

"Ta...Ta...Ta chỉ là quá nhàm chán thôi...Nàng lại không để ý ta..."

Từ lúc bước vào kho hàng, nàng liền hứng thú sờ đông sờ tây, nơi này nhìn một cái, nơi kia ngửi một hồi, chẳng hề để ý đến hắn, tất nhiên hắn sẽ nhàm chán rồi. Cho nên hắn mới không giữ đúng giao ước, chứ đâu phải hắn cố ý.

Hắn cũng có chút mất hứng chu miệng lên, thờ phỉ phò nhìn nàng, mà oan ức trong mắt hắn có giấu cũng chẳng được.

Hai người không ai chịu ai, cứ như vậy mà trừng nhau, chẳng thèm nháy mắt một cái, giống như hai tiểu hài tử chơi trò gian dối.

Càng nhìn hắn càng không cam lòng, Vân Mộng Khởi bất ngờ thả cổ áo hắn ra, đổi thành véo hai má, hơi dùng sức như muốn trả thù. Nàng rất không cam lòng, vì sao chỉ luôn mềm lòng với nam nhân này, vì sao luôn hết cách với tên ngốc này?

"Đau đau đau." Hắn vừa hô đau vừa giãy khỏi bàn tay nhỏ bé đang ngược đãi mình của nàng, bàn tay vội vàng che mặt, giống như làm như vậy có thể tránh khỏi công kích của nàng.

"Mộng Mộng hư, toàn bắt nạt ta." Nàng nhéo má hắn đau quá, Mộng Mộng đúng là hư mà.

"Hừ." Sau khi thờ ơ một cái, nàng liền xoay người đi, tiếp tục tìm kiếm được liệu mình cần.

Nàng quyết định, tạm thời không để ý tới hắn nữa, xem như có chút giận cá chém thớt với hắn.

"Hả?" Bởi vì nàng đột nhiên xoay người, không hề để ý cũng không nhìn mình nữa, khiến Tư Đồ Dương Lễ cảm thấy hơi hốt hoảng, tay chân luống cuống, đi đến bên cạnh, dính lấy nàng.

"Mộng Mộng..." Hắn dè dặt gọi nàng.

Nếu đã hạ quyết tâm tạm thời không để ý tới hắn, thì tất nhiên nàng sẽ không quan tâm nữa, cứ tiếp tục làm việc của mình thôi.

"Mộng Mộng." Hắn kéo kéo ống tay áo của nàng, nhưng nàng vẫn chẳng thèm quay đầu, không để ý cũng không nhìn hắn.

Lần này, hắn thật sự gấp gáp rồi, hắn sợ nàng tức giận, chỉ vì hắn nói nàng hư, nên nàng giận không thèm để ý tới hắn, hắn không muốn cũng không cần như vậy.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng..."

Chỉ là, mặc kệ hắn gọi, nàng vẫn không để ý, cảnh này khiến nước mắt hắn sắp trào ra rồi.

Không phải nàng không nghe thấy hắn gọi, nhưng nàng đã nói không để ý hắn thì chính là không để ý hắn. Thực ra, chỉ cần không thấy vẻ mặt đáng thương của hắn, thì nàng hoàn toàn có thể miễn dịch.

"Mộng Mộng...Hức...Mộng...Mộng Mộng..." Thấy nàng thật sự hạ quyết tâm không quan tâm mình, hắn liền nóng nảy, không nhịn được mà rơi nước mắt, từng giọt từng giọt lệ rơi trên mặt đất.

Nghe thấy tiếng khóc nức nở của hắn, cho dù nàng sắp đá đến đâu cũng phải mềm xuống. Vân Mộng Khởi khẽ thở dài, quay đầu nhìn hắn.

Một tay hắn kéo ống tay áo của nàng, tay kia thì lung tung lau đi nước mắt liên tục rơi trên mặt. Dáng vẻ kia muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu, thật giống như con mèo nhỏ tội nghiệp bị chủ nhân vứt bỏ. Có lẽ còn đáng thương hơn, bằng không sao nàng có thể cảm thấy đau lòng khi thấy dáng vẻ tội nghiệp đó của hắn? Dù sao nàng cũng không thể đau lòng vì một con mèo nhỏ ven đường.

"Người, người, người, sao người lại khóc..." Trời ạ, nhìn hắn khóc, tay chân nàng cũng bắt đầu luống cuống rồi!

Vươn tay kéo bàn tay to đang lau nước mắt xuống, tay nhỏ xinh tự nhiên tiếp nhận công việc, lau sạch lệ trên mặt hắn.

Nàng thật sự bất ngờ, đáng vẻ miếu mạo của một người nam nhân hơn hai mươi tuổi, lại có thể làm người ta yêu thương đến vậy, hình như bệnh tim đập không theo quy luật của nàng lại tái phát rồi.

"Mộng Mộng không để ý đến ta..." Mặc kệ hắn gọi, Mộng Mộng vẫn chẳng thèm để ý, hắn thật quá đáng thương mà.

"Đâu phải ta không hề để ý đến người."

Nàng chỉ tính tạm thời không để ý tới hắn thôi, chứ đâu có nói sẽ không quan tâm hắn. Sao hắn có thể giống như tiểu hài tử, nói khóc liền khóc chứ? Khụ, nói như vậy hình như không đúng lắm, hiện tại ngoại trừ thân thể là của người lớn thì nội tâm và suy nghĩ của hắn chỉ như một tiểu hài tử thôi.

"Có, ta gọi, nàng cũng không để ý ta...Hức..." Cho dù hắn gọi như thế nào, nàng vẫn chẳng để ý, vậy sao lại bảo là không phải không quan tâm hắn?

"..." Nghe hắn nói như vậy, giống như nàng thật sự phớt lờ hắn. Vậy...Nói như vậy, là lỗi của nàng à? Là nàng làm hắn khóc? Nàng là tội nhân?

Bị chính những suy nghĩ lộn xộn trong lòng dọa cho kinh sợ, Vân Mộng Khởi liền dùng sức lắc đầu, như muốn đá văng ý nghĩ kỳ quái đó.

Thấy nước mắt của hắn như sông nhỏ cuộn cuộn chảy, dường như tay nàng lau không hết, nàng đành phải lấy khăn tay, dịu dàng lau mặt hắn.

"Ta thật sự quan tâm đến người mà." Ra sức cam đoan, nàng thật sự, thật sự, thật sự quan tâm hắn, hi vọng hắn có thể ngừng khóc.

Bằng không, nàng chắc chắn sẽ bị cảm giác tội lỗi khó hiểu này đè chết.

"Thật ư?" Nghe thấy nàng liên tục nhấn mạnh rất quan tâm đến mình, cuối cùng nước mắt hắn cũng có dấu hiệu ngừng rơi.

"Ừ, thật sự." Phát hiện nước mắt hắn ngừng rơi, nàng lại ra sức cam đoan giống như lập lời thề, trong lòng nhẹ thở phào.

Rốt cuộc hắn cũng ngừng khóc.

Nhưngغمم kỹ, bản thân hoàn toàn không thể miễn dịch với nước mắt của một người nam nhân, đúng là rất kỳ quái.

Lại nói, lúc còn ở trên núi, nam nhân nàng tiếp xúc tuy chỉ có ca ca và sư phụ, nhưng sau khi xuống núi, vẫn gặp qua rất nhiều nam nhân mà.

Dựa vào kỹ thuật lạc đường không gì sánh kịp của nàng, từ lúc xuất sơn đến nay, đã đi qua không ít địa phương.

Dựa vào tính cách của nàng, đương nhiên không thể quản những chuyện vợ vãn, nhưng chen vào góp vui thì không thể thiếu nàng rồi.

Xem người khác ném tú cầu, thuận tiện đi quấy rối đá tú cầu vắng xa hơn; xem người khác bán mình chôn cha, có lưu manh đến cướp tiểu cô nương đáng thương, nàng len lén tặng cho mấy tên đó vài cục đá làm cơm ăn; dạo bước đến bên ngoài thanh lâu, ban đêm liền ẩn mình vào tầng cây nhìn trộm đám nam nhân ăn chơi đàng điếm; đi ngang qua phát hiện có công tử nhà phú gia ý thể hiếp người, cường đoạt dân nữ, nàng liền mượn đêm tối ẩn vào phù, len lén đưa nữ hài tử kia ra...Những việc đại loại như thế, dọc đường đi nàng gặp không ít.

Cho nên, có thể coi như nàng đã gặp qua đủ loại nam nhân, nhưng chỉ riêng Tư Đồ Dương Lễ, vị hôn phu này, nàng lại chẳng thể đối phó nổi, thật sự quá kỳ quái.

Mới ở trong phủ lớn này có một buổi tối, nàng đã phát hiện ra có quá nhiều chuyện rồi. Nàng cũng chưa xác định được có nên bước vào vùng nước đục này không nữa. Cái người giả mạo tiểu thư Vân gia, vị biểu thiếu gia, cùng với đám người không hề giống nha hoàn trong phủ...Tất cả đều quá lộn xộn.

Nhưng thật ra nàng lại rất thích phu thê Tư Đồ cùng tiểu tử gốc này.

Có lẽ nàng nên nghĩ kỹ xem có nên vì vị hôn phu mà mình định hủy hôn, ngăn chặn những chuyện nàng chán ghét nhất không.

Tay nhỏ bé nâng mặt hắn, để hắn nhìn thẳng vào mắt mình, vô cùng nghiêm túc cam đoan: "Ta chưa từng phớt lờ người, hiện tại không, về sau cũng sẽ không, ta cam đoan với người."

Cho dù vẫn còn phân vân không biết có nên ngăn những phiền toái hộ hắn không, nhưng nàng cực kỳ chắc chắn, nàng sẽ luôn quan tâm đến hắn, nàng nhất định sẽ làm được.

"Ừ." Nghe thấy nàng cam đoan lần nữa, rốt cuộc hắn cũng ngừng khóc, lộ ra nụ cười hồn nhiên.

Nụ cười ảm áp như mặt trời mùa xuân làm cho tim Vân Mộng Khởi đập liên hồi, nàng không khỏi hoài nghi tâm bệnh của mình có phải càng lúc càng nghiêm trọng hay không.

Kim lòng không nổi, nàng liền ghé sát lại, hôn một cái lên mặt hắn ở hán.

Rất nhanh nàng liền ý thức được mình đang làm cái gì, hai gò má lập tức đỏ lên, thẹn thùng buông hắn ra, hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, xoay người không dám nhìn hắn nữa.

Tư Đồ Dương Lễ cũng cực kỳ khiếp sợ, tay chậm rãi che lại chỗ nàng vừa hôn, cho dù không hiểu rõ nàng đang làm gì, song hắn cũng không nhận được bắt đầu đỏ mặt.

Mộng Mộng...Làm gì vậy?

"Mộng Mộng..." Hắn không kìm được muốn mở miệng hỏi.

Không đợi hắn nói xong, Vân Mộng Khởi nhanh chóng xoay người, che kín miệng hắn, rồi vội vàng thu tay, giấu ra đằng sau, trong lòng thầm mắng mình lớn mật.

Vân Mộng Khởi à, người đúng là càng ngày càng không e lệ, sao lại làm ra chuyện khiến người ta thẹn thùng vậy?

Mặc dù chưa từng thưởng thức chuyện nam nữ, nhưng ca ca Vân Chi Kỳ lại vô cùng chú ý việc này, từ nhỏ đã rất nghiêm túc chỉ dạy một chút khác biệt giữa nam và nữ cho nàng.

"Mộng Mộng." Hắn kích động vươn tay ôm lấy thân hình nhỏ xinh của nàng. Tuy không hiểu cái gì, nhưng hắn vẫn dựa vào bản năng làm ra động tác đó. Hiện tại, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng, còn những cái khác đều không quan trọng.

"Á...Người người người...Người mau thả ta ra." Bị hắn ôm chặt, nàng bắt đầu dùng sức giãy dụa theo bản năng.

Chỗ khó hiểu ở đây là: cho dù nàng không giỏi võ công, nhưng cũng có tập võ, sao không thể thoát khỏi cái ôm của một nam nhân tay trái gà không chặt chứ? Dựa theo lẽ thường, nàng hẳn là phải dễ dàng tránh thoát, thật đúng là kỳ quái mà.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng, Mộng Mộng." Không biết phải miêu tả cảm xúc trong lòng như thế nào, hắn chỉ có thể ôm nàng, khẽ gọi tên nàng.

Như cảm nhận được nội tâm kích động của hắn, rốt cuộc Vân Mộng Khởi cũng giang tay ôm lấy hắn, không rút rờ nữa.

Mặt áp vào lồng ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, nàng chợt cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó đang muốn phá kén chui ra.

"Mộng Mộng, ta rất thích nàng."

Tiểu hài tử khác người lớn ở chỗ: nếu bọn họ thích hay muốn cái gì, sẽ trực tiếp nói ra, không như người lớn luôn băn khoăn cái nọ cái kia.

Mà Tư Đồ Dương Lễ, cực kỳ thẳng thắn nói ra sự yêu thích của mình với nàng. Trái ngược với hắn, nàng lại cực kỳ khiếp sợ khi nghe lời thổ lộ của hắn.

Nghe hắn nói thích mình, nàng nuốt chút nữa cũng nói thích hắn rồi, nhưng nàng lại dùng sức khép chặt miệng, miễn cưỡng nuốt vào câu nói đã trượt đến đầu lưỡi.

Thích? Nàng thích hắn rồi ư? Trời ạ, nếu để ca ca biết, nhất định sẽ nghiêm khắc mắng nàng.

Nàng chợt nhớ tới lời ca ca nói khi còn nhỏ, không được tin tưởng nam nhân, trên thế gian này, nam nhân xấu xa tuyệt đối nhiều hơn nam nhân tốt. Nếu vị hôn phu tương lai của nàng không được ca ca chấp nhận, hắn dứt khoát không cho phép nàng gả đi.

Thế nhưng, hắn...Ca ca có thể chấp nhận hắn không?

Sau khi ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi ngờ liếc hắn một cái, nàng lại bị chính những suy nghĩ trong lòng hù dọa lần nữa. Dùng toàn lực đẩy hắn ra, trong lòng lại thầm mắng chính mình.

Vân Mộng Khởi à, người thật sự điên rồi, lại có thể bắt đầu nghĩ đến việc gả cho nam nhân ngốc này. Chẳng phải người vẫn muốn từ hôn với hắn sao? Sao mới qua một ngày ngắn ngủn, người đã thay đổi chủ ý rồi?

Nam nhân ngốc kia không bị bệnh truyền nhiễm gì đó chứ? Khiến cho nàng cũng trở nên kỳ lạ theo.

"Mộng Mộng?" Không hiểu vì sao nàng lại đẩy mình ra, Tư Đồ Dương Lễ liền tiến lên từng bước, muốn ôm nàng vào lòng.

Hắn phát hiện mình cực kỳ thích cảm giác Mộng Mộng tựa vào lòng, cảm giác đó vô cùng vô cùng hạnh phúc và vui vẻ. Hắn cảm thấy mình vui sướng đến mức sắp thành chú chim nhỏ bay lên bầu trời rồi.

Lần này, nàng phản ứng rất nhanh, lúc hấn sắp ôm được mình, liền dùng khinh công hơn người né tránh. Sau đó tại lúc hấn muốn oán giận, liền kéo người ra khỏi kho hàng.

Thật ra, sau khi nàng tìm được được liệu mình cần trong kho hàng này xong là có thể rời đi, nhưng vừa nhìn thấy những dược liệu quý hiếm như vậy, nàng liền không nhịn được bắt đầu muốn nghiên cứu. Chỉ là, Tư Đồ Dương Lễ còn ở đây, thì sao nàng có thể nghiên cứu được, hấn không gây phiền toái cho nàng là may lắm rồi.

Hiện tại, nàng chỉ cần trở về phòng, viết đơn thuốc, còn việc nghiên cứu dược liệu cứ đợi đến khi Tư Đồ Dương Lễ không quán quít nữa, thì nàng sẽ có nhiều cơ hội hơn.

"Phải rời khỏi à?" Không phải trước đó vẫn rất tốt ư? Sao vừa nói rời đi liền đi luôn vậy? Thật không hiểu gì cả.

"Đúng rồi, chúng ta trở về phòng đi, ta muốn viết vài thứ."

"Ừ."

Tuy chưa tiếp xúc lâu, nhưng Vân Mộng Khởi phát hiện: nếu như nói về tiểu hài tử, thì Tư Đồ Dương Lễ cũng coi như là một tiểu hài tử rất nghe lời. Điều đó cũng chứng minh phu thê Tư Đồ dạy dỗ khá tốt, có thể thấy được bọn họ đã tốn rất nhiều tâm lực.

Thỉnh thoảng, đúng là hấn rất càn quấy, nhưng xét tổng thể thì hấn vẫn là một hài tử ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: 3.3: Bắt Đầu

Sau khi kéo Tư Đồ Dương Lễ trở về phòng, nàng liền bảo hấn ngồi ngoan ngoãn, rồi cũng ngồi bên cạnh, nhanh chóng viết xong đơn thuốc.

Tư Đồ Dương Lễ đưa hai tay chống cằm, say sưa nhìn dáng vẻ lúc viết của nàng, giống như đang thưởng thức một chuyện thú vị gì đó. Lần này hấn rất hợp tác, không hề quấy nhiễu nàng, chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, ngắm nàng.

Lúc Vân Mộng Khởi sắp viết xong đơn thuốc, thì Tư Đồ phu nhân Ngọc Tuyết Linh cùng nha hoàn bước vào.

Nhìn người đến, vừa khéo, Vân Mộng Khởi cầm đơn thuốc đã viết xong đưa cho nàng.

"Đây, phu nhân, ngài phải người dựa vào đơn thuốc này bốc mười ngày thuốc, sau đó sắc ba bát nước lấy một bát, hàng ngày, cho hấn uống một bát trước khi đi ngủ."

Đơn này chỉ là thuốc mười ngày đầu, mười ngày sau nàng sẽ điều chế một đơn khác. Cứ mười ngày sẽ đổi một đơn mới, nếu thuận lợi, nửa năm sau là có thể giải độc giúp hấn.

"Woa, đã viết ra đơn thuốc rồi ư?" Ngọc Tuyết Linh như nhận được bảo vật, vội cầm lấy, biểu cảm hưng phấn, sung sướng kia hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác.

"Vâng, mau đi bốc thuốc đi, về phần sắc thuốc, ta sẽ tự mình làm."

Về chuyện sắc thuốc, nếu không có tình huống gì quá đặc biệt, thì nàng hi vọng có thể tự mình làm. Không phải vì không tin người khác, mà vì nàng thật sự rất thích ngửi hương thuốc, cho nên nếu như mình có thể làm, thì nàng đương nhiên hi vọng mình được làm.

"Được." Ngọc Tuyết Linh quên sạch mục đích mình muốn tới đây, nhận đơn thuốc xong liền vui vẻ rời đi khiến người ta có chút khó hiểu.

Bốc thuốc đã xong, việc sắc thuốc đến tận khi kết thúc bữa tối, mới bắt đầu tiến hành.

Nhưng là, ngay từ đầu việc sắc thuốc đã không mấy thuận lợi, ngoại trừ việc phải luôn canh giữ bên đồng lửa thật nhàm chán, còn có phòng bếp oi bức cũng khiến người ta rất khó chịu.

Tư Đồ Dương Lễ luôn bám lấy Vân Mộng Khởi, không nỡ rời khỏi nàng nửa bước, đương nhiên là phải theo sát phía sau rồi.

"Mộng Mộng, còn chưa xong à?" Ngồi xõm bên cạnh bếp, hai mắt nhìn chăm chăm ngọn lửa đang bùng cháy, hấn cảm thấy hơi nhàm chán, hơn nữa còn rất khó chịu. Phòng bếp oi bức khiến hấn bắt đầu đổ mồ hôi, mồ hôi thấm ướt quần áo khiến hấn cực kỳ không thoải mái.

"Ngươi về phòng trước đi." Thấy hấn khó chịu, nàng cũng biết để hấn canh chừng ở đây suốt hai canh giờ đúng là có chút làm khó hấn rồi.

"Đợi sắc thuốc xong, ta sẽ đến phòng tìm người." Song, e là hần sẽ không đồng ý.

Mà sự thật cũng đúng như vậy.

"Ta không muốn." Hần mới không muốn ở một mình đâu, hần muốn ở cùng Mộng Mộng cơ!

Nàng biết sẽ như thế mà, lại tiếp tục canh lửa, không hề để ý tới hần.

"Nếu đã như vậy, người liền ngoan ngoãn ngồi canh lửa giúp ta, không được oán giận nữa."

Hần chu cái miệng nhỏ, mắt hững nói: "Ta mới không có oán giận đâu."

Nhưng, oán giận là cái gì? Hần nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa.

Vừa thấy vẻ mặt của hần, nàng liền biết hần hoàn toàn không hiểu từ 'oán giận' nghĩa là gì. Nàng vươn ngón tay, chọc nhẹ trán hần, "Tiếp tục canh lửa đi."

"Được rồi." Hai tay rất có nề nếp đặt ở trên đầu gối, lực chú ý lại tập trung vào ngọn lửa.

Vân Mộng Khởi thì không chế thế lửa lớn nhỏ, không để nó quá lớn đến mức cháy thuốc, cũng không thể để quá nhỏ khiến thuốc không phát huy hết công hiệu.

Đáng tiếc, hần ngoan ngoãn không được bao lâu, lại bắt đầu oán giận.

"Mộng Mộng, nóng quá." Đưa tay kéo kéo cổ áo, vẫn canh giữ bên cạnh đồng lửa như vậy, có muốn không nóng cũng chẳng được. Hơn nữa, hiện tại cũng đâu phải mùa đông, mà là mùa hạ oi bức nhất.

"Đã bảo người về phòng trước rồi mà." Nàng biết hần không chịu nổi sức nóng này, mới bảo hần về phòng trước. Chính hần lại không muốn, hiện tại còn than phiền nóng quá với nàng, thật đúng là trẻ con mà.

"Không cần." Nghe thấy nàng lại muốn đuổi mình về phòng, hần liền phòng má, cảm thấy có chút tức giận.

"Vậy người còn nói nóng quá." Nóng cũng hết cách, nàng đâu thể giải quyết loại chuyện này, ngoại trừ bảo hần về phòng thì nàng còn làm gì được. Nói tới nói lui, nàng cũng học hần bấu môi, phòng má.

"Được rồi, ta không nói là được." Vốn là rất nóng, lại không cho phép hần nói, Mộng Mộng thật xấu.

Cứ như vậy, chốc chốc hần lại oán giận một chút, rồi lại ngoan ngoãn nhìn chăm chăm ngọn lửa. Hần vừa oán giận, vừa rất nghe lời nhìn chăm chăm ngọn lửa, thời gian cứ thế trôi qua rất nhanh.

"Xong rồi, đứng lên đi." Nàng vỗ vỗ bờ vai hần, ý bảo hần có thể đứng lên. Hần cứ ngồi nguyên như thế suốt một canh giờ, không biết còn có thể đứng lên hay không.

"Ừ." Hần vỗ vỗ chân chuẩn bị đứng lên, nhưng vì ngồi quá lâu, nên chân run rẩy khó có thể đứng dậy, ngược lại còn ngồi phịch xuống đất.

"Ui da." Hần khó hiểu nhìn chăm chăm chân mình, không biết đang xảy ra chuyện gì. Sau đó liền ngẩng đầu, đáng thương nhìn Vân Mộng Khởi, "Mộng Mộng, ta không đứng lên nổi..."

Nàng buồn cười nhìn hần, cực kỳ có lòng tốt vươn tay đỡ hần dậy.

"Ngốc ngếch."

"Ha ha." Dựa vào nàng đứng dậy, quanh mũi đều là hương thuốc nhàn nhạt trên người nàng. Hần không hề để tâm đến việc nàng cười mắng mình ngốc, ngược lại còn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Mắng người ngốc ngếch mà còn vui vẻ thế à?" Đúng là ngốc mà, chỉ có điều, ngốc mà đáng yêu là được rồi.

"Ta thích Mộng Mộng nói ta là ngốc ngếch." Nàng dùng giọng nói rất vui vẻ nhắc hần ngốc ngếch, hoàn toàn khác hần với những người dùng giọng điệu chán ghét, mắng hần là đứa ngốc, ngu ngốc. Hần cảm giác được là nàng thích mình, mà không phải như những người khác, e là tươi cười trên mặt, nhưng trong lòng thì chán ghét hần đi.

Có lẽ vì là tiểu hài tử, cho nên cảm giác cực kỳ miễn cảm. Cũng chính như thế, hần mới có thể mặc kệ cha nương khuyên răn, nhất định không muốn thú Vân Hương Thảo.

Ở trước mặt cha nương, Vân Hương Thảo sẽ đối xử tốt với hần, nhưng chỉ cần không trong tầm mắt của họ thì ả chẳng những ăn nói hung dữ mà còn luôn nói những thứ hần không hiểu. Tóm lại, hần vô cùng chán ghét ả là đúng.

Vân Mộng Khởi mỉm cười, chờ hần đứng vững, liền rót toàn bộ nước thuốc trong bình thuốc ra một cái bát nhỏ, sau đó liền đặt bát vào trong khay,

bụng lên rồi đi ra ngoài. Đương nhiên, trước khi đi vẫn không quên quay đầu, nói với hắn, "Đi, trở về phòng." Uống được thôi.

Nàng dĩ nhiên không thể nói ba chữ cuối rồi! Nếu nàng đoán không nhầm thì chắc chắn hắn rất ghét uống thuốc. Chỉ là, có mấy tiểu hài tử thích uống thuốc đắng đâu!

"Ừ." Hắn hết sức vui vẻ đi theo phía sau nàng, sôi nổi đi về phía tiểu viện của mình.

Đúng như Vân Mộng Khởi suy đoán, có mấy tiểu hài tử sẽ thích uống thuốc đắng.

Lúc biết được nàng muốn mình uống bát thuốc này, hắn bắt đầu âm ỷ, không chịu nghe lời.

"Ta không muốn, không muốn, tuyệt đối không muốn uống!"

Ờ... Vừa nghĩ thấy hương thuốc nồng đậm, hắn đã muốn nôn rồi, vậy mà Mộng Mộng còn muốn hắn uống hết vào bụng, hắn mới không cần đâu.

Có lẽ, từ nhỏ đến lớn đã uống qua rất nhiều thuốc đắng, nên hiện tại mới khiến hắn cực kỳ chán ghét uống thuốc. Mỗi lần bảo hắn uống thuốc gì đó, luôn khó tránh khỏi một trận âm ỷ.

Nàng đặt bát thuốc trong tay lên bàn, đứng ở phía bên kia, cùng hắn nhìn nhau.

"Thuốc này không đắng."

Chính miệng nói ra những lời đó, nàng còn thấy hơi chột dạ mà. Thật ra chỉ cần nghĩ mùi cũng biết thuốc này rất đắng, nhưng nghe nói tiểu hài tử phải dỗ dành sao? Vậy nàng vì dỗ hắn uống thuốc, mà nói dối một chút chắc không sao nhỉ.

"Mộng Mộng gạt người." Mỗi lần mẫu thân dỗ hắn uống thuốc đều nói như thế, nhưng mỗi lần đều rất đắng nha!

"..." Khụ, bị người quả quyết chỉ ra mình nói dối, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết phải phản ứng như thế nào, ngoại trừ trừng hắn cũng chỉ biết trừng hắn thôi.

Cuối cùng, nàng có chút thẹn quá hóa giận liền gầm nhẹ: "Rốt cuộc ngươi có uống hay không?"

Thật đúng là khiến người ta tức giận mà, nàng vát vả viết đơn thuốc rồi sắc thuốc, hắn chẳng những không cảm kích, mà còn chọc người khác tức giận nữa.

"Không muốn." Hắn mới không cần uống thuốc này đâu, tuyệt đối không cần uống.

"Hừ, không uống thì thôi." Không uống thì không uống, hắn nghĩ rằng nàng nhất định bắt hắn uống à? Hừ.

Sau đó nàng liền sai bước đến bên cạnh hắn, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, đã đẩy người ra khỏi phòng, còn đóng sập cửa lại. Ý tứ rất rõ ràng, nếu hắn không uống thuốc thì tối nay đừng hòng bước vào phòng nàng.

Đợi đến lúc Tư Đồ Dương Lễ kịp phản ứng, hắn đã đứng lơ lửng ngoài cửa rồi, trước mắt hắn chính là cửa phòng đóng chặt.

'Rầm rầm rầm', hắn vừa dùng sức đập cửa, vừa hô: "Mộng Mộng, Mộng Mộng, sao nàng lại nhốt ta ở bên ngoài hả?" Hắn muốn nhìn thấy Mộng Mộng, hắn luôn muốn ở cùng nàng.

"Hừ." Vân Mộng Khởi hừ mũi, dùng sức dựa người vào cánh cửa, không cho hắn vào.

"Mộng Mộng..." Cánh cửa vẫn đóng chặt, mặc kệ hắn đập như thế nào, nàng cũng không vì hắn mà mở cửa, hắn sắp bật khóc rồi.

Nghe thấy trong giọng hắn có chút nức nở, nàng biết hắn lại muốn khóc. Nếu không làm như vậy, hắn chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn uống thuốc.

"Mộng Mộng, hức...Mở cửa đi..." Hiện tại đã không còn là sắp khóc, mà là bắt đầu khóc thật rồi.

"Ngươi đồng ý uống thuốc, ta sẽ mở cửa cho ngươi vào." Nghe hắn khóc, nàng cũng không đành lòng, vì thế liền đưa ra yêu cầu của bản thân. Chỉ cần hắn uống thuốc, thì để hắn vào cũng không khó chút nào.

"Hức...Cái kia, cái kia...hức...Rất đắng..." Hu hu...Cái kia đắng như vậy, vì sao Mộng Mộng nhất định bắt hắn uống chứ?

"Ngươi không uống sẽ không cho vào." Nàng thầm nhắc mình, nhất định phải giữ vững nguyên tắc, bằng không, về sau bắt hắn uống thuốc sẽ càng thêm khó khăn.

"Nhưng là...Nhưng là..." Hắn thật sự không thích, cũng không muốn uống...

"Vậy ngươi trở về phòng đi." Hắn cứ đứng ở trước cửa phòng nàng khóc lóc, là có ý khiến nàng bứt rứt lương tâm, vậy tối nay nàng cũng đừng mong ngủ ngon. Tốt nhất là hắn về phòng rồi từ từ khóc đi, như vậy ít nhất nàng cũng thấy bớt chút tội lỗi.

"Không cần mà...Mộng Mộng, mở cửa đi..." Hấn không muốn về phòng một mình đâu, hấn muốn ngủ cùng Mộng Mộng giống như đêm qua...

"VẬY NGƯỜI UỐNG THUỐC NHÉ?" Đáng giận, đáng vẻ đó của hấn khiến nàng giống như một kẻ xấu đang ức hiếp cô nương nhà lành. Ai da, sớm muộn gì nàng cũng bị hấn áp bức thôi.

"Hu...Ta uống...Mộng Mộng, toàn bắt nạt ta...Ta uống mà...Mở cửa đi...Ta không muốn một mình, hức..." Hấn vừa nức nở vừa ngắt quãng đồng ý uống thuốc.

Nghe thấy hấn đồng ý, nàng vội vàng chạy đến bên bàn, bê bát thuốc lên rồi chạy đến cửa. Nàng hơi hé cửa, đưa bát thuốc cho hấn, ý tứ rất rõ ràng, hấn phải uống hết thuốc mới được vào.

Hấn vừa thút thít, vừa đỡ lấy cái bát, nước mắt còn vương trên mặt, nhắm mắt lại, hết như anh hùng hiển thân, một hơi uống hết thuốc, bởi vì uống quá nhanh nên suýt nữa bị sặc.

Sau khi uống xong, liền ngoan ngoãn trả bát cho nàng, "Hức...Mộng Mộng, ta, ta...Ta uống xong rồi...Uống..."

Đáng quá, hức...Còn đáng hơn thuốc trước kia nữa...hức...

Vân Mộng Khởi không nhận lại bát, trực tiếp mở cửa để hấn có thể vào.

Hấn không chút khách khí, cửa vừa mở ra, hoàn toàn quên mình còn đang cầm bát, xông vào, ôm chặt nàng vào lòng.

"Hức...Mộng Mộng xấu...Toàn bắt nạt ta..."

Nghe hấn khóc lóc kể ra oan ức của mình, cảm giác tội lỗi bắt đầu dâng lên trong lòng nàng rồi.

Nàng vươn tay vỗ nhẹ lưng hấn, tránh cho hấn lại bị sặc, hoặc là khóc quá nhanh mà nghẹn khí, nhịn không được trợn trừng mắt. Xem ra, nàng thật sự phải bại trong tay nam nhân ngọc này rồi!

"Rồi, rồi, đừng khóc nữa." Nàng bắt đầu nghĩ xem có nên lấp thêm cái chốt gì đó trên mắt hấn không, để tránh cho nước mắt hấn nói chảy liên chảy, lại chẳng thể ngừng được. Không biết lũ lụt ở Trường Giang có phải do hấn gây nên không nữa?

"Hức..." Hấn gồi đầu lên vai nàng, vẫn chưa có dấu hiệu ngừng.

Hết cách rồi, nếu hấn không ngừng khóc, thì y phục của nàng có thể bị hấn làm ẩm hết, hiện tại phần vải ở bả vai đã sắp ướt đầm.

Cũng giống như lúc ở kho hàng, vì muốn hấn ngừng khóc, nàng lại vươn tay giữ chặt mặt Tư Đồ Dương Lễ bắt hấn nhìn mình.

"Người ngoan nhé, đừng khóc nữa!" Khóc đến hai mắt đều hồng hồng, đáng vẻ đáng thương đó thật giống như một chú thỏ nhỏ ngây thơ, đáng yêu.

"Ừ...Hức..." Tuy đã đồng ý, nhưng vị đắng trong miệng hồi lâu vẫn chưa tan hết, làm hấn khó chịu đến phát khóc.

Thật sự hết cách, nàng đành cúi đầu, hôn lên những giọt nước mắt trên mặt hấn, vị mặn mặn đó khiến lòng nàng rung động.

Hành động này của nàng, rốt cục cũng khiến hấn ngừng khóc, ngo ngắc nhìn nàng, hai mắt lóe lên chút khó hiểu cùng ánh sáng kỳ lạ.

Có lẽ tâm trí hấn chỉ bằng một đứa trẻ năm, sáu tuổi, nhưng thân thể đã là một người trưởng thành rồi. Mà hành động của nàng cũng khiến thân thể hấn phát sinh chút biến hóa, chỉ có điều hấn không hiểu mà thôi.

"Nín khóc rồi à?" Nàng buồn cười nhìn mặt hấn còn vương đầy lệ, nhưng đã không còn thút thít nữa, tâm tình tạm thời cũng thoải mái một chút.

"Ha ha." Hấn ngừng khóc, đổi thành cười ngây ngô.

Vươn ngón tay lau sạch lệ còn vương trên mặt hấn, nàng thật sự bó tay với sự hồn nhiên của hấn. Một khắc trước còn khóc đến kinh người, một khắc sau đã tươi cười như nhặt được vàng, quả đúng là tâm tính của tiểu hài tử mà.

Sau một hồi nhón nháo, Vân Mộng Khởi xem như đã thuận lợi hoàn thành công việc của ngày đầu tiên. Chúng ta hãy tạm thời chúc phúc cho công việc sau này của nàng ở trong phủ cũng có thể tiến hành "Thuận lợi" như thế!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: 3.4: Ca Ca Đến Đây.

Thời gian trôi qua từng ngày, việc điều dưỡng thân thể cho Tư Đồ Dương Lễ đã được tiến hành hằng ngày, hiệu quả cũng ngày càng hiện rõ. Ít nhất trước kia từ độc tính phát tác thường xuyên làm cho hần đau đớn toàn thân, dưới sự khống chế của Vân Mộng Khởi liền chưa từng xảy ra nữa. Thế nhưng, mỗi ngày, lúc uống thuốc đều trình diễn một hồi truy đuổi. Đương nhiên, kết quả là có thể đoán được, cuối cùng Tư Đồ Dương Lễ luôn phải ngoan ngoãn uống hết thuốc, sau đó ngoan ngoãn đi ngủ.

Tuy nhiên Vân Mộng Khởi luôn nghĩ rằng, nòng bại trong tay tên tiểu tử ngốc Tư Đồ Dương Lễ này, kỳ thật rất cuộc là ai phục tùng ai còn chưa biết đâu.

Ngọc Tuyết Lâm thấy tình hình của nhi tử càng ngày càng tốt, nên sự yêu thích với Vân Mộng Khởi cũng ngày càng gia tăng. Tư Đồ Chính Không dĩ nhiên là khởi phải nói rồi, bắt đầu từ lần gặp đầu tiên đã cực kỳ quý mến tiểu nha đầu Vân Mộng Khởi đó.

Nhưng tiếc nuối duy nhất chính là hôn sự giữa Vân Hương Thảo và Tư Đồ Dương Lễ vẫn đang được chuẩn bị, mà kế hoạch của Tư Đồ Doãn Văn thì vẫn tiếp tục tiến hành.

Nửa tháng cứ thắm thoát qua đi như vậy, nhưng là, vốn đang do dự xem có nên bước vào trong vũng nước đục của nhà Tư Đồ hay không, lại vì sự xuất hiện của một người ngoài ý muốn mà Vân Mộng Khởi đành phải bước vào vũng nước đục đó. Mà người xuất hiện, không phải ai khác, chính là người yêu thương muội muội nghiêm trọng - Vân Chi Kỳ.

"Phu nhân..."

Quản gia từ bên ngoài đi vào đại sảnh, đối mặt với Ngọc Tuyết Lâm và Tư Đồ Chính Không đang ngồi kia, có chút không biết phải nói thế nào, bởi vì người cầu kiến ở bên ngoài ấy, thân phận thật sự là có điểm...Nói như thế nào nhỉ, hẳn là khiến người ta chẳng thể tin nổi.

"Làm sao vậy, quản gia Hà? Có chuyện gì sao?" Hiếm khi thấy dáng vẻ khác hẳn so với sự thông minh quyết đoán ngày thường của ông ta, đúng là làm cho phu thê Tư Đồ Chính Không có chút tò mò rất cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Bên ngoài có một người trẻ tuổi muốn gặp lão gia và phu nhân."

"Vậy thì để hần tiến vào đi." Chỉ là có một người muốn gặp bọn họ mà thôi, ông ta có cần phải lộ ra vẻ mặt rầm rối ấy không?

"Nhưng mà, người đó..." Phải nói thế nào đây, quên đi, chỉ cần bọn họ gặp được tự nhiên sẽ biết ngay.

Ông ta không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài, muốn ông ta nói thì hỏi lâu cũng chẳng thể nói rõ ràng là chuyện gì xảy ra, còn không bằng để cho sự thật tự lên tiếng, như vậy còn có vẻ tốt hơn.

"Chàng có thấy vẻ mặt lão Hà là lạ không?" Vẻ mặt của ông ta....Ừm, khiến người ta nói như thế nào nhỉ, dù sao chính là một chữ 'quái'.

"Có hơi hơi, ta vô cùng hiếu kỳ về người trẻ tuổi cầu kiến kia." Ha ha, không biết là ai, lại có thể làm cho lão Hà xuất hiện vẻ mặt ấy, thật sự là quá lợi hại.

Bình thường vẻ mặt lão Hà toàn là một dạng không đổi hơn nữa còn là người vô cùng nghiêm túc, nếu như người làm cho lão thoải mái một chút, lão còn có thể lời lẽ chính nghĩa nói một đồng lớn đạo lý trống rỗng gì mà vẻ mặt tươi cười sẽ không thể quản lý tốt hạ nhân v.v...Tóm lại, dù sao lão cũng không phải là người dễ sống chung, nhưng phu thê Tư Đồ lại cực kỳ ưa thích phương pháp quản lý hạ nhân của lão đối với hần quản lý hạ nhân phương pháp, về cơ bản sẽ không can ngăn lão. -

"Lão gia, phu nhân, lão nô dẫn người vào rồi." Sau đó không hề nán lại, liền xoay người đi ra ngoài, lão cũng không quá tò mò, lão còn có rất nhiều chuyện phải làm đây.

"Hà?"

Nhìn người được lão dẫn vào, phu thê Tư Đồ bị dọa ngay, trên mặt xuất hiện biểu cảm ngỡ ngàng gần một phút đồng hồ.

"Người, người, người là..." Trời ạ, sẽ không phải như bọn họ suy nghĩ trong lòng chứ?

"Ta gọi là Vân Chi Kỳ, ta tới tìm muội muội ta."

Vân? Lại một người Vân gia nữa?

Kỳ thật, ngay cái liếc mắt đầu tiên, bọn họ đã đoán được thân phận của hần, dù sao hần và Vân Mộng Khởi cũng là huynh muội sinh đôi, ngoại trừ giới tính và chiều cao khác nhau thì mặt mũi gần như giống như đúc.

"Người họ Vân?" Cho dù đã đoán được thân phận của hần, nhưng Tư Đồ Chính Không vẫn muốn xác nhận một chút.

Trời ạ, nếu là họ Vân, như vậy Hương Thảo là ai? Vốn đối với Hương Thảo chỉ là có chút hoài nghi nhưng hiện tại đã có thể xác nhận Hương Thảo lừa bọn họ. Chỉ là....Từ đâu mà ả biết được quan hệ giữa họ và Vân gia? Và tại sao ả phải làm như vậy chứ?

"Đúng vậy."

Cứ coi như dáng dấp của Vân Chi Kỳ và Vân Mộng Khởi có giống nhau, nhưng tính cách hai người lại hoàn toàn khác biệt. Vân Mộng Khởi thuộc loại tình quái, hoạt bát hiếu động, còn Vân Chi Kỳ là người có tính thần trách nhiệm mãnh liệt, có phần trách nhiệm của huynh trưởng với muội muội, cũng có phần trách nhiệm của trưởng nam Vân gia bảo thủ thay cho phụ mẫu. Tóm lại, hẳn vì để cho muội muội có thể sống vui vẻ thoải mái, nguyện một mình gánh vác tất cả. Cho nên, chỉ có khi đối mặt với muội muội mình mới có một ít biểu cảm, một ít nhân tình, bình thường hẳn luôn lạnh như băng, tàn khốc không quan tâm bất kỳ ai.

"Vây người...."

"Lão gia, phu nhân, ta dẫn Vân tiểu thư và thiếu gia đến đây rồi."

Trong khi Tư Đồ Chính Không còn muốn hỏi han chút ít, quân gia Hà đã rất có trách nhiệm dẫn Vân Mộng Khởi qua đây, đương nhiên, cái đuôi nhỏ Tư Đồ Dương Lễ tuyệt đối sẽ đi theo cùng.

"Woa, ca ca, ca ca, sao huynh lại tới đây?"

Sau khi Vân Mộng Khởi thấy rõ người đứng trong đại sảnh là ai, liền cực kỳ hưng phấn giẫy thoát khỏi tay Tư Đồ Dương Lễ đang lôi kéo ống tay áo của nàng, xông lên ôm cổ Vân Chi Kỳ, tiếp theo hai chân nhảy bật lên kẹp chặt, cả người giống như là gấu koala treo trên cây ở Iuga. Mà hành động thân mật của hai huynh muội khiến cho mọi người ở đây đều tròn trừng mắt.

Tư Đồ Dương Lễ nhìn nàng hất tay mình ra, lại ôm ấp một người nam nhân khác, cho dù không biết ghen là gì, nhưng hẳn vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu, thật giống như món bảo bối yêu thích bị người đoạt mất.

Đáng tiếc, cho dù trong lòng khó chịu, hẳn cũng không biết phải làm thế nào. Hẳn có thể làm cùng chi là đáng thương tội nghiệp đứng tại chỗ, hai mắt long lanh lệ, môi mím chặt nhìn hai người Vân Mộng Khởi cùng Vân Chi Kỳ.

"Muội cái nha đầu điên này." Vô cùng tự nhiên vòng tay ôm lấy nàng, tránh cho nàng bất cẩn ngã xuống.

Từ hành động thân mật và tự nhiên của hai người họ, liền có thể thấy được bình thường quan hệ của hai người tốt đến nhường nào.

"Ca ca, muội rất nhớ huynh." Cả người treo trên người huynh trưởng, nàng vẫn không quên làm nũng với hắn.

"Huynh không biết muội đáng thương chừng nào đâu, cái lão Bất Tu đó thừa dịp huynh xuất núi, lập tức đá muội xuống núi đó." Làm nũng thì làm nũng, nàng vẫn không quên cáo trạng chút xiu.

"Đúng rồi, muội thật đáng thương, đáng thương đến nỗi dùng băng tuyết nhốt sư phó trong căn nhà gỗ." Vươn tay búng nhẹ cái mũi nhỏ của nàng đầy cứng tuyết.

"Hả, sao huynh biết thế?" Nàng chỉ trả thù nho nhỏ chút thôi, sao ca ca biết được nhỉ?

"Muội nói xem?"

Nhớ lại hẳn xuống núi tới thẳng kinh thành liền hỏi thăm được rất nhiều tin tức, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện hôn ước giữa Tư Đồ gia và Vân gia, còn có tin tức mấy tháng sau công tử của Tư Đồ gia và tiểu thư Vân gia thành thân. Hẳn hoảng sợ, bởi vì cho tới bây giờ hẳn vốn chưa từng nghe nói qua chuyện này. Hẳn đương nhiên phải dùng tốc độ nhanh nhất quay về núi, muốn tìm sư phụ hỏi rõ ràng.

Thế nhưng, chờ hẳn trở lên núi, thật đúng là khiến hẳn hoảng sợ. Căn nhà gỗ nhỏ bình thường bọn họ vẫn ở lại không thấy, mà bị tuyết chôn ở phía dưới.

Lúc ấy hẳn nghĩ rằng muội muội yêu quý cũng bị chôn ở phía dưới, suýt nữa bị dọa cho mất nửa cái mạng. Phải mất gần một ngày một đêm hẳn mới đào ra được nhà gỗ nhỏ, phát hiện chỉ có một mình sư phụ ngồi ở bên trong, vô cùng đáng thương gặm một cái bánh bao vừa lạnh vừa cứng, hỏi ra mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi hỏi rõ ràng chuyện hẳn muốn biết, hẳn liền vội vàng xuống núi đi tìm muội muội.

Hẳn đương nhiên hiểu rõ kẻ mù đường như nàng, hẳn cũng cực kỳ chắc chắn nàng không thể hoàn toàn tới được kinh thành mà không nhầm lẫn chút nào. Hẳn cũng tìm qua rất nhiều thành thị nhưng nào nghĩ đến, tuy nha đầu điên đó không nhận biết được phương hướng, nhưng vận khí khá tốt, đã sớm tới được kinh thành, còn ở lại Tư Đồ gia nữa.

Vừa đặt chân tới kinh thành, hẳn liền tới Tư Đồ gia đầu tiên. Cho dù hẳn không muốn muội muội mình gả cho một tên tiểu tử nghèo thì hẳn cũng không hi vọng nữ nhân khác có dã tâm đoạt đi thứ vốn thuộc về nàng. Đó chính là lý do hiện tại hẳn đứng ở chỗ này.

"Huynh quay về núi rồi chứ gì." Lý do đơn giản như vậy, nàng mới không ngốc đến nỗi không đoán ra được.

Hẳn tiếp tục đưa tay véo nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, khen ngợi nàng một chút.

"Thông minh." Sau đó liền thả nàng xuống dưới, "Ngoan ngoan đứng vững, muội không phát hiện ra nơi đây còn có những người khác sao?"

Ở trên núi, tuy hai huynh muội thường quen với hành động thân mật như thế, nhưng dù sao ở đây cũng không phải là trên núi, những người ở dưới chân núi chỉ coi trọng đồng đạo lý trông rỗng nam nữ thụ thụ bất thân gì gì đó thôi.

"Được rồi."

Ngoan ngoan đứng vững, ngượng ngùng nhìn về phía những người khác, song nàng lại cảm giác được có ánh mắt ai oán vẫn dính trên thân mình. Quay đầu nhìn về nơi ánh mắt phát ra, nàng liền thấy một chú thỏ nhỏ vô cùng tội nghiệp. Ánh mắt ai oán của Tư Đồ Dương Lễ kèm theo đôi mắt ngân ngấn nước đều làm cho nàng cảm thấy đau lòng.

Thấy nàng đứng vững dưới đất, không còn ôm ấp người trẻ tuổi mà hần không biết nữa, hần lập tức tiến lên ôm lấy nàng, rời xa khỏi Vân Chi Kỳ. Những người khác đều coi như không thấy hành động của hần, song Vân Chi Kỳ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hần chỉ hơi nhường mảy, không muốn so đo với một tên ngốc.

Vân Mộng Khởi cũng lười so đo với hần, một khi hần đã cố chấp thì người khác muốn thuyết phục hần cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì. Nàng hiểu rất rõ điểm này, nhất là chuyện hần luôn luôn bám theo nàng, hần càng đặc biệt kiên trì.

"Ca ca, huynh tới đây làm gì?" Nàng thuận theo dựa vào lòng Tư Đồ Dương Lễ, để mặc hần ôm.

"Huynh nghĩ tiểu cô nương thông minh như muội sẽ biết được huynh tới nơi đây để làm gì."

Nếu sư phụ đã để muội ấy xuống núi thực hiện hôn ước, vậy muội ấy đương nhiên phải hiểu rõ tình hình nơi này, mà muội ấy lại chưa nói bất cứ một điều gì, chứng tỏ muội ấy còn chưa xác định có muốn hôn ước đó hay không, có muốn tiến vào vũng nước đục Tư Đồ gia này hay không.

Bất mãn bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nàng đã biết sẽ như vậy mà, xem ra nàng không muốn tiến vào vũng nước đục Tư Đồ gia cũng chẳng được nữa rồi. Nói cách khác, nàng hết đường lui rồi.

"Này....Hai người...." Ngọc Tuyệt Lâm có chút kích động, nàng nhớ rất rõ tình hình lúc trước của Vân gia, nhớ tới câu nói đùa "Sẽ không phải là song bào thai đó chứ?", nhớ tới biết Vân gia gặp chuyện không may, hai huynh muội chẳng biết tung tích...Hiện tại nhìn đôi huynh muội song sinh đang đứng trước mặt mình, nàng sao có thể không kích động cho được.

"Giống như mọi người đã thấy, chúng ta là huynh muội sinh đôi." Chỉ cần đồng thời nhìn thấy hai người bọn họ là có thể biết quan hệ của bọn họ, ai bảo đáng đáp của bọn họ lại giống nhau như thế.

"Các người có bằng chứng gì chứng minh mình là hậu nhân của Vân gia?" Đã xác định được thân phận của Vân Hương Thảo có vấn đề, hần cũng hi vọng lần này có thể cẩn thận một chút.

Bọn họ vẫn hi vọng có thể tìm được hậu nhân của Vân gia, không chỉ vì hôn ước giữa Tiểu Dương và người Vân gia mà bọn họ còn hi vọng có thể thay thế phu thê Vân gia chăm sóc nữ nhi yêu quý của họ, coi như góp một chút tâm ý vì bạn thân. Nhưng nếu đã sai lầm một lần thì bọn họ vẫn không hi vọng lại sai lần thứ hai.

Vân Chi Kỳ ra hiệu cho Vân Mộng Khởi lấy cái gọi là bằng chứng ra. Đúng lúc này, Vân Hương Thảo và Tư Đồ Doãn Văn cũng bước vào.

Ngọc Tuyệt Lâm và Tư Đồ Chính Không không nói gì thêm, chỉ ra hiệu cho bọn họ đứng ở bên cạnh nhìn.

Vân Mộng Khởi miễn cưỡng lấy ra ngọc bội Bạch Phượng vẫn luôn đeo ở trên cổ. Vừa nhìn thấy ngọc bội kia, Ngọc Tuyệt Lâm suýt nữa kích động đến ngời không yên.

"Trời ạ..." Đó đúng là ngọc bội năm đó nàng giao cho Vân phu nhân làm vật đính ước giữa hai nhà.

Vừa nhìn thấy ngọc bội, Tư Đồ Doãn Văn liền biết tình hình bất ổn, hần lập tức đưa tay đẩy nhẹ Vân Hương Thảo đứng ở bên cạnh một cái. Vân Hương Thảo nhìn thấy ngọc bội còn chưa kịp phản ứng, nhưng khi bị gã đẩy một cái, ả liền biết mình phải làm cái gì đó.

Ả giả vờ vô cùng khiếp sợ kêu to: "A, đó là ngọc bội của ta." Lần này, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người ả.

"Của người?" Từ nhỏ nàng đã đeo ngọc bội ở trên cổ, sao giờ lại biến thành của ả rồi? Ai, này thật sự là....

"Hương Thảo, người nói đó là của người?" Ngọc Tuyệt Lâm hoàn toàn hết tin tưởng lời nói của ả, nhưng ngược lại nàng rất muốn nghe xem ả còn định nói thêm gì nữa.

"Vâng....Đúng vậy." Ả khấn trương đến nỗi suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

"Vậy vì sao lại ở trên người Mộng Khởi?"

Hương Thảo này thật sự làm người ta quá thất vọng rồi, nếu như ả vẫn u mê không tỉnh ngộ, vậy bọn họ cũng không thể tiếp tục để ả ở lại trong phủ nữa. Đồng cảm với thân thể của ả, hần vốn đang thương lượng cùng Tuyệt Nhi: cho dù ả không phải là vị hôn thê của Tiểu Dương, cũng không phải hậu nhân Vân gia, thì vẫn giữ ả ở trong phủ để chăm lo, cho đến khi ả xuất giá, nhưng hiện tại xem ra, hình như bọn họ không cần phải làm như vậy nữa.

"Ta....Ta....Lúc còn nhỏ ta làm rơi nó, bị....Bị nàng..." Ả căng thẳng đến không thốt nên lời, ả biết tất cả đều lộ rồi, chỉ cần nhìn về mặt bọn họ, ả biết bọn họ hoàn toàn không tin lời ả nữa.

"Nữ nhân như người thật sự là hết thuốc cứu, khiến người ta nhìn liền cảm thấy ghê tởm."

Nói ra lời này, không phải ai khác, đương nhiên là Vân Chi Kỳ. Ở trong mắt hắn, ngoại trừ muội muội của hắn thì những nữ nhân khác đều không thể lọt vào mắt xanh của hắn, chỉ có Vân Mộng Khởi là nữ nhân đáng yêu nhất trong thiên hạ.

Ài, quả nhiên là yêu thương muội muội đến hết thuốc chữa.

"Vậy trừ bỏ ngọc bội, người còn có cái gì chứng minh không?"

Thấy Vân Hương Thảo đã hết giá trị, Tư Đồ Doãn Văn chỉ có thể tự mình làm tiếp. Gã thông minh hơn Vân Hương Thảo ở chỗ, gã sẽ không khiến người ta có cảm giác gay gắt, sẽ không làm người ta nảy sinh chán ghét, điều đó chứng tỏ gã cực kỳ giỏi về che giấu bản thân, gã đúng là một kẻ đã tâm kín đáo, đa mưu túc trí.

Về phần Tư Đồ Doãn Văn, tin tức mà Vân Chi Kỳ tìm hiểu được gần như đều là mặt tốt, nhưng hắn cảm nhận rõ gã mới là kẻ nguy hiểm thật sự, nói không rõ là vì sao, có lẽ chính là một loại trực giác đi. Gã muốn càng nhiều bằng chứng, chẳng lẽ gã cho rằng hắn sẽ không có sao? Thật sự là buồn cười.

Vân Chi Kỳ cũng kéo một cái kim khóa ở trên cổ mình lộ ra ngoài, để cho bọn họ có thể thấy rõ ràng, "Các người hẳn là biết rõ đây là cái gì chứ?"

Tư Đồ Doãn Văn khó hiểu nhìn về phía đám người Ngọc Tuyết Lâm, Rốt cuộc Ngọc Tuyết Lâm cũng không thể không chế nội tâm kích động, vọt tới bên người Tư Đồ Dương Lễ, vươn tay lôi ra kim khóa đeo trên cổ hắn.

Lần này, tất cả mọi người đều rõ ràng rồi. Hai khối giống nhau như đúc, đều là kim khóa điêu khắc hình hoa Mẫu Đơn, giờ chẳng cần nhiều lời nữa, đây đã có thể hoàn toàn chứng minh thân phận thật sự của hai người họ rồi.

Bọn họ chính là hậu nhân chân chính của Vân gia.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: 3.5: Thực Hiện Hôn Ước

"Trời ạ, hai con đúng là....Đúng là..." Ngọc Tuyết Lâm kích động đến không thốt nên lời, nàng hoàn toàn không tìm thấy được một từ nào để hình dung cảm giác hiện tại của mình.

Tư Đồ Chính Không khó nén nổi kích động bước tới bên cạnh bọn họ, tìm nhiều năm như vậy, rốt cục bọn họ đã tìm được rồi. Hắn sẽ chẳng còn gì áy náy với hào hữu nữa, hắn nhất định phải thay thế hào hữu, chăm sóc thật tốt đôi nhi tử, nữ nhi của Vân gia.

Sắc mặt Vân Hương Thảo trắng bệch, hiện tại trong lòng ả chỉ có một suy nghĩ: tất cả đều xong rồi.

Về mặt Tư Đồ Doãn Văn cũng rất khó coi, nhưng gã vẫn ép buộc bản thân tỉnh táo lại. Cho dù nước cờ Vân Hương Thảo này xuất hiện vấn đề, gã vẫn tuyệt đối không thể để cho kế hoạch thật sự lộ ra chút sơ hở nào. Nếu Vân Hương Thảo đã vô dụng, vậy hắn phải nghĩ cách khác, sẽ không để mọi việc thoát khỏi tầm tay mình.

Về mặt mỗi người đều khác hẳn nhau, chỉ có Tư Đồ Dương Lễ chẳng hề biết cái gì, chỉ chuyên tâm bám theo Vân Mộng Khởi.

"Mộng Mộng?" Hắn cảm thấy rất kỳ quái, đây là lần đầu tiên hắn thấy về mặt kích động đó của phụ mẫu, hại hắn cảm thấy có chút sợ.

"Suyt." Đưa tay lên miệng ra hiệu đừng có lên tiếng, nàng muốn hắn tạm thời đừng nói gì cả.

"Ồ." Ngoan ngoãn gật gật đầu, hắn còn thật sự ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không nói gì nữa, vô cùng ngoan ngoãn ôm lấy nàng. Ở trong mắt hắn vốn chẳng hề có nam nữ khác biệt, chỉ có hắn thích, hắn ý lại mà thôi.

Tư Đồ Chính Không thấy thế từ không không chế nổi cảm xúc, hiện tại cũng không tiện nói thêm gì, hắn đưa ra quyết định rất nhanh: "Vậy con cứ ở lại đây trước, những chuyện khác chúng ta sẽ nói sau, được chứ?" Nhìn dáng vẻ kích động của thế tử, hắn thật lo lắng nàng cứ như vậy mà ngắt đi.

"Vâng." Vân Chi Kỳ nhàn nhạt đáp, hắn chỉ muốn bảo vệ muội muội mà thôi, tạm thời ở lại cũng tốt.

Nghe thấy ca ca muốn ở lại, người vui vẻ nhất đương nhiên là Vân Mộng Khởi. Nàng hấp tấp dẫn hắn về viện của Tư Đồ Dương Lễ, tất nhiên, Tư Đồ Dương Lễ vẫn là một tắc không rời đi theo nàng, hơn nữa tay còn giữ chặt ống tay áo của nàng.

Vân Chi Kỳ cảm thấy tò mò với sự ỷ lại của hấn, nhưng tạm thời chưa muốn nhiều lời, hấn còn cần quan sát thêm.

Tư Đồ Chính Không dĩ nhiên cũng ôm lấy thê tử đang khó có thể bình ổn lại cảm xúc quay về viện của mình, hai người ngồi dựa vào bên giường, im lặng một hồi.

"Tướng công, chàng tin nổi không? Chúng ta thật sự tìm được bọn chúng rồi, tìm được hậu nhân Vân gia rồi." Từ sau khi biết hai hậu nhân của Vân gia mất tích, suốt mười năm qua bọn họ vẫn không ngừng tìm kiếm, nhưng luôn công cốc. Nhưng là, hiện tại bọn họ lại tự mình xuất hiện, điều này sao có thể không khiến người ta kích động chứ.

"Đúng vậy, chúng ta thật sự tìm được bọn chúng rồi." Nói đúng hơn là bọn chúng tự tìm đến đây, cho dù là thế nào thì vẫn quá tốt mà.

"Thật tốt quá, không phải sao?" Nước mắt giống như vạn nước mở khóa, ào ào chảy ra, thật giống như muốn phát tiết tất cả đè nén suốt mười mấy năm qua.

"Đúng vậy, thật là tốt quá rồi." Kỳ thật hấn cũng kích động giống thê tử, chỉ là hấn trầm ổn hơn, biết khống chế cảm xúc của bản thân hơn lão bà. Nếu như hấn kích động đến vừa khóc vừa cười như nàng, vậy còn ra thể thống gì nữa?

"Chỉ có điều..." Tìm được hậu nhân Vân gia, nàng thật sự rất vui mừng nhưng đợi đến khi hơi bình tĩnh lại, nàng liền nhớ đến vấn đề đi hay ở của một người khác.

"Nàng muốn nói đến Hương Thảo?" Chỉ dựa vào sự ỷ nại nhiều năm của bọn họ, hấn liền biết thê tử đang suy nghĩ cái gì.

"Vâng." Tuy rằng Hương Thảo lừa bọn họ, mà chính nàng cũng không ưa Hương Thảo lắm, nhưng đối với thân thể của ả, kỳ thật nàng vẫn có chút đồng tình.

"Ta nghĩ cho ả một khoản tiền để ả rời đi là được." Chỉ là biểu hiện mấy ngày qua của Hương Thảo khiến hấn không thể không lo lắng, ngộ nhờ ả quá khích làm ra chuyện sai lầm gì, tạo thành tổn thương không cần thiết thì chẳng phải quá thiệt hại sao?

"Chàng quyết định đi." Hương Thảo rời khỏi đây cũng tốt, nàng có thể yên tâm đôi chút.

"Ta sẽ dặn dò Doãn Văn làm chuyện này."

"Vâng."

Chỉ là, trong lòng nàng còn có một nỗi lo khác, nhưng nhìn tướng công chấp nhận và tán thưởng cách làm việc của Doãn Văn, nàng quyết định vẫn nên duy trì im lặng trước khi có chứng cứ sẽ tốt hơn. -lequyd0n-

Trực giác của nữ nhân luôn rất chuẩn, nàng luôn cảm thấy Hương Thảo và Doãn Văn có bí mật không thể để cho ai biết, nhưng nàng không có chứng cứ xác thực nào. Trái ngược với tướng công hoàn toàn tin nhiệm Doãn Văn, nàng vẫn giữ lại vài phần phòng bị. Thân là mẫu thân, luôn sẽ can đảm bảo vệ tất cả mọi thứ thuộc về nhi tử của mình.

Cho dù Tiểu Dương sống không quá 24 tuổi, nàng vẫn hi vọng sau này hài tử của Tiểu Dương sẽ kế thừa Tư Đồ gia. Có lẽ, đây là sự ích kỷ của người làm mẫu thân đi.

Sau khi trở lại viện của Tư Đồ Dương Lễ, Vân Mộng Khôi mới chợt nghĩ đến nên giới thiệu hai người.

"Ca ca, đây chính là Tư Đồ Dương Lễ." Tuy mở miệng giới thiệu vô cùng đơn giản, nhưng ánh mắt nàng lại như đang nói: dù sao huynh cũng thăm dò được những chuyện khác rồi, sẽ không cần muội giải thích nhiều đâu nhỉ.

Đối với vẻ mặt đáng yêu kia của muội muội, hấn chỉ cảm thấy khá buồn cười, có đôi khi hấn thật sự cảm thấy mình quá nuông chiều nàng, đều sắp chiều nàng thành vô pháp vô thiên (không sợ trời, không sợ đất). Đáng tiếc, cho dù là nàng vô pháp vô thiên, trèo hấn lên đầu hấn thì hấn vẫn chỉ vui vẻ chịu đựng. Ài, đây chỉ có thể nói hấn yêu thương muội muội đến hết thuốc chữa rồi.

"Tiểu Lễ, đây là ca ca ta, Vân Chi Kỳ, về sau ngươi phải chung sống tốt với huynh ấy nhé." Lời giới thiệu này vừa nghe đã biết nội dung chính là đang nói với tiểu hài tử, nghe xong mà Vân Chi Kỳ cũng thấy to đầu, thật sự quá khó tin.

Đây là lần đầu tiên hấn nghe được muội muội dùng giọng "ồn nhu" như thế để nói chuyện với người khác.

"Không cần." Miệng bĩu cao, hấn bày ra dáng vẻ rõ ràng mình đang tức giận.

"Vì sao?" Tiểu tử chết tiệt, lại dám từ chối chung sống tốt với ca ca nàng, hấn là đáng đánh đòn hay là bị làm sao. Vô cùng khó hiểu nhìn hấn, không hiểu vì sao hấn lại ác cảm với ca ca như vậy.

Ngược lại Vân Chi Kỳ đã biết nguyên nhân, nhưng hấn cũng không nhịn được cảm thấy có chút buồn cười, "Nhìn không ra tiểu tử ngốc đó còn biết ghen nữa."

"Ghen?" Hai mắt tròn tròn nhìn về phía ca ca, nàng chưa hiểu hấn dựa vào đâu mà đưa ra cái kết luận 'ghen' đó. Hơn nữa, Vân Chi Kỳ là ca ca của nàng, Tư Đồ Dương Lễ ăn dấm cái gì vậy.

"Muội đừng nói muội không thấy được hấn đang ghen đấy." Trước kia từng nghe nói qua cái gì mà 'trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường', 'kẻ ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê', hiện tại hấn đã tin tưởng vài phần rồi.

"Không có việc gì thì hấn ăn dấm chua của huynh làm gì?" Nói tới nói lui, nàng vẫn không tin vào cách nói từ "Ghen" của huynh trưởng.

Vươn tay chỉ vào Tư Đồ Dương Lễ, "Chẳng phải tiểu tử ngọc này thích muội sao?" Vậy thì hấn biết 'ghen' cũng rất bình thường mà, nàng cần gì kinh ngạc đến thế.

"Thích muội cũng đâu chứng tỏ hấn biết ghen là gì, hấn mới chỉ có năm sáu tuổi thôi." Đương nhiên, năm sáu tuổi là chỉ tâm trí chứ không phải thân thể hấn. Bất kỳ ai nhìn thấy dáng dấp của Tư Đồ Dương Lễ cũng sẽ không cho rằng hấn chỉ có năm sáu tuổi.

Búng nhẹ trán nàng một cái, "Muội là ngọc thật hay giả ngọc vậy, đối với thứ mình thích, mặc kệ hấn nhỏ tuổi đến đâu cũng đều sẽ biết ghen." Đặc biệt, trong lúc cảm nhận được mình thích thứ gì đó, sắp bị người khác cướp đi, đoán chừng cho dù là chỉ có hai ba tuổi, hấn đều sẽ khóc nháo ghen tỵ.

Lần này, Vân Mộng Khởi thật đúng là bị dọa sợ, nàng vẫn cho rằng hấn thích quán quít lấy mình, chỉ vì chưa từng có ai đối xử tốt với hấn như vậy ngoại trừ phụ mẫu hấn mà thôi, đầu gối, ca ca còn nói hấn thích nàng.

Nếu nói Tư Đồ Dương Lễ rất đơn thuần, vậy Vân Mộng Khởi cũng không kém cạnh, xét theo một góc độ khác thì hai người thật đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

"Không thể nào, vậy mà muội không hề biết tiểu tử ngọc đó thích muội?" Hai người họ cũng đã ở chung một khoảng thời gian rồi, không ngờ bảo bối muội muội tinh quái luôn luôn thông minh hơn người mà khi đối mặt với phương diện này sẽ ngốc nghếch như thế.

Quay đầu dời ánh mắt khỏi người ca ca rồi nhanh chóng chuyển đến trên người Tư Đồ Dương Lễ, dùng giọng nói vô cùng khiếp sợ hỏi hấn: "Người thích ta à?"

Hấn dùng sức gật đầu, cười ngốc nghếch nói: "Thích mà, ta thích Mộng Mộng nhất."

"..." Nàng kỳ quái nhìn hấn, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Vì sao hấn nói thích mình mà nàng lại chẳng cảm thấy chút vui về gì nhỉ? Chẳng lẽ nàng không thích hấn? Thế nhưng, không đúng mà, nàng có ngọc nghếch đến đâu cũng biết bản thân rất thích hấn, so với nam nhân khác, đương nhiên, ngoại trừ ca ca thì càng thêm thích. Nàng chưa từng cảm thấy có người nam nhân nào vừa đáng yêu vừa khiến mình cảm thấy đau lòng như hấn.

"Nhưng muội muội này, ta còn có cái vấn đề muốn hỏi muội." Đột nhiên thu hồi ý cười trên mặt, vô cùng nghiêm túc nhìn nàng.

Thấy ca ca đột nhiên trở nên nghiêm túc, nàng cũng không nhịn được khản trương hấn lên, không biết huynh trưởng muốn hỏi mình vấn đề gì đây.

Hấn lại chỉ vào Tư Đồ Dương Lễ, "Hôn ước kia, muội có muốn hay không?" Nếu như nàng không muốn, vậy hấn sẽ thay thế phụ mẫu giải trừ hôn ước, nếu như nàng muốn thì hấn rất hi vọng trước khi mình rời đi sẽ có thể hoàn thành xong hôn lễ cho bọn họ. Chỉ cần sắp xếp tốt cho nàng thì hấn có thể hoàn toàn vô ưu vô lo đi làm việc hấn muốn làm.

Chỉ có điều, hôn sự đó là do phụ mẫu đính ước, hấn cũng không hi vọng làm trái ý nguyện của phụ mẫu, nhưng sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời của muội muội, hấn không thể tùy tiện xử lý được.

Vấn đề của hấn khiến nàng khó xử, chính nàng cũng luôn luôn nghĩ tới vấn đề này, nhưng vẫn luôn không tìm ra một kết quả. Nàng thừa nhận, nàng thích hấn, nhưng nàng chưa thể xác định bản thân có muốn sống cùng hấn cả đời hay không. Song, chỉ cần vừa nghĩ đến phải rời khỏi hấn, nàng liền cảm thấy đau lòng khổ sở.

"Muội...Không biết." Nàng hoang mang nhìn ca ca, muốn hấn cảm nhận được rõ ràng sự mờ mịt và không biết phải làm sao của mình.

"Vậy muội hãy tự hỏi lòng mình, muội nguyện ý tặng hấn cho nữ nhân khác sao?" Là muội muội của mình, hơn nữa hai người còn là song bào thai, sao hấn có thể không biết nàng đang hoang mang cái gì. Bất kể ra sao, thân là ca ca, chỉ cần nàng thích thì hấn đều chống đỡ cho nàng. Nhưng nếu như nàng không muốn, như vậy, ai cũng đừng nghĩ cậy mạnh mà bắt ép nàng.

Lắc đầu theo bản năng, chỉ cần vừa nghĩ đến hấn sắp sửa thú nữ nhân khác, nàng sẽ có một loại cảm giác hít thở không thông.

"Vậy muội còn hoang mang cái gì nữa?" Rõ ràng là thích đối phương đến nỗi không muốn hấn thú nữ nhân khác, nàng còn hoang mang và do dự gì chứ? Nha đầu ngọc này, rõ ràng bình thường luôn thông minh hơn người, vậy mà tại thời khắc mấu chốt lại bắt đầu hồ đồ.

Sáng tỏ thông suốt, vẻ hoang mang và mờ mịt trên mặt biến thành vui vẻ tươi cười sáng lạn, nàng nhảy dựng lên ôm cổ Vân Chi Kỳ, vui sướng kêu to: "Ca ca, cảm ơn huynh, muội thích huynh nhất."

"Muội cũng là muội muội bảo bối của ca ca." Mỉm cười ôm lấy nàng xoay hai vòng rồi đặt xuống đất, hấn có thể thấy rất rõ lúc nàng nói thích hấn nhất thì nước mắt của Tư Đồ Dương Lễ đã bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Kỳ thật, nếu không phải nhìn ra phụ nữ Tư Đồ yêu thích muội muội, hấn sẽ không để muội muội gả cho một tên ngốc. Bởi vì, điều đó có nghĩa là tên

ngốc Tư Đồ Dương Lễ này sẽ là gánh nặng cả đời của muội muội. Nhưng có lẽ vì hấn ngốc mới có thể khiến muội muội hưởng thụ niềm hạnh phúc khác biệt, đó chính là ước mong của rất nhiều nữ nhân, không cần cùng nữ nhân khác hầu hạ chung một trượng phu.

"Mộng Mộng..." Tiếng khóc không thành tiếng từ phía sau nàng truyền đến, tay hấn níu chặt y phục của nàng, bày ra dáng vẻ tội nghiệp.

"Ủm?" Khó hiểu nhìn dáng vẻ tội nghiệp đó của hấn, nàng thật không hiểu sao hấn lại muốn khóc.

"Ca ca, hấn đây là làm sao vậy?" Nàng thật đúng là sắp hết hiểu nổi nam nhân rồi, mặc kệ là loại tiểu nam hài thực tế giống Tư Đồ Dương Lễ hay là nam nhân trầm ổn giống ca ca, nam nhân thật đúng là một thứ đồ chơi phức tạp.

Người nào nói 'tâm nữ nhân như kim dưới đáy bể' chắc chắn là thần kinh nặng rồi!

"Muội nhớ lại lời mình vừa nói thì sẽ biết thôi." Hấn cười cười, vỗ vỗ bả vai nàng, "Phòng ta ở đâu?" Hấn cảm thấy hai tiểu tử ngốc này thiếu khuyết sự thấu hiểu nghiêm trọng, nên nhường lại không gian để tự bọn họ "Nói chuyện yêu đương", dù sao vẫn tốt hơn so với việc hấn mang danh bóng đèn ở trong này.

"Phòng kia."

Hai bên trái phải của đại sảnh ở tầng dưới cùng đều có một căn phòng, hiện tại nàng đang ở căn bên trái, vậy ca ca đương nhiên phải ở căn bên phải kia rồi. Nàng chắc chắn Tư Đồ Dương Lễ sẽ không muốn ca ca ở phòng trên lầu cùng hấn.

"Được, hai đứa cứ từ từ nói chuyện đi, ta đi nghỉ trước đây." Tin tưởng chờ đến lúc hấn xuất hiện lần nữa thì bọn họ đã thấu hiểu lẫn nhau, mà hôn ước của bọn họ cũng đã có thể xác định rồi.

Hấn vừa mới rời khỏi phòng, Vân Mộng Khôi có chút tức giận quay đầu trừng Tư Đồ Dương Lễ, "Hôm nay ngươi bị làm sao thế?" Cư xử là lạ, không hề đáng yêu chút nào. Đó chính là ca ca nàng, hấn lại tỏ thái độ không tốt như vậy, thật sự khiến người ta quá tức giận mà. Song, nàng lại chẳng thể phát hỏa với hấn được.

"Mộng Mộng, nàng không thích ta sao?"

"Hả?"

Vấn đề của hấn thật sự là rất dọa người. Nàng có từng nói qua thích hấn không? Bằng không sao hấn có thể biết kỳ thật nàng rất thích hấn chứ?

"Hu..."

"Trời ạ, sao vừa nói khóc ngươi liền khóc luôn rồi." Lúc trước cho dù nước mắt có đảo quanh hốc mắt nhưng vẫn chưa từng rơi xuống, hiện tại vừa nói rơi liền rơi, từng giọt rớt xuống đều to như viên bi, hiệu quả thật đúng là kinh người.

"Nàng đừng thích người khác mà... Thích ta thôi... Thích ta thôi..." Hấn không muốn nàng thích người khác... Tuy hấn không biết là vì sao, nhưng hấn chính là không muốn nàng thích người khác.

"..." Ông trời ơi, ca ca nói quá đúng mà, đúng là hấn đang ghen!

Đây thật quá kỳ diệu mà...Nàng cho rằng hấn sẽ không biết những thứ ấy, nhưng hấn lại biết ăn dấm chua, đó không phải là kỳ diệu thì là cái gì chứ?

Vươn tay kéo hấn ôm vào trong lòng, đây cũng coi là lần đầu tiên nàng chủ động ôm ấp hấn đấy.

Nàng vỗ nhẹ lưng hấn, "Được rồi, đừng khóc nữa." Thật là, hấn vừa khóc nàng liền chịu không nổi, nàng thật sự vô cùng không thích kiểu tình huống này.

"Vậy nàng thích ta nhé..." 'Được một tác lại muốn tiến một thước' là đặc quyền của các tiểu băng hữu.

"Rồi, thích ngươi thôi." Tiểu tử này, có lẽ tâm trí thật sự chỉ mới năm sáu tuổi, nhưng hấn lại hiểu được kỹ xảo đàm phán, đó chính là khi chiếm được ưu thế thì phải tận lực đòi hỏi thêm.

"Thật ư?" Lúc nghe được nàng nói thích mình, ngoại trừ cảm thấy vô cùng hưng phấn thì hấn chẳng có cảm giác nào khác.

"Thật mà." Nàng véo nhẹ mũi hấn, cho hấn lời cam đoan. Dù sao nàng vốn là thích hấn, trả lời thích hấn cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Ngay tại bữa tối hôm đó, Vân Chi Kỳ liền thay thế phụ mẫu bàn chuyện hôn sự với phu thê Tư Đồ.

Kế hoạch tổ chức hôn sự cho Tư Đồ Dương Lễ cùng Vân Hương Thảo vốn chẳng mấy khác biệt là sau một tháng nữa, nhưng vì Vân Chi Kỳ có việc cần giải quyết nên không thể đợi lâu như vậy, phu thê Tư Đồ vốn không phải rất tích cực chuẩn bị hôn lễ đó liền đồng ý cho hai người họ thành thân sau nửa tháng nữa.

Mà so với năm đó Vân Hương Thảo xuất hiện, chuyện này càng khiến người ta quan tâm hơn.

Vận khí của tiểu tử ngọc của Tư Đồ gia lại tốt như vậy, trước có Vân Hương Thảo không tiếc già mạo thân phận người Vân gia để gả cho hắn, về sau hậu nhân chân chính của Vân gia xuất hiện, chẳng những không hóa giải hôn ước mà còn nguyện ý gả cho hắn, hơn nữa hậu nhân Vân gia xuất hiện sau còn xinh đẹp hơn Vân Hương Thảo. Hắn không chỉ có vận khí tốt, ngay cả số đào hoa cũng vượng như vậy, thật khiến cho rất nhiều nam nhân hâm mộ và ghen tị.

Có lẽ sự tình tiến hành rất thuận lợi, nhưng lại phát triển theo hướng người ta không tưởng tượng nổi.

Tư Đồ Doãn Văn dựa theo lời căn dặn của Tư Đồ Chính Không, cho Vân Hương Thảo một ít bạc để ả rời đi, mà mọi người đều nghĩ rằng ả sẽ rời đi, ngay cả ả cũng tưởng là như vậy, nhưng thật ra....Hoàn toàn trái ngược.

Tư Đồ Doãn Văn đáp ứng ả, mua một tiểu lâu nhỏ cho ả ở tạm, chờ kế hoạch của hắn thành công liền đón ả về Tư Đồ gia, còn thú ả làm thê tử. Nhưng tình huống thật sự chính là, ả rời khỏi Tư Đồ gia chưa được bao lâu, Tư Đồ Doãn Văn liền thuê sát thủ giải quyết ả. Kẻ lòng dạ độc ác như hắn chắc chắn sẽ không để ả có cơ hội phá hỏng kế hoạch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngọc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: 4.1: Hôn Lễ

Hôn lễ được chuẩn bị hùng hực khí thế, âm mưu cũng cứ tiến hành theo lẽ thường. Ở bên cạnh Tư Đồ Dương Lễ, Tư Đồ Doãn Văn không chỉ sắp đặt một quân cờ là Vân Hương Thảo, chỉ là thân phận của Vân Hương Thảo tương đối có lợi mà thôi. Hiện tại, Vân Hương Thảo đã vô dụng, hắn chỉ có thể gấp rút gọi một quân cờ khác trở về.

Tâm cơ thâm trầm như hắn đương nhiên biết lúc nào sẽ có lợi nhất cho mình, đó chính là sau khi Vân Chi Kỳ rời đi, cũng chính là lúc kết thúc hôn sự của Tư Đồ Dương Lễ cùng Vân Mộng Khởi.

Ở dưới tình huống không có bất kỳ cản trở nào, hôn lễ của hai người được cử hành rất thuận lợi.

Một ngày nào đó, chỉ những người đang đợi ở trên đường trong kinh thành xem náo nhiệt, cũng đã có thể nói là rất tấp nập rồi.

Mọi người đều chờ đợi xem rốt cuộc tiểu thư chân chính của Vân gia trông như thế nào. Tuy rằng đều truyền ra dáng vẻ của nàng còn đẹp hơn Vân Hương Thảo, nhưng sau lần đầu tiên nàng bước vào cửa lớn của Tư Đồ gia liền chưa từng đi ra. Nói cách khác, muốn thấy tướng mạo thật sự của nàng, chỉ có thể đợi đến ngày đại hôn thôi.

Con người mà, luôn hiếu kỳ, đó cũng chính là nguyên nhân vì sao người vây xem lại nhiều như vậy.

Hôn lễ được tiến hành vô cùng thuận lợi, những khúc nhạc đệm nhỏ đàn xen cũng làm cho người đến vây xem thấy nồng nhiệt, hô to thỏa thích.

Người khác thành thân gần như chỉ có một hỉ nương đi theo cẩn thận nhắc nhở tân nương nên làm cái gì, nhưng ai ai cũng biết rất rõ tình trạng của Tư Đồ Dương Lễ, sợ hắn sơ suất gì đó, nên cố ý sắp xếp một hỉ nương đi theo phía sau hắn, nhắc nhở hắn nên làm cái gì.

Nhưng là, cho dù có như vậy, hắn vẫn sai lầm chồng chất, náo loạn thành một truyện cười. -

Theo tập tục hôn lễ thì trước hôn lễ vài ngày, tân lang tân nương không thể gặp mặt nhau, bằng không sẽ là điềm xấu. Nhưng có nói cái gì thì Tư Đồ Dương Lễ cũng không chịu cách xa Vân Mộng Khởi vài ngày, dưới sự khuyên can mãi của đám người Ngọc Tuyết Lâm, vất vả lắm hắn mới đồng ý trước hôm cử hành hôn lễ, để cho Vân Mộng Khởi chuyển vào tiểu viện ở thành nam do Vân Chi Kỳ mua cho nàng. Đã tính như vậy nhưng đến lúc nàng sắp chuyển ra ngoài, hắn vẫn gào khóc náo loạn một phen.

Cuối cùng vẫn là Vân Mộng Khởi đích thân ra mặt, đáp ứng hắn ngày hôm sau sẽ trở lại, hắn mới miễn cưỡng đồng ý thả người.

Bởi vì trường bối Vân gia đã không còn ai ở nhân thế, mà Vân Mộng Khởi chỉ có một ca ca, hai huynh muội ngại phiền toái, cho nên đã giản lược rất nhiều lễ nghi.

Nạp thái, nạp cát, cũng chính là nghi lễ cầu hôn cơ bản được lược bớt, dù sao năm đó là do phu thê hai nhà chỉ phúc vì hôn. Về phần sinh lễ, phu thê Tư Đồ rất nghiêm túc thực hiện, một rương lại một rương mang tới tiểu viện.

Vân Chi Kỳ để toàn bộ sinh lễ vào trong tiểu viện, cũng thuê một vị quản gia chăm sóc tiểu viện trong những lúc Vân Mộng Khởi không ở đây. Mà tiểu viện giống như nhà phụ mẫu của tân nương do Vân Chi Kỳ chuẩn bị cho Vân Mộng Khởi, nếu như ở Tư Đồ gia bị uất ức gì thì nơi đây chính là cảng tránh gió của nàng.

Lại một lần nữa nói lên, Vân Chi Kỳ yêu thương muội muội đến hết cứu nổi, tất cả những gì cần hay không cần, hắn đều suy nghĩ cho nàng hết, còn chuẩn bị tốt nữa. Nếu có một người ca ca như vậy, thật sự là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Mà hôn lễ, đáng lẽ là tân lang nên cười con ngựa cao to đi đón tân nương giống như là bạch mã vương tử nghênh đón công chúa, nhưng bởi vì hắn sẽ không cười ngựa, nên đổi thành ngồi kiệu. Điều này cũng giống như là kỳ quan ngàn đời, nhìn hai cái kiệu trong đội ngũ rước dâu một trước một sau tiến lên.

Nếu gặp phải người không biết chuyện, còn tưởng rằng Tư Đồ Dương Lễ thú hai vị tân nương tử trong một lần. Lần này hoàn toàn khiến người trong kinh thành xem đến mê mẩn, ngấm lại cũng đứng, cả đời có được bao nhiêu cơ hội nhìn tân lang ngồi kiệu đi đón tân nương, quả thật cũng được coi là kỳ quan ngàn đời rồi.

Ngồi ở bên trong kiệu, tân lang không an phận chút nào, thỉnh thoảng lại vén rèm lên nhìn xung quanh, giống như sợ Vân Mộng Khởi bất ngờ biến mất. Đoán chừng nếu không phải hắn thỉnh thoảng lại vén rèm lên thì người vây xem cũng sẽ không biết tân lang đang ngồi trong kiệu.

Đi bên cạnh kiệu, hi nương vô cùng đau đầu, thỉnh thoảng lại nhắc nhở hắn đừng vén rèm lên nữa, năm lần bảy lượt đảm bảo tân nương tử vẫn theo sát phía sau. Đáng tiếc, tân lang không chịu hợp tác chút nào, thỉnh thoảng vẫn vén rèm lên. Cuối cùng hi nương đành buông tha khuyến nhủ, dù sao cũng không phải là tân nương, để người ta nhìn cũng được. Nếu như không phải Tư Đồ gia đưa hồng bao quá nhiều, bà mới không cần mất mặt vội tới làm hi nương cho một nam nhân đâu.

Đội ngũ chậm rãi tiến đến cửa lớn của Tư Đồ gia, thời gian vừa khít.

Tân lang thiếu gia của Tư Đồ gia, bởi vì vội vàng muốn nhìn tân nương tử của hắn, không kịp đội cổ kiệu vững vàng ngừng lại liền xốc lên rèm che muốn xuống dưới, kết quả suýt chút nữa đã ngã sắp xuống. Vì hành động chân nam đá chân chiêu xuống kiệu của hắn, đã chọc cười rất nhiều người.

Không đợi hi nương kịp phản ứng, hắn liền vọt tới cổ kiệu phía sau, muốn vén rèm che cửa của tân nương tử, may mà hai hi nương phản ứng rất nhanh, lập tức ngăn trở hắn.

Hắn bấu mỗi, dựa theo sự chỉ đạo của nhóm hi nương, đá ba cái trước cửa kiệu, lúc này mới do hi nương xốc lên rèm cửa kiệu, lại do phù dâu dìu tân nương tử xuống kiệu, đưa cho tân nương tử một bình sứ nhỏ, trong bình đựng bốn cái nhẫn vàng và ngũ cốc trắng.

Tân nương tử vừa xuống dưới thì tân lang lại phạm phải một sai lầm ngu ngốc. Đó chính là ngay tại cổng lớn, hắn lên vén khăn hi che mặt của tân nương lên, cho dù phù dâu có phản ứng nhanh đến đâu, cũng không kịp ngăn cản hành động lỗ mãng của hắn. Cho dù là cái nhìn lướt qua, nhưng người vây xem vẫn thấy được dung mạo của tân nương tử, lại lần nữa khiến cho đủ mọi âm thanh kinh hô và ước ao vang lên.

Tân nương đúng là mỹ lệ giống như lời đồn.

Chính vì Tư Đồ Dương Lễ sợ người xuống không phải là Vân Mộng Khởi, mới làm ra hành động như vậy. Ngược lại, bản thân Vân Mộng Khởi không ngại chút nào, nhưng hi nương và phù dâu rất bất mãn liền nhắc nhở Tư Đồ Dương Lễ một phen, mãi đến khi cảm thấy vừa lòng, mới dìu tân nương tử từ đi vào.

Sàn nhà phủ kín thảm hồng, chính là để cho chân tân nương không chạm đất. Vốn còn có một quá trình nữa, nhưng lo lắng đến vấn đề an toàn nên bị lược bỏ rồi.

Đáng lẽ ở lúc này, tân lang phải đứng ở trước thần án giữa thiên địa, cầm cung tên trong tay bắn nhẹ ba mũi tên về phía sau tân nương, để xua đuổi tà ma, nhưng nếu để Tư Đồ Dương Lễ tiến hành nghi thức đó, nào ai dám cam đoan hắn sẽ không bắn tên lên người tân nương, vì vậy, quá trình đó đương nhiên cũng lược bỏ.

Sau khi tân nương chèo yên ngựa, bước qua chậu than hồng, liền cử hành đại điển ngay trước bàn thờ, cũng chính là "Bái Thiên Địa".

Hi nương vốn cho rằng rốt cục có thể thở phào, nhưng tân lang chẳng những tò mò hết nhìn đông nhìn tây trong suốt quá trình, mà ở lễ bái thiên địa còn ba lượt liên tục đụng vào đầu tân nương đáng thương.

Mọi người dự lễ không khỏi hoài nghi, có phải hắn có thù oán gì với tân nương, hoặc là hắn vốn không muốn thú nàng.

Một hồi sóng gió, sau khi bái thiên địa xong, rốt cục tân lang tân nương cũng được đưa vào động phòng.

Song, sau khi đưa vào động phòng lại có một loạt nghi thức khác, nếu như không phải phu thê Tư Đồ và Vân Chi Kỳ có dự liệu trước, tham dự toàn bộ quá trình với Tư Đồ Dương Lễ, bằng không chẳng biết sẽ phát sinh thêm tình huống gì nữa.

Đầu tiên chính là tọa trưởng (ngồi lên màn trướng), cũng gọi là tọa phúc (ngồi lên phúc).

Tư Đồ Dương Lễ nắm hai tay tân nương tử ngồi ở trên giường, hắn nào có biết cái gì gọi là tọa trưởng, sau khi hắn đặt mông ngồi xuống, liền lôi kéo Vân Mộng Khởi ngồi xuống theo, làm cho vạt áo nàng đè lên trên vạt áo hắn. Lần này thì hay rồi, đáng lẽ tân lang phải đặt vạt áo trái của mình lên vạt áo phải của tân nương, đại biểu nam nhân sẽ áp đảo nữ nhân, bây giờ thì ý nghĩa hoàn toàn bị đảo lộn hết.

Hi nương và phù dâu đều đồng thanh kinh hô, song, phu thê Tư Đồ và Vân Chi Kỳ lại chẳng thèm quan tâm kết quả đó. Nếu như Tư Đồ Dương Lễ bị Vân Mộng Khởi quần sát sao, nói không chừng ngược lại còn là một chuyện tốt.

Nếu như người nhà tân lang không quan tâm thì nhóm người hi nương cũng không quản, tiếp tục nghi thức kế tiếp.

Bốc một ít hi quả tung lên trên giường, còn được gọi là tung ra màn trướng. Chính là tung một ít táo đỏ, hạt dẻ, đậu phộng... đồng âm với "Sớm sinh quý

tử", "Sinh bông hoa đẹp".

Vốn mọi người đều cho rằng nghi thức này chắc chắn sẽ không có sai lầm gì, nào đoán được từ sáng sớm đã phải rời giường lo đông lo tây, Tư Đồ Dương Lễ liền bốc hết táo trên giường ném vào miệng. Lần này thì tốt rồi, táo đại diện cho sớm sinh quý tử cứ như vậy bị hán nuốt mấy quả vào trong bụng.

Nhóm hi nương lại kinh hô lần nữa, tay chân luống cuống ngăn cản hán tiếp tục bốc hết vật biểu tượng ở trên giường ném vào trong miệng.

Ngược lại, đứng ở bên cạnh, phu thê Tư Đồ và Vân Chi Kỳ thấy rất vui vẻ, ngoại trừ lắc lắc đầu ra thì hoàn toàn không giấu nổi ý cười trên mặt.

Cho dù là trên đầu Vân Mộng Khởi che khăn hi, nhưng chỉ cần nghe nhóm người hi nương oán giận, nằng ỉt nhiều cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Mượn khăn hi che lấp đi nụ cười, lại một lần nữa nằng cảm thấy Tư Đồ Dương Lễ đúng là một tiểu tử ngốc đáng yêu.

Kế tiếp liền thuận lợi rất nhiều, đương nhiên là đã xem nhẹ một vài tình huống nhỏ không đáng nhắc tới.

Hi nương trao gậy hi cho Tư Đồ Dương Lễ, muốn hán vén khăn hi của tân nương tử lên, may mà hi nương hành động nhanh, trước đó đã đưa gậy hi cho hán, bằng không khó bảo đảm hán sẽ không dùng tay kéo khăn hi kia xuống.

Nhìn đáng vẻ then thùng của Vân Mộng Khởi dưới ánh nến đỏ, hán nuốt chút nữa là rớt hai tròng mắt. Hi nương ở bên cạnh chỉ có thể nói chúc mừng lần nữa, bằng không, nghi thức tiếp theo khó mà tiến hành được.

Đầu tiên là ăn bánh bột mì do nhà nữ chuẩn bị, sau đó là ăn mỳ trường thọ do nhà nam chuẩn bị, đây đại biểu con cháu muôn đời, trường sinh bất lão.

Nhóm người hi nương liếc nhau một cái, khích lệ lẫn nhau, bọn họ vui mừng quá, tất cả trắc trở đều sắp kết thúc rồi.

Dùng một sợi dây tơ hồng, mỗi đầu được buộc vào một ly rượu, để cho tân lang tân nương uống hết nửa ly của mình rồi lại trao đổi uống cạn ly rượu, cũng chính là uống ly rượu giao bôi, hoặc là rượu "hợp cẩn". Đáng lẽ chỉ cần uống một chén liền kết thúc lễ, nhưng lại uống đến ba lần liên tục mới hoàn thành.

Lần đầu tiên, bởi vì Tư Đồ Dương Lễ chưa từng uống rượu, bị vị cay nồng của rượu kích thích đến phun hết rượu ra.

Sau khi bị nhóm hi nương dẫn dõ căn kê, lần thứ hai hán nhắm chặt hai mắt, quyết tâm một hớp uống cạn ly rượu. Xét về ý nghĩ thì như vậy là tốt rồi, nhưng nhóm hi nương cứ khẳng khái giữ vững nguyên tắc, thế nào cũng phải uống thêm lần nữa.

Lần thứ ba, nhớ kỹ kinh nghiệm của hai lần trước, rốt cục cũng thuận lợi hoàn thành nghi thức uống rượu hợp cẩn.

Cuối cùng chính là tân lang tới đại sảnh đi mời rượu tân khách, quá trình đó liền do ca ca Vân Chi Kỳ của tân nương làm giúp, còn tân lang thì ở lại tân phòng.

Về phần những người trẻ tuổi muốn nháo động phòng kia, đều bị phu thê Tư Đồ sắp xếp nhóm người hầu đứng ở cửa chính tiểu viện ngăn ở bên ngoài.

Tập tục "nháo động phòng" đó đã được duy trì liên tục từ thời Lưỡng Hán (chỉ Tây Hán cả Đông Hán) cho tới nay. Nháo động phòng ngoại trừ chọc cười ra, còn có những ý nghĩa khác. Ví dụ như là làm cho tân phòng huyền ảo hơn, tiêu trừ cảm giác cô quạnh, tăng thêm không khí tân hôn vui vẻ. Cũng có một vài nơi là để giảm bớt sự ngưng ngững của đôi bên nam nữ, dù sao lúc ấy có rất nhiều đôi phu thê là do người giới thiệu hoặc là người khác nói, trước khi thành thân còn chưa từng gặp mặt, hai bên chẳng hề quen biết.

Rốt cuộc trong tân phòng chỉ còn lại hai người Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi. Tất cả chẳng còn phải nghe theo chỉ dẫn của hi nương nữa, mà là do Vân Mộng Khởi nắm cục diện trong tay. Nàng tự tay gỡ xuống chiếc mũ phượng nặng nề trên đầu, đứng dậy khỏi giường, lôi kéo Tư Đồ Dương Lễ đi tới trước bàn, hai người lần lượt ngồi cùng một chỗ, chuẩn bị hưởng thụ bữa ăn ngon đầu tiên trong ngày hôm nay.

Haizz, nói là bữa tối đi, bữa sáng và bữa trưa bọn họ cũng chỉ được ăn một chút để lót dạ, vì vậy nàng thật sự không biết nên nói rốt cuộc bữa ăn này là bữa tối, bữa sáng, hay là bữa trưa.

"Chàng muốn ăn cái gì?" Xối com xong cho cả hai, nàng liền quay đầu hỏi hán.

Đáng tiếc, lực chú ý của hán hoàn toàn không đặt ở những món ăn mỹ vị trên bàn, ánh mắt hán đều tập trung hết lên người Vân Mộng Khởi.

"Mộng Mộng, hôm nay nàng đẹp lắm."

Một tấm khăn quàng vai đỏ tươi làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, sau khi khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ được trang điểm dĩ nhiên càng thêm rạng rỡ động lòng người. Tuổi mười bảy, mười tám giống như một đóa hoa mới nở rộ, nụ hoa chớm nở, so với đóa hoa hoàn toàn nở rộ, lại có ý vị khác.

Dưới hàng lông mi cong vút đẹp như vẽ là một đôi mắt ngập nước, đôi mắt to lộ vẻ buồn bã, chiếc mũi thon cao thẳng, đôi môi anh đào đỏ tươi ướt át, da thịt tinh tế nõn nà, dưới ánh nến đỏ chiếu rọi, lại lộ ra màu phấn hồng mê người.

Trên đời không thiếu nữ nhân xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của Vân Mộng Khởi lại có thể làm người ta như si như say, thậm chí là hồn xiêu phách tán. Đôi mắt đẹp lại linh động kia vừa chớp thì tất cả linh hồn bé nhỏ đều bị nàng câu đi mất.

Lực hấp dẫn này càng rõ ràng hơn với Tư Đồ Dương Lễ. Chỉ thấy toàn bộ hồn hấn đều bị nàng câu đi mất, hoàn toàn không thể dòi dôi mắt.

"Chàng đang nhìn cái gì thế?" Cứ nhìn chăm chăm khiến kiều người lúc nào cũng ngông nghênh như nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng rồi.

"Mộng Mộng, hôm nay nàng đẹp quá." Có vẻ như ngoại trừ câu này, hấn đã không tìm được câu nào khác.

Nàng búng nhẹ trán hấn, nói: "Những lời này chàng đã nói rồi mà." Nhìn hấn bị mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nàng thật sự rất đắc ý.

Nàng gấp miếng thịt gà đặt vào trong bát hấn, "Ăn cơm trước đi."

Cho dù rất vui sướng khi thấy hấn bị mình mê hoặc, nhưng nàng vẫn không hi vọng hấn đói bụng, bằng không đến buổi tối hai người sẽ chẳng thể ngủ được. Có người vì đói bụng mà kêu gào đó.

"Ừ." Vẫn nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng tay thì ngược lại, một tay đã cầm bát, tay kia thì nắm chặt đũa chuẩn bị ăn cơm.

Hấn như vậy có thể ăn cơm sao, chẳng nghĩ cũng biết, đương nhiên là không rồi.

Nàng không nhịn được vươn tay xoay đầu hấn thẳng lại, ít nhất là phải nhìn vào bát, "Ngoan ngoãn ăn cơm đi, cứ nhìn ta chăm chăm cũng sẽ không no bụng được đâu."

"Ừ." Ba lần vạ, liền bới hết cơm vào miệng, nếu như không phải Vân Mộng Khôi gấp miếng thịt gà cho hấn, có lẽ hấn sẽ chẳng ăn chút xíu thức ăn nào, cứ tiếp tục ăn cơm trắng rồi.

Ngay cả một cơ hội để khuyên hấn ăn từ từ cũng không có, hấn đã buông bát, tiếp tục quay đầu nhìn chăm chăm nàng rồi.

Nàng thở dài, nếu hấn muốn nhìn thì cứ để hấn nhìn đi. Cúi đầu bắt đầu ăn chậm nhai kỹ dùng cơm, còn hấn thì một tay chống cằm, nhìn đáng vẻ nàng ăn cơm, lộ vẻ rất hứng thú, giống như nhìn nàng ăn cơm là một chuyện khiến người ta cực kỳ vui vẻ.

Dưới ánh mắt bức người của hấn, rốt cục nàng đã ăn xong cơm. Nàng đứng lên, duỗi lưng một cái rồi lúi lẻo kéo hấn trở về bên giường ngồi xuống. Nàng cảm thấy nhất định phải tâm sự với hấn, nội dung nói chuyện đương nhiên là về đêm động phòng hoa chúc tối nay.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: 4.2: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

"Động phòng hoa chúc?" Đó là cái gì vậy? Có thể ăn được không?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của hấn, nàng liền cảm thấy đau đầu, sau đó trong lòng không khỏi oán giận phu thê Tư Đồ, cũng chính là công công và bà bà của nàng. Đến cả những chuyện này mà họ cũng không dạy hấn một chút, ném toàn bộ trách nhiệm giáo dục cho nàng, thật là hơi quá đáng đó.

"Phụ thân hay mẫu thân chàng đều không dạy chàng điều gì đặc biệt sao?"

Giống như ca ca nàng, thừa dịp ngày hôm qua có cơ hội liền nói với nàng cái gì là động phòng hoa chúc. Song, nói ra cũng không hoàn toàn tính là huynh ấy tự mình dạy, chẳng biết huynh ấy lấy mấy tập tranh xuân cung đồ ở đâu, sau đó ném thẳng cho nàng, muốn nàng tự nghiên cứu mà thôi. Dù sao ý tứ đúng là được rồi, còn khá hơn hấn chẳng được phụ mẫu dạy cho điều gì.

Sẽ không định để nàng dạy hấn vấn đề đó chứ? Không cần đâu...

Nói gì thì nàng cũng là nữ nhân, muốn nàng dạy dỗ chuyện kia cho tương công mình, có đánh chết nàng cũng không nói nên lời. Lần này thì quá tốt, xem như phu thê Tư Đồ đã đưa cho nàng một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Tư Đồ Dương Lễ lắc đầu, tỏ vẻ không có. Kỳ thật cho dù là có, bị quay vòng một ngày, có lẽ hấn cũng không luôn, còn nhớ mới là lạ.

"Là không có, hay là chàng đã quên?" Dựa vào sự hiểu biết của nàng với hấn, đoán chừng sẽ là cái sau.

"Ha ha." Sờ sờ đầu, liền cười ngây ngô với nàng, cái này vừa vặn chứng minh suy đoán của nàng, đúng là hấn đã quên lời phụ mẫu dặn dò rồi.

"Một chút cũng không nhớ ra à?" Nàng lại hỏi câu vô nghĩa.

Nhìn hấn lắc đầu, nàng thấy mình suy đoán quá chuẩn, vấn đề này quả thật là hỏi vô ích. Đau đầu nhìn đáng vẻ vô tội, ngây ngô của hấn, nàng cảm thấy thật đúng là hao tổn tâm trí.

Hai chân co lại, nàng ngồi ở trên giường, một tay chống cằm, vẻ mặt khó xử. Cả đời mới có một đêm động phòng hoa chúc, cứ trôi qua lãng phí như vậy sao? Không cần đâu, bị thảm quá đi.

Nhìn bộ dạng đó của nàng, hắn cũng cực kỳ đáng yêu học tập nàng, ngồi xếp bằng ở trên giường, cũng một tay chống cằm, nhưng vẻ mặt hắn không phải là khó xử, mà là hưng trí bừng bừng nhìn nàng, ngây ngô cười, giống như chỉ nhìn nàng như vậy, đã là một chuyện vô cùng vui vẻ.

"Mộng Mộng, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?" Giống như chơi rất vui đó.

"Dù sao chàng cũng không hiểu, nói cho chàng ta đang suy nghĩ cái gì cũng vô dụng." Vươn tay đẩy trán hắn ra, hắn cứ như vậy thuận thế ngã về phía sau.

Giường chỉ rộng hơn đó một chút, hai người đã ngồi lên trên, còn có thể rộng bao nhiêu đâu. Hắn cứ ngã xuống như vậy, cái gáy liền đụng phải thành giường, nhất thời đau đến oa oa kêu to.

"Ôi...Đau quá, đau quá." Ôm cái gáy, cả người cuộn tròn như con tôm, hai chân còn quơ quơ trên không trung, không biết đang đá cái gì nữa.

Vân Mộng Khởi vốn đang phiền não cho đêm động phòng hoa chúc của mình, lập tức dùng cả tay cả chân bò đến bên cạnh hắn, rất tự nhiên duỗi tay đến sau gáy hắn: "Sao chàng không cẩn thận thế, lại đụng trúng đầu." Vốn đã ngốc nghếch, như vậy chẳng phải sẽ càng ngốc hơn à? Nếu là như vậy thì nàng quả thật là nghiệp chướng nặng nề.

"Hức...Mộng Mộng đẩy ta..." Ngốc thì ngốc, nhưng chuyện nhân cơ hội làm nũng chiếm tiện nghi thì trong thời gian một tháng sau khi gặp nàng, hắn đã làm rất nhiều lần, hắn đương nhiên là oa oa khóc lớn rồi nhào vào trong lòng nàng.

"Rồi rồi rồi, đều là lỗi của ta, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Một tay vỗ nhẹ gáy hắn, tay kia thì vỗ nhẹ lưng hắn.

"Hức...Mộng Mộng tẹo nhất, toàn bắt nạt ta."

Hai tay càng dùng sức ôm chặt hắn, ôm trọn mặt hắn vào ngực mình. Tiểu tử thôi, lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng!

Nếu như không phải biết tâm trí hắn chỉ có năm sáu tuổi thì nàng đã nghĩ hắn là cố ý ăn đậu hũ của nàng. Song, nàng biết rất rõ, hắn vốn không biết cái gì gọi là sỗ sàng, hắn chỉ làm chuyện mình thích mà thôi. Hiện tại một trong những chuyện hắn thích làm nhất chính là dán khuôn mặt lên ngực nàng, hưởng thụ phần xúc cảm mềm mại đó.

Nàng từng kháng nghị nhiều lần mà không có kết quả, liền lười kháng nghị tiếp. Hơn nữa cho dù nàng kháng nghị hoài lâu, hắn cũng chẳng rõ vì sao không thể làm như vậy, nàng chẳng những là từ chối không xong mà cuối cùng còn biến thành bản thân thật sự mệt mỏi.

"Ta đã xin lỗi, chàng liền đại nhân đại lượng tha cho ta đi." Xem đi, nàng hy sinh lớn biết bao nhiêu.

"Không cần, Mộng Mộng luôn bắt nạt ta nên không được tha thứ đâu." Chu môi oán giận, kỳ thật nàng cũng không hề hay bắt nạt hắn như lời hắn nói, chỉ thỉnh thoảng trêu chọc chút thôi. Còn hắn luôn nắm lấy điểm này để oán giận nàng, sau đó liền nhân cơ hội "Xảo trá" một phen.

Ngước lên tròn trĩnh mắt, nàng biết tên này giỏi nhất là 'được một tác lại muốn tiến một thước' mà.

"Vậy phải thế nào chàng mới đồng ý tha thứ cho ta?" Tuy rằng biết đừng nên hỏi những lời này, nhưng nàng vẫn hỏi, hết cách rồi, nếu như nàng không hỏi, nàng đoán hắn sẽ liên tục khóc lóc, kể ra "hành vi phạm tội" của nàng, tận đến khi nàng hỏi mới thôi.

Hai mắt hắn sáng lên, cười tủm tỉm ngẩng đầu, nhìn nàng, vẻ phần nước mắt của hắn, lại một lần được chặn lại một cách thần kỳ.

Nhìn mắt hắn sáng lấp lánh, cho dù hắn không nói, nàng đại khái cũng biết hắn yêu cầu cái gì, từ sau lần đầu tiên nàng hạ xuống má hắn một nụ hôn, hắn luôn tìm cơ hội muốn "hôn nhẹ".

"Hôn nhẹ, Mộng Mộng, ta muốn hôn nhẹ." Ngón tay chỉ vào má phải, trên mặt đã hiện ra vẻ chờ mong.

Hắn nhất thích nhất được Mộng Mộng hôn nhẹ, mềm mại, cảm giác cực kỳ hạnh phúc. Cho dù không biết vì sao lại thích, nhưng hắn thuộc loại đơn thuần trực tiếp, nếu thích thì luôn nghĩ cách để có được. Mà hắn phát hiện, chỉ cần hắn khóc nháo, nàng gần như đều đồng ý yêu cầu của hắn.

Ai, nàng đã biết sẽ như vậy mà. Quên đi, dù sao nàng cũng không chán ghét, kia cần gì phải nghĩ nhiều, thỏa mãn yêu cầu của hắn là được.

Giữ chặt mặt hắn, nàng dịu dàng hạ một nụ hôn hờ lên má phải của hắn.

"Lần này vừa lòng chưa? Tha thứ cho ta nhé?" Tiểu tử ngốc này, càng ngày càng biến thành "thông minh", đặc biệt về khoản ăn đậu hũ của nàng, đúng là có thiên phú vô cùng. -leqydon-

"Không cần."

"Vì sao?" Hắn muốn hôn nhẹ, nàng đã hôn rồi, hắn còn muốn thế nào nữa?

"Thêm cái nữa." Hấn cười hi hi, chỉ vào má mình, có dấu hiệu của 'một tác lại muốn tiến một thước'.

Hấn hoàn toàn không phải là có dấu hiệu 'được một tác lại muốn tiến một thước', mà chính là 'được một tác lại muốn tiến một thước' rồi.

Thăm thò dài trong lòng, ở bên má trái cũng hạ xuống một nụ hôn. Nàng âm thầm thề, nếu như hấn còn dám 'được một tác lại muốn tiến một thước' nữa thì nàng liền vỗ thẳng lên đỉnh đầu hấn, không hề để ý.

"Đã được chưa?" Tiểu tử thời này, càng ngày càng đáng đánh đòn rồi. Nếu như không phải thích hấn, xem nàng có thể đánh hấn hay không, không đánh hấn thành đầu heo, đúng là có lỗi với bản thân.

Đưa một ngón tay lên miệng khẽ cắn, trong mắt hấn lộ rõ ra khát vọng, ý tứ vô cùng rõ ràng, hấn còn muốn "hôn nhẹ".

Cong ngón tay, gõ một cái lên trán hấn, "Tiểu tử ngốc, đừng có mà 'được một tác lại muốn tiến một thước'."

Cái thứ nhất lại muốn cái thứ hai, cái thứ hai lại muốn cái thứ ba, muốn ba rồi lại muốn bốn, cứ tiếp tục như vậy chẳng phải càng không dứt sao?

lam^0^nguyet^0^minh

Hấn nghĩ hay thật đó!

"Không muốn không muốn, ta còn muốn hôn nhẹ, hôn nhẹ nữa." Vùi mặt vào bộ ngực của nàng, cố gắng lắc đầu. Đây đúng là vừa kháng nghị vẫn không quên sở sàng mà.

"Mới không để ý tới người đâu." Suýt chút nữa nàng đã kích động đến mức muốn ngửa mặt lên trời thét dài, đem động phòng hoa chúc một lần trong đời của nàng, sẽ không hoàn thành ngay dưới sự âm ỷ của hấn đó chứ?

"Vi sao..." Hấn vừa muốn thực thi chiến thuật nước mắt quen thuộc, trong đôi mắt long lanh nước, lại là đáng về sắp khóc kia. Xem ra, vì muốn được hôn nhẹ mà hấn còn thật sự không từ thủ đoạn.

"Không cho phép khóc." Tiểu tử ngốc này giống như biết nàng luôn hết cách đối phó với nước mắt của mình, toàn sử dụng chiêu đó để đối phó nàng, để đạt tới mục đích của hấn, làm cho nàng không biết nên nói hấn là thông minh hay ngốc nghếch nữa. Ít nhất, về cách "đối phó" với nàng trên phương diện này, thật đúng là không hề ngốc chút nào.

"Mặc kệ mặc kệ, ta muốn hôn nhẹ." Bởi vì hấn luyện tiếu buông nàng ra, cho nên hấn vẫn dựa vào trong lòng nàng, bằng không, hấn nhất định sẽ nằm trên đất ăn vạ.

"Chàng chơi xấu cũng vô dụng, ta nói không được chính là không được." Cứ tiếp tục để hấn lấn át thì hấn sắp thành tùy tiện đòi hỏi rồi, hình như nàng hơi nuông chiều hấn thì phải.

"Mặc kệ mặc kệ." Mặt hấn càng thêm dùng sức cọ xát, dù sao mặc kệ nàng nói như thế nào, hấn cứ chơi xấu là được, cho đến khi nàng đồng ý hôn nhẹ mới thôi.

"Tư Đồ Dương Lễ, chàng còn âm ỷ nữa là ta thật sự tức giận đó." Nàng tức giận trừng mắt hấn, nói rõ ràng cho hấn biết, nếu như hấn tiếp tục âm ỷ, nàng thật sự rất có thể sẽ tức giận. Mắt thấy đem động phòng hoa chúc sắp báo hỏng, nàng đã nhanh buồn bực đến chết, hấn còn âm ỷ như vậy, sao có thể không làm người ta tức giận chứ?

Thế nhưng, nàng vừa nói xong, liền hối hận. Nguyên nhân hối hận, cứ nhìn xuống sẽ biết.

"Mộng Mộng..." Lần đầu tiên nàng dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy để nói chuyện, lập tức dọa hấn sợ hãi, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, tu tu khóc rống lên.

Nhìn thấy hấn khóc, đó chính là nguyên nhân nàng hối hận vì những lời vừa nói. Nàng biết sẽ như vậy, cho nên mới cảm thấy hối hận, dù sao nàng cũng không phải thật sự muốn làm cho hấn khóc. Mà nàng cảm thấy hối hận còn vì một nguyên nhân khác, đó là dù sao cuối cùng nàng đều đáp ứng yêu cầu của hấn, hà tất phải chọc cho hấn khóc làm gì chứ, ai...

Nhìn xem, hấn cũng không sở sàng mạnh mẽ ôm nàng, mà là quỳ gối dậy, hai tay che mặt, còn thật sự bắt đầu khóc. Lại thò dài, nàng thương xót cho đem động phòng hoa chúc, nàng thò dài gấp đôi bình thường rồi.

Nàng chủ động vươn tay ôm lấy đầu của hấn, để hấn tựa vào lồng ngực mình: "Rồi rồi, đừng khóc nữa." Nghĩ đến sau này có một tướng công tính khí trẻ con như vậy, nàng sẽ chịu bao nhiêu vất vả đây.

Chỉ có điều, nàng vẫn vui vẻ chịu đựng, ai bảo nàng thích chứ....

"Mộng...Mộng Mộng...Ủ...Thật hung dữ...Thật hung dữ..." Hu hu hu...Mộng Mộng chưa từng hung dữ với hấn như vậy, cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu quá khiếm khắc như vậy nói chuyện với hấn. Hấn chẳng những bị dọa sợ, còn thật sự sợ nàng giận.

Chính hấn cũng biết mình thường xuyên chọc giận người khác, nhưng không biết vì sao, hấn chính là không hi vọng Mộng Mộng cũng tức giận với mình.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên hung dữ với chàng như thế." Kỳ thật đó đâu có gì là hung dữ, chỉ là giọng nói hơi trầm chút thôi, ai, nàng thật hết cách với nước mắt của hắn. Nếu như lúc này hắn có nói quả táo bước đi trên mặt đất thì có lẽ nàng cũng sẽ gật đầu nói đúng.

"Vây hôn nhẹ đi, liền tha thứ cho nàng."

Sao tiểu tử ngốc này cứ cố chấp muốn hôn nhẹ thế nhỉ? Nàng cảm thấy vô cùng hao tổn tâm trí, sớm biết thì lúc ấy đã chẳng nên nhất thời xúc động hôn nhẹ một lần lên má hắn, xem nàng tự chọc phiền toái gì đây.

"Được rồi, hôn nhẹ." Lần này nàng ngoan ngoãn cúi đầu hạ một nụ hôn xuống má hắn, hoàn toàn không chút do dự nào. Nàng như vậy có tính là tự sa ngã không? Suy nghĩ của hắn chỉ có trời mới biết thôi.

Nàng chỉ biết là, nếu còn để hắn khóc nữa thì nàng chính là kẻ ngốc.

"Còn muốn còn muốn." Nhìn nàng thoải mái đáp ứng yêu cầu của mình, hắn đương nhiên phải nắm chắc cơ hội đề ra yêu cầu nữa.

Ngoại trừ thờ dài thật sâu ở trong lòng, nàng vẫn thỏa mãn yêu cầu của hắn, lại hạ hai nụ hôn lên gương mặt hắn.

"Thích Mộng Mộng nhất." Hắn dùng sức ôm lấy nàng, thẳng thắn biểu đạt nội tâm yêu thích của mình.

Lời nói chân thành không giả tạo của hắn khiến nội tâm nàng cũng cảm thấy một trận vui sướng, nghĩ rằng cho dù bị nước mắt của hắn đánh bại hình như cũng không phải là chuyện xấu.

"Ta cũng thích chàng nhất."

Lần này không phải là hắn yêu cầu, mà nàng hôn hắn biểu lộ một chút chân tình. Nụ hôn này khiến hai người giật nảy mình, bởi vì nàng không phải hôn nhẹ hai má hắn, mà là đụng trúng môi hắn.

Vân Mộng Khởi buông hắn ra, che miệng lại, thẹn thùng xoay người đưa lưng về phía hắn, không dám nhìn hắn. Không chỉ là mặt đỏ mà ngay cả lỗ tai nàng cũng đỏ theo, toàn thân nàng cũng sắp hồng rực như trứng tôm nấu chín rồi.

Chẳng lẽ chính là do một vài tập tranh đông cung đồ ca ca đưa cho nàng hôm qua gây ra họa sao? Cho nên nàng mới có thể trở nên to gan như vậy? Nhưng là, nàng chỉ mới lật xem một tờ liền sợ tới mức ném xuống sàn mà? Trời ơi, trời ơi... Vậy là quá kinh người rồi!

Tuy Tư Đồ Dương Lễ cũng bị hoảng sợ, nhưng hắn chỉ cảm thấy so với hôn nhẹ hai má thì càng khiến hắn thích mà thôi, về phần nàng thấy thẹn thùng, hắn lại chẳng cảm nhận được chút nào. -lquydo- Ngẫm cũng đúng, một tiểu hài tử mới năm, sáu tuổi thì sao có thể hiểu nhiều như vậy, chỉ cần hiểu được thích cái gì và ghét cái gì đã là rất khá rồi.

"Mộng Mộng. . ." Đưa tay đẩy nhẹ Vân Mộng Khởi đang ngồi quay lưng với mình, trên mặt hắn vẫn là nụ cười ngốc nghếch quen thuộc, tất cả nước mắt ban nãy đã biến mất tiêu.

Nàng che mặt dùng sức lắc đầu, chính là không muốn xoay người đối diện hắn. Đối với một nữ hài tử mà nói, làm ra hành động lớn mật như vậy, chủ động đi hôn môi một người nam nhân, cho dù người kia là tướng công của nàng, nàng vẫn sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Chỉ là....Hiện tại nàng chỉ coi như là một nữ hài tử nhĩ.

Cũng không biết nàng muốn lột xác thành một nữ nhân chân chính thì phải chờ đợi bao lâu, nói gờ, nếu như Tư Đồ Dương Lễ vẫn không chịu thông suốt thì có lẽ nàng mãi mãi là một "nữ hài tử".

"Mộng Mộng." Mặc kệ, hắn trực tiếp ôm lấy nàng từ phía sau, vui vẻ tuyên bố: "Mộng Mộng, về sau đều phải hôn môi ta, không cần hôn má nữa." Hắn chỉ vào miệng mình, mang theo vài phần nghiêm túc nói.

Trời ạ, nàng biết ngay sẽ biến thành thế mà!

Cứ om sòm như vậy, hai người đã vượt qua đêm động phòng hoa chúc của bọn họ. Không cần phải nói cũng biết, hai người chỉ là om sòm rồi một môi ôm nhau cùng ngủ thiếp đi, không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: 4.3 Ca Ca Đi Rồi

Đây không chỉ là hôn lễ náo nhiệt, động phòng náo nhiệt, mà buổi sáng ngày hôm sau cũng vô cùng náo nhiệt.

Đầu tiên đương nhiên là Vân Chi Kỳ phải đi, hai huynh muội vì chuyện này mà đã xảy ra một chút xích mích. Không nghĩ cũng biết nguyên nhân xích mích chính là Vân Mộng Khởi không hi vọng ca ca rời đi.

"Ca ca, vì sao phải đi?" Nàng mới thành thân hôm qua, sáng sớm hôm sau ca ca đã muốn rời đi, đúng là rất quá đáng.

"Không phải huynh đã nói trước với muội rồi sao? Ta có chuyện muốn làm." Nếu như không phải nàng thành thân, hẳn sẽ không ở lại chỗ này chậm trễ nhiều ngày như vậy, hẳn phải đi tìm người kia từ sớm.

"Rốt cuộc huynh muốn làm chuyện gì?" Tay nhỏ bé khẩn trương kéo y phục của hắn, nàng luôn có một cảm giác, ca ca có chuyện lừa mình.

Cúi đầu nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, khóe miệng hắn nhếch lên một chút, vươn tay xoa đầu nàng: "Ta chỉ muốn đi tìm một người mà thôi." Vì không muốn để cho nàng lo lắng, hắn đương nhiên không thể nói rõ tình huống cụ thể cho nàng, song, hắn vẫn không hề lừa nàng là được. Đúng là hắn muốn đi tìm một người, chỉ có điều người đó là kẻ thù của nhà bọn họ mà thôi.

"Huynh muốn tìm ai? Quan trọng vậy ư? Còn quan trọng hơn cả muội?" Nàng có chút tức giận bĩu môi, rất rõ ràng là đang ghen tỵ.

Nàng luôn cho rằng mình mới là người quan trọng nhất trong suy nghĩ của ca ca, thật không ngờ lại có người khác chiếm cứ vị trí của nàng, chẳng lẽ người kia là...

"Ca ca, huynh có người trong lòng rồi hả?" Nàng chỉ nghĩ ra khả năng ấy, nàng đúng là muội muội tốt, nếu như ca ca thật sự có người trong lòng, vậy nàng sẽ không ăn dấm chua đâu. Chính nàng đã tìm được người trong lòng rồi, đương nhiên cũng hi vọng ca ca có thể tìm được một người để chung sống cả đời.

May mà hắn không ăn hoặc uống cái gì, bằng không hẳn không phải là cười sặc sụa thì chính là phun nước. Tức giận trừng nàng, hình như quý nha đầu này đã suy nghĩ quá nhiều, bằng không hẳn có người trong lòng gì đó ở đâu ra, thật sự là ăn không tiêu năng lực tưởng tượng phong phú của nàng.

"Có phải hay không, có phải hay không? Cho nên huynh mới vội vàng muốn đi tìm người? Huynh chọc giận người trong lòng huynh à? Nàng chạy rồi? Có phải như vậy hay không, ca ca?"

Lần này tốt lắm, ngay cả tình tiết quá trình nàng cũng đã nghĩ xong cho hắn, giống như hắn muốn nói không phải cũng không được. Đáng tiếc, vốn là không đúng như thế.

"Muội suy nghĩ nhiều quá." Thường cho nàng một cái cốc đầu, ngăn cản nàng suy nghĩ miên man. Cứ để nàng nghĩ tiếp thì không khéo đến cả đứa nhỏ cũng có luôn rồi.

"Vậy huynh nói cho muội biết, rốt cuộc huynh muốn tìm ai?" Rốt cuộc là loại người nào đáng giá để hắn vứt bỏ muội muội vừa mới thành thân đi? Nếu hắn không nói rõ ràng, nàng sẽ không thả hắn đi đâu.

"Chuyện này hơi phức tạp, muội bảo huynh nói thế nào với muội chứ?" Lần này phải suy xét cẩn thận, về chuyện báo thù, hắn đương nhiên không thể nói với nàng, nên hắn phải cẩn thận suy nghĩ tìm ra một lý do lừa gạt để qua cửa.

"Nói ngắn gọn, chọn trúng trọng điểm đi." Nàng mới không muốn nghe một đồng vô nghĩa đâu, hắn chỉ cần nói trọng điểm cho nàng là được.

Mà trọng điểm chính là, rốt cuộc hắn muốn tìm loại người nào, mà người đó lại quan trọng hơn thân muội muội của hắn.

"Trọng điểm?" Trọng điểm không phải là hắn muốn tìm một người sao? Còn có trọng điểm gì nữa.

"Đúng." Nàng còn nghiêm túc gật đầu.

"Trọng điểm không phải là ta muốn đi tìm một người, không thể không đi sao? Nào còn trọng điểm gì đâu." Quý nha đầu, đã thành thân rồi còn bám người như vậy, sư phụ thường nói hắn yêu thương muội muội quá mức, sao không bao giờ nói nàng cũng quyến luyến ca ca.

"Không phải thế." Vươn tay nắm lấy vai hắn, "Trọng điểm là huynh muốn tìm người nào." Nàng đương nhiên biết hắn muốn đi tìm người, nhưng nàng vẫn muốn biết hắn muốn tìm ai.

Thật sự là hao tổn tâm trí, sao nàng vẫn chưa buông tha vậy? Cứ phải tra hỏi rõ nguyên nhân.

"Nói mau, bằng không muội chẳng để huynh đi." Đúng là nàng không biết hai chữ 'buông tha' viết như thế nào, dù sao nàng chỉ muốn biết hắn muốn tìm ai thôi, ai bảo nàng đang có một dự cảm xấu chứ.

Ai...Bất đắc dĩ vỗ nhẹ lên trán. Tư Đồ Dương Lễ có bản lĩnh khiến nàng thờ dài, còn nàng lại có năng lực khiến ca ca thân yêu thờ dài.

Hắn chính là không thể nghĩ ra cách nói thích hợp để giấu diếm sự thật, trong lòng hắn cũng rất rõ, nếu như nàng biết người hắn muốn tìm là ai thì tuyệt đối sẽ âm ỉ muốn đi theo. Thế nhưng hắn không hi vọng nàng đi mạo hiểm, mới không nói cho nàng.

Về kẻ thù của Vân gia, Vân Mộng Khởi biết được rất ít, hắn và sư phụ đều có ý giấu diếm nàng. Kỳ thật năm đó sau khi Vân gia gặp chuyện không may, ký ức của nàng về chuyện đó không có mấy, nhưng hắn một khắc cũng chưa từng quên, chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn, về tình hình thực tế trong lúc đó đều không hề nói thật với nàng, chỉ toàn nói vài câu đơn giản, chưa từng nhắc tới một chữ về chuyện báo thù. Chuyện báo thù, hẳn thăm nghĩ làm một mình thôi, còn nàng, hẳn chỉ muốn bảo vệ thật tốt, giống như lúc trước vậy, trên mặt mãi mãi lộ vẻ tươi cười.

Đúng rồi, hẳn nghĩ ra rồi. Trong đầu chợt lóe sáng, hẳn tìm được một lý do rất tốt rồi.

"Nói mau, ca ca." Thật là, không biết đang suy nghĩ cái gì, suy nghĩ đều chạy đến chỗ khác chẳng.

"Sư phụ, đúng, chính là sư phụ bảo huynh tìm người cho ông ta." Ha ha, hẳn thật sự là quá thông minh, chỉ cần nhắc tới sư phụ, nàng tuyệt đối sẽ tin tưởng.

Dù sao ở trong mắt nàng, sư phụ vẫn bị nàng cho là lão Bất Tu (không nghiêm túc), nàng cũng thật sự xưng hô như thế. Trong suy nghĩ của nàng, sư phụ đều có khả năng làm ra bất kỳ chuyện gì khác thường, vậy hẳn đồ mọi chuyện lên đầu sư phụ, tuyệt đối có thể an toàn qua cửa.

"Sư phụ? Huynh nói là lão Bất Tu kia muốn huynh tìm người giúp lão?" Nàng tròn to hai mắt, đáng vẻ giống như không quá tin tưởng.

"Đúng rồi, đúng rồi, đây là điều kiện để lão nói cho ta biết về tình hình hôn ước của muội." Giải thích như thế, nàng sẽ tin đi.

Nghiêng đầu, mang theo vài phần nghi ngờ nhìn hẳn, nhìn đến trong lòng hẳn đã có chút sợ hãi rồi.

"Là như vậy sao?" Sao nàng vẫn cảm thấy có điểm bất thường nhỉ? Nhưng lại không nói ra được nguyên nhân, chẳng lẽ đúng như ca ca nói ư?

"Đúng, chính là như thế đó." Thấy nàng tin, rốt cục hẳn cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nàng đột nhiên tiến sát đến, mặt cười phóng đại đúng là có chút dọa người.

"Sao....Làm sao vậy?" Một ngày nào đó hẳn sẽ bị nàng hù chết mất.

"Huynh không có lừa muội chứ?" Nghĩ sao vẫn cảm thấy có chút khả nghi.

"Ta... Sao ta...Làm sao có thể lừa muội!" Hẳn hơi kích động thanh minh, trực giác đáng sợ của nữ nhân thật sự rất chuẩn.

"Huynh lấp bấp." Không có lừa nàng thì hẳn khăn trương như thế làm gì?

"Làm sao ta có thể lừa muội, từ nhỏ đến lớn, ta đã lừa gạt muội chưa?" Trời ạ, trời ạ, song bào thai tâm linh tương thông, quả nhiên có chút đáng sợ. Lần đầu tiên hẳn nói dối nàng, nàng lại có thể cảm nhận được.

"Từ nhỏ đến lớn, đúng là huynh chưa từng lừa muội." Tay nhỏ bé vuốt ve cằm, còn nghiêm túc suy nghĩ, nhưng là... "Vậy đâu chứng tỏ hiện tại huynh không lừa muội." Hẳn càng là cái dạng này, nàng càng cảm thấy hẳn đang lừa gạt nàng.

Vốn, nàng vừa nói câu trước, hẳn thật sự cảm thấy hoàn toàn thờ phào, nhưng câu sau vừa buột ra khỏi miệng, trái tim hẳn lại nhảy vọt lên cổ họng rồi.

"Ta..." Hẳn hoàn toàn không biết phải nói như thế nào nữa.

"Quả nhiên là huynh đang lừa gạt muội, có đúng hay không? Sư phụ không hề bảo huynh đi tìm người nào cả? Đúng không? Đúng không?" Túm cổ áo hẳn, tiếp tục truy hỏi. Rốt cuộc nàng không biết trong lòng mình đang lo lắng cái gì, mà khi nàng biết hẳn muốn đi tìm cái gì đó, thì cảm giác bất an này càng thêm mãnh liệt, nàng càng thêm tin tưởng nó có liên quan với ca ca, mà ca ca đúng là đang lừa nàng, tiến hành việc gì đó.

"Khởi nhi, muội bình tĩnh một chút đi." Rốt cục hẳn không hề gọi nàng là nha đầu điên, quý nha đầu gì gì nữa, mà cực kỳ nghiêm túc gọi nàng là Khởi nhi, chứng tỏ lời tiếp theo là vô cùng quan trọng.

Hai huynh muội trải qua thời gian dài đã rất ăn ý, nàng liền bình tĩnh lại, hai mắt vẫn khăn trương nhìn hẳn, chờ đợi lời nói kế tiếp của hẳn.

"Ta thật sự chỉ đi tìm người giúp sư phụ mà thôi, ta rất nhanh sẽ trở về mà." Hẳn biết, nếu như hẳn lại lấp bấp, nàng sẽ tiếp tục không tin tưởng lời hẳn nói. Nhưng là, cho dù là lừa nàng, hẳn cũng sẽ không nói cho nàng bất cứ điều gì về chuyện báo thù, bất luận ra sao, hẳn muốn bảo vệ chính là nàng, cũng chỉ có nàng thôi.

"...." Chăm chú nhìn hẳn, kỳ thật trong lòng nàng biết rõ chuyện tuyệt đối không đơn giản như lời hẳn nói, thế nhưng mặc kệ nàng có truy hỏi thế nào, hẳn cũng chẳng nói cho nàng tình hình thực tế, vậy chứng tỏ sự kiện đó thật sự rất trọng yếu, mà hẳn lại không muốn nàng lo lắng.

"...Thật sự sẽ mau chóng trở về chứ?" Cuối cùng, nàng lựa chọn thỏa hiệp, nàng tin tưởng một ngày nào đó, ca ca sẽ nói cho nàng, nên hiện tại chuyện nàng có thể làm là: một là tin tưởng hẳn vì nàng mới nói dối, hai là cầu xin bình an cho hẳn.

"Ừ." Biết nàng vẫn chưa hề tin tưởng, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn không truy hỏi nữa, hẳn liền xoa xoa đầu nàng, không nói gì cả.

"Vậy huynh nhất định phải cẩn thận." Nàng ôm lấy eo hẳn, vùi mặt vào lồng ngực hẳn.

Hẳn cũng đưa tay khè ôm nàng, ôm như vậy hẳn rõ ràng cảm giác được nàng đang run rẩy, biết nàng lo lắng cho mình đến nhường nào.

"Ta sẽ bình an trở về, tìm được người ta sẽ trở lại, ta cam đoan." Có muội muội đáng yêu lo lắng cho mình như vậy, hẳn đương nhiên sẽ bảo vệ bản thân cẩn thận.

"Ừm."

Hai huynh muội ở trong đây từ biệt, ngoài ý muốn vô cùng thuận lợi, đó là bởi vì Tư Đồ Dương Lễ không có ở đây.

Mà Tư Đồ Dương Lễ, từ lúc sáng sớm bước vào đại sảnh, trong nháy mắt đã bị cha nương mình nói nhẹ nhàng kéo đi rồi. Bằng không, huynh muội Văn gia có thể từ biệt tí mĩ như vậy, mới thật sự là kỳ tích, hẳn không ở bên cạnh quấy rối nên mừng thầm rồi.

"Cha nương, hai người lôi kéo con làm gì thế?" Nhìn đi, Mộng Mộng sắp bị người ca ca kia mang đi, thật đáng ghét, hẳn không thích hai người họ ở cùng một chỗ.

"Tiểu Dương ngoan, cha nương hỏi con chút chuyện, con phải trả lời nhé." Ngọc Tuyết Lâm giữ chặt hẳn, không cho hẳn có cơ hội giẫy khỏi mình chạy đi.

"Trả lời xong liền thả con ra sao?" Thật sự không hiểu rốt cuộc bọn họ có chuyện quan trọng gì mà nhất định phải hỏi chính mình, nhưng nếu như chỉ cần hẳn trả lời liền thả hẳn ra thì hẳn sẽ không ngại trả lời đâu.

"Đúng đúng đúng." Tư Đồ Chính Không cũng rất vội, buổi tối trước hôn lễ một ngày, thừa dịp Văn Mộng Khởi đi vắng, hẳn đã dạy cho nhi tử rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện về động phòng hoa chúc. Hẳn thật sự rất muốn biết rốt cuộc nhi tử có làm theo những gì hẳn dạy hay không.

"Được rồi, hai người hỏi mau đi." Thật đáng ghét, hẳn nhìn thấy Mộng Mộng kéo y phục của Văn Chi Kỳ, không nên không nên, hẳn phải ngăn cản nhanh một chút mới được. Mộng Mộng chỉ có thể ôm hẳn, không thể ôm những người khác.

Chỉ muốn nói, tiểu hài tử của mọi nhà, ham muốn giữ lấy còn mãnh liệt như vậy, trưởng thành thì nguy mất. Ha ha, những lời đó nói cũng đúng, tuy rằng thân thể là người lớn, nhưng tâm trí hẳn chỉ là đáng yêu của tiểu hài tử thôi.

"Tiểu Dương, chuyện cha dạy con, đêm qua con có làm theo không?" Nếu như nó làm theo, vậy thì chúng tỏ bọn họ sắp được ôm hôn từ rồi.

"Chuyện gì ạ?" Cha có dạy hẳn chuyện gì sao? Hình như hẳn đều không nhớ rõ lắm...Có chút áy náy nhìn cha, vẻ mặt vô tội chứng tỏ hẳn quên bồng mất chuyện cha đã dạy cho mình.

Câu trả lời của hẳn khiến phu thê Tư Đồ khiếp sợ trừng lớn hai mắt, miệng khê nhếch, vẻ mặt không dám tin. Ông trời ơi, sao lại đối xử với bọn họ như thế...Hy vọng ôm hôn từ của bọn họ....

"Con trả lời rồi, con có thể đi được chưa ạ?" Nếu mình đã trả lời xong vậy hẳn cũng có thể đi tìm Mộng Mộng rồi.

Phát hiện cha nương vẫn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, lúc hẳn đang định lên lút trốn đi, lại bị phu thê Tư Đồ vừa phục hồi tinh thần kéo lại.

"Cha, nương, làm gì vậy ạ? Đáng ghét, giữ chặt con làm gì chứ? Con muốn đi tìm Mộng Mộng."

"Con đừng vội chạy, còn có chuyện muốn hỏi con đây." Tư Đồ Chính Không giữ chặt hẳn, không cho hẳn chạy trốn.

Tiểu tử thối này, thật sự là lãng phí công sức của hẳn, hẳn phải lao tâm khổ tứ dạy nó những chuyện đó, nó lại dám quay bước liền quên mất, thật sự là đáng đánh đòn.

"Cha, còn chuyện gì nữa?" Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, hẳn muốn đi tìm Mộng Mộng.

"Tiểu tử thối, yên tĩnh một chút cho ta, con gấp cái gì mà gấp." Hẳn gõ nhẹ một cái lên đầu nhi tử coi như trừng phạt.

"Nương, cha đánh con." Ôm lấy đầu, hướng về phía mẫu thân luôn thương yêu hẳn nhất cáo trạng.

Ngọc Tuyết Lâm kéo hẳn đến bên cạnh mình che chở, đối với Tư Đồ Chính Không nhỏ giọng oán giận: "Chàng cũng biết tình trạng của Tiểu Dương mà, sao còn đánh nó, hơn nữa, cho dù chàng có sốt ruột cũng vô dụng, loại chuyện đó cứ từ từ chỉ bảo là được."

Hẳn chính là bó tay với thê tử, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận phần sai. Biết rõ thê tử rất yêu thương đứa con bảo bối này, đương nhiên, hẳn cũng rất yêu thương đứa con bảo bối. Nhưng chỉ dạy dỗ đứa nhỏ thôi, dù sao hai phu thê vẫn phải có một người sắm vai ác, một người đóng vai thiện, mà hẳn chính là kẻ đóng vai ác đó.

"Tốt lắm, Tiểu Dương cũng ngoan ngoãn chờ cha con hỏi xong, như vậy là có thể đi tìm Mộng Mộng của con rồi." Căn nhà tướng công, đương nhiên cũng phải quay lại dỗ dành tốt nhi tử.

"Vâng ạ." Ngoan ngoãn gật đầu, rốt cục hẳn cũng không hề ầm ĩ nữa.

Thật ra phần lớn thời gian hẳn đều rất ngoan, lúc có người vô cùng dịu dàng nói chuyện với hẳn, hẳn đều ngoan ngoãn nghe theo, nhưng một khi hung dữ với hẳn, ngược lại dễ dàng phản tác dụng, điểm này giống hệt như tiểu hài tử.

Xem ra là có thể hỏi nó được rồi, "Vậy đêm qua hai đứa có làm cái gì không?" Sẽ không phải là chẳng hề làm gì chứ? Rốt cuộc có làm chuyện gì không?

"Có ạ." Dùng sức gật gật đầu, đêm qua bọn họ đương nhiên là có làm chút gì, điểm ấy hẳn dám cam đoan, hơn nữa cũng không hề quên.

"Thật ư?" Tốt quá rồi, Tư Đồ Chính Không hưng phấn nắm lấy bả vai hắn, chỉ cần có làm chút gì còn tốt hơn là chẳng làm gì cả. -lamnguyetminh90)*-*(

"Vâng."

"Vậy đã làm những gì rồi?" Hưng phấn, hưng phấn, quá hưng phấn, nếu như biết hai đứa nhỏ đã làm đến đâu rồi, vậy hẳn sẽ biết còn phải dạy nhi tử những gì.

"Hôn nhẹ ạ." Đoán chừng hẳn chỉ nhớ mỗi chuyện hôn nhẹ này.

Woa, câu trả lời của hắn chẳng những khiến cho Tư Đồ Chính Không mà còn cả Ngọc Tuyết Lâm cũng trở nên hưng phấn. Không ngờ nhi tử ngọc của bọn họ chẳng hề ngốc tý nào, còn rất tài giỏi nữa.

"Sau đó thì sao, còn làm gì nữa?" Thật tốt quá, nhi tử không ngốc đến nỗi chẳng biết làm gì, hai phu thê cảm thấy an ủi biết bao.

"Hết rồi ạ."

"Hả!" Bởi vì câu trả lời chém đinh chặt sắt của hắn, phu thê Tư Đồ lại một lần khiếp sợ, khẽ nhếch miệng lên.

Ai, bọn họ thật sự là vui mừng quá sớm, kỳ vọng quá cao với nhi tử bảo bối rồi. Không phải thường nói: 'Kỳ vọng càng cao, thất vọng cũng càng nhiều' sao? Chỉ là hai người họ đều thất vọng nhiều lần rồi mà vẫn không rút ra được bài học, vậy có biện pháp nào chứ?

"Tướng công..." Một kỳ vọng một thất vọng như vậy, Ngọc Tuyết Lâm suýt chút nữa đã bật khóc.

"Ừ, ừ, ừ, ngoan, đừng khóc, ta đã nghĩ ra cách." Hắn nhất định phải làm cho nhi tử bảo bối và con dâu hoàn thành động phòng, sau đó đạt thành nguyện vọng ôm hôn của bọn họ.

"Vâng." Tựa vào lòng hắn, nàng vẫn tin tưởng tướng công mình có thể xử lý tốt bất cứ chuyện gì, trong đó cũng bao gồm bảo vệ nàng và nhi tử duy nhất của bọn họ.

"Được rồi, Tiểu Dương, con đi tìm Mộng Mộng đi." Sau đó hắn sẽ nghĩ cách. Dù sao nàng dâu đã thú về rồi, về sau có thời gian dài cứ từ từ dạy bảo, một ngày nào đó nhi tử ngọc nghịch sẽ thông suốt, hơn nữa bọn họ còn có một nàng dâu rất thông minh, không phải sao?

"Vạn tuế!" Hoan hô, đi tìm Văn Mộng Khôi thôi.

Trong lúc này, Văn Mộng Khôi và Văn Chi Kỳ đã nói lời từ biệt xong rồi. Văn Chi Kỳ tiếp tục hành trình tìm kiếm kẻ thù, còn từ bây giờ trở đi, Văn Mộng Khôi lại sống cuộc sống sau thành thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: 4.4: Khóa Học Giáo Dục Lành Mạnh Của Cổ Đại

Phu thê Tư Đồ hành động đúng là rất nhanh, đến lúc dùng ngọc thiện, hai người liền gọi đôi phu thê trẻ đến viện của mình.

"Cha nương tìm chúng ta đến là muốn làm gì?" Buổi sáng không phải mới tìm Tư Đồ Dương Lễ tiến hành dạy dỗ qua sao? Sao hiện tại lại kêu bọn họ đến, chẳng lẽ là... Ánh mắt nghiêm trọng nghi ngờ hướng sang Tư Đồ Dương Lễ ở bên cạnh.

"Có phải chàng lại làm chuyện gì khiến cha nương tức giận không?" Bằng không, sao hai người có thể tìm bọn họ hai lần trong một ngày chứ?

"Ta không có mà." Hắn có chút tức giận với sự hoài nghi của nàng, bữu môi phản bác: "Ta thật sự rất là ngoan, mới không có gây chuyện chọc cha nương tức giận đâu."

"Được rồi, tin tưởng không phải chàng." Nghi hời lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, nàng lười làm chuyện lãng phí trí tuệ như vậy, dù sao đợi lát nữa cũng sẽ biết lý do thôi.

Đã sống ở Tư Đồ gia hơn một tháng trời, mọi người ít nhiều đã biết tình trạng mù đường của nàng, kỳ thật nàng chẳng những có thể tự gánh vác sinh hoạt bình thường mà còn có thể chăm sóc tốt cho Tư Đồ Dương Lễ, vốn chẳng cần đến nha hoàn gì, nhưng vì thuận tiện dẫn đường, phu thê Tư Đồ vẫn sắp xếp cho bọn họ một nha hoàn ngoan ngoãn gọi là tiểu Thu.

Vốn Vân Mộng Khởi không thích có người ở bên cạnh, trên và dưới, trước mặt cùng sau lưng, nhưng nghĩ đến bệnh lạc đường của mình, hơn nữa nàng cũng không thể trông cậy vào Tư Đồ Dương Lễ dẫn đường, cuối cùng đành gượng ép cho Tiểu Thu theo bên người.

May mắn, Tiểu Thu chỉ là một tiểu nha đầu ngây thơ mới 15 tuổi, không hề đáng ghét giống như nhóm nha đầu có chút gian trá trong Tư Đồ gia. Bình thường Tiểu Thu cũng chẳng phải làm gì mấy vì tất cả mọi chuyện chủ yếu đều do Vân Mộng Khởi thích tự mình làm, nàng chỉ cần dẫn đường, nàng coi như là một nha đầu có mệnh vô cùng tốt.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, kỳ thật cho dù hai người này đã thành thân, thì chung đụng cũng chẳng hề khác trước kia.

"Buổi sáng, cha nương tìm chàng nói gì thế?" Hình như còn có vẻ rất vội vàng, bọn họ vừa xuất hiện đã vội vã đi rồi.

"Hình như là hỏi đêm qua chúng ta đã làm gì đấy." Vì sao hắn nhớ rõ như vậy, là vì buổi sáng cha hắn biểu hiện quá kích động, khiến cho hắn khắc sâu ấn tượng đến nỗi tạm thời muốn quên cũng chẳng được.

"...."

Nghe xong câu trả lời của hắn, rốt cuộc nàng đã biết đôi phu thê không đứng đắn kia tìm bọn họ là vì chuyện gì rồi. Còn không phải là chuyện động phòng hoa chúc à.

Đầu đầu vỗ trán một cái, xem ra, nếu như nàng đoán không sai, đôi phu thê đó tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn để bọn họ hoàn thành chuyện động phòng.

Vốn là, đối với chuyện động phòng và sinh hài tử, nàng cũng không quá sốt ruột, dù sao một người làm không tốt, nàng phải vất vả chăm sóc hai người thậm chí còn thêm cả hài tử. -lequd- Thật ra nàng càng hi vọng chờ cho Tư Đồ Dương Lễ mau chóng trưởng thành một chút, sẽ lo lắng đến mấy vấn đề này.

Thế nhưng rất rõ ràng, hiện tại đều không phải do nàng, có người còn sốt ruột hơn nàng. Thôi, coi như là thương xót tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.

"Mộng Mộng..."

"Ủm?"

"Chúng ta đi chơi thôi." Hình như rất lâu rồi hắn chưa ra khỏi phủ.

Ngẫm lại, sau khi đến kinh thành, dường như nàng vẫn chưa từng thật sự đi dạo chơi, ngược lại nàng có vài phần chờ mong đấy.

"Vậy đợi gặp qua cha nương, chúng ta liền xuất phủ đi chơi." Ha ha, thuận tiện đến được điểm (tiệm thuốc) ngõ nghiêng, xem có được liệu gì hiếm lạ không.

"Ừ." Nghe thấy có thể đi chơi, Tư Đồ Dương Lễ liền vô cùng vui vẻ.

Đáng tiếc, hai người đều nghĩ quá đơn giản, phu thê Tư Đồ vì muốn ôm tôn tử, liền oanh tạc bọn họ một trận, đến khi dùng bữa tối mới miễn cưỡng buông tha cho bọn họ.

Hai phu thê phân công hợp tác, mỗi người phụ trách một người, phân công nhau triển khai công tác. Chúng ta cũng tách ra xem tình huống hai bên nhé.

Trước tiên nói về bên phía Ngọc Tuyết Lâm và Vân Mộng Khởi đi.

Bên này xem như khá tốt, dù sao để hai nữ nhân thảo luận vấn đề đó, ít nhiều vẫn có chút ngượng ngùng. Nói vắn vè là thảo luận nhưng trên thực tế thì cũng chẳng biết Tư Đồ phu nhân Ngọc Tuyết Lâm lấy mấy tập tranh đông cung từ đâu ra đưa cho Vân Mộng Khởi.

Lần này, biến thành Vân Mộng Khởi có chút dờ khóc dờ cười. Sao hiện tại mọi người đều có thói quen dùng tranh đông cung để chỉ dạy việc kia vậy? Nhớ tới mấy tập tranh đông cung ở dưới gầm giường trong viện nhỏ mà ca ca cố ý mua cho nàng, lại nhìn bà bà đang đưa cho nàng mấy bản, nàng thật không biết nên nhận hay là không nữa.

Thân là đại phu, khu, cũng chưa thể coi là đại phu, nhưng ít nhất nàng đã nghiên cứu y thuật từ nhỏ, đối với thân thể cũng hiểu được vài phần, nhưng bảo nàng xem loại sách này, nàng thật sự không thể xem được.

Ngọc Tuyết Lâm nhìn ra Vân Mộng Khởi đang xấu hổ, kỳ thật chính nàng cũng thấy rất ngượng ngùng, nhưng vì ôm tôn tử, nàng cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Cũng rần rết tập tranh đông cung trong tay vào lòng Vân Mộng Khởi, sau đó bắt đầu giảng giải đại nghĩa.

"Tiểu Khởi, nương cũng biết, để con gả cho Tiểu Dương, đúng là uất ức con." Có một nàng dâu vừa đáng yêu lại xinh xắn như vậy, nàng đã rất cảm kích trời xanh rồi. Ai, chỉ là, con người vốn là sinh vật có lòng tham vô đáy mà. Sau khi có một nàng dâu đáng yêu như thế, nàng đương nhiên muốn có cả một tôn tử đáng yêu nữa.

"Nương, con không hề bị uất ức, là con tự nguyện gả cho Dương Lễ mà." Quả nhiên, gừng càng già càng cay, vừa tới đã đặt mình vào vị trí có lợi rồi. Bà bà muốn nói gì tiếp theo, nàng đã đoán được bảy tám phần.

"Không uất ức là được rồi, không uất ức là được rồi."

Thật ra, nàng đương nhiên biết Vân Mộng Khởi là tự nguyện gả cho Tiểu Dương, chỉ bằng điểm này, sự yêu thích của nàng với Vân Mộng Khởi đã không còn là một, hai điểm nữa, mà là rất nhiều điểm. Đúng là nàng cố ý nói như vậy đấy.

"Tiểu Khởi, con cũng biết, chúng ta chỉ có một nhi tử, con cũng biết tình huống của nó mà, ta và cha nó muốn lưu lại huyết mạch cho Tư Đồ gia, con hẳn là có thể hiểu chứ?"

.....

Nàng nhìn chăm chăm bà bà (mẹ chồng) mình, lại thầm cảm thán trong lòng, 'gừng càng già càng cay', lời đó đúng là chẳng sai chút nào.

Ngẫm lại, bà bà đã nói như vậy thì còn hi vọng nàng có thể nói như thế nào, nói rõ chính là chỉ cho phép nàng nói một đáp án thôi. Ngoại trừ gật đầu dạ vâng, chẳng lẽ còn có thể vô lễ đáp không hiểu được à?

"Tiểu Khởi?" Nha đầu này, sao lại tròn to mắt nhìn chăm chăm nàng vậy, nhìn đến nỗi nàng có chút chột dạ rồi.

"Đúng vậy, con có thể hiểu được." Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nàng đương nhiên là hiểu được. Kiên trì gật đầu dạ vâng, nàng tin tưởng, nếu như đêm nay nàng và Dương Lễ còn chưa động phòng thì ngày mai tuyệt đối sẽ không thiếu được một trận oanh tạc nhức óc.

Về chuyện động phòng, nàng cũng có chút mong chờ, nhưng đâu phải dựa vào sức của một mình nàng là có thể giải quyết được, mấu chốt vẫn ở trên người phu quân ngọc đáng yêu kia của nàng. Cho nên, cho dù nàng có hiểu đại nghĩa đến đâu thì vẫn không hữu dụng lắm, cuối cùng vẫn phải đợi tin bên phía phụ thân, xem phụ thân dạy bảo Dương Lễ đến mức độ nào rồi.

"Thật tốt quá, có thể hiểu được là tốt rồi." Nàng có chút kích động đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé của Vân Mộng Khởi, "Vây con nhất định cũng sẽ không ngại sinh hài tử cho tiểu Dương chứ?" Xác định rõ tâm ý của Vân Mộng Khởi, câu hỏi của nàng cũng càng thẳng thắn hơn.

Kỳ thật, trong lòng nàng đã nắm chắc con dâu đương nhiên sẽ không ngại, nhưng vẫn hơi lo lắng, nhất định phải chính tai nghe được đáp án mới có thể yên tâm.

"...." Không nói gì.

Vân Mộng Khởi bắt đầu nhìn về mặt chờ mong của bà bà, cũng không đành lòng đánh vỡ hi vọng của người, nhưng vẫn cảm thấy cứ nói thẳng thì tốt hơn, miễn cho bà bà càng hỏi thì vấn đề càng thêm xấu hổ.

"Nương, con rất vui vì có thể gả cho Dương Lễ, cũng không ngại sinh con dượng cái cho chàng, nhưng nương cảm thấy con vui vẻ và không ngại là hữu dụng sao?" Cho dù nàng kiên trì, không ngại xấu hổ đi quyến rũ hắn, hắn không hiểu thì vẫn là không hiểu, làm không tốt thì dù cho nàng cố gắng quyến rũ hắn hồi lâu, hắn còn tưởng rằng nàng đang vui đùa cùng mình ấy chứ.

"Ha ha." Nàng vừa nói vậy, ngược lại đổi thành Ngọc Tuyết Lâm có chút ngượng ngùng.

Ngẫm lại, tiểu Khởi nói cũng đúng, cho dù nó có vui vẻ, nguyện ý đến đâu mà nhi tử không phối hợp thì cũng vô dụng.

"Vì vậy, không nên làm công tác tư tưởng với con, chủ yếu nhất vẫn là xem cha có thể dạy cho Dương Lễ hiểu hay không." Nhìn về mặt của bà bà, nàng đã biết bà bà hiểu được lời nàng nói, ở trong lòng thầm thở phào, ít nhất về sau có bị oanh tạc thì cũng chỉ do Tư Đồ Dương Lễ chịu tội, mà không bao gồm nàng.

Song, nàng đã nghĩ quá đơn giản rồi, nếu như Tư Đồ Dương Lễ bị cha nương hấn oanh tạc một trận thì hẳn chắc chắn sẽ quay đầu oanh tạc nàng, hoàn toàn là một chuỗi mất xích điển hình, một cái cắn chặt một cái.

Hai người bà bà và tiểu tức phụ giải quyết vấn đề cơ bản xong rồi liền bắt đầu tán gẫu việc nhà. Trái ngược với vẻ bình thản ở bên này, bên kia lại sôi nổi hơn rất nhiều. Đó quả thực có thể coi là 'khóa học giáo dục lành mạnh' của cổ đại.

Nếu đã gọi là khóa học thì tất nhiên phải có tài liệu giảng dạy, không nghĩ cũng biết, tài liệu giảng dạy chính là mấy tập tranh đông cung rồi.

Tư Đồ Chính Không tin tưởng vào đạo lý bán sắc của nam nhân, hẳn tin tưởng chỉ cần dạy bảo thêm một chút, nhi tử ngọc cũng sẽ hiểu được đạo lý nói dối tông đường.

Trước tiên, chúng ta chưa nói đến hắn có ngại thơ hay không, chỉ dõi theo quá trình gian khổ đó, cho dù có muốn cười hắn đã đánh giá cao nhi tử bảo bối của mình, thì vẫn sẽ cảm động đến rơi lệ vì sự hy sinh ấy.

Tư Đồ Dương Lễ mở tập tranh cha hắn tự tay đưa cho ra, lật một tờ rồi bắt đầu nhìn.

Vốn, từ lúc Tư Đồ Chính Không thấy nhi tử cầm tập tranh, liền nhìn "say sưa", đang cảm thấy vui mừng thì một lát sau liền thấy hơi bất thường.

Bởi vì nó nhìn hồi lâu lại chẳng lật sang tờ khác, còn lật tới lật lui cuốn sách, xoay xoay vài vòng, cuối cùng vẫn lộ ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

"Nhi tử?" Rốt cuộc là nó đang nhìn cái gì vậy? Còn lật tới lật lui mấy lần nữa.

"Cha, vì sao bọn họ không mặc y phục ạ?" Hấn cẩn thận "nghiên cứu" hồi lâu, cũng chỉ nhìn ra bọn họ không hề mặc y phục, còn những cái khác hả, tha thứ cho hấn ngu dốt, không hề phát hiện ra gì cả.

Nhưng chỉ bằng hấn phát hiện ra điểm đó, Tư Đồ Chính Không đã rất vui mừng rồi, bởi vì hấn có thể mượn cơ hội ấy để tẩy não nhi tử.

"Ngủ vốn là không nên mặc y phục." Vì để mở mang đầu óc cho nhi tử, hấn đương nhiên phải phóng đại sự thật, cho dù là nói dối hấn cũng sẽ chẳng tiếc. Hấn đúng là ôm quyết tâm 'không thành công thì cũng thành nhân', đáp ứng thế tử phải khai thông cho nhi tử.

"Hả?" Là như vậy sao? Nhưng là, lúc hấn ngủ vẫn luôn mặc y phục mà.

"Lúc cha nương ngủ cũng không mặc y phục ạ?"

"Đương...Đương nhiên." Cho dù không phải mỗi ngày đều không mặc y phục, nhưng đúng là thường xuyên không mặc y phục...Khụ, hấn đang suy nghĩ lung tung gì thế. Dù sao, cho dù không đúng cũng phải nói thành đúng, hấn ít nhiều cũng có chút tâm đắc khi ứng phó với nhi tử. Với những chuyện bất thường, chỉ cần để nó cảm thấy tất cả mọi người đều như vậy, thì nó sẽ làm theo.

Có lẽ như vậy là sai, ngộ nhờ nó gặp phải người xấu lừa nó đi làm chuyện xấu thì không khéo nó còn tưởng rằng mình đang làm chuyện tốt ấy chứ. Mặc kệ, hiện tại giải quyết chuyện động phòng trước rồi nói sau. Bây giờ hấn chẳng thể quản nhiều như thế.

"Là vậy ạ?" Sao trước kia nương chưa từng nói qua nhỉ? Có chút nghi ngờ nhìn cha, không biết có nên tin tưởng hay không.

"Đương nhiên là đúng." Cho dù không phải, nhưng cha người đã nói thế thì chính là thế.

Tất nhiên hấn không thể nói ra về sau được, cho dù cảm thấy chột dạ, thật có lỗi, cũng phải bày ra dáng vẻ đúng lý hợp tình, bằng không, hấn sao có thể khiến nhi tử tin phục.

Được rồi, nếu cha đã nói thế, thì hấn là đúng đi. Cúi đầu tiếp tục "nghiên cứu" bức tranh vẽ đó, hấn vẫn thấy khó hiểu.

Nếu nhi tử đã tin tưởng mình, vậy hấn sẽ phải dặn dò thêm vài câu nữa: "Con à, đêm nay lúc đi ngủ, nhất định phải nhớ cởi y phục ra đó."

Trong lòng thâm bội phục trí thông minh của mình, hấn không tin, dưới sự dạy bảo của mình mà nhi tử vẫn không thể khai thông...Hấn thấy được tôn tử đáng yêu đang vẫy vẫy tay với mình rồi đây này.

"Vâng." Không phải chỉ cởi sạch đi ngủ thôi sao, hấn sẽ không ngốc đến nỗi không làm nổi đâu.

'Kẻ ngu dốt chẳng bao giờ chịu thừa nhận mình ngu dốt' giống hệt như đạo lý 'kẻ uống say chẳng bao giờ thừa nhận mình say' vậy.

"Nương tử của con cũng phải cởi hết, con không được quên đó." Lo lắng lại dặn dò một câu.

"Nương tử? Ai là nương tử của con?" Đối với hôn lễ ngày hôm qua, hấn chẳng hề có chút ấn tượng nào, hấn chỉ biết là về sau Mộng Mộng sẽ vĩnh viễn ở cùng hấn, về phần cái gì gọi là nương tử, hấn quả thật không biết.

"Mộng Mộng, chính là Mộng Mộng của con, lúc ngủ con cũng phải bắt nó cởi hết y phục ra." Lần này hấn là hiểu rồi chứ.

"À, vâng." Cha thật là ngốc, nói thẳng là Mộng Mộng thì được rồi, nói cái gì mà nương tử, Mộng Mộng mới không phải là nương tử của hấn, Mộng Mộng chính là Mộng Mộng.

Nếu như Tư Đồ Chính Không biết được suy nghĩ trong lòng Tư Đồ Dương Lễ, hấn tuyệt đối sẽ buồn bực đến thổ huyết mà chết.

"Con à, nhất định phải nhớ kỹ, trăm ngàn lần không được quên đó." Từng có một bài học, hấn thật sự không thể yên tâm nổi.

"Con đâu có ngốc đến vậy, sẽ không quên mà." Có chút tức giận trừng mắt nhìn cha mình, hấn vô cùng bất mãn vì cha không tin tưởng mình.

"Ừ ừ ừ, con không hề ngốc một tẹo nào, tiểu Dương của chúng ta rất thông minh đó." Ai...Lời vừa nói ra, có lẽ sẽ chẳng có ai tin tưởng, song, chỉ cần bản thân nó tin tưởng là tốt rồi.

Vậy còn được!

Hấn nhìn hồi lâu, thật sự là không nhìn ra được bọn họ đang làm cái gì.

"Cha, bọn họ đang làm gì thế?" Làm gì mà một người lại đè lên một người khác chứ? Chẳng phải người bị đè là rất đáng thương sao?

"...."

Bọn họ đang làm cái gì....Đây thật đúng là khó mà nói, phải nói như thế nào nó mới có thể hiểu đây? Cách nói dân gian là gì nhỉ? Hình như là...

"Đúng rồi, bọn họ là đang đánh nhau."

"Đánh nhau à..." Hóa ra là đang đánh nhau, nương nói, hài tử ngoan là không được đánh nhau. Vì thế, hấn liền cho ra kết luận, đó chính là...."Bọn họ đều là hài tử hư."

"Vì sao?" Sao nó lại đưa ra kết luận như thế? Sao lại thành hài tử hư rồi.

"Nương nói, hài tử ngoan là không được đánh nhau." Cho nên, hấn luôn luôn là một đứa trẻ ngoan, không bao giờ học người ta đánh nhau.

"..."

Nguy rồi, muốn nó học theo cách nói đó để động phòng với tiểu Khởi là tuyệt đối không có khả năng. Hấn phải nghĩ ra cách nói khác mới được.

Ừm...Hao tổn tâm trí mà.

Nếu đánh nhau là không tốt thì hấn cũng không nên nhìn nữa. Tư Đồ Dương Lễ ném tập tranh qua một bên, nói thế nào cũng không chịu lật xem tiếp.

"Cha, còn có việc gì không? Không có việc gì thì con còn muốn đi ra ngoài chơi cùng Mộng Mộng đấy." Hấn muốn đi ăn cái kia...Ừm...Đúng rồi, nương nói, cái đó gọi là kẹo hồ lô.

"Không được." Nếu cứ để nó đi như vậy thì buổi tối nương tử tuyệt đối sẽ nghiêm phạt không cho phép hấn lên giường đâu. Hấn không hề muốn nằm ở dưới đất một tý nào.

"Cha!" Hấn mới mặc kệ đấy, nếu không có việc gì hấn sẽ đi chơi.

"Đừng ầm ỹ, đừng ầm ỹ, chờ chút nữa thôi." Ai, một khi đã như vậy, hấn đành dùng độc chiêu thôi.

Hấn cầm lấy tập tranh, lật đến trang Tư Đồ Dương Lễ vừa xem, "Con à, hãy xem đi." Rồi chỉ vào cô nương bị đè ở phía dưới trong tập tranh, "Con xem, có phải khuôn mặt nàng rất vui sướng không?"

Hấn muốn dùng cách thức này để hướng dẫn nhi tử làm chuyện kia, cho dù có thể sẽ thất bại, nhưng vẫn là khởi đầu của thành công. Chẳng phải nói cái gì mà có khởi đầu tốt đều là thành công một nửa hay sao? Đầu là thành công một nửa, vậy sẽ càng gần với hoàn toàn thành công rồi.

Chỉ có thể nói, hấn chỉ đang tự an ủi bản thân thôi.

"Vui sướng?" Về mặt này không rõ ràng lắm, làm sao hấn có thể nhìn ra đó có phải là vui sướng hay không?

"Nếu như con cũng đè lên Mộng Mộng của con như vậy, nàng sẽ rất vui sướng." Tóm lại, hiện tại vì đạt được mục đích, hấn có thể nói bất cứ thứ gì. Dù sao, chỉ cần lừa tiểu Dương làm theo tranh trước, thì chính là bắt đầu tốt rồi.

"Dạ? Thật vậy chăng? Con làm theo như thế, Mộng Mộng sẽ vui vẻ ả?" Nếu là chuyện có thể khiến Mộng Mộng vui vẻ thì hấn sẽ làm ngay lập tức.

Nhìn nhi tử từ từ không có hứng thú đối thành về mặt hưng trí bùng bùng, suýt chút nữa hấn đã nhảy cẫng lên. Rốt cục cũng tìm được chuyện khiến nó thấy hứng thú, đó chính là chuyện làm cho Vân Mộng Khởi vui vẻ, vậy là về sau hấn đã biết cách dụ dỗ nhi tử rồi.

Quá tuyệt vời! Nương tử thân ái, rốt cuộc tướng công ta đã không phụ sự nhờ vả của nàng!

"Đương nhiên, chỉ cần con làm theo, Mộng Mộng tuyệt đối sẽ rất vui vẻ." Về phần có phải sẽ thật sự vui vẻ hay không thì chỉ có trời mới biết được. Dù sao lừa chết người cũng không phải đền mạng.

"Vâng, con nhất định làm theo." Chỉ là coi sạch rồi đè lên Mộng Mộng thôi mà, hấn nhất định sẽ làm theo.

Cứ như vậy, Tư Đồ Dương Lễ bị lão cha lừa gạt bước vào con đường không lối thoát, mà chuyện hai người vốn ước định muốn ra khỏi phủ vui chơi, chỉ đành kéo dài thời hạn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Kết Quả Của Việc Giật Dây

Bởi vì Tư Đồ Chính Không giật dây chuyện vợ vắn đó nên đêm hôm ấy, tình hình náo nhiệt còn hơn cả ban ngày!

Vân Mộng Khởi bung bát thuốc của buổi tối hôm nay vào phòng, lọt vào trong tầm mắt chính là y phục vứt đầy đất, nàng kỳ quái nhíu mày.

Đặt bát thuốc lên bàn, nàng mở miệng gọi: "Dương Lễ?" Sao lại ném y phục đầy đất vậy, còn người chạy đâu rồi? Không hề ngoan ngoãn chờ nàng bung thuốc vào phòng như mọi ngày.

"Mộng Mộng, đây này." Hắn lén lút thò đầu ra khỏi màn lụa, mang theo vài phần ngượng ngùng vẫy tay gọi nàng.

"Còn chưa uống thuốc sao chàng đã lên giường ngủ thế? Buồn ngủ vậy ư?" Khó hiểu bước qua, vén màn lụa lên, nàng liền phát hiện hắn lại dùng chăn quấn kín bản thân, cứ nghĩ rằng hắn sinh bệnh, vội vàng vươn tay kéo chăn ra.

"Chàng sinh bệnh sao? Hay là khó chịu ở đâu?"

"Không khó chịu ở đâu cả." Hắn vội vàng giữ chặt chăn, rất sợ chăn bị nàng kéo ra.

Cứ như vậy, hai người bắt đầu chơi kéo co. Một người là vì lo lắng hắn sinh bệnh khó chịu mà vội vã muốn kéo chăn ra, người kia thì vì xấu hổ nên không dám để nàng phát hiện mình không mảnh vải che thân, mà liều chết giữ chặt chăn cuốn quanh thân mình.

"Chàng mau buông ra." Thật là, rốt cuộc hắn bị làm sao vậy? Hắn càng không cho nàng kéo chăn ra nàng lại càng sốt ruột, càng vội vàng muốn kéo chăn.

"Không muốn, không muốn." Nàng càng kéo, hắn càng giữ chặt, giống hệt như là che giấu chuyện xấu.

Trò kéo co vẫn cứ tiếp diễn, chỉ có điều, thời gian qua càng lâu thì có người sắp chịu hết nổi, thứ nhất là xuất phát từ lo lắng, thứ hai là hắn thật sự khiến người ta nóng nảy, rốt cuộc nàng tức giận gầm nhẹ: "Từ Đồ Dương Lễ, chàng còn không buông tay ta sẽ tức giận đấy!" -lequydo- Hôn nữa nàng đã bung thuốc lên rồi, nếu không uống mà để lạnh sẽ càng khó, hắn sẽ ảm ý kinh khủng hơn.

Hôm qua bởi vì chuyện hôn lễ nên nàng không thể tự mình sắc thuốc, đành phải cho hắn uống trước lúc cử hành hôn lễ, nhưng hôm nay đã khôi phục nguyên trạng, do chính nàng sắc thuốc cho hắn và cho uống trước khi đi ngủ.

"Nàng...Nàng..." Hiện tại hắn hết sức hoài nghi có phải phụ thân lừa hắn hay không, hắn cảm thấy Mộng Mộng mà thấy được bộ dạng này của hắn thì nhất định sẽ tức giận. Mãi đến khi cời sạch trôn trên giường hắn mới nhớ ra trước kia nương đã nói qua cái gì mà ngoại trừ tắm rửa, nhất định không được cời hết trôn, chờ hắn định mặc lại y phục thì chẳng còn kịp nữa, Mộng Mộng đã bước vào rồi.

"Mau buông tay." Không biết hôm nay phu quân ngọc này gân cốt ra sao mà khó trị đến vậy.

"Nàng...Nàng sẽ tức giận." Nàng mà thấy hắn trần trụi thì sẽ tức giận đó.

"Chàng còn không buông tay, ta còn tức giận hơn." Xem ra, hắn chắc chắn đã làm chuyện kỳ quái gì đó, sợ chọc nàng tức giận chứ không hẳn tuyệt đối sẽ chẳng như vậy.

"Được rồi..." Thấy nàng đứng là có chút tức giận, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn buông tay giữ chặt chăn ra.

die,,,,,,nnnnd,,a....nnnn,,,le.....qu,,,y.....do,,,,,n

Lần này, nàng có thể dễ dàng kéo cái chăn hắn quấn chặt trên người ra. Thế nhưng...Hai mắt nàng tròn to như chuông đồng, hắn hấn hấn hấn...Hắn lại...Không có mặc y phục!

"Sao chàng không mặc y phục?" Trời ạ, toàn thân trống trơn, hơn nữa, nếu nàng không có nhìn lầm thì hình như hắn còn chẳng mặc tiết khó nữa. Thật đau đầu, rốt cuộc phụ thân dạy hắn cái quái gì thế?

"Cha...Cha nói, phải cời sạch mà." Ý tứ chính là, nếu như nàng tức giận thì tuyệt đối không phải lỗi của hắn, đều do phụ thân nói hết. Tiểu hài tử thích nhất là viện cớ để trốn tránh trách nhiệm.

"Trời ạ." Lại kêu trời, nàng vội vàng đưa chăn cho hắn quấn quanh người, ngất, nàng sẽ không bị đau mất hột đi. Chỉ là, nhìn thân thể của phu quân cũng đâu có sao, có phải thứ gì bẩn thỉu đâu.

Nói thì nói như vậy, nhưng để một hoàng hoa khuê nữ như nàng nhìn thân thể của nam nhân, cho dù là phu quân của mình thì nàng vẫn sẽ ngượng ngùng. Từ bên giường đứng lên, liền bung thuốc tới đưa cho hắn, "Uống hết thuốc đi." Nhìn vẻ mặt nàng trấn định, thật ra nhìn cẩn thận sẽ phát hiện toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng.

"Ừ." Hắn cũng rất ngượng ngùng đáp rồi ngoan ngoãn nhận lấy bát thuốc, nhắm hai mắt, ngửa đầu liền uống sạch một hơi, hoàn toàn khác hắn vẻ nháo loạn mỗi lần uống thuốc.

Sau khi uống xong, hắn vẫn chán ghét lẽ lười oán giận, "Woa, đáng quá đi." Thuốc Mộng Mộng sắc càng ngày càng đắng, hắn muốn kháng nghị!

Không để ý đến vẻ oán giận của hắn, nàng lập tức cầm một viên đường hoa quế ở trên bàn ném vào trong miệng hắn. Chỉ thấy vẻ mặt hắn lập tức từ chán ghét biến thành hưởng thụ.

"Ngọt quá!"

Nàng buồn cười nhìn vẻ mặt hần biến hóa, cảm thấy hần đúng là một tiểu hài tử, bởi vì hần thay đổi giống như một tiểu hài tử lương thiện. Nhận lấy bát không, rửa sạch cát đi nàng mới bắt đầu nhặt hết y phục mà hần vứt lung tung, cũng treo gọn lên. -lelqydn- Còn hần thì vẫn quần chân ngồi trên giường, chăm chú dõi theo hành động của nàng.

Dọn dẹp xong, nàng bước trở về bên giường, từ trên cao nhìn hần, đưa tay nắm mũi hần, nói: "Chàng nhìn gì đấy?"

"Mộng Mộng rất xinh đẹp." Những lời này xuất phát từ tận đáy lòng, ở trong mắt hần, Vân Mộng Khởi chính là cô nương xinh đẹp nhất hần đã từng gặp, còn xinh đẹp hơn Vân Hương Thảo và biểu muội của hần.

"Xinh đẹp?" Trong mắt mang theo ý cười, được chính phu quân của mình khen ngợi, đổi lại là bất kỳ nữ nhân nào cũng rất vui vẻ, nàng đương nhiên sẽ không ngoại lệ.

"Ừ, rất xinh." Hần dùng sức gật đầu, sợ nàng không tin lời mình nói.

"Vậy chàng có thích không?" Xinh đẹp suông thì vô dụng, phải là hần thích mới được. Nếu như hần thích, cho dù hần nói nàng không xinh đẹp nàng cũng chẳng để ý.

"Thích." Vẻ tươi cười trên mặt giống như tìm được báu vật gì đó, miệng nhếch cao, hai mắt sắp híp lại thành một đường chỉ.

Cảm động vрон tay nâng lên khuôn mặt hần, nàng tựa nhẹ trán mình lên trán hần, "Ta cũng thích chàng, Dương Lễ."

"Woa." Nghe được nàng nói thích, rốt cuộc hần hưng phấn đến mức không ngại mình hoàn toàn trần trụi, vрон tay liền kéo nàng vào lòng, xoay người một cái, liền để nàng nằm xuống giường.

"Mộng Mộng thích ta." Hần vô cùng vui vẻ.

Lúc trước thấy hần trần trụi nàng đã rất ngượng ngùng, bây giờ còn bị hần đặt ở dưới thân, nàng càng thêm ngượng ngùng, may mà giữa hai người còn cách một lớp chăn, bằng không, có lẽ nàng sẽ ngất luôn ở trên giường.

Đắm nhẹ hần một cái, then thùng muốn hần buông mình ra: "Mau thả ta ra." Trời ạ, hiện tại hai người họ thành cái dạng này, để người ta thấy thì nguy mất.

Mới bái đường, xem ra nàng tạm thời quên mất chuyện hai người đã là phu thê thật sự, cho dù bọn họ có làm chuyện gì ở trong phòng thì người ta cũng chẳng thể nói cái gì. Chẳng may mà thật sự có làm ra chuyện gì thì vẫn là chuyện khiến người khác vui mừng. Ít nhất phu thê Tư Đồ sẽ mừng rỡ đến thăng thiên.

"Không muốn, không muốn, ta muốn ôm Mộng Mộng." Lắc đầu, hần không muốn cứ như vậy mà buông nàng ra.

Đồng thời, giọng nói tà ác của phụ thân lại vang lên trong đầu hần, "Con cũng phải kêu Mộng Khởi coi sạch giống mình rồi mới được ngủ." Hần đã coi hết mà Mộng Mộng vẫn còn mặc y phục, hần đã đáp ứng với phụ thân phải kêu Mộng Mộng coi sạch như mình.

lam^0^nguyet^0^minh90

Vì thế, hần bắt đầu kéo vạt áo của nàng, mà chiếc chăn vốn quấn quanh người hần cũng rút xuống eo, nửa người trên trần như nhộng.

Nàng đỏ mặt nhìn làn da của hần khác hẳn so với làn da đen thui của nam nhân, da hần non mịn trắng như tuyết, làn da nữ nhân cũng chưa chắc tốt được như hần. Lần này đổi lại nàng liều chết giữ chặt y phục, không cho hần thực hiện được.

Một người nam nhân trần trụi dùng sức kéo y phục của nữ nhân, thấy một màn này, tuyệt đối không một ai có thể nghĩ ngờ chuyện sẽ xảy ra tiếp theo. Không, phải nói là kẻ tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người đều biết rõ ràng trong lòng.

Ít nhất, kể từ lúc theo Vân Mộng Khởi trở về phòng, trong mắt phu thê Tư Đồ đang trốn ở bên ngoài cửa sổ nhìn lên thì tối nay hai người này chắc chắn có thể thuận lợi động phòng.

Đôi phu thê lập tức cảm thấy an ủi, lúc nhìn đến đây, rốt cục cũng có thể yên tâm quay về viện của mình.

Vân Mộng Khởi sâu sa nhìn thoáng qua phía cửa sổ, người tập võ sao có thể không phát hiện ra có người ở ngoài nhìn trộm chứ. -lequydn- Chẳng cần xem cũng có thể đoán được ai đã nhìn trộm, cho nên nàng cũng lười quan tâm, dù sao đôi phu thê rất yêu nh từ kia xem đủ thì cũng sẽ tự giác rời đi thôi.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, tay vốn nắm chặt vạt áo cũng thả lỏng, làm cho Tư Đồ Dương Lễ kéo được áo ngoài của nàng xuống, lộ ra trung y màu trắng bên trong, lò mờ có thể thấy được cái yếm màu phấn hồng.

"Á." Kinh hô một tiếng, muốn kéo vạt áo lên cũng chẳng kịp nữa, Tư Đồ Dương Lễ đã bắt đầu vрон tay kéo trung y của nàng.

"Dương Lễ, rốt cuộc chàng muốn làm gì vậy?" Thật là, hiện tại nàng có thể khẳng định trăm phần trăm, nhất định là phụ thân dạy hần chuyện kỳ quái, nếu không hần tuyệt đối sẽ không như vậy. Chẳng những coi sạch trốn ở trên giường, còn muốn coi hết y phục của nàng nữa.

"Cởi sạch rồi ngủ một giấc thôi." Tiếp tục chiến đấu với vật áo của nàng, nhưng vì nàng cản trở mà hiệu quả không lớn lắm.

Giữ chặt vật áo, nàng thật sự hết cách với tính cố chấp của hắn.

"Chàng đừng nháo nữa, nào có ai cởi trần như nhộng mà ngủ chứ." Rốt cuộc phụ thân dạy hắn cái gì thế.

"Đâu có, phụ thân nói, mọi người đều phải cởi sạch mới được ngủ." Chuyện đã nhận định sẽ không sửa đổi, đây cũng là tính cách vốn có của tiểu hài tử, đặc biệt là người đơn thuần như hắn, chỉ cần hắn nhận định mà muốn hắn sửa đổi sẽ chẳng phải là chuyện dễ dàng. -leqydon-

Cái quái gì vậy, sao phụ thân lại dạy hắn chuyện vớ vẩn thế chứ? Ông ta không thể dạy chút chuyện đứng đắn cho nhi tử à? Thế nhưng dạy hắn làm đường lạc lối, còn muốn nàng tới dọn dẹp cục diện rồi rấm rữa.

Nếu như ông ta không phải là trưởng bối thì có lẽ nàng sẽ giận đến thốt ra lời thô tục luôn.

Không ngừng phấn đấu, cuối cùng vì Vân Mộng Khởi hơi buông lỏng mà hắn đã thành công cởi xuống trung y của nàng, lộ ra cái yếm màu phấn hồng.

Màu hồng nhàn nhạt làm nổi bật da thịt tuyết trắng, có một loại quyến rũ mê người.

Tư Đồ Dương Lễ cứ nhìn chăm chăm như vậy, quên luôn công việc trên tay.

"Mộng Mộng. . ." Thật xinh đẹp...

Vân Mộng Khởi nhanh chóng vươn tay che ở trước ngực, không cho hắn nghe ngang nhìn tiếp xuống.

"Chàng đừng nhìn mà." Nhìn chăm chăm khiến nàng xấu hổ, vốn là thẹn thùng đến toàn thân ửng hồng, hiện tại càng thêm đỏ ửng.

Hiếm khi hắn chu đáo kéo chắn lên nhẹ nhàng khoác lên vai nàng, cho dù hắn ngốc nghếch thì vẫn biết hiện tại nàng đỏ mặt hoàn toàn giống với lúc hắn vừa cởi sạch y phục, đều là thẹn thùng.

Thế nhưng, hắn rõ ràng đã quên một chuyện quan trọng khác, chính hắn cũng cởi sạch bách rồi. Hắn kéo chắn phủ lên người nàng, vậy chẳng phải hắn sẽ lộ ra trọn vẹn sao?

"Á, sao chàng..." Trời ạ, nàng nhìn phải thứ không nên nhìn rồi! Bịt kín hai mắt, nàng đã không thể che chắn trước ngực, ngăn cản ánh mắt bức người của hắn nữa.

"Mộng Mộng cũng cởi sạch đi."

Lực chú ý của hắn hoàn toàn không đặt trên người mình, thấy nàng dòi dòi tay đang che trước ngực đi, hắn lập tức vươn tay kéo đai lưng của nàng.

Sau vài lần kéo, đai lưng bị hắn kéo ra, áo ngoài và trung y bị hắn cởi xuống rất nhẹ nhàng, hiện tại nàng chỉ còn lại cái yếm và tiết khổ để che lấp thân thể, những y phục khác đã bị hắn thuận tay ném xuống cuối giường rồi.

"Trời ạ, sao động tác của chàng nhanh vậy chứ?" Bình thường, lúc mặc y phục có thấy động tác nhanh thế đâu, sao tốc độ cởi quần áo lại thần tốc đến vậy?

lamnguyetminh90^-^Bqu4d0n

Nàng có muốn ngăn cản cũng chẳng kịp, nàng sắp bị hắn biến thành thân trên trần trụi rồi.

"Cởi sạch, cởi sạch, cởi sạch..." Lặp lại ba chữ này như lời ca, hắn không biết xấu hổ thì người nghe đã hoàn toàn ngượng ngùng.

"Dương Lễ, chàng đừng niệm nữa."

"Không được." Rất kiên định từ chối yêu cầu của nàng, hắn tiếp tục nhớ kỹ ba chữ kia, cố gắng cởi sạch phần y phục còn sót lại của nàng.

Thật hết cách với sự cố chấp của hắn, nàng vô cùng tin tưởng, nếu như đêm nay không cởi sạch y phục như hắn nói thì thật sự không thể ngủ được.

"Rời rồi, chàng đừng kéo nữa, ta tự mình cởi đã được chưa." Còn để hắn lôi kéo thì cái yếm đáng thương trên người nàng sẽ bị phá tan tành.

"Ừ, ừ, Mộng Mộng tự mình cởi sạch đi."

Mặc kệ hắn, sau khi nàng kéo chắn bọc kín mình không một kẽ hở liền khó khăn cởi hết y phục ném ra ngoài, rồi quần chặt chắn nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Đáng tiếc, nàng cứ nghĩ kết thúc đơn giản như vậy là quá sai lầm, bởi vì Tư Đồ Chính Không giựt giây cũng không chỉ có một điểm kỳ quái ấy.

Tư Đồ Dương Lễ nhắc lên một góc chăn, cố gắng chui vào bên trong.

Vân Mộng Khởi nhấc chân đá nhẹ hấn vài cái: "Không được chui vào." Hiện tại hai người họ đều không hề mặc nửa món y phục nào, dù cho nàng có to gan thì cũng không có can đảm trần trụi dán vào một người nam nhân, lại còn ngủ chung nữa, có đánh chết nàng cũng không muốn.

Nàng không muốn, nhưng lại có người không biết buông tha.

Mặc kệ nàng dùng chân đạp nhẹ hấn như thế nào, hấn vẫn cố gắng chui vào trong chăn, sau đó, nhờ vào sự cố gắng không ngừng của hấn, rốt cục cũng thành công chui vào trong chăn, thành công kéo Vân Mộng Khởi ôm vào trong ngực.

Nhìn thế này thì đúng là "Da thịt thân mật" rồi.

Hai người không mảnh vải che thân dính lấy nhau, ngay cả Vân Mộng Khởi luôn luôn to gan làm loạn cũng khản trương hấn lên, đối với chuyện sắp xảy ra chợt có vài phần mong chờ không nên có.

Chỉ có điều, bất cứ chuyện gì đến tay Tư Đồ Dương Lễ luôn có những kết quả bất ngờ, lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy hấn xoay người đặt nàng ở dưới thân, Vân Mộng Khởi căng thẳng nhắm chặt hai mắt, trái tim đập thình thịch, giống như muốn vọt ra khỏi miệng.

le...,qu...,yy...do,,,,,n

Đáng tiếc, kỳ vọng của nàng nhất định phải tan vỡ rồi.

Sau khi xoay người đặt nàng ở dưới thân, Tư Đồ Dương Lễ liền đi theo Chu Công, một mình ngủ khi khi.

Đợi hồi lâu vẫn không có động tĩnh còn chưa nói, nàng còn nghe thấy được nhịp thở đều đều, cảm thấy kỳ lạ liền mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là vẻ mặt đang say ngủ của hấn.

Câm nín ngẩng đầu xem thường ông trời, nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ, thật khóc không ra nước mắt mà. -lequd-

Xem ra, nàng cũng sắp luyện thành thói quen xấu như phu thê Tư Đồ, thật không nên ôm quá nhiều kỳ vọng với Tư Đồ Dương Lễ.

Đêm động phòng hoa chúc của nàng...

Đối với nàng mà nói, thật sự là một giấc mộng xa vời!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bão Nổi

Ban đêm, bởi vì không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của hấn, nàng không nói gì thêm, nhưng không có nghĩa là sáng hôm sau nàng sẽ không bày tỏ bất mãn của mình.

Bắt đầu từ buổi sáng, nàng gần như chưa nói với hấn một câu nào. Gọi hấn rời giường, thay y phục, rửa mặt chải đầu thay hấn, cùng đi dùng bữa sáng, tóm lại, tất cả mọi chuyện đều làm trong yên lặng.

Cho dù là kẻ ngu dốt cũng có thể nhìn ra được, nàng đang tức giận, hơn nữa còn là rất tức giận.

"Mộng Mộng..."

Thật cẩn thận gọi nàng, nhưng nàng lại chẳng thèm quay đầu, liếc hấn một cái. Lần đầu tiên Tư Đồ Dương Lễ ngốc ngếch, khờ dại cảm thấy tức giận, về phần đối tượng tức giận thì đương nhiên là lão cha của hấn, nguyên nhân tức giận dĩ nhiên là vì lão cha lừa hấn.

Rõ ràng cha nói: hấn đề lên Mộng Mộng như thế thì Mộng Mộng sẽ thật cao hứng. Thế nhưng, đáng về bây giờ của Mộng Mộng chẳng có chút xú cao hứng nào, thậm chí trên mặt cũng chẳng nở nụ cười, cũng không để ý đến hấn, hoàn toàn là đang tức giận mà.

Hic, hấn muốn cáo trạng với nương...

Vân Mộng Khởi mặc kệ hấn, kéo tay hấn đi theo phía sau tiểu Thu, chuẩn bị đến phòng ăn dùng bữa sáng. Tư Đồ Dương Lễ bữu môi, thờ phỉ phỉ một người sinh hồn dỗi, tính toán đợi lát nữa gặp nương liền cáo trạng, đề nương dạy dỗ cha một chút.

Quả nhiên, đúng như hấn suy nghĩ, mới vừa tiến vào phòng ăn, hấn liền giầy khỏi tay nhỏ bé của Vân Mộng Khởi, ba bước thành hai vọt tới trước mặt Ngọc Tuyết Lâm, bắt đầu cáo trạng.

"Nương, cha lừa con."

"Ta đâu có lừa con!" Không đợi nương tử có phản ứng, Tư Đồ Chính Không giành trước hô to oan uổng. Hấn nhiều nhất cũng chỉ là dẫn sai đường chút chút thôi, đâu có nghiêm trọng như nhi tử nói chứ, hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân lừa nhi tử. Cho dù có, đó cũng là lừa gạt có thiện ý! - lequydon-

Trợn mắt liếc tướng công một cái, ý bảo hấn ngậm miệng, sau đó lại hòa ái dễ gần quay đầu đối mặt nhi tử, ôn nhu hỏi: "Cha con lừa con cái gì thế?"

"Nương, nương, con nói với người..." Hấn vội vàng nghĩ muốn nói rõ chuyện gì đã xảy ra.

Vân Mộng Khởi mới lười đi quản bọn họ, tự mình đi đến bên bàn ngồi xuống, không hề nói gì, liền ngoan ngoãn cầm lấy bát đĩa, bắt đầu khoan thai dùng bữa.

Bữa sáng hôm nay chỉ có phu thê Tư Đồ cùng hai người bọn họ, Tư Đồ Doãn Văn không có ở đây, hấn đã đi nơi khác bàn chuyện sinh ý.

"Con nói từ từ thôi, đừng gấp." Nàng kéo hấn ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ nhàng vỗ về đầu hấn, muốn hấn không cần gấp.

Tay hấn vô cùng không lễ phép chỉ vào Tư Đồ Chính Không, "Rõ ràng cha nói là sau khi cời sạch liền đề lên người Mộng Mộng thì Mộng Mộng sẽ cao hứng, nhưng là Mộng Mộng đều không vui, còn tức giận nữa." Đó không phải là lừa hấn thì là cái gì, cha quá xấu rồi.

"Phụt." Ngụm cháo vừa vào trong miệng, đã bị lời của hấn dọa đến mức phun ra.

Nàng đã nghĩ sao biểu hiện tối hôm qua của hấn lại vô lễ như thế, hoàn toàn khác hấn lúc bình thường, luẩn quẩn hồi lâu hóa ra là do cha dạy hấn mấy thứ linh tinh, lung tung.

"..."

Tư Đồ Dương Lễ vừa nói khiến hai nữ nhân ở đây đều hung hăng nhìn về phía đầu sỏ gây nên.

die,,,,,nmn,,,,da,,,n,,,,le,,,,,qu,,,y....donnnn

"Ha ha...." Xoa xoa gáy, có chút xấu hổ cười cười, Tư Đồ Chính Không cũng biết cách nói đó có chút thái quá, nhưng hấn cũng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ nương tử giao phó thôi, về tình hấn là có thể tha thứ đi.

Ngọc Tuyết Lâm vươn tay dùng sức véo một cái trên đùi hấn, hấn đau nhưng không dám nói gì.

"Rốt cuộc chàng đã dạy tiểu Dương cái kỳ quái gì thế?" Cho dù là muốn hoàn thành nhiệm vụ nàng giao phó, cũng đâu cần phải nói lung tung vậy chứ? Hoàn toàn dẫn sai đường cho tiểu Dương, nhìn việc hấn làm ra này, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

"Cái này sao có thể nói là lung tung chứ, ta chính là dùng phương thức tiểu Dương có thể nghe hiểu để dạy dỗ nó mà thôi." Đúng, chính là như vậy, hấn đâu có cố ý chỉ sai đường cho tiểu Dương, chẳng qua là hấn dùng phương thức tiểu Dương có thể nghe hiểu để dạy dỗ nó tiến hành động phòng thể thao mà thôi. Đúng, đúng vậy, chính là như vậy, hấn không có sai.

"Chàng còn lý sự nữa hả!" Tức giận lại nheo hấn một cái, đối với sự cường từ đoạt lí của hấn có vài phần tức giận.

"Ta..." Còn muốn biện minh thêm cho mình, nhưng thấy thê tử giống như thật sự hơi tức giận, hấn đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hấn đúng là 'thê nô' điển hình, vô cùng sợ thê tử.

Thấy hấn ngoan ngoãn ngậm miệng, nàng lại quay đầu tiếp tục ôn nhu nói với nhi tử: "Tiểu Dương, con đừng nghe cha nói hươu nói vượn, con chỉ cần làm theo tâm ý của mình là được."

Thân là phụ mẫu bọn họ vốn không nên nhúng tay vào chuyện động phòng của con, nếu như không phải tình huống của tiểu Dương đặc thù, mà bọn họ rất hi vọng có thể ôm tôn tử, thì chắc chắn sẽ không nhiều chuyện như vậy. -lequydon-Nhưng là, dù sao chuyện đó cũng cần hai bên cam tâm tình nguyện mới được, có lẽ bọn họ không nên cưỡng cầu nữa, cứ thuận theo tự nhiên không chừng còn có thể phát triển ngoài ý muốn.

"Tâm ý? Là cái gì ạ? Có thể ăn sao?" Sao hấn toàn cảm thấy hai ngày nay cha nương luôn nói những lời hấn nghe mà không hiểu vậy?

"Đó không phải đồ ăn, mà là suy nghĩ trong lòng con." Đối với nhi tử, Ngọc Tuyết Lâm luôn có vài phần kiên nhẫn, tay ngọc dịu dàng chỉ vào trái tim hấn, nhẹ giọng nói với hấn.

"Suy nghĩ trong lòng ạ?" Nghiêng đầu, đáng vẻ như chưa hiểu rõ lắm.

"Ừ, trong lòng con đang nghĩ gì? Con thích cha dạy con làm chuyện gì?" Nói là muốn thuận theo tự nhiên, nhưng nàng giống như cũng không có ý hoàn toàn buông tha.

Đôi phu thê này luôn là như thế, một người đóng mặt trắng (vai thiện), một người đóng mặt đen (vai ác), nhưng cuối cùng vẫn phải đạt được mục đích của bọn họ, lần này, cũng sẽ không ngoại lệ. Nếu Tư Đồ Chính Không đã dẫn sai đường đây thì từ đến tình trạng này, vậy nàng chỉ cần thêm chút sức, là có thể rất thuận lợi đạt tới mục đích, khiến sự tình phát triển thêm một bậc nữa.

Vốn đang giống như không có việc gì vừa dùng bữa sáng, vừa nghe bọn họ nói chuyện, nhưng cuối cùng sao nàng càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là mấy câu tiếp theo của Ngọc Tuyết Lâm, nàng lại càng khó tin, ngẩng đầu nhìn về phía bà bà.

Ai, nàng hẳn là không nên nghĩ rằng nương sẽ đứng đắn hơn, chẳng phải vẫn nói cái gì mà 'gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen' sao? Hai người họ sống chung nhiều năm như thế, sao không bị nhiễm tính xấu của nhau chứ? Song, nàng thật ra có vài phần tò mò, rất muốn nhìn một chút, rốt cuộc đôi phu thê đó sẽ dẫn Tư Đồ Dương Lễ làm đường lạc lối đến mức nào. Trên mặt mang theo nụ cười quý dị rồi tiếp tục vui đầu dùng cơm.

"Cởi sạch ả, xấu hổ... Thế nhưng... Ngủ thấy rất thoải mái." Vừa nghĩ đến cảm giác ấm áp, nhẵn nhụi lúc da thịt cả hai kẻ sát nhau, không biết vì sao hân hân đỏ mặt.

Xem ra, tuy rằng bảo hân cởi sạch sẽ cảm thấy ngượng ngùng, nhưng hân lại cực kỳ thích cảm giác lúc da thịt hai người trần trụi kẻ sát nhau.

die,niennnda,,nnnlequydoonnn

"Vậy con có thích không?" Tuy là một nhi tử ngọc, nhưng nó vẫn có bộ phận trực giác này nọ của nam nhân, Ngọc Tuyết Lâm thật giống như thấy ánh sáng hi vọng đang lấp lánh, hai mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn.

"Thích ạ." Gật gật đầu, không thể nói rõ vì sao, nhưng hân chỉ thích ôm Mộng Mộng ngủ cùng một chỗ như vậy, cảm giác vô cùng thân thiết, mà hân cực kỳ thích kiểu thân thiết đó.

"Nếu thích, vậy buổi tối con tiếp tục làm theo lời cha con dạy bảo là được." Ha ha, nàng thật là quá thông minh.

Ở trong lòng vênh váo tự đắc bội phục chính mình, còn không quên lên làm một hành động thối lợi với tướng công, trên mặt ngoài vẻ đắc ý vẫn là đắc ý.

Tư Đồ Chính Không không ngại công lao của mình bị thê tử đoạt mất, ngược lại còn thật cao hứng cười gật đầu với nàng, còn làm động tác hôn môi, ý bảo nàng đúng là quá thông minh làm cho hân đều không nhịn được nghĩ muốn hôn nàng. Động tác của hân khiến hai gò má của Ngọc Tuyết Lâm nhất thời trở nên đỏ bừng, còn ngượng ngùng một tay che kín mặt, tay kia vung vung vài cái với hân.

Vân Mộng Khởi ngửa mặt tròn trắng mắt, đối với đôi lão phu lão thê ở trước mặt này, cứ không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình như vậy, thật hết sức không chịu nổi.

"Vâng." Miệng nhếch cao, cười đến rất sáng lạn. Nghĩ đến buổi tối lại có thể tựa sát ngủ cùng với Mộng Mộng như thế, hân liền cảm thấy một trận hưng phấn khó hiểu.

"Vậy mau ăn chút cơm đi." Sau khi xới cơm giúp hân xong liền cầm chén đưa cho hân.

"Vâng." Ngoan ngoãn bưng bát cơm, bắt đầu ăn sáng. Nhưng mới được hai miếng, hân liền hưng phấn quay đầu nhìn về phía Vân Mộng Khởi đang ngồi bên cạnh mẫu thân.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng, lát nữa chúng ta ra bên ngoài chơi, có được không?" Vốn ngày hôm qua đã muốn đi ra ngoài, nhưng thời gian quá muộn nên buộc lòng phải kéo dài.

lamnguyetminh^0^

"Không được." Rất rõ ràng hân đã quên nàng còn đang tức giận chuyện hôm qua, cho dù nàng muốn đi chơi thì cũng không phải là hôm nay.

"Vì... Vì sao..." Nghe thấy nàng từ chối, hân nhanh chóng đặt bát xuống, cơm cũng không ăn, nước mắt lại đảo quanh hốc mắt rồi. Không phải ngày hôm qua bọn họ đã nói là sẽ đi ra ngoài chơi sao?

"Hừ." Hừ mũi một cái, nàng tiếp tục không để ý tới hân. Lúc hân chuẩn bị dùng nước mắt làm vũ khí, nàng liền đặt bát trong tay xuống, đứng lên, nói: "Ta ăn no rồi, mọi người từ dùng đi." Sau đó chậm rãi bước ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới hân.

Xong rồi, ngay cả vũ khí bằng nước mắt hữu hiệu nhất của hân mà cũng vô dụng rồi. Hân cũng vội vàng đặt bát xuống, muốn đuổi theo phía sau nàng.

"Tiểu Dương, con ngoan ngoãn ăn hết cơm đi, sau đó lại đi tìm Mộng Mộng." Bằng không, nó chắc chắn sẽ đói bụng.

"Nhưng mà..." Hân sợ nếu hân ăn cơm xong, sẽ chẳng tìm thấy Mộng Mộng nữa.

Hân đã từng trải qua một lần rồi, chính là không cẩn thận chọc Mộng Mộng tức giận, nàng liền không muốn thấy hân, hân tìm vài vòng trong phủ mà chẳng thể tìm được nàng, cuối cùng vẫn là tự nàng hết giận mới xuất hiện. Hân không muốn như vậy, không thấy nàng, hân sẽ cảm thấy hoảng hốt sốt ruột.

"Đợi lát nữa con không tìm thấy Mộng Mộng, cha nương cũng sẽ tìm cùng con, cho nên, con phải ngoan ngoãn ăn hết cơm đi." Ba bữa trong ngày thì bữa sáng là quan trọng nhất, vì suy nghĩ cho thân thể hần, đành ép hần ăn hết bữa sáng thôi.

"Thật ă? Cha nương sẽ giúp con tìm sao?"

"Đúng đúng đúng." Lại vươn tay nhéo Tư Đồ Chính Không đang ngồi bên cạnh mình nhưng không hề hé răng, muốn hần nói chuyện.

Tư Đồ Chính Không vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ sẽ giúp đỡ đi tìm.

"Vâng." Nhận được lời cam đoan của cha nương, rốt cục hần cũng ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục dùng bữa sáng, nhưng tốc độ ăn nhanh gấp đôi bình thường, hần hi vọng có thể nhanh chóng đi tìm Mộng Mộng.

Hai người ở chung một chỗ mới được một tháng ngắn ngủi, nhưng có thể nói là hần đã chẳng thể rời xa nàng.

dien,dan,n,nle,,,qu,,y,,do,,,,,,n

Và và vài cái liền tổng hết cơm trong bát vào bụng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, quên mất chẳng thèm nói câu nào. Quả nhiên, hần đã chẳng nhìn thấy bóng dáng của Vân Mộng Khởi đâu nữa, ngay cả tiểu Thu cũng không biết nàng chạy đi đâu.

"Mộng Mộng! Mộng Mộng!"

Hần vừa kêu, vừa tìm khắp phủ lớn Tư Đồ, tìm từ đông sang tây, từ tây sang nam, từ nam qua bắc, tìm khắp một vòng trong phủ mà vẫn chẳng tìm được Vân Mộng Khởi.

Vẫn chưa tìm thấy người, hần sốt ruột đến nỗi nước mắt trào quanh hốc mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

"Hu...Mộng Mộng, nàng ở đâu? Nàng mau ra đi....Hu..."

Tư Đồ Dương Lễ vừa khóc vẫn không quên đi tìm người, hoàn toàn không có cách nào đi đúng đường, tiểu Thu cũng không dích nổi về tội nghiệp của hần, cũng đi quanh phủ tìm người giúp hần, cho nên không thể đi theo bên cạnh chăm sóc hần.

Đúng lúc hần cúi đầu lau nước mắt liền đụng phải nha hoàn đang ôm một bọc lớn chuẩn bị mang đi giặt.

"A, thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Vốn đang cho rằng đụng phải rắc rối, nha hoàn liền liên tục nói xin lỗi, sau khi phát hiện mình va phải ai thì lập tức xoay 180 độ, tức giận chống nạnh, oán giận hần.

"Thiếu gia, người không thấy đám hạ nhân chúng ta đang rất bận rộn sao? Người đã chẳng giúp được gì còn chưa nói, thì cũng đừng gây thêm phiền phức nữa. Người xem đi, người đã làm chuyện tốt gì này? Y phục đều rơi hết xuống đất rồi, người thật là vô dụng. Sao người không thể giống như biểu thiếu gia vậy..."

Tiểu nha đầu còn đang oán giận, lúc nhìn thấy người đứng ở phía sau Tư Đồ Dương Lễ cách đó không xa liền sợ tới mức toàn thân phát run, một chữ cũng không thốt ra được. -leqydn-

Người đứng ở phía sau Tư Đồ Dương Lễ cách đó không xa, không phải ai khác, chính là Vân Mộng Khởi.

Kỳ thật, nàng vẫn ẩn thân ở trên cây, chỉ là không muốn hiện thân mà thôi, nhưng thấy có người, hơn nữa còn là một nha hoàn lại dám bắt nạt hần như thế, nàng muốn khùng tức giận cũng chẳng được. Trong suy nghĩ của nàng, nếu đã nhận định hần là phu quân của mình, thì trong phạm vi bảo vệ của nàng, nếu có người bắt nạt hần cũng đồng nghĩa với bắt nạt nàng. Cho nên, sau khi đã bắt nạt nàng mà nghĩ nàng không đánh trả thì quá sai lầm rồi.

Hai mắt nàng đầy sát khí nhìn nha hoàn càn rỡ không để chủ tử vào trong mắt kia, không hề nói một câu nào.

Tư Đồ Dương Lễ phát hiện nha hoàn ăn nói hung dữ, còn đang lải nhải kia đột nhiên im lặng, toàn thân phát run nhìn về phía sau hần, liền kỳ quái xoay người, đập vào mắt là người mà hần vẫn đang tìm kiếm, lập tức quên khóc, lao về phía Vân Mộng Khởi.

"Mộng Mộng!" Thật tốt quá, hần tìm được Mộng Mộng rồi.

Chạy đến bên người nàng, dang tay ôm nàng vào trong lòng, rất có ý tứ không hề buông tay. Nàng chỉ vỗ nhẹ hần vài cái, lực chú ý vẫn đặt trên người nha hoàn kia, trong lòng phần nộ đến cực điểm.

Nhớ lại ngày đầu tiên nàng tới đây, liền phát hiện đám nha hoàn nơi này bằng mặt không bằng lòng, không để hần vào trong mắt, về sau lại vì chính nàng tự chăm sóc hần, cho nên cũng không quá để tâm đến chuyện này. -leqydon- Thế nhưng hôm nay lại để cho nàng gặp một nha đầu cứ đứng ở trong vườn lớn tiếng trách cứ hần, vậy thì chứng tỏ, nàng không muốn nhúng tay cũng không được.

Nếu đã là người nàng muốn chăm sóc và bảo vệ, vậy nàng há lại để cho kẻ khác bắt nạt hần.

"Xem ra, người còn chưa rõ tình thế nhỉ, không nhận thức rõ thân phận của mình, cũng không hiểu rõ hần là ai." Giọng nói không lớn cũng không nhỏ,

nhưng trong giọng điệu lạnh lùng lại lộ ra sát khí, nhưng vẫn làm cho tất cả mọi người không rét mà run.

"Thiếu phu nhân, nô tỳ..." Tuy nàng ta chưa từng hầu hạ Vân Mộng Khởi, nhưng có nghe nói qua một ít tin đồn về nàng. Nhưng là, nghe khá nhiều tin đồn nhưng chưa tận mắt nhìn thấy. Lần đầu tiên nhìn ánh mắt của nàng, nàng ta liền biết mình xong đời rồi. Cho dù dễ dàng bắt nạt thiếu gia không hiểu chuyện, nhưng không có nghĩa là thiếu phu nhân giống thiếu gia.

"Xem ra ngươi vẫn biết hần là ai nhì." Đã biết hần là ai mà còn dùng loại thái độ đó, lại càng khiến người ta tức giận.

"Nô tỳ...." Muốn xin lỗi, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, đành phải toàn thân run rẩy nhìn nàng, chờ xử lý.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, giọng điệu không hề có chút dấu hiệu dịu xuống nào, vẫn lạnh như băng. "Hiện tại ta muốn nhờ ngươi một chuyện, hi vọng ngươi có thể giúp ta hoàn thành." Trong giọng nói chứa mười phần trào phúng.

"Mộng Mộng?" Lần đầu tiên hần nghe thấy Mộng Mộng dùng giọng nói lạnh lùng để nói chuyện, không hiểu vì sao nàng lại giận hơn so với lúc trước.

Vỗ vỗ tay hần, ý bảo hần chỉ cần giữ im lặng, tất cả cứ để nàng xử lý. Hần ngoan ngoãn gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ cần biết rằng Mộng Mộng nguyện ý hiện thân gặp hần, không hề giận hần thì tốt rồi, chuyện này không hề nằm trong phạm vi quan tâm của hần. -lequydon-

"Mời....Mời nói, nô tỳ....Nô tỳ nhất định..." Thật cẩn thận trả lời, sợ chính mình lại nói sai cái gì.

"Ngươi triệu tập hết tất cả nha hoàn người hầu trong phủ đến đại sảnh, bảo là ta có việc muốn nói."

Nếu nàng tiếp tục giữ im lặng thì thật sự không phải là tác phong của nàng rồi. Đám nha hoàn người hầu kia ý vào tư lịch (tư chất và sự từng trải) có vẻ đặc biệt già dặn, hoàn toàn không để Tư Đồ Dương Lễ vào trong mắt, nàng tuyệt đối muốn dạy cho các nàng một bài học trong Tư Đồ gia này, ai là chủ ai là phò.

Kỳ thật với tính cách của Vân Mộng Khởi, muốn chọc nàng tức giận là một chuyện rất khó, ngay cả với Tư Đồ Dương Lễ, nàng đều chưa từng thật sự tức giận qua. Vân Chi Kỳ đều có thể cam đoan, đó là từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thật sự tức giận, nhưng đồng thời hần cũng có thể cam đoan, nếu như thật sự chọc nàng tức giận thì hậu quả nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Mà lần nổi bão này của nàng liền nâng cao địa vị của nàng trong Tư Đồ gia lên một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại Chỉnh Đốn

Không đến nửa canh giờ, trong đại sảnh Tư Đồ gia liền đứng đầy nô bộc, trong lòng mỗi người đều cảm thấy có chút hoảng loạn, tất cả đều là người nhìn ta, ta ngó người, hoàn toàn không rõ vì sao thiếu phu nhân lại muốn triệu tập bọn họ.

Phu thê Tư Đồ cũng nghe tin mà chạy đến, bọn họ đều tò mò vì sao tức phụ lại muốn triệu tập tất cả nô bộc. -lequyd- Ngồi ở trên ghế chủ vị, khó hiểu nhìn tức phụ (con dâu) vô cùng thanh thoi ngồi ở vị trí của mình phẩm trà, không cần phải nói, nhi tử bảo bối đương nhiên cũng rất ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, có dáng vẻ học bộ dạng phẩm trà của nàng.

Mà dáng vẻ thanh thoi đó của nàng thật giống như những người đang đứng ở trong đại sảnh ồn ào chẳng hề liên quan đến nàng một chút nào.

Cầm chén trà nóng do hạ nhân bưng lên, bọn họ cũng học tức phụ chậm rãi thưởng trà, bọn họ chỉ đến xem náo nhiệt, chờ xem rốt cuộc tức phụ muốn làm gì mà thôi. Dù sao về sau cái phủ này sẽ giao vào trong tay nàng, để cho nàng tạo dựng trước uy tín ở trước mặt người hầu cũng không sao.

Thấy mọi người đã tới gần như đông đủ, nàng mới chậm chậm đứng lên khỏi chỗ ngồi, khóe miệng mỉm cười đi tới trước mặt phu thê Tư Đồ.

"Cha, nương, con thân là thiếu phu nhân của Tư Đồ gia, hần là có quyền xử trí bất kỳ một vị nô bộc nào trong phủ chứ ạ?" Trên mặt mang ý cười, nhưng ý cười ấy lại chưa đạt tới đáy mắt, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được nàng đang tức giận, về phần ai chọc nàng tức giận thì hiện tại vẫn chưa biết được.

Đứng ở trong đại sảnh, nhóm nô bộc rùng mình một cái, trong lòng cảm thấy bồn chồn, rõ ràng thiếu phu nhân đang cười nhưng sao bọn họ chỉ cảm thấy sát khí bức người nhĩ?

"Đó là đương nhiên." Phu thê Tư Đồ đồng thanh nói, trả lời vô cùng danh thếp. Thân là thiếu phu nhân của Tư Đồ gia, sao lại không có quyền xử trí một nô bộc chứ? Câu hỏi ấy vốn là thừa rồi.

"Cảm ơn cha nương." Khóe miệng vẫn tươi cười, nàng hơi cúi người về phía bọn họ, "Vậy thì xin thứ lỗi cho con hôm nay đã làm càn trước mặt nhị vị rồi." Dù sao thân là văn bối, chuyện nàng sắp làm ở trước mặt trưởng bối đứng là có hơi càn quấy.

dien.....,da.....,le.....,quyyyyyyy[[[[donnnnn

Thông minh như Ngọc Tuyết Lâm vừa thấy dáng vẻ đó của nàng lập tức đoán được vài phần, chắc chắn là đám hạ nhân đã làm gì đó, mới chọc tức phụ phát hỏa. Đối với tình huống này, nàng chẳng hề tức giận, đúng lúc mượn cơ hội nhìn xem tức phụ có năng lực bảo vệ nhi tử bảo bối của mình hay không.

"Con muốn làm gì thì cứ làm, không cần e dè chúng ta." Bọn họ chẳng những không ngại, ngược lại còn trao cho nàng quyền hành lớn hơn nữa.

Nhận được sự cho phép, nàng bỗng dung xoay người, đi đến trước mặt lão quản gia Hà Càn, nhẹ giọng hỏi: "Hà quản gia, ta muốn hỏi ông, bình thường ông sắp xếp nha hoàn chăm sóc Dương Lễ là như thế nào?"

Vấn đề vừa nêu ra, tất cả mọi người đều biết, sự tình nhất định có liên quan tới thiếu gia.

Nàng lễ phép hỏi lại làm cho Hà quản gia cực kỳ sợ hãi: "Thiếu phu nhân, ta sắp xếp năm nha hoàn cố định, hàng ngày thay phiên nhau chăm sóc sinh hoạt thường ngày của thiếu gia." Đám nha hoàn đó đều được sắp xếp cho nghỉ ngơi một ngày, thời gian còn lại thì giúp đỡ cho các viện khác. -leqydo-
Lại nói, làm nha hoàn chăm sóc cho thiếu gia coi như là công việc nhẹ nhàng nhất trong Tư Đồ gia.

"Năm nha hoàn?"

"Đúng vậy, thiếu phu nhân." Bởi vì chăm sóc cho thiếu gia rất vất vả nên không một nha hoàn nào nguyện ý đi theo chăm sóc hắn hàng ngày. Ông ta đành phải sắp xếp như thế, hơn nữa nếu như không phải thấy được nghỉ ngơi khá nhiều thì sẽ chẳng có ai nguyện ý làm.

Dù sao vẫn là công việc cực khổ, chẳng may sai sót đều sẽ bị phu nhân quở trách, nghiêm trọng hơn là còn có thể bị đuổi ra khỏi phủ, trước lúc thiếu phu nhân xuất hiện, chăm sóc cho thiếu gia thật sự mệt chết người. Ngay cả ăn cơm, kéo dài đến một hai canh giờ là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nàng xoay người, đứng ở cùng một chỗ với nhóm nô bộc, cao giọng hỏi: "Năm nha đầu chịu trách nhiệm chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho thiếu gia đâu, tự mình bước ra đây." Trong câu hỏi lộ ra vẻ nghiêm khắc.

Năm nha đầu không dám chậm trễ nhanh chóng bước ra, thật cẩn thận nhìn nàng, không dám hé răng. Những người khác cùng nhẹ nhàng thờ ra, may mắn vì mình không bị chỉ định đi chăm sóc cho thiếu gia, song vẫn thấy vô cùng đồng tình với năm nha hoàn đó.

Nhìn năm gương mặt xa lạ này, trong lòng Vân Mộng Khởi càng thêm phần nộ. Nhớ đến nàng đã ở trong Tư Đồ gia một tháng có dư, mà suốt mấy ngày qua, có thể nói là nàng và Tư Đồ Dương Lễ gần như không rời nhau nửa bước, nhưng ngoại trừ một nha hoàn đã từng gặp qua một lần thì không một ai để lại ấn tượng cho nàng hết. Những nha hoàn chịu trách nhiệm chăm sóc cho hắn, đúng là chỉ nhận tiền mà không bỏ sức sao? Thật là một công việc nhàn nhả tự tại nhỉ?

diinnnnnnndannnnnnllllllequuuuyyyyyydooonnnn

Mà nha hoàn duy nhất kia, vẫn là sang ngày hôm sau nàng mới thấy, sau đó cũng chẳng gặp qua nữa. Đám nha hoàn đó đúng là biết cách bắt nạt chủ tử nhỉ?

Đi kéo Tư Đồ Dương Lễ qua đây, đẩy đến trước mặt các nàng, "Ta hỏi các ngươi, hắn là ai?"

Hành động đó của nàng khiến cho năm nha hoàn kia đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc nàng định làm cái gì, trong lúc nhất thời, không ai dám mở miệng trả lời nàng.

Đến tận bây giờ, phu thê Tư Đồ vẫn chưa biết rốt cuộc nàng muốn làm gì, song, bọn họ vẫn tiếp tục uống trà nóng, không có ý định nhúng tay vào.

Thấy các nàng hỏi lâu vẫn chưa đáp lời, ý cười trên mặt nàng chưa giảm, nhưng sát khí trong mắt lại càng tăng lên.

"Không biết sao? Chuyên môn của các ngươi là chịu trách nhiệm chăm sóc hắn, vậy mà không biết hắn là ai ư?"

Lời vừa thốt ra, năm người sợ tới mức kích động hẳn lên, mở miệng đồng thanh nói: "Là thiếu gia ạ."

"Tốt lắm, biết là thiếu gia thì tốt rồi." Nàng cười đến vô hại, nhưng sau khi ánh mắt sắc bén đảo qua năm người đang đứng ở phía trước, liền quét đến nhóm nô bộc ở phía sau, nâng tay chỉ thẳng vào nha hoàn vừa rồi dám đứng ở trong vườn, lời lẽ chính nghĩa trách mắng Tư Đồ Dương Lễ.

"Vậy ngươi có biết hắn là ai không?"

"Là... Là, là... Là thiếu gia ạ." Vốn đã rất sợ hãi vì đụng phải rắc rối, còn bị chỉ đích danh trước mặt mọi người, nàng ta sợ tới mức chân suýt mềm nhũn, lắp bắp trả lời.

"Nếu biết là thiếu gia, là chủ tử, thì mình phải đối xử như thế nào? Há lại để cho ngươi đứng chống nạnh ở trong sân, trách mắng hắn không đúng sao!" Nàng gần từng chữ, không chút lưu tình vạch trần bộ mặt thật của đám nô bộc độc ác.

Lời của nàng dọa cho đôi phu thê Tư Đồ đang ngồi thành thoi xem diễn sợ đến mức nhảy dựng lên, không thể tin được ở trong phủ này lại có người dám ức hiếp nhi tử bảo bối của bọn họ.

Đâu chỉ có phu thê Tư Đồ bị dọa sợ mà gần như tất cả người trong đại sảnh đều bị dọa sợ, đương nhiên, không bao gồm Tư Đồ Dương Lễ. Về mặt hấn hoàn toàn mù mịt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Mộng Mộng của hắn đang đòi lại công bằng cho hắn.

Vân Mộng Khởi ra hiệu cho phu thê Tư Đồ an tâm một chút đừng nóng vội, cuối cùng nhị lão vẫn ngồi xuống tiếp tục phẩm trà, nhưng trong lòng đã chẳng còn vẻ khoan thai tự đắc lúc trước, chỉ còn sự phẫn nộ giống như Vân Mộng Khởi.

"Nô tỳ...." Muốn biện minh cho mình, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Đã bị bắt tận tay rồi, nàng ta còn có thể biện minh gì cho mình đây? Nhưng nàng ta không muốn đánh mất công việc ở Tư Đồ gia, ở trong kinh thành, chủ tử hòa ái dễ gần giống phu thê Tư Đồ như vậy vốn đã rất hiếm rồi. Nàng ta quỳ xuống, liên tục dập đầu, "Xin thiếu phu nhân tha cho nô tỳ lần này đi, nô tỳ không dám tái phạm nữa."

Thế nhưng, Vân Mộng Khởi không chút mềm lòng, ánh mắt bắn về phía quản gia, "Hà quản gia, nha đầu này là thuê hay bán thân vào?" Hiện tại nô bộc cũng chia làm hai loại, một loại là thuê mướn, lĩnh lương bổng hàng tháng, loại này là thân thể tự do, có thể đuổi việc hoặc tự mình rời đi bất cứ lúc nào, loại còn lại là ký khế ước bán mình, hầu hạ chủ tử suốt đời, nếu như bị chủ tử đuổi ra phủ thì sẽ rất khó tìm được chốn dung thân. -lqđ-

"Hồi thiếu phu nhân, nàng là ký khế ước bán mình." Tuy Hà Càn biết có một số nô bộc không quá lễ phép với thiếu gia, nhưng thật không ngờ có người lớn mật như thế, dám can rở trách mắng thiếu gia không đúng, khiến ông ta cũng phải đỏ mặt hơi lạnh, trong lòng thầm kêu hồng bét.

"Vậy thì đem khế ước bán mình trả lại cho nàng, mời nàng tự rời khỏi phủ, Tư Đồ gia không cần những nha hoàn dám không đặt chủ tử vào trong mắt."

"Dạ." Biết chuyện này không còn đường cứu vãn, cho dù lão gia và phu nhân luôn luôn nhân từ cũng không có khả năng lưu nàng ta lại.

"Đừng mà! Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, ngài cho nô tỳ một cơ hội nữa đi! Nô tỳ không dám tái phạm nữa! Van cầu ngài..." Đối với kết quả này, tiểu nha đầu kia đau khổ bật khóc, ngã mềm nhũn trên mặt đất, không dám tin kết quả của mình sau khi rời khỏi Tư Đồ gia.

Vân Mộng Khởi giống như không nghe thấy tiếng la khóc kinh thiên động địa ấy, mắt lạnh quét qua Hà quản gia, Hà quản gia lập tức gọi hai gã nô tài đáng người cường tráng kéo nàng ta ra ngoài, tiếng la khóc càng ngày càng xa, cho đến khi chẳng còn nghe thấy nữa.

Một màn này khiến cho rất nhiều nô bộc đều nhẹ nhàng thở ra, may mắn vì bản thân không bị bắt ngay tại trận, đều cho rằng thiếu phu nhân chỉ mượn cơ hội giết một người để răn đe trăm người, nào ngờ sự việc đâu có kết thúc dễ dàng như thế.

"Ta hi vọng đừng để ta thấy được những chuyện tương tự thế này, cũng không hi vọng phát sinh những tình huống như vậy nữa, mọi người rõ chưa?" Ý cười trên mặt vẫn chưa giảm, giống như chuyện vừa mới phát sinh chỉ là một cơn gió thoảng qua, chẳng để lại chút dấu vết nào.

Hiện tại, nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, trong lòng mọi người càng thêm sợ hãi, bởi vì thiếu phu nhân Vân Mộng Khởi của bọn họ chính là một người mưu mô điển hình.

"Hiểu, hiểu rồi ạ." Mọi người đều nom nớp lo sợ, đều hiểu rằng sau này không thể phớt lờ yêu cầu của thiếu gia giống như trước đây nữa.

Ngay lúc mọi người đều nghĩ rằng sự việc kết thúc ở đây thì Vân Mộng Khởi lại quay đầu, trừng mắt nhìn nha hoàn được sắp xếp chăm sóc cho Tư Đồ Dương Lễ.

"Hôm nay là đến phiên ai chịu trách nhiệm chăm sóc sinh hoạt cho thiếu gia?" Đám nha đầu này, một tháng qua đều do nàng tự mình chăm sóc Tư Đồ Dương Lễ, cho nên các nàng đều nhàn hạ đến nỗi chưa từng xuất hiện một lần nào, loại nha hoàn đó còn dùng làm gì chứ?

"Nô tỳ...." Một tiểu nha hoàn mặc y phục màu lam bước lên, nhìn đáng vẻ nom nớp lo sợ của nàng ta, xem ra nàng ta biết rất rõ đối tượng bị khai đao tiếp theo chính là năm người bọn họ rồi.

"Vậy buổi sáng hôm nay ngươi đã làm gì?" Sau khi hỏi xong những lời này, nàng đột nhiên chuyển mắt về phía bốn người còn lại, "Không, ta nên hỏi là, mỗi buổi sáng các ngươi đã làm gì mới đúng?"

"Nô tỳ....Chúng nô tỳ...."

Cả năm nha hoàn đều không ai nói được buổi sáng mình đã làm những gì. Trong một tháng qua, hôm nào đến phiên mình đều ngủ đã giấc mới thèm thức dậy, ăn sáng xong liền dạo vài vòng quanh phủ, nhàn hạ đi chơi. Một tháng qua, mỗi người gần như đều sống như thế mỗi ngày.

lam*&(*&nguyet(*&*)mình

"Ngày đầu tiên ta đến Tư Đồ gia, nhớ rất rõ ràng, hắn muốn tìm người pha cho hắn ấm trà đều không một ai nguyện ý pha cho hắn, ấm nước trà trong phòng hắn đã biến vị mà chẳng có người thay. Trong một tháng qua, ta không hề thấy các người xuất hiện dù chỉ một lần, ta muốn hỏi một chút, các người chịu trách nhiệm chăm sóc hắn hàng ngày, bình thường đã làm những gì? Ngay cả chăm sóc cho chủ tử cũng làm không được, vậy Tư Đồ gia còn cần các người làm gì? Ta nghĩ Tư Đồ gia chúng ta không thể nuôi nổi những kẻ còn lớn quyền hơn so với chủ tử!" Nói đến gần cuối, trong lòng nàng lửa giận càng vượng.

Theo từng tiếng gằn của nàng, sắc mặt năm nha hoàn kia dần trắng bệch, chẳng thể thốt nên một câu phản bác. Hà quản gia cũng bị dọa sợ, ông ta thật không ngờ đám nha hoàn đó lại to gan đến vậy.

Sắc mặt Tư Đồ Chính Không cũng không tốt lắm, đen đi một nửa, hắn hoàn toàn không ngờ, ngay dưới mí mắt của mình, nhị tử phải chịu nhiều uất ức như thế, hắn làm cha thật sự là quá thất bại rồi. Vốn tưởng bọn họ bảo vệ và chăm sóc cho nhị tử khá tốt, nhưng vẫn xảy ra loại chuyện này, đây quả

thực giống như quảng cho bọn họ một cái tát đau rất.

Ngọc Tuyết Lâm lại càng đau lòng, không để ý hình tượng xông tới bên cạnh nhi tử, "Tiểu Dương." Nàng luôn luôn chú ý đến sinh hoạt của nhi tử, nhưng thật không ngờ, vẫn để xảy ra loại chuyện này, thật sự khiến nàng tự trách khôn cùng.

"Dạ? Nương, làm sao vậy?" Sao về mặt nương kỳ lạ vậy, xảy ra chuyện gì sao? Hắn khó hiểu nhìn những người khác, phát hiện về mặt mọi người hình như hơi kỳ lạ.

"Con nói cho nương biết, trước kia, buổi sáng thức dậy thì con đã làm những gì?" Hàng sáng thấy nhi tử ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở nhà ăn, hai bữa khác nàng cũng có hỏi thăm tình hình, có khi còn gọi nhi tử đến viện của bọn họ dùng cơm, nàng gần như nghĩ rằng nhi tử được chăm sóc rất tốt. -l3qu4d0n-
Nào ngờ, đầu chỉ có ăn cơm no là tốt, còn những sinh hoạt chi tiết khác, nàng dường như đã bỏ quên rồi.

Hắn gãi đầu, ra sức nhớ lại, đứt quãng kể: "Rời giường, mặc y phục...Rửa mặt chải đầu, ăn bữa sáng...Đi chơi..." Hắn liệt kê những chuyện đã làm sau khi thức dậy vào buổi sáng, giống như là đọc lại thời gian biểu một lần. Không nghĩ cũng biết, hỏi hắn, sẽ chẳng nhận được kết quả gì.

"Mặc y phục cùng rửa mặt chải đầu là do con tự làm hay có ai giúp?" Quên đi, nếu như chỉ dựa vào nó mà biết rõ mọi chuyện thì đúng là hơi miễn cưỡng nó rồi.

"Mộng Mộng có giúp con." Ừm, mỗi sáng thức dậy, tuy rằng Mộng Mộng luôn kiên quyết bắt hắn tự mặc y phục và rửa mặt chải đầu, nhưng nếu như hắn làm không tốt thì nàng vẫn sẽ giúp hắn. Cũng bởi vì được nàng huấn luyện mà hiện tại hắn càng ngày càng làm tốt việc mặc y phục, rửa mặt chải đầu.

"Trước khi Mộng Mộng đến thì sao?" Nàng cũng biết, Mộng Mộng rất quan tâm đến nhi tử, chỉ dựa vào điểm này, nàng liền yêu thích và cảm kích Mộng Mộng rất nhiều.

Cảm kích nàng không hề ghét bỏ Tiểu Dương, còn cẩn thận quan tâm đến toàn bộ sinh hoạt của nhi tử. Bọn họ chẳng thể chê trách một lời với tiểu tức phụ này. Ngoại trừ cảm kích trời xanh đã ban thưởng cho bọn họ một người tức phụ tốt như vậy ra, bọn họ vẫn chỉ biết cảm kích trời xanh mà thôi.

Hôm nay, nàng lại nổi giận vì nhi tử chịu nhiều oan ức, người tức phụ như vậy, bọn họ đúng là nhật được trân bảo rồi.

"Trước khi Mộng Mộng đến sao?" Dường như hắn đã không nhớ nổi chuyện trước khi Mộng Mộng đến nữa...

Thật ra chẳng cần hỏi nhiều, nghe Vân Mộng Khởi nói, nàng đã có thể đoán ra tình huống trước kia nguy hiểm thế nào rồi. Nghĩ đến đám nô bộc này lại không chăm sóc tốt cho nhi tử, nàng cũng rất bức hòa.

"Hà quản gia!" Khởi nhi đã mở đầu cho bọn họ, vậy nàng liền dám nhận phần kết thúc đi.

"Vâng, phu nhân." Lần này, Hà Càn không dám qua loa nữa, đưa đến những loại người độc ác này, quản gia như ông cũng phải chịu chút trách nhiệm.

"Đuổi hết năm kẻ ác độc kia ra khỏi phủ Tư Đồ, giống như Khởi nhi đã nói, Tư Đồ gia chúng ta không cần loại nô bộc lớn quyền hơn chủ tử." Thân là đương gia chủ mẫu, nàng đương nhiên có sự quyết đoán của mình.

Hoàn toàn không cho mấy nha hoàn kia có cơ hội than khóc, Hà Càn đã gọi vài nô tài kéo năm nha đầu đi ra ngoài.

-diennanleequyyyydonn-

"Cho tới tận hôm nay ta mới biết ở trong Tư Đồ gia của chúng ta có những kẻ ác độc dám ức hiếp chủ tử, ta hi vọng lần sau đừng để cho ta thấy những chuyện tương tự như thế!" Tư Đồ gia cái gì cũng không có chỉ có mỗi tiền, muốn thay hết tất cả nô bộc cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Nếu còn xảy ra chuyện này một lần nào nữa thì nàng không tiếc đuổi hết toàn bộ nô bộc trong nhà rồi tìm mới, người muốn tiến vào Tư Đồ gia làm việc còn nhiều mà.

"Vâng!"

Phu nhân đã nói thế, ai còn dám vô lễ nữa, hơn nữa trải qua việc làm của Vân Mộng Khởi hôm nay, cũng khiến cho đám nô bộc hiểu rõ, nếu bọn họ còn khinh thường thiếu gia giống như trước, sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Dù sao thiếu gia cùng thiếu phu nhân gần như là 'Mạnh Bất Ly Tiêu, Tiêu Bất Ly Mạnh*' nếu như thiếu gia xảy ra chuyện gì thì thiếu phu nhân chắc chắn sẽ biết.

(*): ý chỉ gắn bó như hình với bóng.

Uy tín của Vân Mộng Khởi ở Tư Đồ gia cũng vì chuyện hôm nay mà tiến một bước lớn.

Ngọc Tuyết Lâm đi đến bên cạnh Vân Mộng Khởi, về mặt hiền từ khác hẳn với vẻ nghiêm khắc ban nãy, kéo tay nàng đi ra khỏi phòng. Đối với người tức phụ này, nàng là càng ngày càng thích, bà bà tức phụ tâm sự, cũng là một chuyện không tệ.

"Mộng Mộng." Thấy nương kéo Vân Mộng Khởi đi, Tư Đồ Dương Lễ lập tức đuổi theo. -lequyd-

Tư Đồ Chính Không đi tới bên cạnh Hà Càn, vỗ vỗ bả vai ông ta, nói: "Chuyện tiếp theo liền giao cho người xử lý." Hắn vẫn vô cùng tin tưởng vào năng lực của vị quản gia này.

"Vâng." Nhận được sự tin tưởng hoàn toàn của lão gia cùng phu nhân, ông ta thề sẽ không mắc phải sai lầm giống lần này nữa.

Đúng lúc Tư Đồ Doãn Văn từ bên ngoài trở về, vừa vặn thấy được toàn bộ mọi chuyện, tuy về mặt hấn không chút thay đổi, nhưng trong nội tâm không biết đang suy nghĩ cái gì. Đối với Vân Mộng Khởi, xem ra hấn phải nghĩ cách hạ bệ nàng mới được, bằng không nàng nhất định sẽ cản trở kế hoạch của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đi Dạo Phố

Hai người ước hẹn muốn ra bên ngoài phủ dạo chơi, nhưng bởi vì một số chuyện linh tinh mà chưa hoàn thành được, mà sau khi tiến hành một trận đại chinh đồn đám nô bộc trong phủ, tâm tình của Vân Mộng Khởi rất tốt, dùng cơm trưa xong liền lôi kéo Tư Đồ Dương Lễ xuất phủ.

Chỉ có điều, đối với kẻ mù đường siêu cấp như Vân Mộng Khởi cùng với kẻ chưa từng phụ trách việc phân biệt đường đi như Tư Đồ Dương Lễ mà nói, thì nhất định phải có nha hoàn Tiểu Thu bám đuôi. Biết bọn họ muốn xuất phủ đi chơi, Ngọc Tuyết Lâm còn cố ý dặn dò phòng thu chi xuất thêm ngân lượng cho bọn họ, muốn bọn họ đi chơi vui vẻ.

Sau đó, liền thấy Vân Mộng Khởi nắm tay Tư Đồ Dương Lễ cùng Tiểu Thu đi theo phía sau, ba người chậm rãi đi ra khỏi cửa. Không hề có mục đích riêng, chỉ quyết định đi dạo mà thôi.

Lần này xem như là lần đầu tiên hai người xuất phủ, dọc đường đi, người qua đường đều đặc biệt hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Mọi người đương nhiên đều biết Tư Đồ Dương Lễ, thân là đứa con trai độc nhất ngốc nghếch của nhà giàu nhất trong kinh thành, hấn muốn không nổi danh cũng rất khó. -lelelequyydoon- Còn Vân Mộng Khởi, rất nhiều người trong kinh thành mới chỉ nghe tên mà chưa thấy mặt, chỉ có một số ít may mắn được nhìn thoáng qua hồng nhan khi kiệu được hạ xuống trong buổi hôn lễ hôm ấy.

Đối với sự chỉ trích của mọi người, hai đương sự lại chẳng ngại ngần chút nào, vẫn hưng trí ngẩng cao đầu, ung dung đi trên đường. Tuy rằng hai người rất ít nói chuyện với nhau, nhưng người qua đường vẫn có thể cảm nhận được tình cảm hòa hợp giữa hai người, bởi vì hai bàn tay ấy luôn nắm chặt nhau, chưa từng buông ra.

"Ta muốn ăn cái kia." Hấn kéo kéo tay nàng, một tay khác chỉ về phía người bán mứt quả rong đứng ở bên ngoài quán trọ.

"Đó là cái gì?" Lần đầu tiên Vân Mộng Khởi thấy mứt quả, vốn không biết đó là cái gì, liền thốt ra thắc mắc của mình.

"Nương nói nó gọi là mứt quả." Bởi vì là món mình thích cho nên hấn cố sức nhớ kỹ tên gọi.

"Được, chúng ta đi mua rồi ăn thôi." Nhìn qua có vẻ ngon đấy, nói xong nàng liền lôi kéo Tư Đồ Dương Lễ chạy về phía người bán hàng rong.

"Chàng muốn mấy cái?" Tiến đến gần, nàng phát hiện xâu mứt quả đó thật sự là rất ngon, nhìn thôi mà đã nuốt nước miếng rồi.

Hấn gơ hai ngón tay ra, "Ta muốn hai cái."

"Ừ." Rút bàn tay nhỏ bé đang dính lấy nhau, nàng lấy một thỏi bạc vụn từ trong người ra, đưa cho người bán hàng, "Lấy cho ta bốn cái."

"Đến đây." Thấy có sinh ý tới cửa, thái độ của kẻ bán hàng luôn rất nhiệt tình. Gờ xuống hai cái đưa cho Tư Đồ Dương Lễ, chỉ thấy mỗi tay hấn cầm một cái, cười đến rất vui vẻ rồi bắt đầu ăn.

Sau khi nhận lấy hai cái khác từ tay người bán hàng, nàng liền đưa một cái cho Tiểu Thu vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ.

"Cái này cho ngươi."

"Hả, thiếu phu nhân, cái này sao được chứ?" Thân là nha hoàn, làm sao có thể cùng ăn đồ giống chủ tử được.

"Cái gì mà không được, ta đưa cho ngươi, vậy là được rồi." Tiểu nha đầu này cũng coi như là tẩn trách (hết sức có trách nhiệm), hơn nữa nàng cũng rất quý nàng ta, đương nhiên là có thứ tốt phải thưởng cho nàng ta nếm thử, theo ý nàng, đây chẳng phải là chuyện gì to tát.

Tiểu Thu nhận lấy mứt quả, hai mắt ửng hồng có chút xúc động, lần đầu tiên có người đối xử tốt với nàng như thế.

lam>..

Sau khi vờn tay vờ nhẹ đầu Tiểu Thu, mỉm cười nói câu "Nha đầu ngọc", Vân Mộng Khởi vừa quay đầu đã thấy Tư Đồ Dương Lễ đã thành con mèo to lắm lem. Gương mặt bị dính đầy đường còn chưa nói, cả hai tay cũng dính nham nháp, thế nhưng, cho dù là như vậy, hắn vẫn ăn rất ngon lành, quên cả trời đất.

Kính hô một tiếng, nàng vội vàng lấy xôi mứt quả đưa cho Tiểu Thu, để cho nàng ta cầm giúp, sau đó lại lấy luôn xôi mứt quả còn lại đưa nốt cho Tiểu Thu, rồi lấy khăn tay ra lau những vết nước đường dính dính giúp hắn.

"Chàng ăn thế nào mà đường dính đầy tay đầy mặt thế hả?"

"Ta còn muốn ăn." Mặc kệ động tác lau chùi giúp mình của nàng, hắn vội vàng muốn ăn tiếp, liền vờn tay muốn lấy lại xôi mứt quả trong tay Tiểu Thu.

"Đừng lộn xộn." Nàng duỗi tay vờ nhẹ lưng hắn một cái, cầm tay hắn lên, thật cẩn thận lau sạch sẽ tay hắn.

"Nhưng mà...."

"Không được, không lau sạch sẽ thì không cho chàng ăn nữa." Tay và mặt đều biến thành bản thiêu thế kia, rất mất vệ sinh đó, ngộ nhỡ sinh bệnh thì làm?

"Được rồi." Cho dù rất mất hứng, nhưng cuối cùng hắn chỉ bĩu môi, ngoan ngoãn để cho nàng lau sạch cho mình.

Sau khi lau sạch sẽ hai tay, nàng mới nâng mặt hắn lên vừa cẩn thận lau, vừa nói: "Chàng ăn cẩn thận một chút đi, không cho phép lại biến mặt và tay dính đầy đường nữa, -lequydoon- bằng không về sau sẽ cấm chàng ăn đấy." Thật là, trẻ con vẫn là trẻ con mà thôi.

"Ừm..." Mỗi lần hắn đều ăn như thế, có ai nói gì đâu, Mộng Mộng đáng ghét nhất, luôn thích quăn đông quăn tây, yêu cầu một đồng chuyện với hắn.

Cho dù đứa bé có thích cái gì, cũng sẽ vì một vài chuyện vặt vãnh mà oán giận.

"Tiểu Thu, đưa cho hắn một cái, chờ hắn ăn xong mới đưa cái khác cho hắn." Để cho hắn cầm mỗi tay một cái là sai lầm của nàng.

"Vâng, thiếu phu nhân."

Tuy hai người đều cầm xôi mứt quả trên tay, nhưng một tay khác vẫn dính chặt với nhau. Tiếp tục đi dạo trên đường, hết nhìn đông lại ngó tây, chỉ hi vọng có thể tìm được chút thú vị gì đó, song, ngày bình thường dĩ nhiên luôn kém hơn so với lúc hội họp, sạp bán hàng rong cũng ít đi rất nhiều.

"Cái kia, cái kia, ta muốn ăn cái kia." Xem ra, mục đích chính của Tư Đồ Dương Lễ khi xuất phủ đúng là vì ăn rồi. Hắn chỉ vào một sạp hàng rong đang bán táo phớ, la hét muốn ăn.

May mà hắn đã ăn xong mứt quả rồi, Vân Mộng Khởi mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý cho hắn ăn. Lần này nàng chỉ mua một chén, "Tiểu Thu, người muốn ăn không?"

"Không ạ, thiếu phu nhân." Có thể ăn mứt quả là nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Nàng ngồi xuống ghế do chủ sạp kê ra để thuận tiện cho khách ăn uống, chờ hắn ăn xong. Nhìn hắn ăn ngon lành, nàng không nhịn được tò mò hỏi: "Thật sự ngon vậy à?" Có đôi khi, chỉ cần nhìn dáng vẻ hắn ăn uống là thật sự có thể khiến mình thèm ăn.

"Ừ ừ, ăn ngon lắm." Hắn vừa đáp lời, vẫn không quên liếc mẩu ăn.

Nàng cười cười nhìn bộ dạng đáng yêu của hắn, không nói thêm gì nữa.

Hai ba ngụm đã tống hết chén táo phớ vào bụng, nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn còn muốn ăn nữa.

"Mộng Mộng, thêm một chén nữa nhé."

"Ăn nhiều quá không tốt cho thân thể đâu." Những thứ đồ ngọt này ăn quá nhiều sẽ không tốt cho cơ thể, hơn nữa nàng cũng không hi vọng hắn ăn quá nhiều, ném thử mỗi thứ một chút là được rồi.

"Thêm một chén, một chén thôi." Cố gắng cường điệu một chén cuối cùng, hắn chỉ muốn đòi thêm được một chén.

Thật hết cách với hắn, cuối cùng nàng vẫn gọi thêm một chén nữa cho hắn.

"Một chén cuối cùng đấy?"

"Ừ, ừ." Nhận lấy chén táo phớ được bưng tới, hắn gật đầu đồng ý rồi vội vàng ăn tiếp.

Quên đi, vốn là muốn ra ngoài chơi đùa mà, chỉ cần không quá đáng thì cứ mặc hắn vậy. Cứ như vậy, ba người một đường đi, một đường ăn, chẳng mấy chốc, đã có người ăn no đến nỗi la hét không đi nổi nữa.

"Mộng Mộng, ta không đi nổi nữa." Bụng căng tròn, thật khó chịu quá.

thú vị.

"Người nghe nói chưa, đại hội võ lâm sắp được tổ chức rồi." Cách bọn họ không xa, vài người ở bàn khác đang hưng trí bừng bừng tán gẫu đại sự sắp xảy ra.

"Đại hội võ lâm?" Hình như là nghe thấy có vài người lan truyền, nhưng không phải vẫn chưa xác định rõ ràng sao?

"Đúng rồi, cứ bốn năm lại cử hành đại hội võ lâm một lần, dự định tổ chức ở Độc Cô sơn trang tại Hàng Châu." Đây chính là tin tức mới nhất.

"Độc Cô sơn trang? Đó không phải...."

"Đúng, chính là Độc Cô sơn trang đấy." Cũng chính là nhà của Minh chủ võ lâm Độc Cô Thương Khung đương nhiệm.

"Woa, thế Độc Cô minh chủ còn có thể giữ chức sao?" Võ lâm minh chủ đương nhiệm đã ba lần giữ chức đó rồi.

"Ai biết được." Chỉ là, theo quan điểm cá nhân của y, Độc Cô minh chủ có khả năng giữ chức là vô cùng lớn.

"Thời gian mời dự ấn định vào khi nào?" Đã có người biết rõ ràng như vậy, nếu hần không nhân cơ hội hỏi thăm một chút, thì sẽ rất có lỗi với bản thân.

"Chính là ấn định vào cuối tháng sau, hiện tại đã phát ra Anh hùng thiệp (thiệp mời các anh hùng, nhân sĩ) rồi." Có thể nhận được Anh hùng thiệp đều là những nhân sĩ có chút địa vị trong giang hồ.-lel.equ...yyd,,o..n- Nói cách khác, chỉ cần có được Anh hùng thiệp, liền chứng tỏ người đã có chỗ đứng trong chốn giang hồ. Chính vì vậy, đã có không biết bao người chỉ vì muốn có được chữ 'Anh hùng thiệp' mà không từ thủ đoạn.

"Anh hùng thiệp đấy...." Thật hâm mộ quá đi.

"Người có biết hiện tại có những ai đã nhận được Anh hùng thiệp không?" Xem ra, kẻ buôn chuyện rất lợi hại, thật đúng là tìm ra rất nhiều tin tức thú vị.

diidididienernddaannnnleeeequyydoonn

"Woa, người nghe ngóng hết rồi hả?" Quá giỏi, không hổ là vua buôn chuyện trong kinh thành.

"Đương nhiên." Trên thế gian này không có gì là hần không tìm hiểu được cả.

"Mau nói ta nghe đi." Người người đều thích nghe tin đồn, có tin đồn mà không nghe thì chẳng phải rất có lỗi với mình sao?

"Thần Kinh đao Bạch Nhận, Tam huynh đệ Lạc Vân sơn trang, Tiêu Diêu thư sinh Tây Môn Vô Ngân, Thần Phong kiếm khách Tiểu Phong Lăng, những người đó đã nhận được Anh hùng thiệp rồi."

Lúc nghe được cái tên đầu tiên, Vân Mộng Khởi suýt chút nữa bật cười. Thần Kinh đao?-lilequuydoom- Sao không dứt khoát gọi là bệnh thần kinh đi, ha ha ha, những danh hiệu đó của người trong giang hồ thật sự quá buồn cười.

Chỉ có điều...

Đại hội võ lâm à.... Thật sự không tệ nhì! Trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, xem ra có người đã muốn nhộn nhạo rồi. Thế nhưng, trong quán trà này, không chỉ có mỗi Vân Mộng Khởi nghe được tin tức đó mà còn có một người khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mộng Tưởng Bị Ngâm Nước Nóng

"Con nói con muốn đến Hàng Châu chơi sao?" Ngọc Tuyết Lâm đang hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

"Vâng." Đã biết có chuyện vui, sao nàng có thể không tham gia chứ? Vậy chẳng phải sẽ có lỗi với chính mình à?

Hành động của nàng khá là nhanh, buổi chiều mới nghe được tin tức, buổi tối đã đến báo cáo với cha nương, cũng nói luôn quyết định của bản thân.

"Như vậy sao được? Một mình con đi ư?"

"Không ạ, con muốn dẫn Dương Lễ đi cùng." Bảo nàng để một mình Tư Đồ Dương Lễ ở lại đây, nàng cũng sẽ không yên lòng.

"Cái gì? Dẫn Tiểu Dương theo? Vậy thì càng không được!"

Từ nhỏ đến lớn Tiểu Dương chưa từng rời khỏi bọn họ, sao nàng có thể yên tâm để nhi tử đến một nơi xa xôi như vậy! Hàng Châu cách kinh thành đâu có phải là một, hai ngày đường, mà là mười mấy, hai mươi ngày đường đó!

"Nương à, từ nhỏ đến lớn chàng cũng chưa được đi chơi ở khắp nơi, dẫn chàng đi ra ngoài chơi, cũng tốt mà." Dẫn chàng ra ngoài nhìn nhiều một chút, mới có lợi cho thân thể và bệnh của chàng.

"..."

Đúng thế, kể từ lần đầu tiên Tiểu Dương phát bệnh, gần như chưa từng ra khỏi Tư Đồ gia, chứ đừng nói là rời khỏi kinh thành. Cho dù thỉnh thoảng được ra khỏi phủ đi chơi, cũng chỉ ngắn ngủi vài canh giờ thôi. Trừ nô bộc trong phủ và mấy thân nhân, nó hoàn toàn không có nổi một người bằng hữu.

Lời nói của Vân Mộng Khôi khiến Ngọc Tuyết Lâm càng thêm áy náy trong lòng. Nàng đã không thể cho nhi tử một thân thể khỏe mạnh, giờ đến cả quyền được vui chơi cũng tước đoạt nốt sao?

Tư Đồ Chính Không đi tới bên cạnh Ngọc Tuyết Lâm, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, im lặng an ủi.

Làm sao mà hắn không tự trách chứ? Không bảo vệ được thê tử, còn khiến nhi tử chịu nhiều đau đớn như vậy, sao hắn có thể không sống trong sự dằn vặt đây? Nỗi khổ trong lòng thê tử, hắn đều cảm nhận được, bởi vì chính hắn cũng cảm thấy như thế.

Năm đó, nếu như không phải hắn phạm lỗi thì thê tử có thể bị người hạ độc trong lúc mang thai sao? Nếu như không phải vì hắn chỉ muốn cứu thê tử, mà hi sinh đứa bé trong bụng nàng, dồn hết độc tố trên thân thể nàng vào đứa bé thì sao Tiểu Dương lại mang theo một thân độc tố mà ra đời chứ? Vốn đang vui mừng vì đứa bé không bị độc tố ảnh hưởng, nào ngờ mấy năm sau, độc tố phát tác còn hung ác tra tấn thể xác và tinh thần của nó.

Đây gọi là một bước sai dẫn đến ngàn bước sai! Chỉ vì hắn bị ma quỷ ám ảnh đi sai một bước khiến cho mọi chuyện tiếp đó đều là sai lầm.

Giống như ý thức được lời nói của mình đưa đến hiệu quả xấu, Vân Mộng Khôi đột nhiên không biết nên nói gì nữa. Thật ra nàng không hề có ý định khiến cho cha nương áy náy, nàng chỉ là.....Hình như nàng chỉ là.....

Nghĩ nghĩ, nàng đột nhiên cảm thấy hơi tự trách, nàng vì muốn đi ra ngoài chơi, hình như đã hơi không từ thủ đoạn nào rồi.

"Nương, người làm sao vậy?" Dáng vẻ hình như rất thương tâm, cho dù Tư Đồ Dương Lễ không hiểu rõ, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Có lẽ phần lớn thời gian của đứa bé đều là không hiểu chuyện, nhưng thỉnh thoảng bọn họ lại tỏ ra săn sóc, hiểu chuyện, đúng là rất âm áp, cảm động. Giống như hiện tại, Ngọc Tuyết Lâm đang rất cảm động, cảm động vì nhi tử vậy mà phát hiện ra nàng đang buồn rầu.

"Tiểu Dương..." Nó đúng là càng lúc càng hiểu chuyện rồi.

"Xin lỗi, nương, con không phải cố ý muốn..." Vân Mộng Khôi định nói lời xin lỗi, nhưng mới được một nửa, liền bị Ngọc Tuyết Lâm giơ tay lên ngăn lại.

"Không cần phải nói xin lỗi." Thật ra nàng cũng biết, Vân Mộng Khôi ngoại trừ muốn ra ngoài chơi thì càng hi vọng Tiểu Dương có thể mở rộng tầm mắt nhiều hơn.

"Ta biết con muốn tốt cho Tiểu Dương, thật ra lời con nói cũng có lý, để Tiểu Dương đi ra bên ngoài nhiều hơn, chắc chắn sẽ tốt hơn là nhốt nó trong phủ để bảo vệ."

Bọn họ cứ nghĩ nhốt nó trong phủ là bảo vệ nó, không để nó tiếp xúc với nhiều người và sự vật, như thế có lẽ sẽ duy trì được tâm tư hồn nhiên, nhưng lại chẳng nấy hữu dụng với sự trưởng thành của nó. Để nó ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, chắc là một chủ ý khá hay.

"Khỏi nhi, con thật sự quyết định đi Hàng Châu à?" Tư Đồ Chính Không cảm thấy nên xác nhận lại một lần nữa. Dù sao cũng là Hàng Châu, chỗ đó cách kinh thành rất xa, nếu quả thật muốn đi, vậy phải chuẩn bị mọi thứ và lo lắng rất nhiều chuyện.

"Vâng." Đại hội võ lâm đó, bốn năm mới có một lần, không thể đến xem náo nhiệt thì đúng là quá đáng tiếc đi?

"Vậy con và Tiểu Dương đi chơi vui nhé." Đương nhiên không thể chỉ để hai đứa đi, nếu không bị lạc không đến được Hàng Châu chỉ là chuyện nhỏ, ngộ nhờ lạc đường không về được thì phải làm sao?

"Cảm ơn, cha nương." Chỉ cần có thể đến Hàng Châu, những chuyện khác nàng cũng chẳng mấy để tâm.

"Người nói cảm ơn phải là chúng ta mới đúng." Nếu như không có Khỏi nhi thì thân thể của nhi tử sẽ không khá lên mỗi ngày như thế, thậm chí sẽ dần dần trở thành một người khỏe mạnh, không còn bị độc tố hành hạ nữa. Với cả, nếu như Khỏi nhi không ở đây thì nhi tử sẽ chẳng thể sống vui vẻ qua ngày như bây giờ, thế nên, bọn họ có nên nói cảm ơn với nó không?

"Con không dám nhận đâu." Để cha nương nói cảm ơn với mình, vậy nàng thật quá bất hiếu rồi? Hơn nữa, chăm sóc Tư Đồ Dương Lễ, vốn là do nàng cam tâm tình nguyện, chính nàng cũng làm được rất vui vẻ mà.

"Vậy hai con về phòng nghỉ ngơi đi, đợi sau khi chuẩn bị xong hết, là có thể xuất phát."

"Thật ra, cha à, ngài chỉ cần sắp xếp một phu xe cho con thôi, còn nha hoàn chỉ cần mỗi Tiểu Thu là đủ." Nàng có thể tự mình chuẩn bị tốt những thứ

khác mà. Điều quan trọng nhất chính là Tư Đồ Dương Lễ cần dùng thuốc mỗi ngày, những thứ khác, không quan trọng lắm.

"Chỉ mang theo một mình Tiểu Thu thì sao được! Nó chưa từng đến Hàng Châu, ít nhất cũng phải tìm một người quen thuộc với Hàng Châu chứ, nếu không hai con chơi đùa vui vẻ thế nào được?" Chi đề phòng bị lạc đường thôi đó, cũng phải chuẩn bị rất đầy đủ.

Nàng ngắm cũng thấy đúng, lần này khác với lần nàng mới xuống núi, khi đó nàng chỉ có một mình nên mặc kệ vấn đề đi lạc đường, dù sao cuối cùng vẫn đến nơi này là được. Trên đường đi qua một vài nơi khác, hoặc là lạc đường tới chỗ xa hơn đều chẳng sao cả. Lần này lại đi cùng với Tư Đồ Dương Lễ, ngộ nhờ bị lạc đường rồi xảy ra chuyện, vậy đúng là quá tệ rồi.

"Vậy con nghe theo sự sắp đặt của cha." Chi cần được đi chơi thì mặc kệ Tư Đồ Chính Không sẽ cho bao nhiêu người đi theo phía sau nàng. Với lại, nếu như nàng muốn chuẩn em thì có thể chuẩn đi bất cứ lúc nào, cho nên, cứ kệ đi.

Chỉ có điều, nàng đã suy nghĩ quá đơn giản rồi, Tư Đồ gia vốn có mỗi một nhi tử, hơn nữa hắn vẫn luôn sống dưới sự bao bọc, che chở, chưa từng rời xa cha nương, cho nên, Tư Đồ Chính Không còn đỡ, nhưng Ngọc Tuyết Lâm thì rất khoa trương!

Tư Đồ Chính Không cũng không muốn bày ra cả đội ngũ xuất hành hùng hậu như hoàng đế vi hành, vì thế, chỉ tìm cho bọn họ một xa phu có kinh nghiệm và một hộ vệ, để cho nhóm bọn họ có năm người thôi. Bao gồm Tư Đồ Dương Lễ, Vân Mộng Khởi, nha hoàn Tiểu Thu, phu xe Mạc Bạch, hộ vệ Hắc Sĩ Đạt.

Tư Đồ Chính Không vì muốn chuyển du ngoạn của bọn họ được thuận lợi nên vô cùng kiêng chế không để nhiều người đi theo, tuy rằng Ngọc Tuyết Lâm cũng muốn tạo điều kiện thuận lợi cho cả hai, nhưng nàng vẫn chuẩn bị rất nhiều thứ.

Một đồng được liệu, đó là thứ cần thiết, thêm nhiều một chút cũng được, song, đưa gần năm rương được liệu một lần thì đúng là quá rồi. —
=lel,..qu,..y.... Vậy mà, chẳng những là được liệu, nàng còn chuẩn bị điểm tâm, y phục tắm rửa, chăn bông, tóm lại là tất cả những đồ mà nàng có thể nghĩ đến. —do,..o,..nnnn...Những đồ hay sử dụng, nàng cũng gần như cất hết vào trong rương, để bọn họ mang theo.

Lấy một vài đồ bên nọ bỏ vào trong rương, cất một vài đồ bên kia vào trong rương, cứ lấy bên nọ một ít, bên kia một ít, tính cả năm cái rương đầy được liệu kia, tổng cộng đưa vào gần mười hai cái rương rồi. Nhìn những cái rương đặt ở đằng trước xe ngựa, Vân Mộng Khởi suýt chút nữa té xỉu tại chỗ.

"Nương.....Đây là....." Trời ơi, đặt nhiều đồ như vậy vào trong xe ngựa, bọn họ chẳng những không còn chỗ ngồi mà có lẽ xe ngựa cũng vì bị đè nặng mà không thể đi nổi nữa ấy chứ!

"Hắc hắc....." Nàng cười gượng, hình như nàng đã phát hiện ra mình chuẩn bị hơi nhiều đồ rồi. Xe ngựa cũng không lớn lắm, mà những đồ nàng chuẩn bị hình như còn chiếm nhiều diện tích hơn cả diện tích xe ngựa, có vẻ như nàng sắp nhiều đồ quá rồi.

"Nương, nhiều đồ thế này, ngài bảo chúng con mang theo thế nào đây?" Ngón tay chỉ chỉ mấy cái rương, nàng thật ngại ngại.

Này.....Những thứ này.....Nhiều quá luôn đó.....

"Đúng đó, nương tử, hình như nhiều đồ quá nhỉ? Nàng bảo bọn nhỏ làm sao chứ?" Nương tử nhà mình lo lắng hơi thái quá đi? Nhiều đồ vậy, sao nàng không bảo bọn nhỏ chuyển cả phủ theo luôn đi!

"Thiếp cũng không biết sao lại biến thành lắm đồ như thế, thiếp chỉ sắp xếp, sắp xếp xong mới phát hiện ra thành nhiều đồ vậy đó." Nàng đâu có cố ý, ai bảo nàng cầm đồ nào cũng cảm thấy nên mang đi, cứ như vậy, bất tri bất giác liền biến thành nhiều như vậy đó.

"Vậy bây giờ phải làm sao? Cũng đâu thể kêu bọn con mang hết đi chứ?" Nghĩ đến phải mang nhiều thứ thế này, nàng liền cảm thấy đau đầu.

"Mang hết được liệu đi nhé?" Nàng thật sự rất lo lắng cho Tiểu Dương.

"Nương....." Đây là năm rương được liệu lớn chứ có phải là năm bao đâu, mang nhiều như vậy, đoán chừng, coi như là bọn họ đến Hàng Châu rồi từ Hàng Châu trở về cũng không dùng hết.

"Nương tử, nàng đừng làm khó bọn nhỏ mà." Mang nhiều thứ như thế vừa bất tiện lại còn dễ gặp chuyện không may.

"Thế nhưng....."

"Mang một rương được liệu lên xe thôi, để tùy các con chọn những thứ khác." Để hắn làm chủ, nếu không, thật sự mang hết đồ đạc do nàng chuẩn bị vậy sẽ quá khó xử bọn nhỏ.

"Rất cảm tạ cha." Không cần phải mang hết, nàng thật vô cùng cảm kích.

"Tướng công, này....." Làm sao được chứ, chỉ mang một rương được liệu thì ít quá đi? Ít nhất cũng phải mang hai ba cái rương đi.

"Được rồi, nàng đừng lo lắng, bọn nó sẽ ổn mà." Người nương tử này, cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích quan tâm thôi.

"Được rồi." Nàng cũng biết, nếu như mang hết đồ nàng chuẩn bị đúng là quá khó xử bọn nhỏ rồi.

Sau khi chuyển một rương được liệu lên xe, Vân Mộng Khởi liền chọn vài thứ khác, sắp xếp đủ một rương xong thì chuyển lên xe.

Chăn bông, y phục thay hàng ngày và vài thứ cần khác đều có, nàng chỉ mang theo một túi điểm tâm nhỏ. Mang quá nhiều, nàng sợ đến lúc đó lại có người buồn chán ăn đòi ăn, ăn quá nhiều sẽ không ăn nổi bữa chính nữa. Hơn nữa, nếu trên đường đi mà hấn bị đau bụng thì sẽ rất bất tiện.

"Chỉ mang ít như vậy à? Đủ chưa?" Được gần hai rương đồ, trong đó có một rương là dược liệu, đồ còn lại quá ít, sao có thể đủ chứ? Hai rương này so với mười hai rương mà nàng chuẩn bị, đúng là thiếu rất nhiều.

"Đủ rồi, nương." Nếu như không phải sợ bà lo lắng, nàng sẽ không mang nhiều đồ vậy đâu, ít nhất sẽ không mang nhiều dược liệu đến vậy. {};"e...qu,...ý,,don,... {do} nnn... Thật ra nàng chỉ cần chuẩn bị đủ lượng dược liệu, dùng cho đến khi tới thành trấn tiếp theo thôi. Chỉ cần có thành trấn, có dược điểm, nàng đều chế thuốc cho hấn được.

Mặc dù nàng thích nghiên cứu và sử dụng một vài dược liệu quý hiếm, nhưng dược liệu sử dụng để điều dưỡng thân thể cho Tư Đồ Dương Lễ đều là một vài dược liệu rất bình thường, trên cơ bản, mỗi loại đều có thể tìm được ở các dược điểm.

"Thế nhưng....."

Nhìn xuống cái rương điểm tâm gần như chưa động đến, nàng muốn nói là, coi như là đủ y phục, dược liệu..v.v...nhưng vẫn nên mang thêm nhiều điểm tâm đi? Ngộ nhớ ở trên đường, Tiểu Dương có đói bụng, cũng có thể dùng mà.

"Ít nhất cũng nên mang thêm nhiều điểm tâm đi."

"Nương, con vốn không muốn mang quá nhiều điểm tâm, miễn cho chàng chỉ biết ăn điểm tâm mà lười ăn cơm." Có đôi khi hấn tùy hứng lên, nàng thật sự hết cách với hấn.

"Này....." Nghe con dâu nói như vậy, lại nhìn nhi tử đã ngồi ở trên xe, thấy dáng vẻ nóng lòng muốn ăn của nó, nàng cũng hiểu được Vân Mộng Khởi nói rất đúng. Song...Nhìn Tiểu Dương vui vẻ như vậy, quyết định để cho hai đứa ra ngoài chơi một chút, thật sự là đúng đắn.

"Được rồi, nương từ, nàng cứ yên tâm đi." Ngăn lại lời nàng định nói, nếu để nàng tiếp tục lo lắng thì bọn nhỏ sẽ xuất phát muộn mất.

"Nhưng mà....." Lần đầu tiên Tiểu Dương rời khỏi nàng, còn đi lâu như vậy, sao nàng có thể yên tâm đây?

"Đừng 'nhưng mà' nữa, nàng còn lo lắng thì bọn nhỏ đi chơi vui vẻ được sao?"

"Được rồi." Nàng không tình nguyện đáp ứng, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng muốn thật sự yên tâm, đâu phải chuyện dễ dàng gì.

Vân Mộng Khởi đi tới trước mặt, kéo tay, nói với bà bà: "Nương, ngài cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Dương Lễ, chúng con sẽ bình an trở về." Cho dù phải dùng hết sinh lực, nàng cũng sẽ bảo vệ hấn.

"Ừ." Nàng vui mừng xoa xoa đầu Vân Mộng Khởi, nàng dâu này, nàng thật sự yêu thích lắm lắm. Khởi nhi đã hứa như vậy, cho dù nàng có lo lắng thì sẽ vẫn tin con bé.

"Cảm ơn nương."

Nàng cười cười, xoay người lên xe ngựa, Tiểu Thu cũng theo lên xe ngựa. Chờ bọn họ ngồi vững, Hắc Sĩ Đạt và Mạc Bạch cũng lần lượt nhảy lên xe ngựa, chuẩn bị lên đường.

"Cha, nương, hẹn gặp lại." Vân Mộng Khởi vén rèm lên, vẫy vẫy tay với bọn họ.

"Cha, nương, hẹn gặp lại." Tư Đồ Dương Lễ cũng học theo nàng, chào tạm biệt những người khác.

"Hẹn gặp lại."

Ngọc Tuyết Lâm không nhìn được mà rơi lệ, trong lòng nàng cảm thấy mình giống như đang nhìn đứa bé dần trưởng thành và bước trên con đường trở thành dũng sĩ. Tư Đồ Chính Không vẫn ôm lấy nàng, cười cười đưa tiễn nhi tử và nàng dâu.

Vốn đã nói lời từ biệt, bọn họ cũng đang đi về hướng Hàng Châu, thế nhưng.....

"Dương biểu ca, các người muốn đi đâu?" Cách đó không xa, có một giọng nói dịu dàng truyền đến.

Ánh mắt mọi người đều dồn về nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy có một người đi xuống từ chiếc xe ngựa gần đó, mà người kia, chính là muội muội của Tư Đồ Doãn Văn -- Tư Đồ Văn Văn.

Sự xuất hiện của nàng ta đã khiến cho nguyện vọng tới Hàng Châu của Vân Mộng Khởi hóa thành bọt nước. Bởi vì, Tư Đồ Dương Lễ vừa nhìn thấy nàng ta đã quên hết mọi thứ xung quanh, vội nhảy xuống xe ngựa, chạy qua đó.

"Vân Văn muội muội!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Biến Hóa...

Tur Đồ Doãn Văn lo lắng để cho Tur Đồ Dương Lễ rời khỏi tầm mắt của mình quá xa sẽ không thể khống chế được nữa, cho nên đã sớm gọi muội muội của hắn là Tur Đồ Vân Vân trở về. Nói ra thì Tur Đồ Vân Vân cũng là một quân cờ trong kế hoạch của hắn thôi.

Lúc trước vì để cho Tur Đồ Dương Lễ chịu thành thân với Vân Hương Thảo, hắn đã cố ý đưa muội muội mình rời đi, ở tạm trong am Nhân Văn cách kinh thành khoảng gần ba ngày đường. Nào ngờ Vân Mộng Khởi lại xuất hiện, đã phá hủy kế hoạch của hắn. Vì không để cho Vân Mộng Khởi lại phá hỏng kế hoạch lâu dài của hắn, nên hắn đã sớm gọi Tur Đồ Vân Vân trở về.

Kỳ thật, nói Tur Đồ Vân Vân là một quân cờ trong kế hoạch của hắn cũng đúng mà. Muốn để cho trong lòng Tur Đồ Dương Lễ lưu lại một cảm giác hoàn toàn khác, hắn luôn kêu muội muội mình phải tỏ ra thân thiết gần gũi với Tur Đồ Dương Lễ, như vậy sẽ đối lập nhiều với Vân Hương Thảo, điều ấy cũng khiến cho Tur Đồ Dương Lễ luôn rất vui mừng khi nhìn thấy Tur Đồ Vân Vân. Hơn nữa, dưới sự dạy dỗ cố tình như vô ý của Tur Đồ Vân Vân, đã có một khoảng thời gian Tur Đồ Dương Lễ còn la hét muốn lấy nàng ta.

Nếu như nói Tur Đồ Vân Vân chính là mối uy hiếp lớn nhất của Vân Mộng Khởi cũng không sai. Từ lúc Tur Đồ Vân Vân bắt đầu xuất hiện, trong mắt Tur Đồ Dương Lễ đã không còn những người khác, trong đó bao gồm cả Vân Mộng Khởi. Hắn quán quít lấy nàng ta nói đông nói tây, về phần muốn đi Hàng Châu, đã sớm bị hắn ném lên chín tầng mây rồi.

Lạnh lùng nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, Vân Mộng Khởi không nói một câu nào, khuôn mặt nàng không có cảm xúc, khiến người ta chẳng thể đoán ra được suy nghĩ của nàng.

Phu thê Tur Đồ cũng rất bất đắc dĩ với biểu hiện của nhi tử, dĩ nhiên là càng thêm áy náy với Vân Mộng Khởi.

"Khởi nhi.... .." Ngọc Tuyết Lâm muốn nói gì, nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Không có việc gì, nương, con về phòng trước." Như bây giờ, cũng không được đi Hàng Châu, nàng cảm thấy mình phải trở về phòng, để bình tĩnh một chút.

Nàng thâm an ủi trong lòng, hắn chỉ là lâu lắm chưa nhìn thấy biểu muội của mình, nên mới như vậy, hắn không cố ý quên nàng đâu. Nếu không nghĩ như vậy, nàng sẽ nghĩ đến điều tồi tệ nhất nàng sẽ không kiếm được mà nghĩ rằng: có phải nàng là người thay thế cho biểu muội vắng mặt của hắn không? Mà sau khi biểu muội của hắn xuất hiện, người thay thế như nàng nên rút lui chăng?

"Ừ, ừ, con trở về phòng nghỉ ngơi đi, chuyện đi Hàng Châu để mấy ngày nữa nói sau." Ôi, sao Vân Vân không quay về sớm hay muộn hơn mà cố tình quay về lúc này chứ!

"Vậy con cáo lui trước."

Sau khi liếc hai người Tur Đồ Dương Lễ và Tur Đồ Vân Vân một cái đầy thâm ý, nàng liền xoay người, đi về hướng viện của mình. Vẫn nói người yêu trước sẽ phải chịu nhiều đau khổ, nhưng còn nàng, đã yêu một kẻ vĩnh viễn sẽ không hiểu biết, có phải sắp sửa chịu nhiều tổn thương hơn hay không? Nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi, lúc trước mình quyết định kiên trì muốn gả cho hắn, là đúng, hay là sai?

Ban đầu cứ nghĩ hai người họ đã lâu chưa gặp lại nên hắn mới tỏ ra vô cùng thân thiết như thế, nhưng cứ một ngày qua đi, tình hình hoàn toàn không có chuyển biến tốt.

Tur Đồ Dương Lễ vẫn là sáng sớm thức dậy liền vui vẻ chạy đi tìm Tur Đồ Vân Vân, rồi chưa đến buổi tối đi ngủ thì tuyệt đối sẽ không trở về phòng. Nếu chỉ là như vậy thì nàng còn nhẫn nhịn được, thông cảm vì hắn không hiểu chuyện, nàng tha thứ một chút là được, nhưng là, sự tình không hề đơn giản như nàng vẫn nghĩ.

"Vân Vân, đừng gả."

"Vân Vân, nắm hương."

"Vân Vân..."

Sau khi Tur Đồ Vân Vân trở về, đối tượng gấp thức ăn của Tur Đồ Dương Lễ đã chuyển từ nàng sang vị biểu muội kia, từ lúc bắt đầu ngồi vào bàn dùng bữa đến khi kết thúc, toàn nghe thấy hắn gọi Vân Vân dài, Vân Vân ngắn. Tuy bản thân hắn không có cảm giác, nhưng những người khác đều chẳng thể ăn uống thoải mái. Đương nhiên, là trừ đôi huynh muội Tur Đồ kia ra.

Tur Đồ Doãn Văn rất hài lòng với cục diện do mình tạo thành, coi như suốt bữa ăn hắn chẳng nói gì thì cũng là ăn rất ngon. Tur Đồ Vân Vân giống như đã

quá quen với hành động này của Tư Đồ Dương Lễ, còn khoái trá đắc ý dùng bữa, thỉnh thoảng sẽ gấp thức ăn cho Tư Đồ Dương Lễ. Nhưng, cho dù Tư Đồ Vân Vân chỉ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho hắn, cũng đều khiến Tư Đồ Dương Lễ vô cùng vui mừng.

Về phần phu thê Tư Đồ, nhất định là ăn không biết ngon, vừa lo lắng cho tâm tình của con dâu, vừa ra sức nháy mắt với nhi tử, hi vọng hắn có thể khiêm tốn một chút. Đáng tiếc là, chả có chút hiệu quả nào.

Kể từ khi Tư Đồ Vân Vân xuất hiện, Vân Mộng Khởi vẫn duy trì đáng vẻ trước sau như một, mặt không cảm xúc, làm cho người ta không đoán ra được nàng đang suy nghĩ gì.

"Nhi, nhi tử.....Con mau ăn cơm đi, đừng gấp thức ăn cho Vân Vân nữa." Tư Đồ Chính Không thật sự nhìn hết nỗi rồi, bây giờ trong lòng hắn thấy rất áy náy với con dâu. Hắn đương nhiên biết rõ tình hình của nhi tử, nhưng hắn vẫn không kiềm được cơn giận. Khởi nhi toàn tâm toàn ý với nó, cái gì cũng suy nghĩ cho nó, nó lại nhiệt tình với một nữ nhân khác ở ngay trước mặt con bé, thật sự là hết nói nỗi mà.

"Con không muốn." Không thèm nghĩ ngợi đã từ chối luôn, đã lâu rồi hắn chưa gặp Vân Vân muối muối, hắn đương nhiên muốn quán quít rồi. Nếu như muối muối lại mất tích mấy tháng thì phải làm sao đây?

"Được rồi, biểu ca, huynh mau ăn cơm đi, đừng gấp thức ăn cho muối nữa." Nàng ta vẫn nói nhẹ nhàng, dịu dàng như bình thường.

Lần này, phản ứng của hắn hoàn toàn ngược lại, hắn mừng rỡ gật đầu, đáp 'ừ', rồi bê bát lên ngoan ngoãn ăn cơm.

Vân Mộng Khởi lạnh lùng nhìn cách cư xử của hắn, nàng vẫn chẳng hề nói một câu, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Bữa cơm này vẫn giống như mấy bữa trước, trong mắt hắn chỉ có Vân Vân muối muối, hoàn toàn không còn nàng nữa, có lẽ nên nói là, hắn đã quên mất sự tồn tại của nàng rồi. Có lẽ.....Nàng thật sự là người thay thế khi biểu muội của hắn vắng mặt đi.....

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cuộc sống của Vân Mộng Khởi và Tư Đồ Dương Lễ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Hơn nữa, những biến hóa đó thật sự làm cho người ta cảm thấy run sợ trong lòng. Mặc dù không muốn nói như vậy, nhưng nàng vẫn phải nói, nếu một người đã thay lòng đổi dạ, như vậy cho dù có trăm ngàn con ngựa cũng không kéo lại được.

Sáng sớm, hắn đã không cần nàng phải gọi dậy hoặc là chỉnh sửa y phục giúp hắn. Hắn có thể thức dậy rất đúng giờ, thay y phục xong lao ra khỏi phòng đi tìm Vân Vân muối muối của hắn. Cho đến khi vào bữa sáng, nàng mới nhìn thấy hắn.

Trước đây, bọn họ có thể nói là giống như hình với bóng, nhưng hiện tại, người cùng hắn gần như hình với bóng đã biến thành Vân Vân muối muối của hắn. Chỉ cần tùy ý đi dạo quanh phủ đều nhìn thấy bóng dáng của hai người họ. Thấy hắn như một con cún nhỏ chạy theo Tư Đồ Vân Vân, chỉ cần nàng ta cười một cái, hắn có thể vui sướng nhảy cẫng lên. Nếu như hắn thật sự là con cún thì sẽ thấy hắn liên tục lắc lắc cái đuôi rồi.

Một mình nàng dùng bữa trưa và bữa tối ở trong phòng, thỉnh thoảng phu thê Tư Đồ cũng sẽ gọi nàng đến ăn cùng, nhưng nàng đều từ chối. Còn Tư Đồ Dương Lễ thì cứ ở mãi bên cạnh Tư Đồ Vân Vân, hai người bọn họ cùng nhau ăn bữa trưa và bữa tối. Giống như nàng đã nói qua, luôn luôn đến tận lúc đi ngủ, hắn mới có thể lưu luyến không rời trở về phòng.

Mỗi tối nhất định phải uống thuốc, hắn cũng không còn ngoan ngoãn uống hết nữa, mà luôn phải âm ỹ một hồi rồi mới chịu uống. Có đôi khi nàng còn phải xuống bếp đun thuốc thêm lần nữa, bởi vì hắn luôn cố ý hắt đổ chén thuốc.

"Ta không uống." Hai tay khoanh trước ngực, hắn quay mặt sang chỗ khác không nhìn nàng nữa.

"Đều là vì muốn tốt cho chàng mà, chàng nhất định phải uống." Nàng bưng chén thuốc đến trước mặt hắn, nói. Suốt một ngày, nàng cũng chỉ có thể nói chuyện với hắn vào lúc này, song, đáng buồn chính là, bọn họ chỉ nói được mỗi vấn đề này.

"Không muốn!" Hắn bốc đồng vung tay lên, chén thuốc ở trước mặt bị hắn hất văng ra ngoài, chén vỡ nát, thuốc đổ hết.

Nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, nàng có cảm giác đó như là trái tim của nàng, bị hắn hất văng ra, rồi rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Ở trong lòng thờ dài, nàng xoay người đi ra khỏi phòng, đi xuống phòng bếp bưng bát thuốc khác lên, còn thuận tiện gọi nha hoàn tiến vào dọn dẹp sạch những mảnh vỡ, để tránh hắn bất cẩn tự làm mình bị thương. Bị hắn đối đãi như thế, trong lòng nàng vẫn suy nghĩ cho hắn, nàng đúng là hết thuốc chữa rồi.

Sau khi vất vả dụ hắn uống thuốc xong, chuyện đi ngủ cũng có sự thay đổi.

Hắn không hề âm ỹ muốn cởi sạch nữa, đương nhiên cũng sẽ không âm ỹ muốn nàng cởi hết cùng mình. Hắn uống thuốc xong liền bò lên giường đi ngủ, bọn họ chỉ nói đúng vài câu trong lúc ép hắn uống thuốc thôi. Nhìn đáng vẻ ngủ say của hắn ở trên giường, nàng cũng không nằm bên cạnh hắn, dù sao hắn đâu có để ý chứ.

Nàng luôn luôn nhìn hắn đến tận đêm khuya, sau đó mới đi đến ghé dài bên cạnh cửa sổ, nằm chợp mắt một lúc. Từ lúc Tư Đồ Vân Vân trở về, nàng đã trải qua ba ngày như vậy rồi.

Nàng không biết, mình còn phải sống những ngày như thế nữa không, nàng luôn âm thầm cổ vũ, an ủi bản thân, dù sao hắn vẫn còn trẻ con, cứ thông cảm cho hắn là được.

Đúng thế, nàng là thê tử cưới hồi đang hoàng của hắn, sẽ ở chung cả một đời, nàng cần gì phải tính toán nhiều như vậy đâu.

Những uất ức của nàng, phu thê Tư Đồ đều thu hết vào trong mắt, trong lòng đương nhiên đều có tính toán riêng.

"Nương tử, nàng nói xem, phải làm gì với tình huống hiện tại đây?" Tư Đồ Chính Không nghĩ mãi không ra, Vân Vân đã hạ bùa chú hay làm gì với nhi tử từ ngốc nhà họ mà nó lại thay đổi lớn như vậy, thật quá đáng mà.

"Thiếp đang suy nghĩ đây." Ngọc Tuyết Lâm cũng rất phiền não, dù sao thì một người là con dâu, một người là cháu gái của mình, nàng cũng không biết phải làm sao nữa.

"Hay là....." Một ý nghĩ vừa hình thành trong lòng, nhưng hắn còn chưa kịp nói ra, đã bị cắt ngang.

"Không được." Nàng tuyệt đối không cho phép nhi tử của mình nạp thiếp. Thân là nữ nhân, nàng hiểu rất rõ phải chia sẻ tương công với một nữ nhân khác là chuyện đau khổ nhường nào. Nàng may mắn được hưởng thụ sự độc sủng của tướng công, cho nên làm sao có thể để cho con dâu mình phải chịu đựng nỗi đau đó được.

"Thế nhưng....." Dựa vào biểu hiện của nhi tử, nói ra chuyện muốn nạp Vân Vân làm thiếp cũng chỉ là sớm hay muộn thôi.

Phu thê ở chung lâu đã có sự ăn ý, coi như hắn mới mở đầu, nàng cũng có thể đoán ra hắn muốn nói cái gì.

"Chàng cảm thấy, dựa vào nhi tử của chúng ta, nó có thể tự mình nói ra muốn nạp thiếp sao?" Đó là tuyệt đối không có khả năng, bởi vì nó vốn không hiểu, trừ phi có người cố ý gây xích mích và xúi giục.

"Cũng phải." Nếu nhi tử ngốc biết thế nào là nạp thiếp, vậy hắn cũng chẳng cần khổ cực vì chuyện động phòng của nhi tử. _le€Bqu_Qu_y—don,non,,,...,Đương nhiên, hắn vất vả nửa ngày, còn chưa có chút hiệu quả nào, song, hắn cũng không định buông tha đâu.

"Vây, bên phía Khôi nhi phải làm sao đây? Ta nhìn con bé mà cảm thấy rất đáng thương." Nếu như không phải biết rõ nhi tử là đứa ngốc ngếch, hắn thật sự sẽ không nhìn được, muốn đánh nó một trận.

"Thiếp cũng chưa biết.....Suy nghĩ một chút đi." Nhất định sẽ có cách giải quyết.

Thật ra, nàng rất ưa thích tính cách dịu dàng của cháu gái mình, nếu như không phải năm đó đã sớm có hôn ước với Vân gia, để Vân Vân làm con dâu của nàng thì cũng chẳng sao cả. Thế nhưng, vì đã có hôn ước với Vân gia trước, cho nên, nàng chỉ có cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối một cô nương dịu dàng như thế sẽ làm dâu nhà người khác.....Nhà người khác.....

Linh quang chợt lóe, nàng đã nghĩ ra rồi!

"Tướng công, thiếp nghĩ ra cách rồi." Sao trước kia nàng không nghĩ ra nhỉ? Một cách "nhất lao vĩnh dật" (làm một mẻ, khoẻ suốt đời) như thế, nàng lại chẳng nghĩ đến, thật là quá ngu ngốc mà. Có lẽ là bị những biểu hiện vô phép tắc trong mấy ngày qua của Tiểu Dương làm cho giận đến hồ đồ luôn.

"Cách gì?" Hắn vô cùng chờ mong cách giải quyết của thê tử mình.

"Chàng để ý một chút, trong đám người mà chàng quen biết, có thiếu niên tài tuấn nào không?" Trong đám người thường giao dịch buôn bán, chắc phải có vài thiếu niên cùng lứa chưa lập gia thất chứ? Hơn nữa, những người thường giao dịch với bọn họ cũng có bối cảnh gia thế khá tốt, sẽ không bạc đãi Vân Vân đâu.

"Ý của nàng là..." Đúng rồi, sao hắn không nghĩ tới chứ? Tìm một mối tốt cho Vân Vân, gả nó đi, vậy chẳng phải vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng sao?

"Đúng, chính là ý tứ đó."

Dù sao bọn họ cũng không có khả năng chăm sóc Vân Vân cả đời, sớm muộn gì nó cũng phải thành thân, hơn nữa, bây giờ nó cũng mười bảy tuổi rồi, đâu còn nhỏ nữa. Tin tưởng rằng để bọn họ làm chủ, tìm cho nó một gia đình tốt, Vân Vân sẽ không có ý kiến gì.

"Được, ta sẽ chú ý." Giải quyết sớm một chút thì bọn họ càng sớm an tâm hơn.

Ôi, vốn cho rằng nhi tử ngốc lấy được thê tử thì bọn họ có thể bớt lo đi, thế nhưng, hiện tại xem ra bọn họ còn phải quan tâm nhiều thứ lắm. Thật sự không nghĩ tới, nhi tử ngốc nhà họ lại đào hoa như thế, quá ngoài dự đoán của mọi người rồi.

Bắt đầu từ thời khắc này, trong lòng Tư Đồ Chính Không đã tính toán xem trong những người mà mình quen biết, có ai đáng giá để giao phó cuộc đời Vân Vân không?

Ngẫm lại, trong một đám thương gia hay giao dịch, đúng là có rất nhiều nhân tài, vừa xứng đôi với Vân Vân vừa chưa lập gia thất cũng có khối người, cho dù không phải vì nhi tử và tức phụ (con trai và con dâu), cho dù là vì nương tử của mình, hắn cũng sẽ tìm một gia đình tốt cho Vân Vân.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nạp Thiếp!

Cứ tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, bất tri bất giác đã qua mười ngày, Tư Đồ Chính Không liền đi tìm phu quân cho Tư Đồ Vân Vân theo lệnh của nương mình, còn Ngọc Tuyết Lâm thì vô ý như cố ý thử thăm dò ý nguyện của Tư Đồ Vân Vân.

Có lẽ ả ta và Tư Đồ Doãn Văn đã nhận ra điều gì, bọn họ liền hành động trước một bước.

Chiều hôm đó, cũng giống như mấy hôm trước, Tư Đồ Dương Lễ dùng bữa trưa ở trong phòng của Tư Đồ Vân Vân xong, cũng không biết trong lúc đó, rốt cuộc ả ta đã nói gì với hắn, hắn dùng xong bữa thì vội vã chạy ra ngoài. Trong lúc mọi người đang không rõ hắn muốn chạy đi đâu, chỉ thấy Tư Đồ Vân Vân bày ra vẻ như chẳng có chuyện gì, dẫn nha hoàn tản bộ, hóng mát trong đình ở hoa viên.

Vân Mộng Khởi ngồi ở trên cây, lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của ả. Có đôi khi không muốn cái gì thì sẽ xảy ra cái đó.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy trong viện của phu thê Tư Đồ truyền ra tiếng ồn ào, mọi người nghe thấy đều chạy vội vào trong viện, Tư Đồ Vân Vân và Tư Đồ Doãn Văn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Mặc dù là kết quả do mình tạo thành song bọn họ cũng sẽ không quên đi qua góp vui.

Đương nhiên, Vân Mộng Khởi cũng đi, chỉ là nàng dùng khinh công nên không có ai thấy được. Nàng đến viện của phu thê Tư Đồ, nhưng là, nàng vẫn ẩn thân ở trên cây nên không một ai chú ý tới nàng. Cũng bởi vì không ai thấy bóng dáng của nàng, cho nên phu thê Tư Đồ không hề nề nang gì, lời kéo tra hỏi Tư Đồ Dương Lễ.

"Tiểu Dương, con vừa nói cái gì?" Ngọc Tuyết Lâm vô cùng hoài nghi hai tai mình có vấn đề, nói cách khác là nàng không tin những gì mình vừa nghe thấy.

"Đúng rồi, Tiểu Dương, con có biết mình đang nói gì không?" Thật là, rốt cuộc nó có biết bản thân đang nói gì không vậy? Vốn cho là nó sẽ nói không biết, nào ngờ nó lại thẳng thắn gật đầu không một chút do dự.

"Biết ạ, con đương nhiên biết rồi." Hắn chỉ thiếu chưa vỗ ngực bảo đảm thôi.

"Vậy mà con còn nói à!" Ngọc Tuyết Lâm tức giận nói, rất muốn nhéo nó, đánh vào mông nó. Chỉ là, tuy tâm trí của đứa con này chỉ bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, thế nhưng nó vẫn là một nam nhân chừng hai mươi tuổi đó.

"Con muốn lấy Vân Vân muội muội!" Kêu hắn nói, hắn đương nhiên lặp lại lần nữa, không chút do dự.

Lời vừa nói ra, tựa như trái bom nổ mạnh trong đám người hầu đang vây xem tình huống, mà Vân Mộng Khởi đang ẩn mình ở trên cây cũng giống như bị sét đánh trúng, cả người hoang mang rồi.

"Trời ạ, thiếu gia nói là muốn lấy biểu tiểu thư."

"Thật không ngờ đó, thiếu gia và thiếu phu nhân mới thành thân chưa được bao lâu mà đã muốn nạp thiếp rồi."

"Đúng đó, không ngờ đấy, biểu tiểu thư đúng là rất lợi hại." Câu nói này rất chuẩn, nếu như nàng ta không lợi hại thì sao có thể khiến cho thiếu gia gốc nghèo nói muốn lấy nàng ta chứ.

Phu thê Tư Đồ đã nghe hết những lời bàn tán của đám người hầu, mà những lời xì xào đó càng khiến cho bọn họ đen mặt.

"Con quên con đã thành thân với Khởi nhi rồi hả?" Nàng thật sự bất ngờ, nhi tử của nàng lại là một đứa vô lương. Khởi nhi đã hao tâm tốn sức vì nó, còn tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, nó lại dám nói ra những lời đó à.

"Con mặc kệ, con mặc kệ, con muốn lấy Vân Vân muội muội!" Hắn mới không quan nhiều như vậy, bây giờ hắn chỉ nhớ rõ một chuyện là muốn lấy Tư Đồ Vân Vân, những chuyện khác đều vô nghĩa với hắn.

"Con đừng âm ý nữa, có được không?" Nó cứ nghĩ lấy Vân Vân là chuyện đơn giản giống như ăn cơm hã, thật khiến người ta tức giận mà. Nếu như không có Tư Đồ Chính Không giữ nàng lại, có lẽ nàng đã sớm chạy qua đánh nó rồi.

"Nương tử, đừng tức giận." Ai, thật ra không chỉ có nương tử, mà ngay cả hắn cũng muốn đánh mông nó nữa.

"Sao không giận được chứ, nó thật sự là quá hư mà!" Nếu như có thể, nàng thật muốn nhét nó vào trong bụng rồi lại sinh ra lần nữa. Loại người bạc tình như nó, nàng thật không muốn thừa nhận nó là do mình sinh đầu.

"A, này....." Là phụ thân, hắn cũng không thể không nói, lần này nhi tử gốc đúng là rất quá đáng.

Tư Đồ Dương Lễ mới mặc kệ người khác nói gì, không, phải nói là hắn vốn không hiểu người khác đang nói cái gì, đương nhiên cũng không biết kẻ hư đốn trong miệng bọn họ là chỉ chính mình, hắn vẫn ra sức cường điệu hắn muốn lấy Tư Đồ Vân Vân.

"Ta không cho phép!" Mặc dù cảm thấy hơi có lỗi với cháu gái mình, nhưng nàng vẫn muốn nhấn mạnh lập trường của mình, nàng tuyệt đối không cho phép nhi từ nạt thiệp.

"Con mặc kệ, con muốn lấy! Con muốn lấy!"

"Con còn ăm ỹ nữa, cẩn thận ta đánh con đó." Nàng siết chặt hai tay lại, làm ra vẻ muốn đánh người.

Bị đánh về hung dữ của mẫu thân hù dọa, sau khi sững sờ, hần liền khóc rống lên.

"Con còn khóc à, Khởi nhi còn chưa có khóc, con còn dám khóc, con có tư cách gì mà khóc chứ!" Nhìn thấy nhi từ khóc rống, trong lòng Ngọc Tuyết Lâm càng phẫn nộ, không nhịn được đề cao giọng.

Chuyện xảy ra trong mười ngày qua, nàng đều thu hết vào trong mắt, thật sự đau lòng thay cho Khởi nhi.

Tướng công của mình đã quên mất mình, từ sáng đến tối đều vây quanh một nữ nhân khác, trong một ngày, cả hai đứa đều nói với nhau chưa quá năm câu, thời điểm duy nhất Mộng Khởi có thể gặp mặt nhi từ chính là lúc uống thuốc trước khi đi ngủ. Vì muốn điều trị tốt thân thể cho nó mà Khởi nhi đã phải tự mình sắc thuốc, chẳng những không được cảm kích mà còn khiến nó phẫn cảm, luôn luôn bốc đồng làm khó dễ con dâu. Nếu không đòi lấy nữ nhân khác, vô tâm thương hại con bé thì cũng là hất chén thuốc đi, đập vỡ sự quan tâm của con bé.

Thế nhưng, Khởi nhi lại chẳng nói gì, chỉ im lặng chăm sóc cho nó, cho dù nó không hề cảm kích.

Tuy mấy ngày qua, khuôn mặt con bé không có chút cảm xúc nào, nhưng đó cũng là bình thường, dù sao, phải đối mặt với tình huống này thì chẳng có một nữ nhân nào có thể duy trì vẻ tươi cười cả.

Nếu như Khởi nhi có thể tới khóc lóc, tỏ khổ với mình thì trong lòng nàng sẽ dễ chịu hơn một chút, thế nhưng..

Thật ra, cho dù khuôn mặt con bé không hề có cảm xúc gì nhưng nàng vẫn nhìn thấy được nỗi đau khổ trong mắt con bé, nàng nhìn ra được, đặc biệt là lúc Tiểu Dương không để ý đến con bé mà xun xoe quanh Vân Vân, nỗi đau trong mắt con bé càng sâu hơn.

Vốn muốn nhanh chóng tìm gia đình tốt để gả Vân Vân đi, vậy thì lực chú ý của Tiểu Dương sẽ chuyển về phía Khởi nhi, như vậy tất cả vấn đề sẽ được giải quyết. Không ngờ...

Hần mới mặc kệ lời nương nói, hần vẫn giống như trước đây, vì muốn đạt được mục đích của mình mà bốc đồng ăm ỹ, hần chỉ biết rằng, chỉ cần hần kiên trì thì thắng lợi cuối cùng đều thuộc về hần, dù sao trước kia toàn là như thế mà. Nhưng lần này, chuyện hần yêu cầu khác hoàn toàn với chuyện trước đây, hần đã xem nhẹ lòng kiên định của nương hần rồi.

"Lần này mặc kệ con ăm ỹ cỡ nào, ta vẫn sẽ không đồng ý." Muốn nàng đồng ý cho nhi từ nạt thiệp, nàng sẽ cảm thấy rất áy náy với Khởi nhi.

"Con muốn lấy Vân Vân muối muối, con muốn lấy, con muốn lấy!"

Vân Vân muối muối nói, hần phải lấy nàng làm thê thì hai người họ mới có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Vì hần muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với Vân Vân muối muối, vậy hần nhất định phải kiên trì đòi lấy nàng. Hần mới mặc kệ Khởi nhi kia, hần muốn ở cùng một chỗ với Vân Vân muối muối.

Bởi vì phu thê Tư Đồ gọi Vân Mộng Khởi là Khởi nhi, khiến hần không rõ bọn họ đang nói đến ai, dù sao, trước đây hần chỉ gọi nàng là "Mộng Mộng" thôi.

"Tiểu Dương!" Sao nó không thể hiểu chuyện một chút chứ? Tôn thương lòng của một nữ nhân, thật là quá độc ác rồi.

"Chàng thật sự muốn lấy nàng ta như vậy sao?"

Người mà tất cả đều nghĩ không nên có mặt ở đây lại đột nhiên lên tiếng, liền hù dọa tất cả, đương nhiên, không bao gồm Tư Đồ Dương Lễ.

"Khởi nhi?"

"Thiếu phu nhân?"

Ánh mắt mọi người đều dồn về nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy có người đang đứng trên cành cây to, mặt không cảm xúc, nhưng trong mắt đã không thấy được nỗi đau xót như mấy hôm trước, giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng. Xem ra, lần này nàng thật sự chết tâm rồi.

Không đếm xỉa đến tiếng kinh hô của mọi người, nàng từ trên cây nhảy xuống, đi thẳng tới trước mặt hần, lạnh lùng nhìn hần.

"Khởi nhi, con đừng nghe nó nói bậy, chúng ta sẽ không đồng ý cho nó nạt thiệp." Ngọc Tuyết Lâm vội vàng đi tới trước mặt nàng, muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng nàng.

"Đừng thế, Khởi nhi, con đừng giận nó, con cũng biết nó không hiểu những cái đó mà." Tư Đồ Chính Không vội vàng hòa giải, hần cũng không muốn để một nàng dâu tốt bị đứa con ngu ngốc của mình chọc cho bỏ đi.

"Không sao đâu, cha mẹ, con không hề tức giận."

Thật ra chẳng có gì đáng để nàng tức giận cả, nàng chỉ không muốn mình bị uất ức thôi. Coi như có sự trợ giúp của cha nương thì nguy cơ lần này sẽ được giải quyết, nhưng khó đảm bảo không có lần tiếp theo.

Nếu sau này tiếp tục xuất hiện từng nữ nhân đều thân thiết với hắn, có phải hắn lại muốn khóc nháo đòi lấy đôi phương nữa không? Nàng không muốn trải qua lần nào nữa, nàng cảm thấy cuộc sống ở trên núi vẫn vui vẻ hơn, ít nhất nàng sẽ không khó chịu như vậy. Chỉ là, coi như là không trở về trên núi, nàng hành tẩu khắp giang hồ cũng vui mà.

Với tích cách thích sà vô gộp vui của nàng, bây giờ cứ uất ức chính mình, thật sự là không giống nàng lắm. Đã như vậy, nàng cứ buông tha cho chính mình, cho hắn, để hắn có thể làm chuyện hắn muốn làm, là lấy Vân Vân muội muội của hắn.

"Khỏi nhì....." Nhìn bộ dạng của nàng, ai cũng biết là nàng đang tức giận, cho nên, cứ coi như nàng ngoài miệng nói không tức giận, nhưng chẳng có ai tin cả.

Trong lòng đã có quyết định, vậy nàng chẳng cần lo nhiều như vậy. Mất lạnh nhìn đôi Tư Đồ huynh muội đứng ở cách đó không xa, trong lòng nàng nở nụ cười lạnh lùng.

Đôi huynh muội này thật sự rất lợi hại, cho dù nàng biết bọn họ đang mưu tính điều gì, nhưng có một số việc có nói ra thì cũng chẳng ai tin tưởng, hơn nữa bọn họ còn là người thân của nương, nàng thật sự lười vạch mặt bọn họ. Coi như bọn họ có lỗi với nàng, nhưng cha nương đối xử rất tốt với nàng nên nàng thật sự không nỡ để cha nương thương tâm.

Ánh mắt lạnh lẽo của nàng khiến cho Tư Đồ huynh muội thậm chí khiếp sợ, cứ tưởng rằng nàng sẽ làm ra hành động kinh người gì đó. Song, thấy nàng chỉ im lặng, trong lòng bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc mọi người cho rằng nàng sẽ nói cái gì đó, thì nàng chỉ vươn tay kéo tay Tư Đồ Dương Lễ đi về viện của hai người. Đang bận khóc nháo, Tư Đồ Dương Lễ đâu có chịu đi cùng nàng, hắn còn chưa đạt được mục đích, hắn đương nhiên phải ra sức giãy giụa rồi.

"Con không muốn đi, nương, con muốn lấy Vân Vân muội muội! Để con lấy!" Mặc dù hắn là nam nhân, khí lực đúng là lớn hơn nữ tử bình thường rất nhiều, nhưng với một nữ nhân đã tập võ mà nói, chỉ cần nàng không muốn để hắn giãy giụa, thì đó là một việc rất dễ dàng.

Bởi vì không thoát được khỏi tay nàng, hắn liền nâng tay kia, dùng sức đập xuống bàn tay nhỏ bé của nàng, hi vọng nàng sẽ buông tay. Đáng tiếc, cho dù bàn tay nhỏ bé của nàng bị vỗ đó ừng, nàng cũng không định buông tay.

Nàng chỉ quay đầu, lạnh lùng trừng hắn, một chữ cũng không nói, hắn liền bị dọa đến ngậm miệng lại, không dám giãy giụa, ngoan ngoãn để nàng kéo mình rời đi. Thấy nhi tử đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, phu thê Tư Đồ liếc nhau, cảm thấy có chút khó tin.

Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi giống như là hoàng đế đi tuần tra vậy, mọi người đều vô thức né xa, nhường đường cho bọn họ.

Nàng quyết định phải nói rõ với hắn, có vài lời coi như là hắn nghe không hiểu nhưng nàng vẫn muốn nói cho hắn, ít nhất thì trong lòng nàng sẽ khá hơn. Hơn nữa, đây là chuyện của phu thê bọn họ....Bây giờ bọn họ vẫn là phu thê đi, chuyện của cả hai, nàng hi vọng sẽ do hai người tự giải quyết.

Cũng không tính là giải quyết, dù sao thì nàng biết phải làm gì rồi, nàng chỉ cần nhờ hắn đẩy mạnh quyết tâm của mình thôi. Hắn có thể không hiểu, nhưng không có nghĩa là được phép coi thường một người.

Khoảng mười ngày trước, trước khi Vân Vân muội muội của hắn quay về, trong mắt, trong lòng hắn chỉ có một mình nàng, mặc kệ làm cái gì đều sẽ nghĩ tới nàng. Thế nhưng, gần mười ngày, tất cả đã thay đổi rồi.

Trong mắt hắn không có nàng, trong lòng cũng không nghĩ đến nàng nữa, trước đây là ở bên nhau thời thời khắc khắc, bây giờ biến thành chỉ đến trước khi đi ngủ nàng mới có thể thấy hắn, hơn nữa hắn còn nói với nàng chưa đến chục câu. Đây là một chuyện rất đáng buồn.

Nếu hai người ở chung, mà chỉ nhìn nhau không nói, hoặc là giữa hai người còn có một kẻ khác, vậy cần gì phải ở chung nữa. Phu thê là chuyện cả đời, nhìn dáng vẻ ân ái của cha nương, nàng hi vọng mình cũng có được niềm hạnh phúc đơn giản như vậy.

Lúc trước quyết định muốn gả cho hắn là nhìn trúng sự đơn thuần của hắn, cộng thêm, nàng đúng là hơi thích hắn, thế nhưng, thật không ngờ, sự đơn thuần của hắn lại trở thành vật cản giữa hai người.

Kiểm sắc chặt đứt tơ tình, nàng hy vọng quay về là chính mình, không uất ức bản thân như vậy nữa.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy nàng quá lý trí, nhưng thật ra, chỉ cần là người hiểu rõ Tư Đồ Dương Lễ thì đều biết, mặc dù hắn rất trẻ con, nhưng một khi hắn đã nhận định một người hoặc là một chuyện thì hắn sẽ kiên trì bằng mọi cách.

Giống như lúc trước, bất kể ra sao hắn cũng không muốn lấy Vân Hương Thảo, cho dù không biết có thành công không, nhưng hắn vẫn luôn đưa ra kháng nghị của mình. Như hiện tại, trong lòng hắn đã nhận định là Tư Đồ Vân Vân, nhất quyết muốn lấy nàng ta, vậy mặc kệ phải mất bao lâu, hắn vẫn sẽ yêu cầu.

Thay vì nhìn hắn khóc nháo mỗi ngày, đòi thành thân với một nữ nhân khác, vậy nàng.....Cũng chỉ có một con đường để đi.

Chương 28: Hưu Thê Hay Hưu Phu

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Vân Mộng Khởi kéo Tư Đồ Dương Lễ về tới viện nhỏ của bọn họ. Trong lúc đó có gặp qua huynh muội Tư Đồ Doãn Văn, nàng cũng chẳng nói gì, thậm chí còn không thèm liếc bọn họ cái nào. Hiện tại nàng chỉ quan tâm đến tên nam nhân nàng đang lòi đi đây, còn những kẻ khác đều nằm ngoài phạm vi quan tâm của nàng.

Trở về phòng, động tác và phản ứng của cả hai hoàn toàn khác nhau.

Tư Đồ Dương Lễ bị ánh mắt hung ác và lạnh lùng của nàng dọa sợ, sau khi vào phòng liền đứng ở cạnh cửa, không dám cử động, dáng vẻ giống như chuẩn bị chạy trốn chết. Còn Vân Mộng Khởi thì buông lỏng bàn tay nhỏ bé đang kéo hắn đi, tự mình đi vào trong phòng, chậm rãi rót hai chén trà cho mình và hắn rồi ngồi xuống.

Phát hiện hắn vẫn đang đứng ở cạnh cửa, dáng vẻ giống như là rất sợ hãi, nàng cũng chẳng để ý, chỉ vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé kêu hắn qua đây.

"Qua đây ngồi đi, chàng đứng ở cạnh cửa phát ngốc gì đó." Ngừ khí vẫn là thờ ơ, khiến cho người ta không nghe ra rốt cuộc nàng còn tức giận nữa không.

"A..."

Giống như bị nàng hù dọa, nghe thấy nàng đột nhiên lên tiếng nói chuyện, hắn nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng không làm gì cả.

"Gọi chàng qua đây ngồi xuống, có nghe thấy không hả?" Tuy nói lời cứng rắn, nhưng giọng điệu của nàng vẫn như thường ngày.

"À, được." Hắn nhắc chân lên đang chuẩn bị đi qua, lại nghe thấy nàng nói tiếp.

"Đóng cửa lại." Nàng cũng không muốn để kẻ nhiều chuyện nghe lén cuộc trò chuyện của bọn họ.

Hắn lập tức dừng động tác, xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, lúc này mới cẩn thận đi về phía bàn trà, ngồi xuống đối diện nàng.

Nàng chẳng thèm để ý đến dáng vẻ khúm núm đó của hắn, hắn ngồi xuống rồi, liền rót cho hắn một chén trà ngon. Cũng mặc kệ hắn có muốn uống hay không, nàng nâng chén trà của mình lên, nhàn nhã nhấp một ngụm.

Thấy nàng không còn hung dữ như lúc nãy, hắn mới hơi yên lòng, vươn tay cầm chén trà lên. Vừa mới đưa chén trà đến bên miệng, nàng lại bắt đầu nói chuyện, dọa hắn sợ đến mức suýt chút nữa đã hắt hết trà ngon đi. Xem ra, hắn vẫn bị dáng vẻ lạnh lùng ban nãy của nàng dọa cho kinh sợ.

Nhìn hắn luống cuống tay chân đặt chén trà trong tay xuống, dáng vẻ đứng ngồi không yên, như lâm vào đại địch, nàng lại thầm cảm thán ở trong lòng, nếu như quay lại chừng mười ngày trước, hắn sẽ có dáng vẻ này à? Song, bộ dạng này của hắn thật sự rất đáng thương người ta, nếu như không phải nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý buông bỏ, vậy chắc chắn sẽ lại đau lòng vì hắn. Tâm đã chết nên nàng quyết định buông tha, cũng có thể nói là trong mười ngày qua, lòng của nàng sớm tê dại rồi, lúc quyết định buông tha cho đoạn nhân duyên này, nàng lại cảm thấy rất thoải mái.

"Thiếp chỉ hỏi chàng mấy vấn đề, chàng không cần làm ra vẻ sợ sệt như thế." Thế nhưng, coi như là đã quyết định buông tha, nàng vẫn cảm thấy rất bị thương.

Nhớ lại ngày đầu tiên mới quen hắn, nàng gần như suy nghĩ hết cho hắn, nghĩ cho hắn có thân thể khỏe mạnh, nghĩ đến chất độc mà hắn mang theo khi còn ở trong bụng mẫu thân, nghĩ cách xả giận cho hắn vì bị những kẻ hầu cận ác ở trong phủ này ức hiếp, tuân theo việc đính ước từ tám bé, trên cơ bản, kể từ ngày đầu tiên nàng bước vào phủ Tư Đồ này, mỗi chuyện nàng làm đều là vì hắn. Hắn có thể không hiểu rõ tình cảm của nàng, nhưng cũng đừng làm ra vẻ như nàng là kẻ xấu, sẽ mưu hại hắn chứ! Thật sự khiến cho người ta đau khổ và thất vọng đấy.

Ai, xem ra nàng quyết định buông tha và rời khỏi Tư Đồ gia đúng là rất chính xác mà. Nàng cũng không biết nếu tiếp tục tình trạng này thì trái tim đã chông chát vết thương của nàng, còn bị hắn tổn thương đến mấy lần nữa.

Không muốn xen vào kế hoạch của đôi Tư Đồ huynh muội kia, không muốn để ý Tư Đồ Văn Văn đã nói những gì với hắn, càng không muốn ở trong này nhìn hắn và Vân Vân muội muội của hắn thân thân thiết thiết nữa. Nói chung, nàng đã quyết định, hưu cái tên tướng công ngốc nghếch chẳng biết cái gì, chỉ biết làm nàng tổn thương kia. Về phần lúc trước đã đáp ứng sẽ giải độc cho hắn, nàng sẽ không bỏ dở giữa chừng, chuyện đã đáp ứng thì nàng sẽ làm được.

"Ồ." Hai tay nắm chặt đặt ở trên đầu gối, cúi đầu, chẳng dám nhìn nàng.

"Ngẩng đầu lên nhìn thiếp." Nàng khùng bỏ thế cơ à? Khiến hắn không dám ngẩng đầu nhìn nàng sao? Rốt cuộc hắn còn muốn tồn thương nàng đến mức

độ nào đây.... ..

"..." Hấn vẫn cúi đầu, không hề có một chút ý tứ muốn ngẩng đầu lên.

"Bảo chàng ngẩng đầu đó!" Vốn không muốn lớn tiếng với hấn, nhưng hấn thật sự biết cách làm người khác tức giận, nên nàng không nhịn được đề cao giọng, còn ẩn chứa chút sát khí.

Nghe thấy giọng nói của nàng lại thay đổi giống như lúc nãy, khi nàng cứng rắn kéo hấn đi còn hấn thì ra sức chống cự, hấn không dám cãi lời nàng nữa, mặc dù động tác rất chậm chạp, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Phát hiện trong mắt nàng không hề có chút độ ấm nào, hấn liền cảm thấy sợ hãi song lại không dám cúi đầu nữa, hấn cứng ngắc ngồi đó, bất động.

Lại thở dài trong lòng, hơi hạ mắt xuống, ý là nhắm mắt làm ngơ, chỉ cần không nhìn thấy đáng sợ hãi của hấn, nàng sẽ cảm thấy bớt bị thương hơn....Nàng chèn trà đưa đến bên môi, khẽ nhấp một ngụm, mơn vị trà giảm bớt cơn đau âm ỷ trong lòng nàng.

Hít thở sâu mấy cái, đợi cơn đau trong lòng giảm bớt, nàng mới có dũng khí lại nâng mắt lên nhìn hấn đang sợ mình.

"Chàng....." Nàng vừa mở miệng, đã nhìn thấy bả vai hấn run nhè nhẹ, hại nàng suýt chút nữa đã chẳng thể nói tiếp. Ở trong lòng ra sức bơm hơi cho mình, nàng vẫn cắn răng một cái, tiếp tục hỏi.

"Chàng có biết mình vừa mới nói gì không?"

Nếu như hấn chẳng biết gì hết, nhưng lại bị người ta xúi giục, vậy thì....Lắc lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ tiếp theo, mặc kệ có phải hấn bị người ta xúi giục hay không, nàng vẫn muốn bỏ qua à? Tại sao có thể dễ dàng bị lung lay như thế chứ? Tựa như lúc trước nàng đã nói, có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba, nàng không thể lúc nào cũng phòng bị xem có ai đó ghế sát vào tai hấn nói lời xúi giục, gây xích mích hay không, vậy chẳng phải nàng sẽ cảm thấy quá mệt mỏi ư? Đòi người như vậy thì quá vô nghĩa, nàng không muốn một cuộc sống đầy lo lắng và phòng bị khắp nơi như thế.

Hấn khó hiểu nhìn nàng, không biết nàng muốn hỏi cái gì, bởi vì hấn cảm thấy hấn đã nói rất nhiều rồi.

"Chàng đã nói chuyện muốn lấy Tư Đồ Vân Vân với cha nương rồi sao?" Quên đi, nói quanh co lòng vòng với hấn chỉ vô ích thôi, dù sao cũng là chuyện đã rồi, nàng cần gì phải sợ hãi bị thương, sau khi tự tay cầm mấy đao xuống trái tim mình, ngược lại nàng đã không thấy đau đớn nữa.

"Ừ." Ừm, hấn đã nói với cha nương là muốn lấy Vân Vân, song hấn vẫn không biết rốt cuộc nàng đang muốn hỏi cái gì.

"Chàng có biết chàng nói muốn lấy Tư Đồ Vân Vân, có nghĩa là gì không?" Nàng hoài nghi, có phải hấn đã quên mất mình có nương tử rồi không, và nàng chính là nương tử của hấn? Nhưng hấn có thật sự hiểu được ý nghĩa của chuyện lấy thê nạp thiếp hay không?

"Biết chứ." Dùng sức gật gật đầu, hấn nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc.

Hấn có ngốc, hấn có đần, nhưng hấn vẫn biết cái gì gọi là lấy thê mà, sao Mộng Mộng có thể coi thường hấn như thế, giống như hấn ngốc lăm lăm, thật đáng ghét.

Đau đầu nhìn hấn, đột nhiên bị hấn coi như kẻ ngốc, nàng đúng là quá hao tổn tâm trí và mất mặt mà.

"Vậy chàng thật sự quyết định lấy nàng ta sao?" Lười so đo với hấn, phớt lờ ánh mắt của hấn, tiếp tục hỏi vấn đề của mình.

"Ừ...." Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hấn cũng không suy nghĩ quá lâu, tuy trả lời rất hồn nhiên, nhưng vừa nghe đã biết là hấn nói thật lòng.

"Nếu làm vậy mà được ở chung mãi mãi với Vân Vân mọi mọi, vậy thì ta muốn lấy nàng." Câu trả lời của hấn chỉ đơn giản là vậy, nhưng lại chân thật đến thế, chân thực giống như hấn lập tức phải lấy Tư Đồ Vân Vân.

Cũng đúng, dựa theo tính cách đơn thuần của hấn, sao hấn có tâm tư khác nữa chứ, ý nghĩ của hấn vẫn luôn đơn giản, rõ ràng như vậy.

Thứ hấn nhìn trúng không phải là diện mạo, vẻ đẹp, giàu có, càng không phải là quyền thế, hấn nhìn trúng người chỉ là đơn thuần. Nhìn trúng ai, đương nhiên sẽ muốn ở chung một chỗ với nàng, mà một nam một nữ muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ, như vậy, chỉ có một con đường, đó chính là hấn, lấy, nàng!

Nàng rất muốn thét chói tai, cũng rất muốn ôm ai khóc rống một trận, thế nhưng ca ca không có ở đây, nàng có thể tìm ai kẻ khổ đây? Nàng rất muốn nắm cổ áo hấn, lớn tiếng chất vấn hấn, nàng thì sao? Có phải hấn đã quên mất sự tồn tại của nàng rồi? Hấn muốn ở cùng một chỗ với Tư Đồ Vân Vân, cho nên hấn muốn lấy nàng ta, vậy lúc trước sao hấn lại thành thân với nàng chứ? Hấn trực tiếp thành thân với Tư Đồ Vân Vân thì chẳng phải đã xong rồi à? Lúc trước nàng kiên trì muốn gả cho hấn, thật sự là sai lầm sao?

Không không không, đừng nghĩ tiếp, còn nghĩ nữa thì nàng sẽ điên lên mất!

Lại hạ mí mắt, muốn che giấu ánh sáng trong mắt, nàng không muốn để ai nhìn thấy nước mắt đọng đầy trong mắt nàng. Ở trong lòng, ra sức nói với mình, nàng sẽ không khóc, đừng khóc, cũng không thể khóc, nàng không cần khóc vì một tên nam nhân ngốc nghếch chẳng biết gì cả.

Nàng dùng sức hít vào, dùng sức thở ra, sau vài hơi, rốt cuộc đã nén được kích động muốn khóc to.

"Mộng Mộng?" Sao nàng đột nhiên im lặng nhỉ? Hấn vất và lẩm mẩm hết sợ, sao nàng đột nhiên không nói câu nào nữa vậy? Thật là kỳ quái.

Nàng mở mắt ra nhìn về phía hấn, trong lòng cảm thấy bi thương. Đã mười ngày rồi, lần đầu tiên hấn mở miệng gọi nàng là "Mộng Mộng", một cách xưng hô xa lạ và bỡ ngỡ biết bao nhiêu, vậy mà nàng lại cảm thấy hoài niệm, đúng là quá kỳ quái mà.

"Không có việc gì." Dù cho có chuyện gì cũng không liên quan đến hấn, lần này nàng thật sự hạ quyết tâm, phải vứt bỏ hấn ra khỏi cuộc sống tương lai của mình, trong cuộc sống tương lai của nàng, sẽ không bao giờ cần người tên "Tur Đồ Dương Lễ" đó nữa.

Có lẽ nàng nên cảm tạ hấn, nếu như không có hấn, vậy nàng sẽ khó hạ được hạ quyết tâm.

"Ồ." Gật gật đầu, nếu nàng đã nói là không sao thì hấn cũng cảm thấy không sao cả, hấn nào có biết phải cẩn thận phát hiện ra nội tâm rối rắm của nàng.

"Chàng đi tìm Vân Vân muội muội của chàng chơi đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

Bỏ lại những lời này, nàng nâng chén trà lên, từ từ nhấp một ngụm, nàng cảm thấy mình đã không còn tâm lực để tiếp tục nói với hấn nữa, mà nàng cũng không muốn thấy vẻ mặt đơn thuần vô tội, chẳng biết gì của hấn.

"Ừ." Vừa nghe thấy có thể đi tìm Vân Vân muội muội, vẻ mặt của hấn liền thay đổi rất lớn.

Mặc dù sự sợ hãi và khản trương lúc trước đã tan biến rất nhiều trong lúc hỏi đáp cùng nàng, nhưng ít nhiều vẫn có chút không tự nhiên, thế nhưng, vừa nghe thấy có thể đi tìm Tur Đồ Vân Vân, trên mặt hấn liền lộ ra vẻ tươi cười xán lạn.

Nụ cười ấy, có thể khiến cho trời đất biến sắc. Nụ cười ấy, có thể khiến cho người ta như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, đồng thời cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy long trời lở đất. Mà nụ cười của hấn, lại giống như một con dao sắc rạch vào trong lòng nàng.

Nhìn bóng dáng vui mừng, phấn chấn, sôi nổi rời đi của hấn, một giọt nước mắt lạnh lẽo trượt xuống từ khóe mắt nàng. Nàng nâng hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng sức cắn chặt môi dưới, không cho nước mắt tiếp tục rơi xuống.

Vân Mộng Khởi, người thật là một kẻ vô cùng ngu ngốc, rõ ràng đã nói sẽ không rơi lệ vì hấn, lúc trước biểu hiện tốt như vậy, sao hấn vừa rời đi đã không nhịn nổi nữa rồi? Ngu ngốc, ngu ngốc, Vân Mộng Khởi, người thật là một kẻ vô cùng ngu ngốc.

Tiểu nha hoàn Tiểu Thu trốn ở ngoài cửa, đã nhìn thấy hết vẻ thương tâm khổ sở của Vân Mộng Khởi, nàng cảm thấy, thiếu gia nhà bọn họ đúng là kẻ cực kỳ ngu ngốc. Không phải bởi vì bị nhiễm độc từ trong bụng mẫu thân khiến cho trí lực thoái hóa, mà hấn thật sự là một kẻ cực kỳ ngu ngốc.

Có một thiếu phu nhân tốt như vậy, hấn lại không biết quý trọng. Đáng tiếc, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, không có tư cách nói chuyện, cũng không có địa vị và thân phận để chất vấn những hành động của thiếu gia.

Tối hôm đó, Vân Mộng Khởi liền giao cho Tiểu Thu công việc sắc thuốc và đưa thuốc đến cho Tur Đồ Dương Lễ. Dù sao Tiểu Thu cũng đã đi theo nàng một khoảng thời gian rồi, Tiểu Thu cũng biết rõ sắc thuốc cần phải chú ý những gì, nàng hoàn toàn yên tâm giao việc sắc thuốc cho Tiểu Thu. Về phần đưa thuốc và giám sát hấn uống thuốc, nàng sẽ nhờ một người khác.

Mà người đó, chính là Tur Đồ phu nhân, Ngọc Tuyết Lâm. Thế nhưng, chuyện nàng muốn nhờ vả Tur Đồ phu nhân, cũng không phải chỉ một chuyện, mà còn một chuyện khác nữa.

"Khởi nhi, con thật sự quyết định vậy sao? Không muốn cho Tiểu Dương một cơ hội sao?" Trong lòng nàng vô cùng tiếc nuối, bọn họ đã vì nhi tử mà cưới một nàng dâu tốt như thế vào cửa, nó lại ngốc nghếch không giữ được, vậy bọn họ còn nói được gì đây.

"Không được, đây không phải là chuyện con có cho chàng cơ hội hay không, mà là chàng đã không cho con cơ hội nữa." Là tự tay hấn chặt đứt sợi dây tình cảm của hai người, vậy sao nàng phải một mình đau khổ níu giữ chứ?

"Thế nhưng...." Nàng thật sự rất luyến tiếc, nàng rất yêu thương Khởi nhi mà.

Ngọc Tuyết Lâm đương nhiên biết rõ lời Vân Mộng Khởi nói là rất đúng, nàng là mẫu thân, có luyến tiếc hay yêu thương nàng dâu này thì có ích lợi gì chứ, nhi tử ngốc nhà nàng hoàn toàn không phát hiện ra tầm quan trọng của Khởi nhi, bây giờ nó đã đặt hết tâm tư lên Vân Vân, nó đã quên hết mọi thứ, thậm chí cả mẫu thân nó nữa.

Mặc dù mới mười ngày ngắn ngủi, nhưng trong lòng Khởi nhi đã vô cùng đau khổ rồi, cũng chính vì biết điểm này, nàng mới không thể yêu cầu con bé ở lại đây.

"Đây là đơn thuốc, ngài nhớ dặn dò Tiểu Thu sắc thuốc dựa theo đơn này mỗi ngày, muội ấy đã biết lúc sắc thuốc cần lưu ý những gì rồi." Không để cho Ngọc Tuyết Lâm có cơ hội nói thêm gì, nàng lấy đơn thuốc tự tay viết ra, đưa cho bà bà.

Tiếp nhận đơn thuốc, Ngọc Tuyết Lâm chỉ yên lặng nhìn những nét chữ xinh đẹp trên mặt giấy, cảm thấy đầy tiếc nuối vì sắp mất đi nàng dâu thảo này.

"Thuốc giải cuối cùng, đợi đến lúc thích hợp, con sẽ đưa sau." Đến lúc đó, không nhất thiết là nàng phải tự mình đưa đến.

"Khởi nhi..."

"Vậy thì xin nhờ người.....Nương....." Đây sẽ là lần cuối cùng nàng gọi Ngọc Tuyết Lâm một tiếng "Nương" đi, sau này bọn họ còn có cơ hội để gặp mặt không, vẫn chưa thể biết trước được.

"Khởi nhi, chúng ta....." Tư Đồ Chính Không gọi nàng lại, muốn nói gì đó, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Vân Mộng Khởi cúi người trước bọn họ, vái một cái, muốn cảm tạ hai người họ đã quan tâm và yêu mến nàng trong suốt khoảng thời gian qua.

"Cảm ơn cha nương đã quan tâm con trong khoảng thời gian này, hi vọng sau này còn được gặp lại hai vị."

"Khởi nhi."

Nhìn bóng lưng của Vân Mộng Khởi, Ngọc Tuyết Lâm tựa vào trong lòng Tư Đồ Chính Không khóc rống không thôi. Tư Đồ Chính Không cũng khó có được vẻ mặt nghiêm túc, đau lòng vì mất đi một nàng dâu tốt.

Vân Mộng Khởi nhờ và Ngọc Tuyết Lâm chuyện gì vậy?

Đó chính là cầu xin Ngọc Tuyết Lâm, viết cho nàng một bức hưu thư thay cho nhi tử Tư Đồ Dương Lễ. Chi là, đây rốt cuộc là Tư Đồ Dương Lễ hưu nàng, hay là nàng hưu Tư Đồ Dương Lễ, vậy thì tùy mỗi người từ từ suy ngẫm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sau Khi Vân Mộng Khởi Rời Đi....

Vân Mộng Khởi rời khỏi Tư Đồ gia ngay trong đêm hôm đó, mà sự ra đi của nàng, đã dấy lên một trận phong ba khá lớn trong Tư Đồ gia.

"Người nghe nói gì chưa?"

"Nghe nói cái gì?"

Sau bữa sáng, nhóm người hầu trong Tư Đồ gia bắt đầu truyền nhau về chuyện Vân Mộng Khởi - thiếu phu nhân tiền nhiệm chưa được bao lâu của Tư Đồ gia đã bỏ đi.

"Chuyện thiếu phu nhân bỏ đi vào tối qua đó."

"Cái gì?"

"Thiếu phu nhân bỏ đi hả?"

"Sao có thể chứ?"

Mặc dù Vân Mộng Khởi nhận chức thiếu phu nhân chưa được bao lâu, nhưng vì tính tình của nàng khá tốt, dễ sống chung nên có quan hệ khá tốt với đám người hầu. Dù sao, vẫn có quan hệ tốt hơn so với Tư Đồ Vân Vân luôn nhận mình là "thân thích của Tư Đồ gia", mà khinh thường đám người hầu, thậm chí là cả Tư Đồ Doãn Văn nữa. Nói như thế nào, thì nàng cũng chưa từng gây khó dễ với đám người hầu.

"Thật đó, bữa sáng hôm nay đâu có thấy thiếu phu nhân."

"Hay là bởi vì chuyện ngày hôm qua sao?" Hôm qua, chuyện thiếu gia âm ỉ muốn lấy Tư Đồ Vân Vân đã quá huyền ảo, sáng sớm hôm nay ra ngoài mua thức ăn, đã nghe thấy có người bắt đầu tuyên truyền trên đường.

Ngẫm lại, quả nhiên những tin đồn trong gia tộc phú quý luôn được dân chúng yêu thích nhất.

"Chắc chắn đây, đổi lại là ai cũng không thể chịu đựng nổi đâu." Ở trước mặt mọi người, tướng công của mình liền âm ỉ đòi lấy một nữ nhân khác, loại chuyện này, đổi lại là bất kỳ nữ nhân nào cũng chẳng thể chịu nổi. Từ phi.....Nàng vốn không quan tâm đến tướng công của nàng.

"Đúng thế, thật không biết thiếu gia đang suy nghĩ gì nữa, thiếu phu nhân tốt như vậy, vậy mà chẳng hề biết quý trọng."

"Thôi đi, nếu như hắn có thể hiểu được là ai thật sự muốn tốt cho hắn thì đã không âm ỉ đòi lấy vị biểu tiểu thư kia rồi." Hừ, nói đến vị biểu tiểu thư kia, liền khiến người ta khịt mũi khinh thường.

Tư Đồ Vân Vân không được đám người hầu đánh giá cao, đáng tiếc, có người đã bị che mắt, nên không thấy được bộ mặt thật của nàng ta.

"Suyt, nhỏ giọng một chút đi." Nếu để những lời này truyền tới tai Tư Đồ Vân Vân thì bọn họ sẽ bị tội đó.

Ở trong phủ này, có khối người không chịu được hành vi tác quái của Tư Đồ Vân Vân, song cũng có vài kẻ tiểu nhân nịnh hót, ngộ nhớ.....Lúc đó chỉ có bọn họ chịu thiệt mà thôi.

"Ai, thật sự cảm thấy đau lòng thay cho thiếu phu nhân."

Tất cả người hầu đều có loại cảm giác này, nhưng chỉ có thể lén bàn hoặc nghĩ thầm trong lòng, bọn họ vốn không có tư cách đánh giá việc làm của chủ nhân. Hi vọng thiếu gia sẽ không lấy Tư Đồ Vân Vân kia.....Nếu không, bọn họ sẽ chẳng được yên ổn.

Kỳ thật, đám người hầu hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề ấy, vì Tư Đồ phu nhân Ngọc Tuyết Lâm sẽ là người đầu tiên phản đối chuyện Tư Đồ Dương Lễ muốn lấy Tư Đồ Vân Vân. Mặc kệ lý do gì, nàng tuyệt đối phản đối nhi tử lấy tân thê, mà nàng không đồng ý thì cho dù Tư Đồ Dương Lễ âm ỷ nữa cũng chẳng thể thành công.

Về chuyện Vân Mộng Khởi nhờ Tư Đồ phu nhân viết giúp hưu thư, bởi vì tối hôm đó nàng đã rời đi, cho nên, chính nàng cũng chưa nhận được bức hưu thư do Ngọc Tuyết Lâm viết. Nói cách khác, chuyện hưu thê đã không trở thành sự thật, Vân Mộng Khởi vẫn là thiếu phu nhân của Tư Đồ gia.

Nếu như không thật sự hưu thê, vậy sao còn để cho Vân Mộng Khởi rời đi chứ?

Ngọc Tuyết Lâm đương nhiên có tính toán của mình.

Hiện tại, nếu để cho Vân Mộng Khởi tiếp tục ở lại đây, con bé sẽ tiếp tục chịu đựng những tổn thương do tên nhi tử ngốc nhà nàng vô ý gây ra, thôi cứ để cho con bé ra ngoài chơi bời, đợi giải quyết xong chuyện trong này, lại đón nó về là được. Chỉ là, không biết phải tới khi nào, tên nhi tử ngốc mới hiểu rõ tầm quan trọng của Khởi nhi với nó đây.

Nàng hiểu rất rõ, Tiểu Dương chỉ vì Vân Vân rời khỏi phủ một khoảng thời gian, đã lâu rồi Dương Lễ chưa nhìn thấy nó, nay nó đột nhiên trở về, làm cho nhi tử trở nên có chút dị thường, dính lấy nó mà thôi. Theo quan sát của nàng, thật ra người mà trong lòng Tiểu Dương thật sự yêu thích là Khởi nhi. Chỉ là, dưới sự xúi giục của kẻ có ác tâm, đầu óc nhi tử mới mơ hồ, không phân rõ trái phải nữa.

Mà cái kẻ gọi là có ác tâm kia, trong lòng nàng đã rõ, chỉ là.....Xét trên phương diện thân thích, nên nàng không muốn vạch trần mà thôi. Nhưng.....Nếu như dám vượt quá, nàng sẽ không ngồi yên mặc kệ nữa đâu.

Ở trong phủ, bởi vì chuyện Vân Mộng Khởi bỏ đi mà mấy nhân vật trọng yếu đã phản ứng khác nhau, ngoại trừ đám người hầu.

Trước tiên là nói về hai huynh muội Tư Đồ Doãn Văn và Tư Đồ Vân Vân, bọn họ đương nhiên là rất vui sướng vì Vân Mộng Khởi đã bỏ đi, như vậy bọn họ sẽ bớt đi một vật cản. Vân Mộng Khởi đúng là một vật cản rất lớn trong kế hoạch của bọn họ.

Chưa nói đến quan hệ phu thê giữa nàng và Tư Đồ Dương Lễ, nếu như nàng mang thai thì kế hoạch của bọn họ có thể trở nên quá xa vời. Nếu đã có người thừa kế chân chính, bọn họ muốn mưu đoạt gia sản sẽ càng thêm khó khăn, làm không cẩn thận có thể khiến cho danh không chính ngôn không thuận, gieo xuống thanh danh không tốt.

Thế nhưng, coi như là bọn họ không có đứa nhỏ, nàng vẫn là nàng dâu danh xứng với thực của Tư Đồ gia, cho dù Tư Đồ Dương Lễ không thể kế thừa và quản lý sản nghiệp của gia tộc, nói không chừng phu thê Tư Đồ sẽ có ý bồi dưỡng nàng để quản lý thay. Như vậy, nói Vân Mộng Khởi là vật cản trở toàn bộ kế hoạch của hắn cũng không ngoa.

Cho nên, Vân Mộng Khởi bỏ đi, là một chuyện vô cùng tốt đối với bọn họ. Vui sướng thì vui sướng, nhưng không thể biểu hiện quá rõ ràng, nếu không bị người rèm pha thì gay to.

"Ca ca, nếu như nữ nhân kia đã bỏ đi rồi, vậy muội không cần đi theo tên ngốc kia nữa, đúng không?" Muốn nàng ta suốt ngày bày ra vẻ mặt dịu dàng với tên ngốc chỉ biết quán lấy mình, thật sự là rất khó chịu.

"Cứ làm dáng chút nữa đi, bằng không, muội đột nhiên phớt lờ tên tiểu tử đó, vậy chẳng phải sẽ lộ hết à?" Nếu không phải vì khối gia sản phong phú của Tư Đồ gia này, hắn cũng chẳng muốn ở lại đây. Nhưng đã đi tới một bước này rồi, chỉ bắt cần một chút, chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?

"Huynh biết rất rõ muội vô cùng chán ghét hắn mà, lại sắp xếp cho muội một chuyện như thế, thật là." Mỗi lần nhìn thấy gương mặt ngốc nghếch của Tư Đồ Dương Lễ, nàng ta chỉ muốn nôn thối, vậy mà vẫn phải giả vờ vui vẻ nên càng khiến cho nàng ta khó chịu.

"Hết cách mà, làm vậy tương đối an toàn." Lần đầu tiên ả Vân Hương Thảo ngu ngốc kia nhìn thấy Tư Đồ Dương Lễ, đã khiến Tư Đồ Dương Lễ chán ghét ả, nên hắn đành phải tiến hành song song như thế. Nếu không, Tư Đồ Dương Lễ mà chán ghét cả hai thì kế hoạch tiếp theo của hắn sẽ rất khó tiến hành.

Nhìn đi, hắn tính toán quá chuẩn mà, chính vì lúc trước hắn kêu muội muội ra sức đi lấy lòng Tư Đồ Dương Lễ, hiện tại mới có thể đuổi được chường ngại vật tên Vân Mộng Khởi đó đi.

"Hừ." Nàng ta phải thừa nhận là ca ca của mình suy nghĩ rất thấu đáo, chỉ là....Dù sao, bảo nàng ta đi lấy lòng kẻ ngốc kia, nàng ta rất khó chịu đấy.

"Nghe lời ca ca, nhẫn nại thêm mấy ngày, sau đó muội tìm cơ rời đi thì ổn rồi, đúng chưa?"

Đến lúc đó, cứ nói là mình hối hận vì đã xuất hiện, phá hủy tình cảm của Tư Đồ Dương Lễ và nương tử hần, vì muốn tỏ lòng xin lỗi, quyết định đến am Nhân Vân ở lâu một chút là xong.

"Được rồi." Dù sao thì kế hoạch của ca ca cũng tiến hành sắp xong rồi, sắp kết thúc rồi, nàng ta cũng không muốn đến thời điểm mấu chốt sắp thành lại thất bại, cho dù không phải vì gia sản của Tư Đồ gia thì nàng ta cũng không được để cho kế hoạch của ca ca thất bại. Bởi vì, nàng ta đã đáp ứng người kia, sẽ giúp đỡ ca ca hoàn thành nhiệm vụ chiếm đoạt gia sản của Tư Đồ gia.

Dáng vẻ vui sướng của Tư Đồ huynh muội đối lập rõ ràng với sự khổ sở của phu thê Tư Đồ.

Mất đi một nàng dâu mà cả hai đều thích thì sao bọn họ có thể sống dễ chịu chứ? Cũng vì thế, cho nên, suốt cả buổi sáng, bọn họ đều bày ra vẻ mặt khó chịu với nhi tử.

Đáng tiếc, nhi tử ngốc nhà bọn họ lại chẳng biết bọn họ đang giận cái gì, chỉ sợ bọn họ có thương cho hần thêm vài cái trừng mắt và khinh bỉ thì hần vẫn say sưa ăn sáng, chẳng hề phát hiện ra trên bàn ăn đã thiếu mất một người.

"Nàng chắc chắn là cứ để Khởi nhi rời đi như vậy sẽ tốt sao?"

Hần không hề lo lắng xem quyết định của nương tử mình là đúng hay sai, hần lo lắng nhất chính là đợi sau khi sự tình được giải quyết, nhi tử ngốc nhà mình có bản lĩnh truy thê về hay không! Đó mới là vấn đề lớn nhất!

Ai, hần không hề có một chút lòng tin nào với khả năng theo đuổi nữ nhân của nhi tử mình cả.

"Chẳng lẽ chàng nhẫn tâm nhìn con bé tiếp tục bị thương tổn, khổ sở sao?"

Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ tạm nhân nhượng vì lợi ích chung của Khởi nhi, nàng liền cảm thấy rất đau lòng. Tuy rằng để Khởi nhi rời đi trước đúng là có chút mạo hiểm, nhưng vẫn tốt hơn là để con bé ở trong này, bị Tiểu Dương càng đẩy càng xa. Như vậy, đến lúc đó coi như là Tiểu Dương muốn đưa Khởi nhi trở về sẽ càng khó hơn.

Vấn đề của nàng khiến hần trầm tư. Hần cũng nghĩ như nương tử nhà mình, nhìn dáng vẻ tạm nhân nhượng vì lợi ích chung của Khởi nhi, hần cũng đau lòng vì con bé, chỉ là.....

"Yên tâm đi, đến lúc đó chúng ta có thể đưa Khởi nhi trở về giúp Tiểu Dương." Dù sao, nàng đã nghĩ được nên làm như thế nào rồi. Theo quan sát của nàng, Khởi nhi có chút lạnh nhạt đối với những người và sự vật không có quan hệ với con bé, nhưng thật ra nó vẫn là một cô nương dịu dàng lương thiện. Chính vì vậy, nàng mới yêu thương con bé.

"Cũng phải." Phía sau nhi tử còn có hần và nương tử làm chỗ dựa, vấn đề hần là.....Không lớn đi.....Mặc dù trong lòng vẫn chưa nắm chắc, nhưng hần cũng miễn cưỡng đồng ý với cách nói của nương tử.

Hiện tại đành vậy, chuyện sau này để sau này lo đi, giải quyết vấn đề ở trước mắt mới là điều quan trọng.

"Nhưng dựa theo cách nhìn của nàng, bây giờ nên làm gì đây?"

"Yên lặng theo dõi biến hóa đi."

Trước tiên phải đợi nhi tử phát hiện ra Khởi nhi đã bỏ đi rồi mới tiếp tục tiến hành bước tiếp theo. Nếu nhi tử vẫn không thể phát hiện ra Khởi nhi đã bỏ đi và tầm quan trọng của Khởi nhi với nó, thì.....Nàng không dám nghĩ tiếp, bởi vì đó sẽ là kết quả khủng bố và tệ nhất.

Vân Mộng Khởi bỏ đi, hai loại biểu hiện hoàn toàn khác nhau là vừa mừng vừa lo cũng rất bình thường, mà bất bình thường nhất chính là Tư Đồ Dương Lễ. Bắt đầu từ buổi tối hôm Vân Mộng Khởi bỏ đi, đã qua ba ngày, vậy mà hần vẫn chưa phát hiện ra chuyện nàng mất tích.

Ngẫm lại, mỗi ngày bọn họ đều ngủ chung một phòng, chung một gối, coi như mấy ngày qua hần toàn quán lấy Tư Đồ Vân Vân, thì vẫn có thể nhận ra bên cạnh mình đã thiếu đi một người chứ!

Hần ăn, ngủ bình thường, mỗi ngày đều quán lấy Tư Đồ Vân Vân từ sáng sớm, cuộc sống của hần vẫn trôi qua như bình thường. Đối với phản ứng bạc tình đó của hần, đã khiến cho đám người hầu luôn xì xầm nghị luận.

Kỳ thật, đó cũng chưa phải là chỗ khó hiểu nhất, buổi tối hần đều phải uống thuốc, người bung thuốc và giám sát hần uống thuốc luôn thay đổi, hần vẫn chẳng có phản ứng. Đây mới là nguyên nhân khiến trong lòng đám người hầu bất bình và cảm thấy tiếc nuối cho Vân Mộng Khởi.

Thái độ và sinh hoạt của hần vẫn như cũ, khiến người ta cứ nghĩ rằng hần vẫn chưa biết chuyện Vân Mộng Khởi đã bỏ đi. Nhưng, thực tế thì sao?

Vào buổi tối hôm đầu tiên, lúc không thấy nàng chờ ở trong phòng, nhìn hần uống thuốc thì hần đã phát hiện ra. Chỉ là, hần cứ nghĩ đơn giản là nàng đang chơi trò gì đó, nên hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, càng không nghĩ tới nàng đã bỏ đi.

"Vân Vân muội muội!"

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, vừa nghe thấy hần vui mừng gọi mình, Tư Đồ Vân Vân chỉ muốn trốn biệt tăm ngay. Nếu như không phải đã đáp ứng ca ca nhẫn nại thêm mấy ngày, nàng ta đã sớm chuồn về am Nhân Vân rồi. Cách đối phó tốt nhất với hần chính là nhắm mắt làm ngơ.

"Vân Vân muối muối."

'Rầm' một tiếng, đẩy cửa vào, hấn không hề phát hiện ra vẻ mặt hơi cứng nhắc của Tư Đồ Vân Vân.

"Biểu.....Biểu ca, huynh lại tới hà."

Mỗi ngày, lúc hấn vừa thức giấc, đã chạy đến phòng tìm nàng ta, hại nàng ta không thể ngủ nướng, mỗi ngày đều phải dậy sớm, rửa mặt chải đầu gọn gàng rồi chờ hấn đến. Tóm lại, chỉ muốn để cho hấn thấy được mặt tốt của nàng ta, còn đáng về đằng sau đó thì hấn đừng nên biết sẽ tốt hơn.

"Đúng thế, đúng thế, Vân Vân muối muối, hôm nay chúng ta ăn bữa sáng xong thì ra bên ngoài chơi đi, được chứ?"

Hấn rất muốn ăn kẹo hồ lô. Chỉ có lúc nào muốn ăn thứ gì đó thì hấn mới muốn xuất phủ.

"Ra... Ra...À....."

Trời ạ, ai tới cứu nàng ta với, nàng ta không hề muốn xuất phủ với hấn đâu! Đi ra phủ chơi cùng hấn, đồng nghĩa với việc mất thể diện, sẽ bị những người khác chỉ trích, mà điều nàng ta không chịu nổi nhất, đó chính là sẽ bị đánh giá cùng cấp bậc với hấn, bị đám dân đen nghèo xác xơ cười nhạo.

"Đứng, đứng, đứng, chúng ta ra ngoài chơi thôi." Lâu lắm rồi hấn chưa được ăn kẹo hồ lô, thật sự muốn ăn quá đi.

"Nương huynh đồng ý cho huynh ra ngoài à?" Suy nghĩ hồi lâu, nàng ta mới nghĩ ra lý do từ chối này. Nàng ta nghĩ thâm trong lòng, mấy hôm trước hấn mới âm ỷ với cha nương hấn, chắc sẽ không chạy đến xin bọn họ để hấn ra ngoài chơi đâu.

Song nàng ta đâu ngờ được chứ? Thần kinh của hấn còn thô hơn cả trụ cầu, qua vài ngày, hấn đâu còn nhớ nữa.

"Vậy bây giờ ta sẽ đi hỏi nương, xin nương đồng ý cho chúng ta ra ngoài chơi."

Vừa dứt lời, người đã lao vút đi, chẳng thèm cho Tư Đồ Vân Vân một cơ hội để ngăn cản.

"Ta không có....." Sao lại khác xa với suy nghĩ của nàng ta vậy?

Đáng ghét, cho nên nàng ta mới chán ghét tên ngốc kia, bởi vì nàng ta vốn không theo kịp lối suy nghĩ và hành động của hấn. Hết chịu nổi rồi, nàng ta quyết định ngày mai sẽ nói ra chuyện muốn quay về am Nhân Vân, còn ở chung với tên ngốc đó, sớm muộn gì cũng sẽ bị hấn chọc cho phát điên.

Dù sao thì, kế hoạch của ca ca đã tiến hành khá tốt, có nàng ta hay không cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngu Ngốc Không Thể Phát Hiện Ra Chân Tướng

"Nương, nương."

Hấn vừa hô vừa chạy đến viện của phu thê Tư Đồ, hoàn toàn mặc kệ đáng về hô to gọi nhỏ của mình đã khiến người ta chú ý đến thế nào.

"Thiếu gia?" Nha hoàn đang quét tước ở trong viện, thấy hấn như trận gió lướt qua, nếu không phải vẫn nghe thấy tiếng hô của hấn, còn tưởng là mình bị ảo giác nữa.

"Mới sáng sớm, thiếu gia tìm phu nhân có chuyện gì vậy?" Thiếu phu nhân đã bị hấn chọc cho tức giận rồi đi, thật không biết hấn còn muốn làm chuyện quá phận gì nữa. Một nha hoàn thấy rất bất bình với hấn vì chuyện của Vân Mộng Khôi.

"Thôi, đừng quan tâm, ai kêu hấn là thiếu gia chứ, hấn muốn làm gì cũng không đến lượt chúng ta phát biểu ý kiến." Bọn họ chỉ cần làm tốt công việc của mình, còn lại, bọn họ vẫn đừng quá nhiều chuyện thì hơn.

"Đúng rồi." Cho dù bọn họ có bất bình thay cho thiếu phu nhân thì có thể làm được gì chứ? Thiếu phu nhân đã sớm rời đi, mà thiếu gia vẫn sống vui vẻ như thường, bọn họ có bất bình cũng vô nghĩa, bọn họ chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng thôi.

"Nương!" Hấn chạy một mạch tới đây, vừa mới đến sân ngoài, đã thấy phu thê Tư Đồ ra khỏi phòng, đang đứng ở ngoài cửa chờ hấn.

"Con lại muốn làm gì?" Mỗi lần nó xuất hiện âm ỷ như vậy, là luôn luôn có chuyện xấu. Ngọc Tuyết Lâm tức giận nhìn nhi tử đang thờ hồng học đứng ở

trước mặt mình, trong lòng vẫn cảm thấy rất tức giận với nó.

"Con....Phù phù....Con....." Bởi vì chạy quá nhanh, hần mệt đến nỗi thở dốc một hồi lâu mà chưa mở miệng nói chuyện được.

"Con rất vội à? Còn chạy nhanh thế?" Tư Đồ Chính Không không hề giận con mình giống như thê tử, dù sao hần vẫn biết rõ tình huống của con mình, tức giận với nó chẳng thể nghĩ cách khuyên bảo nó, vậy còn hiệu quả hơn nhiều. Giận nó nửa ngày, nó cũng chẳng biết người đang giận gì nó đâu, tốt nhất là đừng giận nó còn hơn.

"Con....Phù phù." Sau khi dùng sức hít thở vài hơi, nhịp tim ổn định lại, cuối cùng hần có thể nói chuyện rồi.

"Nương, ăn sáng xong con muốn đi ra ngoài chơi với Vân Vân muội muội." Ừ ừ, đến lúc đó hần nhất định phải đi chơi đến rất khuya rất khuya mới trở về, hắc hắc, hần muốn ăn thật nhiều thật nhiều món.

"Không được."

Nếu như không phải nó là nhi tử của mình thì nàng đã đánh nó một trận rồi! Thê tử của nó bị nó chọc tức đến nỗi phải bỏ đi, mà nó không hối lỗi, còn muốn ra ngoài chơi với nữ nhân khác, đây đúng là.....Đúng là.....Là rất quá đáng!

"Vi.....Vi sao vậy?" Hần xoắn hai tay vào nhau, không phục vùng lên vùng xuống.

Trước đây nếu như hần muốn đi chơi, chỉ cần nói với nương một tiếng, mang theo nha hoàn hoặc nô bộc là có thể đi ra ngoài mà, lần này sao nương không cho phép chứ?

Ghét, ghét!

"Ta nói không được là không được, không có tại sao cả." Nhìn thấy nó là tức giận rồi, nàng mới lười cùng nó lời thôi dài dòng. Nói xong, liền kéo tướng công đi về phía phòng ăn.

"Nương....." Hần hô vài tiếng giống lúc trước, nhưng không thấy mẫu thân quay đầu lại liếc mình một cái, hần đành thay đổi mục tiêu, cầu xin người còn lại.

"Cha, cha..."

"Xin lỗi nhi tử, nương con đã nói là không được, vậy ta cũng hết cách." Hần chính là kẻ bị "Thê quân nghiêm" điển hình, chỉ nghe theo mỗi lệnh của thê tử.

"Tại sao vậy, nương.....Con muốn đi ra ngoài chơi!" Nương xấu, còn không cho phép hần đi chơi, thật quá đáng....

"Hừ." Nhi tử ngốc này, nàng mới nhi tử, nàng lười phải quan tâm đến nó.

Đáng thương nhìn bóng lưng của cha nương càng lúc càng xa, Tư Đồ Dương Lễ cảm giác như có từng trận gió lạnh thổi qua bên người, rất có vài phần ý thê lương. Đầu óc của hần ra sức hoạt động, dùng đến mọi nỗ lực trong đời này, cố gắng nghĩ ra cách nào đó để được đi chơi. Suy nghĩ rất lâu, mới nhớ tới có một người có thể cho hần đi chơi.

Mà người kia, đương nhiên chính là Vân Mộng Khôi rồi! Thê là.....

"Mộng Mộng, Mộng Mộng!" Giống như lúc chạy đến đây từ viện của Tư Đồ Vân Vân, hần lại hô to gọi nhỏ từ viện của phu thê Tư Đồ đến viện của mình.

"... .."

Hần kêu suốt đường đi như vậy, hể hần chạy đến đâu thì đều có người bị hù bởi tiếng kêu của hần. Phản ứng của mọi người đều chỉ có một, đó chính là..... Thiếu gia không biết chuyện thiếu phu nhân đã sớm rời đi rồi hả?

"Thiếu gia, hần..."

Quả thực không thể tin được, thiếu phu nhân đã đi được ba ngày rồi, mà sao hần còn gọi chứ. Hai người họ ở chung một viện, thậm chí còn ngủ cùng một giường, hần lại chẳng hề phát hiện à. Phải nói là hần quá đơn thuần, hay là hần quá vô tình đây?

"Ta không có nghe lầm chứ?" Cũng có người hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề thì phải, rõ ràng người đã đi rồi, sao hần vẫn gọi nàng chứ?

"Không phải thiếu phu nhân đã đi rồi hả? Đừng nói là ba ngày rồi mà thiếu gia chưa phát hiện ra nhé?" Nếu như vậy, đúng là rất quá đáng...Thật sự không nghĩ ra được từ nào để hình dung nữa, thật là.

"Xem ra, thiếu gia thật sự là chưa phát hiện ra thiếu phu nhân đã rời đi." Ôi, họ lại cảm thấy tiếc thay cho thiếu phu nhân.

"Vậy thiếu gia cũng quá vô lương tâm nhỉ?" Tất cả mọi người đều nhìn ra, thiếu phu nhân đã đối xử với hần rất tốt, vậy mà hần vẫn chưa biết chuyện nàng rời đi, đúng là quá vô tình.

"Suyt, đừng nói nữa." Ngộ nhờ bị người khác nghe được, truyền tới tai phu nhân, vậy thì nguy to.

"Ừ."

"Mộng Mộng, Mộng Mộng."

'Rầm' một tiếng, đẩy cửa phòng ra, hù dọa Tiểu Thu đang sửa sang lại chăn nệm, sợ tới mức đánh rơi chăn bông trong tay xuống đất.

"Thiếu gia?" Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn người tiến vào, có chút khó hiểu. Vừa rồi thiếu gia đã gọi thiếu phu nhân sao?

"Tiểu Thu, Mộng Mộng đâu? Mộng Mộng đâu?" Sáng sớm hán đã chạy ra ngoài, cứ tưởng rằng Mộng Mộng nhất định vẫn ở trong phòng chứ. Nhìn trái ngó phải, phát hiện trong phòng chỉ có một mình Tiểu Thu, hoàn toàn không có bóng dáng của Mộng Mộng.

"Thiếu.....Thiếu phu nhân ư?" Thiếu gia...Sao thiếu gia có thể.....Đã qua ba ngày rồi, mới nhớ ra phải tìm thiếu phu nhân chứ?

"Hả?" Thiếu phu nhân? Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhớ ra hình như ngoại trừ hán và cha nương, mọi người đều gọi Mộng Mộng là thiếu phu nhân, vậy Tiểu Thu nói thiếu phu nhân chắc là chỉ Mộng Mộng rồi.

"Ừ, Mộng Mộng, thiếu phu nhân."

Ừm ừm, hán thật sự là quá thông minh, vậy mà cũng nghĩ ra thiếu nãi nãi chính là Mộng Mộng, xem sau này còn ai dám nói hán ngốc nữa không. Hán như vậy.....Có phải gọi là tự mình hiểu mình hay không?

"Thiếu gia tìm.....Thiếu phu nhân có chuyện gì không?" Đã qua ba ngày, hán chưa lần nào nhắc đến thiếu phu nhân, sao đột nhiên lại nghĩ đến muốn tìm thiếu phu nhân chứ? Thật là rất kỳ quái.

"Ta muốn đi ra ngoài chơi."

"Thiếu gia muốn tìm thiếu phu nhân cùng đi ra ngoài chơi hả?" Nếu đúng như vậy thì chứng tỏ hán vẫn có chút lương tâm.

May quá, may quá, thiếu gia vẫn còn cứu được, coi như mỗi ngày hán cứ quần lấy biểu tiểu thư gian xảo, nhưng thật ra trong lòng vẫn nhớ đến thiếu phu nhân, vậy cũng không uổng phí công sức của thiếu phu nhân đối với hán rồi. Lúc Tiểu Thu đang cảm thấy vui mừng, lại bị một câu nói của hán làm cho tiến xuống địa ngục.

"Ừ, ta muốn ra ngoài chơi với Vân Vân muội muội."

Thì ra....Không phải là muốn tìm thiếu phu nhân đi chơi cùng.....Hán muốn đi chơi với biểu tiểu thư, như vậy.....

"Nếu thiếu gia muốn đi chơi với biểu tiểu thư, vậy còn tìm thiếu phu nhân làm gì?" Đó chẳng phải là quá kỳ quái sao? Vừa nãy còn cảm thấy hán có lương tâm, nhưng cách nhìn của nàng gần như đã bị thay đổi toàn bộ rồi.

Thiếu gia, hoàn toàn là loại nam nhân vô tâm vô phế!

"Nương không đồng ý."

Thật là, Mộng Mộng lại chạy đi đâu chơi à? Sao không thấy người chứ? Nàng ham chơi quá, chờ nàng về, hán nhất định phải nói nói nàng mới được. Ừ, đợi đến lúc nhìn thấy Mộng Mộng, hán nhất định phải nói nói nàng, bảo nàng không thể chạy loạn, thực sự là không nghe lời mà.

....Ai, đây chỉ là những suy nghĩ trong lòng hán mà thôi, nếu không, nhất định sẽ chọc cả một đồng người cười chết ngất.

"Cho nên?"

Kỳ thực không cần hỏi, Tiểu Thu cũng có thể đoán được bảy tám phần, thế nhưng.....Hán là không cam lòng đi, nếu không, nàng sẽ không tiếp tục hỏi nữa. Tựa như lúc đó, Vân Mộng Khởi nhất định phải nghe chính miệng hán nói ra, mới bằng lòng hoàn toàn hết hy vọng, nàng hỏi như vậy, chỉ là muốn hoàn toàn nhận rõ hán thôi.

Nàng đã đáp ứng thiếu phu nhân nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thiếu gia thay thiếu phu nhân, cho nên mặc kệ thế nào, nàng vẫn sẽ làm theo lời căn dặn của thiếu phu nhân, mỗi tối đều sắc thuốc cho thiếu gia, còn những việc khác, dù gì thì thiếu phu nhân đã đi rồi, nàng cũng không muốn làm nô tỳ thân cận của thiếu gia đâu. Vì thế, sinh hoạt hằng ngày lại trở về giống như lúc trước, tất cả nhà hoàn đều phải thay nhau gánh vác. Mà hôm nay, vừa vặn là đến phiên nàng.

"Mộng Mộng qua nói với nương, nương nhất định sẽ đồng ý." Mộng Mộng nói cái gì, nương đều sẽ nghe, cho nên, hán mới quay về tìm nàng.

Nghe xong câu trả lời của hán, Tiểu Thu tức giận trừng hán một cái, rồi xoay người, tiếp tục sửa sang chăn nệm.

"Hả?" Sao Tiểu Thu đột nhiên không để ý đến hán nữa? Quên đi, dù sao Mộng Mộng cũng không ở trong phòng, vậy hán đến chỗ khác tìm đi.

Đưa lưng về phía hắn, Tiểu Thu vừa sửa sang lại cái giường, khoe mắt cũng vô thức rơi xuống một giọt nước mắt.

Hu hu hu.....Thiếu phu nhân ơi, ngài quan tâm thiếu gia nhiều như vậy, thế nhưng thiếu gia lại.....

Nàng còn tưởng rằng rốt cuộc thiếu gia đã nhớ tới thiếu phu nhân, trong lòng còn đang cảm thấy vui mừng thay thiếu phu nhân, thế nhưng, không ngờ, thiếu gia chỉ vì phu nhân không cho phép hắn và biểu tiểu thư ra ngoài chơi nên hắn mới chạy đến tìm thiếu phu nhân. Hắn vốn chỉ muốn lợi dụng thiếu phu nhân giúp bọn họ ra ngoài, sau đó lại một lần nữa ném thiếu phu nhân qua một bên.

Mặc dù khổ sở, nhưng nàng không thể không nói, thiếu phu nhân rời đi, có lẽ đúng là một lựa chọn sáng suốt!

Trong phòng, có một kẻ vừa tiếp tục dọn dẹp gian phòng vừa chảy nước mắt, mà tên còn lại vẫn đang tiếp tục tìm kiếm Vân Mộng Khởi ở khắp nơi. Đáng tiếc, người ta đã sớm rời đi từ ba ngày trước rồi, mặc kệ hắn ra sức tìm kiếm, cũng chẳng thể tìm được đâu.

Mãi đến giờ cơm trưa, hắn vẫn chẳng tìm được Vân Mộng Khởi, cũng không biết là những người khác có cố ý chinh hắn hay không, lại chẳng có ai nói cho hắn biết chuyện Vân Mộng Khởi đã rời đi rồi.

Tư Đồ phu nhân là vì muốn hắn bị trừng phạt một chút, cho nên mới không nói gì. Tư Đồ lão gia ấy à, là vì không được làm trái lệnh của thê tử, đành phải tiếp tục duy trì im lặng, không dám tiết lộ một chữ nào.

Còn Tư Đồ huynh muội đương nhiên không thể mạo hiểm mà nói cho hắn biết chuyện này.

Người hầu lại rất đồng lòng, nhất trí xả giận thay cho thiếu phu nhân, cũng có lòng riêng muốn xem kịch vui, nhìn hắn như con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi tìm người, không một ai có lòng tốt nói cho hắn biết.

Song, có một câu nói thế này: bệnh gì cũng có thể chữa trị, duy chỉ có bệnh ngớ ngẩn là hết cách chữa trị. Nói cách khác, ngu ngốc là bệnh nan y rồi.

Hắn tìm quanh phủ Tư Đồ vài vòng, chỗ nào tìm được hắn cũng đã tìm qua, nhưng là, hắn lại chưa từng nghĩ đến chuyện có phải nàng đã bỏ đi rồi hay không. Lại còn tưởng rằng nàng đang chơi trốn tìm nữa chứ!

Tìm kiếm một mỏi, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, hắn liền chạy về phòng mình đi ngủ. Trong lòng còn nghĩ, đợi hắn ngủ dậy, nhất định phải tìm được Mộng Mộng.

"Nó thật sự không hề phát hiện ra Khởi nhi đã đi rồi hay sao?" Hắn là không có thần kinh hay là không có đại não thế? Thật đúng là nhi tử ngốc.

"Đúng thế, ngốc dễ sợ, nó cứ nghĩ Khởi nhi đang chơi cùng nó chứ." Thật là ngốc ngếch đáng yêu, nhưng cũng có thể nói nó quá đơn thuần rồi.

"Thế nhưng, nó không ăn cơm trưa, vậy có được không?" Sẽ không ảnh hưởng gì đến sự phục hồi thân thể của nó chứ?

"Nó ngủ lâu chưa?" Nói đến đây, nàng cũng hơi lo lắng.

"Bây giờ mà gọi nó, nó sẽ tức giận đấy." Trẻ con mà, lúc còn ngái ngủ tính tình sẽ rất thất thường đấy.

"Vậy thiếp dặn phòng bếp để cho nó một phần thức ăn trong lòng hấp giữ ấm, nó tỉnh lại là có đồ ăn ngay." Cho dù có giận thì nó cũng là nhi tử của mình, là mẫu thân vẫn sẽ lo lắng cho nhi tử của mình.

"Được rồi."

Hai phu thê rời khỏi phòng của Tư Đồ Dương Lễ, để nhi tử ngủ một giấc thật say đi. Kỳ thực, trong lòng hai người cũng có tính toán của riêng mình.

Sau khi dùng xong bữa sáng được một lúc, Tư Đồ Văn Văn đã tới gặp bọn họ nói muốn rời đi, quay về am Nhàn Vân tiếp tục ở một thời gian ngắn, mà Ngọc Tuyết Lâm cũng đồng ý yêu cầu của nàng ta rồi. Nhưng cũng chính vì thế, bọn họ đã phát hiện ra chỗ bất thường. Vì để đảm bảo chắc chắn, xem ra bọn họ cũng nên làm vài thứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bắt Đầu!

Sau khi Tư Đồ Dương Lễ tỉnh dậy, liền vội vàng tiếp tục chạy đi tìm Vân Mộng Khởi, kết quả có thể đoán được, đương nhiên là không tìm được rồi. Chỉ là, lần này hắn có chút tiến bộ, đã biết phải tìm người hỏi thăm.

"Nương, Mộng Mộng đâu? Nàng ở nơi nào?" Hắn tìm khắp nơi hơn nửa ngày rồi, vẫn không tìm được, Mộng Mộng trốn kỹ quá.

"Tiểu Dương, ban này Vân Vân đến nói với ta, nó muốn về am Nhân Vân ở một khoảng thời gian." Đáp phi sở vấn (hỏi mà không đáp), nàng quyết định không dung túng nhĩ tử nữa, hôm nay nàng nhất định phải bắt nó lựa chọn giữa Vân Vân và Tiểu Khởi.

"Hà?" Vân Vân muội muội muốn đi à? Bất ngờ nghe được tin tức đó khiến hấn sững sốt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Một bên là Vân Mộng Khởi, một bên là Tư Đồ Vân Vân, hấn đột nhiên không hiểu gì cả, bị đẩy vào trong sự lựa chọn khó cả đôi đường, điều đó với hấn mà nói, đúng là hơi khó khăn.

"Vậy bây giờ con muốn tìm Vân Vân, hay là tìm Khởi nhĩ trước?"

Nó không thể nắm cả hai trong tay được, nó cũng phải học cách lớn lên, học cách buông tay. Nếu như không thể học cách buông tay, nó chỉ như đứa trẻ thấy thích cái gì đó liền ra sức ôm trong lòng, không hề quan tâm có thể bỏ xuống những thứ gì, hơn nữa sẽ chẳng biết buông tha cho những thứ rườ rĩa, giữ lại thứ quan trọng nhất. Về sau cuộc sống của nó sẽ vô cùng khó khăn, nó cũng sẽ bối vậ mà mất đi nhiều thứ gì đó quan trọng hơn.

"Mộng Mộng...Hay là Vân Vân muội muội..." Hấn không rõ, tại sao phải lựa chọn, chẳng lẽ hấn không thể có cả hai sao?

"Đứng."

"Con....Không thể tìm...Cả hai người à?" Hấn thích cả hai người, vì sao không thể có cả hai? Trước kia có vài thứ hấn đều có được cả đôi, thậm chí là có nhiều thứ cùng một lúc nữa. Vì sao hấn không thể có cả Mộng Mộng và Vân Vân muội muội chứ? Hấn nghĩ mãi không ra, vì sao nương nhất định bắt hấn lựa chọn một trong hai chứ? Trước đây nương đâu có như thế.

Trước đây, lúc hấn và nương cùng đi dạo phố, nếu như nhìn trúng đồ vui gì, mặc kệ là bao nhiêu cái, nương đều mua hết cho hấn mà....

Đáng tiếc, hấn không hiểu, trước đây, những thứ hấn đồng thời có được đều là vật chết, còn lần này hấn muốn là con người, là chân thật tồn tại, có sinh mệnh, có tư tưởng. Đây là hai điều hoàn toàn không so sánh được.

"Không thể, con chỉ được tìm một người." Làm người quá tham lam sẽ có báo ứng. Ngọc Tuyết Lâm rất kiên định cho hấn một đáp án phù định.

"Thế nhưng....Thế nhưng...." Nếu cứ bắt hấn lựa chọn, hấn thật không có cách nào quyết định nổi.

Nếu như so sánh hai người, hấn....Hấn thực sự....Với trí thông minh của hấn hoàn toàn không thể so sánh được. Hấn thích Tư Đồ Vân Vân sao? Đương nhiên là thích. Vậy hấn thích Vân Mộng Khởi sao? Đương nhiên, hấn cũng thích. Cả hai đều là người trong lòng hấn, muốn hấn phải chọn một, hấn thật sự không có chủ kiến.

"Con về phòng suy nghĩ kỹ đi, người con muốn tìm là ai, con cần ai, sau đó qua đây nói cho ta biết quyết định của con.? Đến lúc đó, mặc kệ quyết định của con là gì, ta cũng sẽ không ngăn cản con nữa, cũng chẳng quản con muốn tìm ai, ta và cha con đều sẽ tìm giúp." Bởi vì phát hiện ra điểm bất thường, nhưng chưa có chứng cứ xác thực, cho nên, trước tiên bọn họ nghĩ cách kéo Tiểu Dương lại, tránh cho nó bị người ta điều khiển, rồi mới nghĩ xem nên làm những gì.

Cho dù Tư Đồ Doãn Văn và Tư Đồ Vân Vân là hài tử của tỷ tỷ nàng, là chất nữ và chất tử của nàng, nhưng nếu bọn họ muốn làm hại đến Tiểu Dương, nàng cũng sẽ không tha. Nàng không thể cho Tiểu Dương một thân thể khỏe mạnh và trí thông minh, nhưng nàng nhất định phải cho Tiểu Dương một cuộc sống sung túc. Bất cứ một ai muốn cướp đi những thứ thuộc về nó, nàng tuyệt đối sẽ bảo vệ cho nó dù phải trả giá đắt.

Đây cũng chính là câu mọi người thường hay nói 'vi mẫu tắc cường' (làm mẹ đi. Mặc kệ người khác nói như thế nào, nhưng với Ngọc Tuyết Lâm mà nói, nàng tuyệt đối là một người mẫu thân rất ích kỷ. Chỉ cần là chuyện tốt cho nhĩ tử, nhĩ tử thích, muốn, nàng đều sẽ tranh đoạt giúp con, cũng sẽ bảo vệ nó thật tốt.

"..." Hấn không muốn trở về đâu, hấn còn muốn đi tìm Mộng Mộng.

Bây giờ hấn đã quên mất tại sao lại muốn tìm Vân Mộng Khởi, hấn chỉ muốn tìm được nàng, cũng chẳng biết rốt cuộc hấn có biết tại sao mình lại muốn tìm nàng hay không? Có lẽ chỉ là vì tìm được nàng mà đi tìm, hấn không hề biết nguyên nhân.

"Tiểu Dương, nghe lời nương con, về phòng rồi nghĩ thật kỹ đi." Tư Đồ Chính Không cảm thấy cách làm của nương tử là có khả thi, với lại hai người họ cần phải bàn bạc kỹ một chuyện, dù sao nó cũng liên quan đến Tiểu Dương....Không, có lẽ còn liên quan đến cả vận mệnh tương lai của Tư Đồ gia.

"Vâng ạ." Nếu cha đã nói thế, vậy hấn cứ về phòng trước đi. Về phần nương nói bảo hấn suy nghĩ kỹ càng, hấn vẫn chưa rõ rốt cuộc là có ý gì, nhưng hấn vẫn sẽ suy nghĩ.

Nương nói, muốn hấn suy nghĩ một chút....Suy nghĩ một chút....Rốt cuộc muốn tìm Vân Vân muội muội hay tìm Mộng Mộng đây. Mặc dù hấn vẫn muốn tìm cả hai nhưng nương nói không được, chỉ có thể tìm một, vậy hấn đúng là cần cần thận suy nghĩ rồi. Có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian, song hấn vẫn sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ một chút.

Thấy nhĩ tử rời đi, về mặt Tư Đồ Chính Không và Ngọc Tuyết Lâm càng thêm nghiêm túc.

"Nàng thật xác định sao?"

Đối với người như Tư Đồ Chính Không mà nói, trên thế gian này không có đứa trẻ nào hư cả, hấn chính là một người cha tốt điển hình. Theo ý hấn, chỉ là bọn trẻ chưa hiểu chuyện mà thôi, chỉ cần dạy dỗ tốt thì trẻ hư cũng biến thành trẻ ngoan.

Lại nói, mặc dù ở trên thương trường mọi người đều biết Tư Đồ Chính Không này rất dễ nói chuyện, nhưng hắn có thể trở thành một thương nhân vô cùng thành công, đó là bởi vì cho dù hắn có dễ nói chuyện, nhưng vẫn có nguyên tắc của riêng mình. Chỉ cần ở trong phạm vi của những nguyên tắc đó thì mọi chuyện đều rất dễ nói, nhưng nếu vượt qua giới hạn ấy, hắn sẽ không dễ nói chuyện nữa đâu.

Trên thương trường và trong cuộc sống, hắn có hai dáng vẻ khác nhau.

Ở trong cuộc sống, trên cơ bản hắn đều lấy lời nói của nương tử mình là Ngọc Tuyết Lâm làm nguyên tắc, cũng không có ý nói hắn chẳng có chút tôn nghiêm của kẻ trượng phu, chỉ là hắn quá yêu nương tử mình nên không nỡ làm trái ý nàng mà thôi.

"Đại khái là đã xác định được." Nàng không nắm chắc mười phần, nhưng nàng vẫn có thể khẳng định, lần này Tư Đồ Văn Văn đột nhiên trở về, nhất định là có âm mưu gì đó. Bởi vì, nó thật sự là quá rõ ràng rồi.

Xúi giục Tiểu Dương để Tiểu Dương âm thầm muốn lấy nó, chọc Khôi nhi tức giận bỏ đi, mục đích của nó đều đạt được rồi, nó lại đột nhiên nói muốn về ở trong am Nhân Văn, đó không phải là quá kỳ quái sao? Những điều đó đã nói rõ một chuyện, chính là nó thật sự không muốn thành thân với Tiểu Dương, nó làm tất cả chỉ vì muốn bức Khôi nhi rời đi thôi.

"Thế nhưng, tại sao nó lại làm như thế?" Chẳng lẽ bọn họ còn chưa đủ tốt với bọn chúng sao? Ăn mặc ở, tất cả đều giống như Tiểu Dương, chẳng hề thiếu thốn gì, hẳn tự nhận chưa từng bạc đãi bọn chúng, tại sao bọn chúng phải làm việc đầy chướng?

"Thiếp cũng không nghĩ ra."

Theo đạo lý mà nói, bọn nó là biểu ca và biểu muội của Tiểu Dương, sẽ hi vọng Tiểu Dương đạt được hạnh phúc chứ, nhưng ngược lại, bọn nó muốn phá hủy hạnh phúc của Tiểu Dương, điều này thật sự khiến người ta khó hiểu.

"Chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực, cứ như vậy mà hoài nghi bọn chúng, thật không hay lắm đâu." Dù sao cũng là thân thích của mình, hoài nghi như vậy sẽ khiến thương tổn đến thân tình.

"Nhưng nếu như tìm được chứng cứ....." Vậy thì, người bị tổn thương sẽ là bọn họ.

"Hay là cứ tìm được chứng cứ trước rồi hãy nói?" Mặc kệ thế nào, vẫn nên đợi đến khi tìm được chứng cứ, rồi lại quyết định phải làm như thế nào đi.

"Nhưng phải bắt đầu từ đâu đây?" Lời nói của Doãn Văn quá mức cẩn thận, muốn tìm được sơ hở của nó, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

"Bằng không, chúng ta cứ điều tra từ am Nhân Văn trước đi." Cứ cách một khoảng thời gian, Tư Đồ Văn Văn đều sẽ đến am Nhân Văn ở, có lẽ ở nơi đó sẽ phát hiện ra chút gì đó.

"Vâng, đúng thế." Điểm này, xác thực đáng giá để điều tra thêm.

"Nhưng khi điều tra nhớ phải cẩn thận một chút đó, để tránh đến lúc đó chẳng tra được cái gì, lại gặp phải một ít phong ba dư thừa." Tư Đồ Chính Không quả nhiên vẫn tương đối lý trí, người lẫn lộn ở trong thương giới, suy nghĩ đúng là tương đối sâu xa.

"Vâng." Nàng cũng hiểu rõ.

Bây giờ nàng chỉ hi vọng trước khi bọn họ tra ra cái gì thì đừng thêm biến cố nào nữa. Nàng đương nhiên là nghĩ như vậy, chỉ là, mọi chuyện có phát triển theo ý nghĩ của nàng hay không, còn chưa thể biết được.

Tư Đồ Doãn Văn quả nhiên là một kẻ gian trá và rất cẩn thận, vào hôm Tư Đồ Văn Văn chuẩn bị trở về am Nhân Văn, hắn đã biết, phu thê Tư Đồ chắc chắn đã nhận ra điều gì, cho nên, hắn đã tiến hành kế hoạch của mình trước bọn họ một bước.

"Di nương, sư thái Tuệ Tĩnh sai người đưa phong thư đến."

Sư thái Tuệ Tĩnh là chủ đạo đương nhiệm của phái Nga Mi, cũng là sư phụ của Ngọc Tuyết Lâm và tỷ tỷ nàng, ít nhất cũng là sư phụ của các nàng trước khi các nàng lập thất. Mặc dù nói phái Nga Mi có rất ít ni cô lập thất, nhưng cũng giống như Thiếu Lâm tự, các nàng cũng có cái gọi là đệ tử tục gia. Dù sao, một môn phái muốn phát triển, cũng không phải chỉ dựa vào một ít sản nghiệp tổ tiên gì gì đó là có thể phát triển lâu dài, cũng cần một vài nhân sĩ giang hồ ủng hộ để duy trì phái.

"Sư phụ ư?" Lúc này, sao sư phụ có thể gửi thư qua đây chứ?

Cảm thấy khó hiểu đưa tay nhận phong thư, nàng thật sự là nghĩ mãi không ra, đã nhiều năm như vậy, trừ phi là có đại sự gì phát sinh, nếu không, bình thường sư phụ rất ít khi viết thư tới.

"Đúng vậy." Hắn cung kính đưa phong thư lên, sau đó giả vờ tò mò về khó hiểu, làm cho người ta không nhìn ra được bất kỳ sơ hở nào.

Nàng mở thư ra, bắt đầu đọc cẩn thận. Đọc đến dòng cuối cùng, sắc mặt nàng đại biến, xem ra, đúng là đã xảy ra đại sự gì rồi.

"Nương tử, làm sao vậy?" Sao sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi như vậy? Tư Đồ Chính Không đi tới phía sau nàng, cầm bức thư trong tay nàng, đọc qua. Phản ứng của hắn cũng giống như nàng, sau khi đọc thư xong, sắc mặt cũng biến đổi.

"Sao có thể xảy ra chuyện lớn như vậy chứ?" Quá khiếp sợ rồi, Ngọc Tuyết Lâm tạm thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Di nương?"

"Không được, ta phải quay về Nga Mi một chuyến." Nàng không thể thấy sư phụ và sư môn gặp chuyện mà không giúp đỡ, như thế sẽ khiến cho nàng không thể ngủ yên cả đời.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội." Tình huống có thể là rất khẩn cấp, nhưng nếu chỉ vì như thế mà khiến lòng rối loạn thì sẽ chẳng thể làm được chuyện gì.

"Sao thiếp không vội được chứ!" Nga Mi gặp chuyện không may, đây cũng là lần đầu tiên từ khi lập phái đến nay, nàng chưa vội vàng chết ngất là khá rồi, sao có thể không gấp đây.

"Doãn Văn, là ai đã đưa phong thư này cho con?" Chữ viết trong thư đúng là của sư thái Tuệ Tĩnh, mặc dù trong mười mấy năm qua rất ít thư từ qua lại, nhưng cũng không phải không có, hần vẫn nhận ra được chữ của sư thái Tuệ Tĩnh. Nhưng, phong thư này xuất hiện đúng lúc quá, hần thật sự có chút hoài nghi.

Đương nhiên, gần đây hần cũng nghe được tin tức đại hội võ lâm được tổ chức ở Hàng Châu, coi như không tin được hoàn toàn lời nói trong thư, nhưng hần cũng không dám quá qua loa.

"Là người gác cửa đưa cho con."

"Người gác cửa sao?" Tư Đồ Chính Không quay đầu nhìn về phía quản gia Hà, dặn ông ta gọi người gác cửa đến.

Khuôn mặt Tư Đồ Doãn Văn không hề có chút biến hóa, khiến cho người ta cứ nghĩ, có lẽ hần đang nói thật, bọn họ không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Sau khi đợi người gác cửa tiến vào, trải qua một phen dò hỏi, Tư Đồ Chính Không cũng phải tin những lời trong thư.

"Doãn Văn, con về phòng trước đi, ta và di nương con có việc cần thương lượng." Thật là, chuyện quái gì đang xảy ra vậy hả, đây đúng là thời buổi rối ren mà.

"Vâng." Sau khi cáo từ, hần liền vờn vàng rồi đi giống như lúc đến, vẫn không để ai nhìn ra chút biến hóa nào, điều này cũng khiến trong lòng người khác giảm đi vài phần hoài nghi với hần.

Chờ Tư Đồ Doãn Văn rời đi, Tư Đồ Chính Không ôm nàng đến bên giường, ngồi xuống, hỏi: "Nương tử, quyết định của nàng là gì?" Kỳ thực không cần hỏi, hần cũng đoán ra được vài phần.

"Thiếp nhất định phải quay về Nga Mi một chuyến." Nếu như chưa thể xác định phái Nga Mi vẫn an toàn thì nàng không có cách nào an tâm được.

"Vậy ta đi cùng nàng." Để một mình nàng đi mạo hiểm, hần chẳng thể yên tâm được.

"Chàng và thiếp đều rời khỏi đây thì Tiểu Dương phải làm sao đây?" Cho dù vội vã đến đâu thì nàng vẫn không quên chuyện của nhi tử. Hơn nữa, hai người họ đều rời đi, vậy nhờ Tiểu Dương xảy ra chuyện gì thì sao, nàng hoàn toàn không dám nghĩ nữa.

"Vậy cứ mang Tiểu Dương theo đi." Hần cũng lo lắng cho nhi tử giống như nàng, nhưng hần thật sự không thể để cho một mình nương tử đi mạo hiểm, đã thế, ba người họ cùng đến Nga Mi chính là cách giải quyết duy nhất rồi.

"Thế nhưng....."

"Đừng thế nhưng, chúng ta vẫn nên chuẩn bị trước một chút đi, ngày mai sẽ xuất phát đi Nga Mi."

Nếu như trong thư nói đều là sự thật, như vậy không có Nga Mi, mà là cả giang hồ đều gặp nguy hiểm, mặc dù bọn họ chỉ là một thương nhân, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc được.

"Được rồi." Dù nói như thế nào thì bây giờ cũng đành vậy, trong lòng nàng gần như là rối loạn, tất cả đều nghe theo tướng công, có lẽ là chính xác nhất.

Nghe thấy bọn họ nói muốn mang theo Tư Đồ Dương Lễ cùng tới Nga Mi, Tư Đồ Doãn Văn cũng chẳng hề kinh ngạc, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hần, mà mọi chuyện cũng đang phát triển theo ý muốn của hần.

Sau khi Tư Đồ Chính Không giao mọi chuyện trong phủ và cửa hiệu cho quản gia Hà và Tư Đồ Doãn Văn tạm thời quản lý, liền đưa thê nhi đến Nga Mi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cuộc Hành Trình Chết Chóc

Hành trình đến Nga Mi, chỉ là một hành trình không đường về do Tư Đồ Doãn Văn sắp xếp mà thôi. Sơn tắc và tử vong, chính là phần đại lễ (món quà lớn) cuối cùng do hán chuẩn bị cho phu thê Tư Đồ và Tư Đồ Dương Lễ.

Ra đi vội vàng vàng, bọn họ cũng không mang theo quá nhiều hộ vệ, ngoại trừ ba người nhà họ, chỉ thêm một gã phu xe và một hộ vệ. Sau ba ngày rời khỏi kinh thành, lúc đi ngang qua vách núi nọ, sơn tắc liền nhảy ra chặn đường. Bọn họ không có cơ hội để nói điều gì, phu xe và hộ vệ trung thành muốn cho bọn họ có cơ hội chạy trốn, nên liều mạng chắn phía trước.

Ngọc Tuyết Lâm vốn không muốn tham chiến, song vì quá ít người, nếu như nàng cậy mạnh quá thì sẽ phụ sự hy sinh của phu xe và hộ vệ, ba người họ cũng không thể chạy trốn an toàn. Phu thê Tư Đồ lôi kéo Tư Đồ Dương Lễ, ba người bỏ chạy về phía thâm sơn cùng cốc, hi vọng có thể lợi dụng địa hình và cây cối che lấp, chạy trốn khỏi độc thủ của bọn sơn tắc này.

"Nương tử, phải làm sao bây giờ?" Núp mình ở phía sau một khối đá lớn, hán hơi thở gấp, hỏi.

Hiện tại chỉ lo chạy thoát thân, hoàn toàn không còn thời gian để bọn họ nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng, Tư Đồ Chính Không dám khẳng định một điều, đám người gọi là sơn tắc này, tuyệt đối không phải vì cướp tiền, bởi vì bọn họ chẳng nói câu nào, sau khi nhảy ra liền chuẩn bị trực tiếp chém người. Đã không phải vì tiền, thì chính là đến đối phó với bọn họ, chỉ là, tại sao vậy chứ?

Hán tự nhận, bất kể là ở trên thương trường hay trong cuộc sống, bọn họ cũng chưa từng đắc tội với ai, ít nhất cũng không khiến cho người ta hận đến mức thuê người giết bọn họ. Nói vậy, chỉ có một khả năng, bọn họ luôn luôn không muốn nghĩ đến, có lẽ đã nghĩ tới, nhưng vẫn chưa muốn thừa nhận. Song, bây giờ có nghĩ đến nó cũng vô dụng, quan trọng là phải chạy thoát thân trước.

"Thiếp sẽ nghĩ cách giữ chân bọn chúng, chàng mau đưa Tiểu Dương đi trước."

Ngọc Tuyết Lâm nắm chặt kiếm trong tay, nàng không hề nắm chắc được, chẳng biết mình có thể kéo dài được bao lâu. Mặc dù vừa nãy đã giao thủ một chút, nhưng nàng đã phát hiện ra bọn chúng không phải là sơn tắc bình thường, ngược lại rất giống với sát thủ chuyên nghiệp. Bình thường nàng vẫn luyện võ để cường thân, nhưng đã lâu rồi chưa giao thủ với ai, nàng thật sự không hề nắm chắc.

"Không được, sao ta có thể bỏ lại mình nàng đối phó với những kẻ hung ác đó được." Muốn hán bỏ lại nương tử của mình để chạy trốn, có đánh chết, hán cũng không làm được.

"Nếu chàng không đưa Tiểu Dương đi, một mình nó sẽ xoay sở ra sao? Nghe thiếp, chàng đưa Tiểu Dương đi trước, thiếp dụ bọn chúng qua nơi khác rồi sẽ đi tìm cha con chàng." Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng hai người họ đều biết, nếu như bọn họ tách ra để chạy trốn, như vậy, kết quả có lẽ sẽ là vĩnh biệt, kiếp này không gặp lại nữa.

"Không, ta không muốn như vậy." Chính là biết có thể xảy ra chuyện, hán mới càng không thể để một mình nàng qua đối mặt với đám người hung tàn đó.

"Tướng công."

"Mặc kệ nàng nói như thế nào, ta sẽ không để nàng ở lại một mình." Nếu như kiếp này chẳng thể bạch đầu giai lão, hán cũng không quan tâm, nhưng muốn hán bỏ lại nàng, một mình tham sống sợ chết chạy trốn, đó là điều không tưởng. Phải chết, bọn họ sẽ chết cùng một chỗ.

Quay đầu, liếc nhìn Tư Đồ Dương Lễ cũng đang thở hổn hển vì chạy trốn mà không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng Ngọc Tuyết Lâm đột nhiên đưa ra quyết định.

"Vậy chúng ta tìm một chỗ giấu Tiểu Dương trước rồi cùng nhau dẫn dụ bọn chúng rồi đi, đợi đến lúc an toàn sẽ tìm đường về đón nó." Nàng hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của hán, đổi lại là nàng, cũng không bao giờ bỏ lại mình hán và chạy thoát thân.

Không thể cùng sinh, nhưng nguyện cùng tử!

"Được, cứ làm thế đi."

Hán hoàn toàn đồng ý với quyết định của nàng, chỉ cần đừng bảo hán bỏ lại mình nàng, muốn hán làm gì đều được hết. Thế là, hai phu thê lại kéo Tư Đồ Dương Lễ ra sức chạy, đồng thời tìm kiếm cho nhi từ một chỗ trốn an toàn nhất. Chỉ cần nó trốn thật kỹ thì sẽ an toàn, như vậy, bọn họ có thể yên tâm dẫn dụ chúng rồi đi.

Dù cho, cuối cùng hai người đều chết hết, nhưng ít nhất Tiểu Dương vẫn còn sống. Nếu thật sự đến lúc đó, chỉ hi vọng sau khi Khởi nhi nghe được tin tức bọn họ gặp chuyện không may, sẽ nguyện ý tìm đến, giúp họ một tay, tìm Tiểu Dương về là được.

"Nương....." Một mối quá, hán không rõ, vì sao bọn họ phải chạy chứ?

"Tiểu Dương cứ ngoan ngoãn chạy theo cha nương, đừng nói gì cả." Nàng khổng chế tốt âm lượng, hi vọng sẽ không làm cho chúng chú ý, chỉ cần ba người họ nghe rõ là được rồi.

"Vâng." Tư Đồ Dương Lễ ngoan ngoãn im lặng, rất nhận mệnh, để họ tùy ý kéo mình, chạy không có mục đích.

"Nương tử, bên kia có một sơn động."

Bình thường, trong núi rừng rất hay hình thành nên những sơn động hay gốc cây rỗng tự nhiên, chỉ là có đôi lúc bị những lùm cây cao lớn che khuất nên không dễ phát hiện ra. Ba người vội vàng chạy về phía sơn động.

Tư Đồ Chính Không phát hiện ra sơn động này thật sự rất bí mật, từ bên trong có thể thấy rõ ràng động tĩnh bên ngoài, thế nhưng nhất định phải cách cửa động bốn, năm bước chân mới có thể phát hiện ra sơn động này. Nếu như không phải ban này vừa đứng góc độ và ánh sáng thì Tư Đồ Chính Không cũng chẳng phát hiện ra nó.

"Tiểu Dương." Sau khi xác nhận sơn động này rất an toàn, bọn họ mới có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch tiếp theo.

"Dạ? Chuyện gì vậy, nương?" Hắn ngồi dưới đất, dùng sức thở phì phò, hắn chưa từng vận động kịch liệt đến thế, bị mệt mỏi quá cũng không có gì bất ngờ.

"Tiểu Dương, con ngoan ngoãn trốn ở trong sơn động này, đừng có chạy loạn, đợi lát nữa cha nương sẽ đến tìm con, được chứ?" Giải thích nhiều cho nó cũng vô dụng, song, vẫn phải nói cho nó biết nó phải làm những gì, để tránh lát nữa nó chạy loạn. Nếu như bọn họ bình an quay về mà không tìm thấy nó thì sẽ rất phiền phức.

"Chơi trốn tìm à? Cha nương chơi trốn tìm với con à?" Hắn thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể dùng năng lực lý giải của mình để giải nghĩa tình hình trước mắt. Hắn chẳng hề cảm nhận được sự nguy hiểm ngay lúc này, hắn còn tưởng rằng cha nương đang chơi đùa cùng mình.

"Đúng vậy, cho nên con nhất định phải trốn thật kỹ, không được để ai phát hiện ra con."

Trong lúc nguy nan này, hắn vẫn hồn nhiên như thế, phu thê Tư Đồ vừa cảm thấy vui mừng lại cảm thấy bi ai.

"Vâng." Ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ hắn đã biết.

"Tiểu Dương phải nhớ cho kỹ, trừ khi là cha nương đến tìm con, nếu không con nhất định không được ra ngoài đi lung tung, rõ chưa?" Lo lắng dặn dò lần nữa, trong lòng Ngọc Tuyết Lâm cũng biết là dữ nhiều lành ít, nhưng vẫn hi vọng nhi tử có thể bình an. Cho dù không thể quay về được Tư Đồ gia, sống hạnh phúc, nhưng chỉ cần nó sống sót là được.

"Biết ạ." Rất nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ hắn đã biết rồi.

"Ngoan lắm." Nàng dịu dàng xoa đầu nhi tử giống như trước. Tư Đồ Chính Không cũng xoa đầu con, xem như là phần thưởng cuối cùng dành cho nhi tử.

Sau đó, hai phu thê liền ra khỏi sơn động, chạy về một hướng khác còn tạo ra vài tiếng vang, thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn chúng về phía mình.

"Ồ bên kia!"

"Đáng chết, lại dám chạy trốn nữa."

Quả nhiên, đúng như bọn họ suy đoán, mấy tên sát thủ liền đuổi ngay theo phía sau, cách sơn động Tư Đồ Dương Lễ ẩn thân càng lúc càng xa.

Tư Đồ Chính Không không biết võ công, Ngọc Tuyết Lâm vừa phải đối phó với đám sát thủ, vừa bảo vệ hắn, cho nên, nàng phải dồn hết sức để ứng phó. Chỉ một lát, trên người họ đã chông chát vết thương rồi. Đã hết đường chạy trốn, phía trước là vách núi, còn phía sau là một đám sát thủ hung thần ác sát.

Hình như đã sớm nghĩ đến kết quả này, cho nên bọn họ chẳng chút sợ hãi, y như một kỳ tích. Hai người nhìn nhau cười, ở ngay trước mặt đám sát thủ, nắm chặt tay nhau, cùng nhảy xuống vách núi.

Sống hay chết, đã chẳng còn quan trọng với hai người, biết được nhi tử còn sống sót, cho dù mất đi sinh mệnh, ít nhất đến chết thì hai người họ vẫn ở bên nhau.

"Không thể nào, nhảy xuống rồi hả?"

Hành động đó của cả hai khiến đám sát thủ không kịp trở tay.

"Làm sao bây giờ?" Hai người đó nhảy xuống, như vậy, bọn chúng sẽ không thể xác nhận sinh tử của cả hai, rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ hay chưa đây?

"Bọn họ bị thương nặng như thế, nhảy từ trên này xuống, phần lớn chắc là chết rồi chẳng?"

Không ai biết tình hình phía dưới cũng như độ sâu của vách núi này, coi như là người có võ công cao cường nhảy xuống cũng chẳng thể bảo đảm là lông tóc vô thương, huống chi là hai kẻ đã đầy một thân vết thương.

"Nói cũng phải." Hơn nữa, tên nam nhân kia không hề biết võ công, nữ nhân đó có võ công cũng vô dụng, hai người đó cứ nhảy xuống như thế, muốn sống sót đúng là quá khó.

"Không phải còn một nam tử trẻ tuổi sao?" Vừa rồi nhảy xuống, chỉ có hai người đi?

"Mặc kệ hần, hần sẽ không sống được." Ngón tay hần chỉ chỉ đầu mình, ý bảo tên kia là một kẻ đầu óc có vấn đề, một mình hần bị bỏ lại trong chốn rừng sâu này, tuyệt đối không thể sống sót. Dù cho không bị dã thú ăn sống nuốt tươi thì cũng chết vì đói.

"Đúng rồi, ta đã quên mất đầu óc hần có vấn đề."

Một đám sát thủ buông tha cho việc tìm kiếm tung tích của Tư Đồ Dương Lễ, óm lại là để hần ở trong núi sâu tự sinh tự diệt, cứ như vậy mà rời khỏi nơi đây. Ở nơi thừa thớt người này, sẽ chẳng ai có thể biết được đã xảy ra chuyện gì.

Tư Đồ Dương Lễ ngồi ở trong sơn động, buồn chán vẽ vòng tròn trên mặt đất, miệng hần còn lẩm bẩm, giống như là đang xua đuổi buồn chán trong lúc chờ đợi.

"Nương chậm quá....Tiểu Dương đói bụng rồi.....Rất đói.....Rất đói....."

Sức mạnh của chú ngữ hoàn toàn thể hiện ra trong lúc này, trong miệng hần vẫn lẩm bẩm 'rất đói', chẳng những không khiến hần khá hơn mà ngược lại càng làm cho hần đói khát.

Trời dần tối đen, cũng càng lúc càng lạnh, hần cuộn mình rúc sâu vào trong sơn động, đôi tay ôm chặt lấy mình, thân thể cuộn tròn như quả cầu, hi vọng làm vậy sẽ được ấm áp hơn, không hề cảm thấy lạnh lẽo nữa. Ban đêm, trong rừng sâu rất khủng bố, gió thổi vù vù, thổi qua rừng cây rậm rạp, tấu lên một khúc ca bi ai trong đêm khuya. Tiếng gió kia như là quỷ khóc sói gào, Tư Đồ Dương Lễ sợ đến mức không dám nhắm mắt, chỉ mở to mắt, ngồi đợi bình minh.

Trời vừa sáng, bị dọa một đêm, hần liền không dám ở trong động nữa, hoàn toàn quên mất lời cha nương căn dặn, cẩn thận từng li từng tí ra khỏi sơn động.

"Nương....Cha.....Hai người ở đâu thế...."

Cả đêm đều kiềm chế không có chảy nước mắt, vào lúc này hần không nhịn được nữa, vừa lạnh vừa đói lại sợ hãi, tất cả cảm xúc mà hần chưa từng trải qua đang quay cuồng trong lòng hần. Hần giống như con chó nhỏ bị người vứt bỏ, một mình chậm rãi tìm kiếm bóng dáng của cha nương ở trong núi sâu.

Một tiểu thiếu gia chưa bao giờ rời khỏi cha nương, cũng chưa từng nếm trải cảm giác đói khổ, lạnh lẽo là như thế nào, hần muốn tự mình tìm được lối ra ở trong núi sâu, thậm chí là sống sót, hoàn toàn là một chuyện bất khả thi.

Tư Đồ Dương Lễ bị những cành cây rậm rạp, mặt đất gồ ghề làm tổn thương, đông vấp một cái, tây đụng một cái, chỉ chốc lát sau, hần đã khiến cho người mình chồng chất vết thương rồi. Tay áo rách bươm, vạt áo xé nát, đầu gối cũng rách da, thậm chí có thể nói là máu thịt lẫn lộn. Hần cố nhịn đau, bây giờ hần chỉ muốn tìm được cha nương.

"Cha.....Nương.....Ái ui!" Hần lại bị vấp ngã, cả người úp sấp ở trên mặt đất, khuôn mặt dính đầy bùn đất chẳng thể nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

"Hu hu.....Nương.....Mộng Mộng.....Mộng Mộng....." Cũng không biết vì sao, trong lòng hần lại hiện ra bóng dáng của Vân Mộng Khôi.

"A..."

Kèm theo một tiếng thét thê thảm chói tai, bóng dáng hần đã biến mất, chỉ lưu lại một vết tích rất sâu trên vách núi. Hần cũng trượt xuống từ trên vách núi, chỉ là vị trí khác hoàn toàn với chỗ mà cha nương hần đã nhảy xuống. Một ở đông, một ở tây.

Phía đông vách núi là một vực sâu không rõ, không một ai biết có cái gì ở bên dưới, càng không biết ngã xuống sẽ có kết quả thế nào. Cho nên nói, tỷ lệ sống sót của phu thê Tư Đồ là một ẩn số, người muốn họ sống thì chỉ có thể cầu nguyện cho họ còn sống, kẻ hy vọng họ chết thì đương nhiên chỉ có cầu khẩn cho họ chết thôi.

Nhưng ở phía tây vách núi, tình hình còn khá hơn nhiều so với phía đông, chỗ đó có một con sông, mà Tư Đồ Dương Lễ ngã xuống đương nhiên sẽ rơi vào trong sông. Đối với kẻ không biết bơi như hần mà nói, đây cũng coi như là có kết quả tốt.

Tục ngữ nói, ngốc người có ngốc phúc! Kẻ ngốc trong sáng giống như hần, phúc khí đương nhiên là nhiều rồi, nếu không, sao hần có thể lấy được Vân Mộng Khôi chứ?

Hần bị nước sông đẩy dạt vào bờ, cả người liền mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đổi Chủ

Nhận được tin tức do sát thủ bên kia hồi báo, tuy Tư Đồ Doãn Văn chưa hài lòng lắm với kết quả, nhưng vẫn có thể tiếp nhận được. Chỉ cần Tư Đồ Chính Không và Ngọc Tuyệt Lâm chết, tên Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn không còn là vấn đề với hắn.

Hắn cũng không được nóng vội, nếu đã nhận được kết quả mà mình mong muốn, hơn nữa mọi chuyện đều tiến hành theo đúng kế hoạch của hắn, thành công đang ở trước mắt, nếu như sốt ruột quá, ngược lại sẽ thất bại trong gang tấc, hắn tuyệt đối không được mạo hiểm. Lúc này, hắn phải đợi tin tức: phu thê Tư Đồ và Tư Đồ Dương Lễ gặp chuyện bất trắc được truyền về theo cách bình thường thì hắn mới có thể 'thuận lý thành chương' tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của Tư Đồ gia.

"Biểu thiếu gia, có người của quan phủ đến." Quan gia Hà cảm thấy khó hiểu, vì sao người của quan phủ lại tới chứ?

Lão gia, phu nhân và thiếu gia đã ra ngoài được hơn một tuần rồi, lại chẳng có tin báo về, thật sự khiến người ta lo lắng mà. Lúc này người của quan phủ đến, chẳng lẽ là.... ..

"Quan phủ?" Trong lòng hắn đã biết rõ người của quan phủ đến là vì cái gì, nhưng vẫn làm ra vẻ khó hiểu.

"Đúng vậy, quan phủ phái người đến, nói là có chuyện muốn tìm biểu thiếu gia." Kỳ thật, quan phủ phái người đến nói là muốn tìm người có thể làm chủ trong lúc này, dưới tình huống không có lão gia, phu nhân và thiếu gia thì đương nhiên phải tìm biểu thiếu gia rồi.

"Được, ta ra ngay." Hắn bước đi vững vàng ra đại sảnh. Bề ngoài yên lặng vẫn không đủ để che giấu nội tâm kích động của hắn.

Đến, đến rồi, rốt cuộc cũng đến rồi, mười ngày chờ đợi, hắn lại bước gần đến mục tiêu chiếm được trọn vẹn Tư Đồ gia rồi!

Nurong, cuối cùng nguyện vọng của người sắp thành hiện thực, lập kế hoạch nhiều năm như vậy, hắn nhất định phải thành công.

"Người chính là biểu thiếu gia của Tư Đồ gia sao?" Nha sai thấy hắn đi đến, đặt chén trà xuống rồi đứng lên hỏi.

"Đúng vậy, xin hỏi quan gia tìm ta có chuyện gì không?"

"Là như vậy, ở một dãy núi ngoài thành Vũ An phát hiện một chiếc xe ngựa có ký hiệu của Tư Đồ gia, ở gần đó còn phát hiện ra hai thi thể, quan phủ bên đó muốn chúng ta đưa người đến xác nhận thi hài." Cần xác nhận xem người chết là ai.

"Cái gì?" Hắn giả vờ tỏ vẻ kinh sợ, ai không biết còn tưởng rằng hắn thật sự bị hù dọa.

"Tại sao lại như vậy chứ? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói là gặp phải sơn tặc."

"Vậy lão gia và phu nhân đâu? Còn có thiếu gia nữa? Bọn họ ra sao rồi?" Quan gia Hà vừa nghe, vội vàng hỏi thăm tung tích của mọi người. Trời ạ, sao lại gặp phải loại chuyện này chứ? Nếu như cả nhà lão gia xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

"Không biết, cho nên mới kêu các người phái người đi xác nhận thân phận của thi thể, rồi mới đi quanh núi tìm người được." Chỉ là, đoán chừng có tìm cũng vô ích, cho dù có tìm được, vậy có khả năng là thi thể thôi.

"Biểu thiếu gia." Vậy phải nhanh lên một chút mới được, nhất định phải tìm được một nhà lão gia và phu nhân.

"Vậy quan gia Hà, phiền ông đi một chuyến đến Vũ An đi, ở đây phải có người canh giữ, có tin tức gì ông nhất định phải mau chóng báo cho ta biết."

Tư Đồ Doãn Văn dùng tốc độ nhanh nhất để đưa ra quyết định, kế hoạch của hắn đang từng bước tiến đến thành công rồi. Chỉ cần hắn truyền ra tin tức phu thê Tư Đồ đã chết, như vậy, hắn có thể 'mượn nước đầy thuyền' tiếp quản toàn bộ Tư Đồ gia. Sẽ chẳng có ai dám nói gì nữa. Cho dù Tư Đồ Dương Lễ vẫn còn sống, hắn cứ nói là luôn luôn phái người tìm kiếm, về phần tìm được hay không, thì không phải là chuyện hắn có thể định đoạt.

Hơn nữa, có tìm được Tư Đồ Dương Lễ thì vẫn chẳng ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn. Dựa vào Tư Đồ Dương Lễ, hoàn toàn không tạo thành bất cứ trở ngại gì cho hắn.

"Được, biểu thiếu gia, ta phải đi chuẩn bị ngay." Hắn thật chẳng dám tưởng tượng, nếu như lão gia và phu nhân xảy ra chuyện thì làm sao đây? Thiếu gia nữa? Sao lại gặp phải sơn tặc chứ? Biết vậy, lúc trước nên sắp xếp thêm vài hộ vệ, nếu như không phải phu nhân vội vã chạy đến Nga Mi thì sẽ chẳng xảy ra chuyện này đâu.

Quan gia Hà thu dọn xong hành lý, mang theo thư tiễn cử của quan phủ, cưỡi ngựa chạy tới Vũ An. Ngựa không dừng vó suốt hai ngày, phi đến Vũ An, sau khi xác nhận không phải là phu thê Tư Đồ, cũng không phải Tư Đồ Dương Lễ, mà là phu xe và hộ vệ, quan gia Hà tạm thời thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng.... ..

Ba người bọn họ, đi nơi nào rồi?

Hắn viết thư báo tình hình cho Tư Đồ Doãn Văn, rồi đi theo người của quan phủ lục soát quanh núi. Thế nhưng, tìm suốt ba ngày ở trên núi, vẫn không

hề phát hiện được tung tích của ba người nhà Tư Đồ. Song ở gần vách núi phía đông đã phát hiện ra vết máu, cùng với vài mảnh y phục vụn vặt, quan phủ suy đoán, ba người bọn họ đã rớt xuống vách núi rồi.

Không một ai biết được tình hình dưới vách núi ra sao, nhưng dựa theo lời người dân nơi đây nói, là chưa từng sống sót.

Mang theo nỗi đau bi thương, quan gia Hà quay về Tư Đồ gia. Cũng bắt đầu từ ngày đó, chủ quản Tư Đồ gia đổi từ Tư Đồ Chính Không thành Tư Đồ Doãn Văn.

Từ lúc gặp chuyện không may đến khi Tư Đồ Doãn Văn chính thức tiếp nhận Tư Đồ gia, đã là chuyện của hai mươi ngày sau rồi. Lại từ lúc Tư Đồ Doãn Văn tiếp nhận Tư Đồ gia đến khi Vân Mộng Khởi nghe thấy tiếng gió, thì đã là chuyện của mười ngày tiếp theo. Tính cả trước cả sau đã qua một tháng rồi. Ngay lúc này, Vân Mộng Khởi đang dùng cơm trong một tửu lâu (quán rượu) nào đó ở Hàng Châu.

"Các người nghe nói gì chưa?"

"Nghe nói cái gì?"

Cách nàng không xa là một bàn người vừa uống rượu, vừa bàn luận tin tức, cũng chính là tin đồn mới nhất trong chốn giang hồ. Tuy Tư Đồ gia không phải môn phái giang hồ gì, nhưng bởi vì bọn họ có tiền tài quyền thế, cộng thêm Tư Đồ Chính Không rất biết kết giao bằng hữu, nên vẫn có chút danh tiếng trong chốn giang hồ. Cho nên, tin tức Tư Đồ gia đổi chủ đương nhiên sẽ dấy lên chút phong ba trong chốn giang hồ.

"Người đứng là hiểu biết nông cạn."

"Sao thế, trừ đại hội võ lâm ra còn có đại sự gì sao?" Trong khoảng thời gian này, chuyện lớn nhất chính là đại hội võ lâm, những chuyện khác so sánh với đại hội võ lâm thì chẳng thấm vào đâu cả.

"Tư Đồ gia ở kinh thành đó." Chuyện lớn như vậy, lại còn có người không biết, thật là.

Tư Đồ gia?

Vân Mộng Khởi vốn đang nhàm chán dùng cơm, không hề có chút hứng thú gì với lời bàn luận xung quanh, nhưng bọn họ đột nhiên nhắc tới Tư Đồ gia, điều này đã làm phân tán lực chú ý của nàng vào lời bàn luận của bọn họ.

"Người đang nói đến thủ phủ (phủ đệ giàu nhất) của kinh thành hả?"

"Bọn họ gặp phải chuyện gì à?" Sao chuyện của giới thương nhân cũng khiến cho người giang hồ thấy hứng thú nhỉ?

"Người rõ thật là, chuyện Tư Đồ gia đổi chủ mà còn chưa biết sao."

Đổi chủ? Cha nương đã xảy ra chuyện gì sao? Sao có thể...

"Đổi chủ?"

"Đúng."

"Ta nhớ chủ quản lúc trước của Tư Đồ gia hình như là Tư Đồ Chính Không mà? Hiện tại đổi thành ai vậy?" Coi như hần nông cạn thì hần cũng đã nghe qua cái tên Tư Đồ Chính Không. Mà sản nghiệp của Tư Đồ gia có thể trải rộng khắp nơi, gần như trong mỗi tòa thành đều có hiệu buôn, đều là do một tay Tư Đồ Chính Không gây dựng lên.

"Ừm, hình như đổi thành chất tử (cháu trai) của phu nhân hần, gọi là Tư Đồ Doãn Văn thì phải." Đối với tên Tư Đồ Doãn Văn này, hần chưa từng nghe qua, không biết là ai.

Tư Đồ.....Doãn Văn? Hần đã làm cái gì thế?

Lúc này, Vân Mộng Khởi đã ngừng dùng cơm, tất cả lực chú ý đều đặt trên người nói chuyện ở bàn bên kia. Nàng không ngờ, mới một tháng ngắn ngủi, Tư Đồ gia đã xảy ra biến cố lớn đến vậy, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng của nàng.

"Tư Đồ Doãn Văn?"

"Ừ."

"Không phải người nói là chất tử của phu nhân của Tư Đồ Chính Không sao?" Sao nghe tên lạ hoắc vậy.

"Đúng thế." Đúng là nói như vậy.

"Vậy sao lại mang họ Tư Đồ? Chẳng lẽ vị Tư Đồ phu nhân kia cũng có tỷ muội gả cho người họ Tư Đồ à?"

Vậy thật quá khéo đi? Chẳng lẽ là gả cho huynh đệ của Tư Đồ Chính Không ư? Song.....Hình như đâu có nghe nói Tư Đồ Chính Không có huynh đệ chứ. Chẳng lẽ là tỷ muội cùng hầu hạ một phu quân? Chắc là.....Không thể nào....

"Nghe người nói như thế..." Hắn vuốt cằm, lâm vào tự hỏi.

Nghe bọn họ nói vậy, Vân Mộng Khởi liền nghĩ đến vấn đề này, sao bọn Tư Đồ Doãn Văn cũng mang họ Tư Đồ nhỉ? Cha cũng đâu có nạp thiếp thất, đây là tình huống gì thế? Nghĩ sao cũng thấy kỳ quái.

"Thế nhưng, sao Tư Đồ Doãn Văn lại thành chủ của Tư Đồ gia? Tư Đồ Chính Không xảy ra chuyện gì à?"

"Không biết, ta chỉ nghe nói hình như là xuất phủ rồi gặp phải sơn tặc, hiện tại vẫn chưa rõ tung tích." Hắn chỉ có thể nói vận khí của bọn họ quá kém, vậy mà gặp phải sơn tặc.

Sơn tặc?

"Thế nhưng, ta nhớ hình như Tư Đồ Chính Không có một nhi tử mà nhỉ?" Chính mình có nhi tử, sao lại để gia nghiệp cho người ngoài thừa kế chứ? Thực sự là rất kỳ quái!

"Người quên rồi à, nhi tử độc nhất của Tư Đồ Chính Không là một tên ngốc." Năm đó có rất nhiều người đều vì chuyện này mà tiếc nuối thay cho Tư Đồ gia. Cho dù có gia nghiệp lớn, nhưng không có người thừa kế ruột thịt, đúng là một chuyện quá đáng tiếc.

"Đúng đó, nhi tử độc nhất của bọn họ là một tên ngốc." Rất nhiều năm không có bàn luận về Tư Đồ gia, hắn suýt nữa quên mất chuyện này.

"Nếu như là ta, nói như thế nào cũng nên để nhi tử của mình kế thừa gia nghiệp, sau đó mời người ngoài đến giúp đỡ đi." Cứ chấp tay nhường gia nghiệp cho kẻ khác, đúng là không hợp với lễ thường mà.

"Đây là chuyện bất khả kháng, nhi tử ngốc nhà bọn họ cũng đi ra ngoài cùng cha nương hân mà." Nói cách khác, tên ngốc đó cũng mất tích theo phu thê Tư Đồ gia rồi.

Cái gì? Nàng đập mạnh hai tay xuống bàn, đứng bật dậy.

Vân Mộng Khởi lao đến bàn người ở phía trước kia, khí thế kinh người hỏi: "Các người nói là sự thật sao? Tư Đồ gia thực sự đổi thành Tư Đồ Doãn Văn làm chủ rồi ư? Phu thê Tư Đồ Chính Không và nhi tử của bọn họ đều gặp nạn, không rõ tung tích sao?" Trong một tháng ngắn ngủi, biến cố đó cũng quá lớn đi?

"Người, người, người..."

"Người là ai vậy?"

Nàng đột ngột xuất hiện, làm cho bàn người đang trò chuyện hăng say giật cả mình.

"Không cần quan tâm ta là ai, người chỉ cần nói cho ta biết, vừa rồi người nói có thật hay không?" Nàng đang vội lắm, nàng nghĩ nàng có nên trở về kinh thành để tìm hiểu tình hình thật sự trước không đây? Nhưng vừa nghĩ đến bọn họ gặp phải sơn tặc, ba người còn chưa rõ tung tích, nàng liền cảm thấy trở về kinh thành sẽ lãng phí thời gian mất.

"Đúng, đúng là.....Sự thật." Bị khí thế của nàng hù dọa, hắn liền thành thành thật thật trả lời vấn đề của nàng.

"Ừ, thật đó, mọi người bên ngoài đều nói vậy." Ở mỗi tòa thành đều có hiệu buôn của Tư Đồ gia, nếu như Tư Đồ gia thay đổi chủ, đương nhiên sẽ truyền đi rất nhanh, phạm vi lan truyền cũng rất lớn.

Vân Mộng Khởi chạy vội xuống lầu, trả tiền rồi xông ra ngoài, chẳng thèm để ý đến ánh mắt của người khác.

"Nữ nhân kia là ai vậy?"

"Không biết."

"Nàng có quan hệ gì với Tư Đồ gia à?" Nếu không sao có thể kích động như vậy chứ?

"Không biết."

"Cái gì cũng không biết, vậy rốt cuộc người biết cái gì?" Thật là, hỏi gì cũng không biết.

"Ít nhất ta cũng biết, cô nương vừa rồi rất xinh đẹp." Mặc kệ nói như thế nào thì cô nương kia đúng là rất xinh đẹp, chẳng những xinh đẹp mà còn có một luồng linh khí, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

"Nói nhảm, chả cần người nói, chỉ cần là người có mắt đều thấy được."

"Thôi, kệ đi, chúng ta tiếp tục nào."

"Chuyện phát sinh trước đại hội võ lâm ba ngày, các người có biết không?"

"Ồ đại hội võ lâm đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"... ...."

Nếu nàng nhớ không lầm, trong thành Hàng Châu hẳn là có hiệu buôn của Tư Đồ gia đi. Chạy vài bước, nàng mới phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng, hơn nữa luôn là vấn đề muôn thuở, đó chính là nàng không biết đường đi. Thế là, nàng phát huy năng lực vượt xa người bình thường, đó chính là đến mỗi ngã rẽ liền tìm người hỏi đường một lần. Sau khi hỏi chừng mười mấy người, cuối cùng nàng đã thuận lợi đến hiệu buôn của Tư Đồ gia ở Hàng Châu.

Trên người nàng có lệnh bài của Tư Đồ Chính Không đưa cho, nàng có thể đến bất cứ hiệu buôn nào của Tư Đồ gia ở mọi tòa thành để tìm kiếm sự trợ giúp.

"Tiểu thư, ngài có chuyện gì không?" Người làm trong hiệu buôn thấy nàng thờ hờ hững xông vào, liền cảm thấy khó hiểu.

"Chường quây của các người đang ở đâu?" Đáng chết, chạy vội quá, quên mất không dùng khinh công rồi.

"Tìm chường quây sao?"

"Ừ."

Một chết đi được, đều là do vừa rồi nghe được tin tức thật sự khiến cho người ta khiếp sợ, dọa nàng đủ thắm, nàng mới vội vã đến quên cả dùng khinh công. Chỉ là, hình như nàng đã quên là, nếu như nàng dùng khinh công, chắc chắn nàng đã lạc trôi đến phương nào rồi.

"Chường quây, có người tìm ngài." Người làm đuổi thẳng cổ, chính giọng rồi gào lên, tuyệt không quan tâm tiếng la của mình to như sấm, có quấy nhiễu người khác hay không.

"Người nào tìm ta?" Một nam nhân chừng bốn mươi tuổi vén màn che giữa sảnh quây và phòng khách lên, bước ra.

"Chính là vị tiểu thư này."

Chường quây nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thấy ngay Vân Mộng Khởi.

"Tiểu thư tìm ta có chuyện gì không?"

"Ta hỏi người, chuyện Tư Đồ gia đổi chủ, có phải sự thật không?" Mặc kệ nói như thế nào, nàng vẫn chẳng thể tin nổi. Mới một tháng ngắn ngủi đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ đây chính là 'thế sự khó liệu' mà người ta thường nói ư? Vậy đúng là quá khó lường rồi.

"Tiểu thư là?" Chường quây khó hiểu, hỏi. Một vị cô nương chưa từng gặp qua, sao lại có hứng thú với chuyện Tư Đồ gia chứ!

Vân Mộng Khởi lấy lệnh bài ra cho hắn xem, không thêm nhiều lời nữa. Thấy được lệnh bài, chường quây vội vã mời nàng vào phòng trong dùng trà.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tìm Kiếm

"Xin hỏi tiểu thư tìm ta gấp như vậy là có chuyện gì sao?"

Nàng đâu còn tâm tình uống trà chứ, bây giờ nàng chỉ muốn biết, tin tức nàng vừa nghe, rốt cuộc có phải là thật hay không?

"Ta chỉ muốn hỏi, tin tức phu thê Tư Đồ gặp chuyện không may, Tư Đồ gia đổi thành Tư Đồ Doãn Văn làm chủ, có đúng không?" Đáng chết, trong lòng nàng sắp loạn như ma rồi.

Là vì phu thê Tư Đồ, cũng là vì Tư Đồ Dương Lễ!

"Ừm.....Đúng vậy, bây giờ, sản nghiệp của Tư Đồ gia tạm thời giao cho biểu thiếu gia Tư Đồ Doãn Văn tiếp quản." Nếu như vẫn không có tin tức của lão gia và phu nhân, vậy thì, Tư Đồ gia đổi chủ chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

"Bọn họ gặp phải sơn tặc là sao?" Nàng nghĩ mãi không ra, sao ba người bọn họ lại đột nhiên đi xa nhà, còn trùng hợp gặp phải sơn tặc, rồi đồng thời mất tích, sinh tử (sống chết) chưa biết. Thật sự có quá nhiều điều trùng hợp, khiến người ta phải hoài nghi, có phải ai đó đã cố ý sắp xếp mọi thứ chăng?

"Ta không biết rõ tình hình cụ thể, nhưng nghe nói là gặp phải sơn tặc ở vách núi gần Vũ An, phu xe và hộ vệ đều chết hết, mà một nhà ba người lão gia

cũng không rõ tung tích."

"Vũ An?" Đó là đâu thế? Xét về độ mù đường của nàng thì không biết đường đi là rất bình thường.

"Đúng vậy." Bởi vì nàng nắm giữ lệnh bài của Tư Đồ gia, cho nên chương quây rất nghiêm túc, hỏi gì đáp nấy.

"Sao bọn họ lại đến đây?"

Nếu như có mỗi cha đi thì nàng còn lý giải được, đoán chừng là bàn sinh ý gì đó. Nếu như nương đi cùng cha, nàng vẫn có thể hiểu được, coi như là nương luyện tiếu rồi xa cha trong một khoảng thời gian nên muốn đi cùng. Thế nhưng, vì sao Tư Đồ Dương Lễ cũng đi theo bọn họ, nàng thật sự là không nghĩ ra. Chẳng lẽ sau khi nàng rời khỏi Tư Đồ gia, đã xảy ra chuyện mà nàng không biết sao?

"Hình như là sự phụ của phu nhân gửi thư, muốn phu nhân quay về Nga Mi một chuyến."

"..." Nàng nhú mày, phát hiện chuyện này rất bất thường.

Ba ngày trước, trong đại hội võ lâm, nếu nàng nhớ đúng thì hình như đã nhìn thấy người của phái Nga Mi, nhìn dáng vẻ thì đâu có chuyện gì xảy ra, vậy mà lại viết thư kêu nương quay về Nga Mi một chuyến. Lúc ấy, tất cả các môn phái hẳn là đều bận rộn chuyện đại hội võ lâm, thực sự bất thường, rất bất thường.

"Sau khi xảy ra chuyện, quan phủ phái nha sai mời người Tư Đồ gia đi nhận thi thể, mới xác nhận nhà lão gia chắc vẫn còn sống, chỉ là mất tích rồi."

"Ai đi nhận thi thể?"

"Hình như là quan gia Hà đi."

"Bọn họ đã lên núi tìm chưa? Một chút đầu mối cũng không có sao?"

"Có đi, nghe nói tìm kiếm ở trên núi suốt ba ngày ba đêm, vẫn chưa tìm được người. Thế nhưng...."

"Nhưng cái gì?" Thấy hắn giống như muốn nói lại thôi, hình như vẫn còn tin tức chưa tiết lộ với nàng.

"Nghe nói, ở phía đông vách núi đã phát hiện vết máu và nhiều mảnh y phục nhỏ, suy đoán là cả nhà lão gia đã rơi xuống phía đông vách núi rồi."

"Đã xuống dưới vách núi tìm chưa?"

"Không xuống. Cư dân ở đó nói vách núi kia sâu không thấy đáy, hơn nữa, chưa từng có ai ngã xuống mà còn có thể sống sót, cho nên...." Đối với chuyện nhà lão gia, hắn cảm thấy rất đáng tiếc, vận mệnh an bài như vậy, hắn cũng hết cách.

Đôi mày của nàng vẫn nhíu chặt, tự hỏi phải làm sao đây? Cuối cùng, nàng quyết định một mình đi đến Vũ An, nàng muốn xuống phía dưới vách núi tìm kiếm thử, nàng thực sự không thể tin ba người bọn họ cứ như vậy mà chết đi.

"Chương quây, có thể xin ông giúp cho một việc không?"

"Mời nói." Trong tay nàng có lệnh bài của Tư Đồ gia, cho dù nàng tới bất cứ hiệu buôn nào của Tư Đồ gia, chỉ cần nàng muốn, bọn họ đều phải giúp đỡ nàng.

"Ông có thể chuẩn bị giúp ta một chiếc xe ngựa, đưa ta đến Vũ An không?" Ôi, nếu như nàng không phải kẻ mù đường thì nàng có thể nhanh chóng đến Vũ An rồi. Đáng tiếc.....Ông trời sinh ra như vậy, nàng cũng bất lực.

"Chẳng lẽ tiểu thư muốn....." Chẳng lẽ nàng muốn đi tìm cả nhà lão gia sao? Bây giờ cách chuyện xảy ra đã một tháng rồi.

"Ta muốn đích thân đi xác nhận một chút." Nói nàng chưa từ bỏ ý định hoặc là gì gì đó cũng được, nàng nhất định phải đến Vũ An, tự mình tìm kiếm tung tích của bọn họ. Nếu như không tự mình đi xác nhận, nàng sẽ không hết hy vọng đâu.

"Vậy được rồi, ta đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, sắp xếp người hộ tống tiểu thư tới Vũ An." Hắn chỉ là thủ hạ làm công cho người mà thôi, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, những chuyện khác, hắn thật sự đừng nên hỏi quá nhiều. Trong tay nàng có lệnh bài của Tư Đồ gia, vậy hắn cứ nghe theo lệnh của nàng, chuẩn bị tốt những thứ nàng muốn thôi.

Hiệu suất làm việc của chương quây khá nhanh, một lát đã chuẩn bị xong xe ngựa và xa phu, tính từ lúc Vân Mộng Khởi nghe được tin tức đến khi nàng xuất phát tới Vũ An, tổng cộng mới qua nửa canh giờ.

Nàng lo lắng và bất an suốt năm ngày, rốt cuộc đã đến Vũ An rồi. Nhờ phu xe đưa nàng đến hiệu buôn của Tư Đồ gia ở Vũ An, liền bảo phu xe có thể trở về. Lại dựa vào sự trợ giúp ở đây, đến vách núi mà Tư Đồ gia gặp chuyện không may, chẳng cần ai bầu bạn, nàng tự mình tiến vào trong núi.

Bóng dáng nhỏ xinh lạnh lẽo lướt qua đám cây cối, nàng vốn là đứa bé lớn lên ở trong núi, đối với nàng mà nói, muốn di chuyển ở trong núi là một chuyện quá dễ dàng, về phần sẽ lạc đường, đã chẳng còn trong phạm vi lo lắng của nàng nữa. Thính lực nhạy bén, khiến nàng có thể biết rõ tình hình trong núi.

Núi rừng khác với thành trấn ở chỗ: cư dân rất thưa thớt, không có những tiếng huyền ảo, âm ỹ như trong thành trấn, ngược lại rất là yên tĩnh, trừ tiếng gió, tiếng chim, chỉ còn tiếng hô hấp của cây cối. Đứng ở trên một thân cây, lắng nghe âm thanh trong gió, từ lúc nàng biết được cả nhà Tư Đồ gặp chuyện không may thì đôi mày vẫn nhíu chặt như cũ.

Trên ngọn núi này, ngoại trừ con đường nhỏ chỉ đủ cho một chiếc xe ngựa đi qua ở dưới chân núi thì trên núi không còn con đường nào để người ta qua lại. Nói cách khác, bản thân ngọn núi này làm gì có sơn tặc ẩn nấp đâu. Như vậy, đám sơn tặc tập kích cha nương là đến từ đâu chứ?

Ngọn núi vô danh này vẫn duy trì được vẻ hoang sơ vốn có, trong sắc xanh tươi mát vẫn để lộ ra vẻ lạnh lẽo, sự lạnh lẽo khi không có nhân khí. Có lẽ trong núi vẫn có dã thú hung dữ ẩn nấp, nàng chẳng thêm quan tâm, trong lòng nàng càng thêm lo lắng, tràn đầy cảm giác bất an.

Nếu như Tư Đồ Dương Lễ ở một mình....Đó chính là, dữ nhiều lành ít. Lại nói, phía đông ở đâu vậy hả?

Nàng hết nhìn đông lại nhìn tây, muốn tìm được vách núi ở phía đông kia. Hao tâm tổn trí, sớm biết vậy thì nàng đã không lên núi một mình, nhưng mang theo một người không có võ công lên núi, thì hình như lại là chuyện rất phiền toái.

Phiền muộn vô vô vô, nàng suy nghĩ có nên nghiên cứu ra một loại dược có thể trị chứng mù đường của nàng hay không đây? Đây mới thật sự là quá bất tiện.

Lúc này mặt trời đã lên cao, khi mặt trời lên cao thì nàng thật sự không thể phân nổi đông tây nam bắc, vậy nàng đành chờ đến khi mặt trời lặn xuống núi thôi.

Cho dù nàng có ngốc thì vẫn biết đạo lý 'mặt trời mọc đằng đông, lặn đằng tây', có bị mù đường đến hết thuốc chữa thì nàng cũng biết lúc mặt trời lặn, đi về phía đó chính là hướng tây. Biết là một chuyện, có thể làm được hay không thì không biết, ha ha!

Ở trên cành cây, nàng dựa vào thân cây, ngồi xếp bằng xuống và nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu suy tư phân tích một chuyện. Trong một tháng gần gũi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thực sự là không bình thường.

Sau khi nàng rời khỏi Tư Đồ gia, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì chứ?

Vừa khéo cha nương cùng ra ngoài, còn mang cả Tư Đồ Dương Lễ theo, đã rất kỳ quái rồi. Với tính cách của nương, hẳn là sẽ không nỡ bỏ lại Tư Đồ Dương Lễ và đi ra ngoài cùng cha, ít nhất sẽ phái một người ở lại phụ chăm sóc cho Tư Đồ Dương Lễ. Nếu đã là hai người cùng ra ngoài, còn dẫn theo Tư Đồ Dương Lễ thì chắc chắn là bất thường rồi. Để hẳn ở trong phủ, có thể được chăm sóc tốt hơn so với cùng bọn họ đi ra ngoài, hơn nữa trên đường đi còn có vài nhân tố nguy hiểm, không mang hẳn theo, dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết mọi chuyện rồi nhanh chóng quay về, chẳng phải càng hợp lý hơn sao?

Chẳng lẽ là.....Trong Tư Đồ gia có người hoặc vật sẽ làm hại đến Tư Đồ Dương Lễ sao? Tư Đồ Doãn Văn? Hay là Tư Đồ Vân Vân kia? Hoặc là một người nào khác?

Thật sự quá đáng ghét, vừa nghĩ đến Tư Đồ Vân Vân kia, nàng sẽ cảm thấy rất phiền muộn, hơn một tháng qua đi, vết thương lòng vẫn sẽ âm ỉ đau, vẫn tra tấn nàng trong đêm khuya thanh tĩnh. Đừng nghĩ những thứ đó, nghĩ đến cái khác đi!

Lắc lắc đầu, xua đi gương mặt chán ghét vừa mới hiện lên ở trong đầu, nàng ép bản thân thay đổi suy nghĩ, nghĩ sang những thứ khác.

Trên núi vốn không có doanh trại của bọn sơn tặc, cường đạo, vậy mà lại xuất hiện sơn tặc, đó chẳng phải rất lạ à?

Trừ phi.....Có người cố ý mai phục bọn họ ở trong này. Hơn nữa, chuyện bọn họ muốn đến Nga Mi, hẳn là đột nhiên quyết định, như vậy chắc chắn sẽ có rất ít người biết. Dưới tình huống như vậy, còn có thể sắp xếp mai phục trên đường đi, vậy càng chứng minh một điều, đó chính là.....Kẻ muốn mạng của bọn họ, nhất định là một kẻ nào đó ở trong Tư Đồ gia. Chẳng trách cha nương lại muốn mang theo Tư Đồ Dương Lễ cùng nhau ra ngoài.

Không biết vì sao, trong lòng nàng đã nhận định "kẻ nào đó" chính là đôi huynh muội Tư Đồ kia. Chẳng lẽ nàng có thành kiến sâu sắc với bọn họ đến vậy à?

Không, đây không phải là thành kiến, mặc dù chưa thể nói rõ, nhưng giác quan thứ sáu đã nói với nàng như vậy, trừ đôi huynh muội đó ra, sẽ chẳng có ai khác nữa. Dù sao, nếu ba người nhà Tư Đồ xảy ra chuyện gì thì bọn họ sẽ được lợi nhiều nhất.

Nhìn bây giờ đi, chẳng phải hẳn đã thuận lợi tiếp quản toàn bộ sản nghiệp của Tư Đồ gia sao? Thế nhưng, có phải nàng đã phạm vào một sai lầm khá lớn rồi không? Nàng giống trống khua chiêng đến Vũ An tìm tung tích của bọn họ, Tư Đồ Doãn Văn đã nhận được tin chưa, hẳn đã làm ra chuyện gì đây?

Hắn còn dám thuê sát thủ đi giết người, vậy có chuyện gì mà hắn không làm được đây? Như vậy, Tư Đồ Vân Vân xuất hiện, chính là.....Cố ý phá hoại tình cảm giữa nàng và Tư Đồ Dương Lễ ư?

Ha ha, coi như là cố ý phá hư thì sao chứ? Hai người vốn không có thỏ lộ tình cảm và hoàn toàn tín nhiệm nhau, nên dễ dàng để người ta phá hủy, vậy nàng có thể oán ai đây.

Thế nhưng, nàng cũng không hối hận về quyết định rời đi vào lúc đó, đương nhiên, càng sẽ không hối hận về quyết định nhờ nương viết hộ hưu thư. Nàng chỉ cảm thấy không thể sống cùng Tư Đồ Dương Lễ được nữa, cũng không hoàn toàn là vì Tư Đồ Vân Vân ra sức phá hoại, mà là lúc hai người ở chung, đã không còn hạnh phúc và vui vẻ như trước kia nữa, chỉ có thương tổn và đau khổ mà thôi.

Đã như vậy, hai người cần gì phải tiếp tục dây dưa nữa. Nghĩ tới đây, nàng chợt nhớ ra một chuyện mà nàng suýt chút nữa đã quên mất, nhưng lại vô cùng quan trọng.

Đó chính là, nàng nhờ nương viết hộ hưu thư, hình như nàng quên cầm đi rồi.....Ha ha, vội vã rời khỏi Tur Đồ gia và Tur Đồ Dương Lễ, nàng quên bồng mất chuyện quan trọng đó rồi.

Ai, chuyện này để nói sau đi, bây giờ, việc tìm người quan trọng hơn. Cứ lẳng lặng ngồi ở trên cây không biết bao lâu, lúc mặt trời đang lặn dần về phía tây nàng mới mở hai mắt ra.

Hướng mặt trời lặn là hướng tây, bên kia, ngược lại chính là hướng đông.... ..

Đến đũa tre ba tuổi cũng biết quy luật đơn giản ấy, chắc là nàng không tính sai phương hướng nữa đâu.....Chắc vậy.....Chắc là.....Không thể nào.....Đáng tiếc, nàng không sai mới là lạ.

Đúng là nàng đã chạy ngược hướng mặt trời lặn, thế nhưng, sau khi phi vun vút ở trong rừng cây một hồi, chẳng biết tại sao lại thành chạy về phía mặt trời đang lặn. Chuyện tâm phi như bay, một lòng chỉ muốn nhảy xuống vách núi để tìm kiếm tung tích của phu thê Tur Đồ, hoàn toàn không biết mình đang đi sai hướng rồi.

Tới được phía tây của vách núi, nàng chẳng thềm nghỉ ngơi đã tung mình nhảy xuống. Vốn chưa hiểu rõ tình hình phía dưới vách núi, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nàng thật sự không ngờ phía dưới sẽ là một con sông.

'Ủm' một tiếng, tiến vào trong con sông, may mà nàng biết bơi, nếu không sẽ chẳng biết mình chết như thế nào nữa. Bơi hai ba lần liền đến bờ, ngồi trên tảng đá lớn bên bờ sông, nàng cảm thấy buồn bực.

Chẳng phải đã nói không có ai xuống được dưới chân núi sao? Đây là một con sông lớn này, hơn nữa nếu như nàng không có nhìn lầm, cách đó không xa còn có khói bếp.....Chẳng lẽ là.....Đến cả nhảy xuống vực nàng cũng nhảy sai à?

Thật là, nàng sắp bị bệnh mù đường của mình chọc cho phát điên rồi!

Hiện tại mặt trời đã lặn rồi, nàng muốn quay lên núi tìm kiếm cũng không được nữa, dứt khoát ngủ ở bờ sông này một đêm, ngày mai lại quay lên núi đi. Nàng đang suy nghĩ xem có nên tìm người đưa nàng lên núi không, bỗng không lại lạc đường lần nữa, nàng sẽ trễ thêm một ngày nữa nhỉ?

Nàng tìm kiếm một vài cành cây khô để nhóm lửa, hong khô y phục trên người, bắt hai con cá ở trong sông, coi như là bữa ăn tối hôm nay. Cuối cùng, ngồi khoanh chân, tựa lưng vào một tảng đá lớn bên bờ sông, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Phía trước hẳn là có thôn nhỏ đi? Nàng là lười đi tìm chỗ dừng chân, mới quyết định nghỉ lại ở bờ sông này. Có lẽ ngày mai nàng nên đi dọa quanh thôn, hỏi thăm xem có tin tức gì không. Thôn kia cách vách núi này gần như vậy, nói không chừng nàng có thể dò la được chút tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tìm Được Một Người

Ngày hôm sau, khi mặt trời nhô lên, tia sáng đầu tiên chiếu xuống người nàng thì nàng đã tỉnh rồi. Lười biếng đuổi người, đứng lên, giật giật càn cỏ hơi cứng ngắc, phui phui bụi trên người, chuẩn bị đi đến thôn nhỏ cách đó không xa tìm một chút thức ăn, ngó nghiêng xem có ngóng được ít tin tức nào không.

Đi hai bước rồi dừng lại, tuy rằng nàng nhất quyết phải tìm được cha nương và Tur Đồ Dương Lễ, cha nương còn đỡ, nhưng nàng không muốn đối mặt với Tur Đồ Dương Lễ. Ủm.....Nàng nên nghĩ ra cách khác, đừng để hắn phát hiện ra nàng.

Mua mũ che chẳng? Ủm, biện pháp này cũng không tệ lắm.

Tâm động không bằng hành động, nàng lập tức tiến vào trong thôn đi mua mũ che. Bước vào trong thôn, nàng phát hiện thôn này đúng là rất được, có một cảm giác rất hòa thuận, vui vẻ, ấm áp, yên vui. Thôn này gần ngay trước mắt, may mà lần này nàng không có đi lạc. Dù sao cũng thông thả, nàng đi quanh thôn một lát, đợi mua ít đồ, ăn cơm xong lại bắt đầu tìm hiểu tin tức. Đi vào y điểm, liền được chủ tiệm nhiệt liệt hoan nghênh.

"Tiểu thư, ngài muốn mua gì? Ở chỗ chúng ta có váy lụa mới, còn có những bộ y phục thịnh hành nhất trong kinh thành, còn cả áo khoác dệt bằng gấm tốt nhất, ngài xem phía trên được thêu thủ công, tuyệt đối không thể thấy được ở đâu nữa, chỉ có chỗ chúng ta mới có, hay là muốn mua khăn tay, đây là..."

"Ta muốn mua cái đầu lạp kia." Tay vừa nhắc lên, liền chỉ vào góc ít nổi bật nhất.

Chủ tiệm sừng sốt một chút, cho là mình nghe lầm, tiếp tục cầm một cuộn vải dệt ca ngoi: "Nhìn cuộn vải này đi, màu sắc và xúc cảm là độc nhất vô nhị, nếu như tiểu thư thích..."

"Ta nói đầu, lạp." Nàng nhấn mạnh từng chữ từng chữ của món đồ mà mình muốn mua.

Sáng sớm mới mở hàng, chủ tiệm đương nhiên là muốn bán được nhiều thứ, nhưng hình như nàng hoàn toàn không muốn thỏa mãn nguyện vọng đơn giản này của ông ta.

"Đầu...Đầu...Đầu, lạp?" Ông ta phát hiện vị cô nương đến mua đồ này trông rất xinh đẹp, cô nương xinh đẹp nhất trong thôn cũng chưa bằng một phần mười của nàng, thế nhưng, một cô nương xinh đẹp như vậy mà một mình hành tẩu ở bên ngoài, hẳn là một chuyện rất nguy hiểm đi? Dù sao, ở trên thế gian này, có nhiều nam nhân lòng dạ khó lường lắm.

Vân Mộng Khởi chỉ chỉ cái đầu lạp treo trên tường, lạp lại: "Lấy cho ta cái, đầu, lạp, kia."

Tuy y phục trên người nàng chỉ thuần một sắc trắng nhưng là được dệt thành từ tơ của băng tằm ở trên núi tuyết. Nó chẳng những trân quý, hơn nữa trên khắp giang hồ hoặc là nói trên toàn thế gian đều không tìm được bộ thứ hai. Băng tằm vốn đã rất hiếm, tơ của băng tằm lại càng ít hơn.

Lượng tơ mà băng tằm phun ra trong một năm còn không dệt nổi ống tay áo, bộ y phục trên người nàng là món quà sinh nhật của Vân Chi Kỳ tặng khi nàng vừa tròn mười sáu tuổi. Ca ca mất gần tám năm để lấy đủ tơ của băng tằm, nhờ phùng dệt tốt nhất để dệt thành vải vóc, sau đó mới làm tiếp thành bộ y phục này.

Bộ y phục này là đồng âm hạ mát thì chẳng cần bàn, còn đao thương không rách, nước lửa không dung, chỉ thiếu mỗi công dụng chữa được bách bệnh, giải độc, tàng hình nữa thôi.

Chủ tiệm tròn tròn mắt, nghĩ thâm hóa ra cô nương này cũng là quý keo kiệt mà....Ông ta còn tưởng rằng gặp được đại gia chứ.

"Vây...Trừ đầu lạp, tiểu thư còn cần gì nữa không?" Thân là kẻ buôn bán, hoàn toàn không biết buông tha cho thứ gì, chưa từ bỏ ý định tiếp tục dò hỏi.

"Không cần." Nàng chẳng thèm nghĩ ngợi, cũng chẳng thèm liếc những đồ vật khác, liền từ chối thẳng thừng.

Khóe miệng run rẩy, chủ tiệm chẳng thể duy trì nổi vẻ tươi cười trên mặt, vô lực đi ra, lấy cái đầu lạp treo trên tường xuống.

"Vây còn đỉnh đầu lạp....Thế nào đây?" Ôi, nghĩ thông rồi, ít ra còn bán được này nọ, chủ tiệm đành an ủi mình như thế.

Nàng nhận lấy nhìn nhìn, coi như hài lòng, chỉ là...Chỉ chỉ một cái khăn lụa mỏng ở bên cạnh, nói: "Lấy thêm chiếc khăn lụa nữa." Coi như đội cái đầu lạp này lên đầu cũng không che được khuôn mặt, vậy nàng đành tự sửa sang lại cho mình một chút thôi.

Nghe vậy, hai mắt chủ tiệm sáng lên, cho rằng nàng thay đổi tâm ý, muốn mua thêm những đồ khác, liền thay đổi dáng vẻ uể oải lúc trước, bước nhanh qua, cầm khăn lụa mỏng các màu lên, bắt đầu phát huy miệng lưỡi trơn tru của mình, thao thao bất tuyệt giới thiệu.

"Tiểu thư, ngài xem đi, có màu đỏ, màu đen, xanh da trời, xanh lá cây, màu hồng nhạt, đây đều là..."

"Ta muốn màu trắng." Chỉ năm chữ, đã chặt đứt lời ba hoa của chủ tiệm.

"Hả?" Lòng nhiệt tình của chủ tiệm đã bị một thùng nước đá đổ ập xuống, dập tắt trong nháy mắt, cái miệng mở lớn, không cách nào khép lại.

"Đúng vậy." Nàng rút một chiếc khăn lụa từ trong tay chủ tiệm, đáp.

"Hả?"

Chủ tiệm bị nàng đá kích, đã hoàn toàn buông tha ý định đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa với nàng, ông ta chỉ muốn mau chóng tiến bước tiểu nha đầu đang phá hỏng lòng nhiệt tình kiếm bạc của mình. Vốn cho rằng tiểu nha đầu sẽ không chịu nổi sự kích bác, không ngờ nàng lại thận trọng, giữ vững vẻ bình thản, không hề bị ảnh hưởng bởi những lời ngon ngọt của mình.

"Có thể phiền ông khâu cái khăn lụa mỏng này lên đầu lạp cho ta không?" Trong tay nàng không có kim chỉ, hơn nữa, coi như là có đi, dựa vào đôi tay ngọc thon dài của nàng, cũng chẳng thể khâu khăn lụa mỏng lên được, đến lúc đó chỉ lãng phí cái đầu lạp và khăn lụa thôi.

"Được..." Chủ tiệm uể oải nhận lấy đầu lạp và khăn lụa mỏng, đưa ra đằng sau cho thợ khâu, ông ta lười nói thêm nữa, dù sao thì y điểm thỉnh thoảng cũng sẽ sửa sang vài bộ y phục không phù hợp cho khách mà.

Vân Mộng Khởi đứng ở trước quầy đợi chủ tiệm mang đồ ra. Đợi đến khi ông ta cầm đầu lạp đã được sửa lại đi ra, nàng vui sướng nhận lấy, đội lên đầu, vô cùng hài lòng với hiệu quả đạt được, lấy ngân lượng ra, cũng chẳng thèm xem là bao nhiêu, để ở trên quầy rồi rời đi.

Chỉ cần là thứ có thể làm cho nàng hài lòng, nàng cũng chẳng để ý sẽ tốn bao nhiêu bạc, dù sao nàng cũng đâu có thiếu bạc. Không, phải nói là nàng thiếu gì chứ không thiếu bạc.

Nhìn số bạc mà nàng tùy ý để ở quầy, cuối cùng chủ tiệm mới lộ ra nụ cười thỏa mãn. Nàng... Quả nhiên là một đầu dê béo mà.

Đội đầu lạp, chiếc khăn lụa mỏng vuông góc ở trước mắt vừa vắn che khuất mặt nàng, còn không ảnh hưởng đến tầm nhìn của nàng, thật đúng là rất tiện lợi. Mua xong này nọ, như vậy tiếp theo chính là ăn cơm rồi.

"Tên ngốc đáng chết, lại tới ăn trộm bánh bao của ta!" Cách đó không xa truyền đến một trận rít gào, đột nhiên nghe thấy, thật đúng là khiến cho người ta sợ hãi.

"Bắt lấy hắn! Hôm nay ta nhất định phải đánh chết hắn!"

Buổi sáng vốn đang rất yên tĩnh, liền bắt đầu náo nhiệt lên nhờ tiếng rít gào kia. Đứng đằng xa nhìn mọi chuyện diễn ra, nàng cũng không định nhúng tay vào, chỉ là, khi nghe được chữ "tên ngốc", nàng mới ngáy người một lát.

Chỉ thấy một người cầm mấy chiếc bánh bao còn nóng hôi hổi trong lòng hấp lên rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa ăn ngấu nghiến bánh bao vào trong bụng, thật giống như sợ có người tới tranh với hắn. Còn chủ tiệm cầm chày cán bột dồn sức đuổi theo phía sau.

Ai, cũng chẳng trách chủ tiệm kia lại tức giận đến vậy. Tên trộm bánh bao đó gần như là đến 'thăm' hàng ngày, đổi thành một người làm ăn buôn bán khác, cũng sẽ không chịu nổi mà bực phát đi. Người ta làm bánh bao để bán chứ không phải làm miễn phí cho những tên ăn mày, kẻ lang thang lấp đầy bụng.

Ngay lúc tên trộm bánh bao chạy lướt qua nàng, Vân Mộng Khởi thật sự bị dọa sợ rồi. Mặc dù là nhìn thoáng qua, nhưng nàng vẫn thấy được khuôn mặt đen bần của người đó, mà gương mặt ấy, đúng là nguyên nhân khiến nàng kinh hãi.

Tên trộm bánh bao, không ai khác, chính là Tư Đồ Dương Lễ! Làm cái gì vậy, sao hắn có thể chạy tới đây trộm bánh bao chứ? Quả thực là quá lộn xộn rồi!

Nàng vội vàng xoay người, cùng đám người đuổi theo đằng sau hắn. Vừa liếc mắt một cái, nàng đã bị dáng vẻ nhếch nhác của hắn hù dọa. Y phục rách rưới, gần như không thể che nổi thân thể, mái tóc rối tung, bần thui, ít nhất là một tháng chưa gội rồi, còn cả khuôn mặt gần như không thể thấy rõ dung mạo vốn có.

Nàng từng tưởng tượng nếu như một mình hắn đi lạc thì sẽ có kết quả thế nào, nhưng đến khi thấy rõ thì nàng vẫn bị kinh sợ. Hiện tại trông hắn chẳng khác gì kẻ lang thang, tên ăn mày chạy trốn, không, có lẽ những kẻ lang thang và tên ăn mày còn mạnh hơn hắn nhiều lắm. Đột nhiên, trong lòng nàng nổi lên một cảm giác đau đớn vô bờ.

Trong hơn một tháng qua, hắn đã sống thế nào vậy.....Nàng có nên cảm thấy vui mừng, vì ít nhất... Hắn...Còn sống không?

Đúng vậy, hắn còn sống, mặc dù không thể gọi là sống tốt, nhưng ít ra hắn vẫn còn sống. Nàng khẽ thở phào, đồng thời, tâm vẫn còn vì hắn nghèo túng mà xót xa. >.<££{q♥u'y,♣} /.d ⊙ 11,...,= May mà giờ đây nàng đã tìm được hắn, tuy nàng không thể cho hắn mọi thứ như ở Tư Đồ gia, nhưng ít ra nàng có thể giúp cho hắn không bị đông lạnh và đói bụng.

Chỉ có điều, trộm bánh bao sao...Đó thật sự nằm ngoài dự đoán của nàng mà.

Ở trong một ngõ nhỏ, Tư Đồ Dương Lễ bị chủ tiệm bánh bao đuổi ngay sát phía sau, bắt được hắn rồi, chính là một trận quyền đâm cước đá.

"Tên ngốc đáng chết nhà ngươi, chẳng biết chui ra từ đâu, mỗi ngày đều đến ăn trộm bánh bao của ta, hôm nay nhất định phải đánh chết ngươi." Vừa nói xong, chính là một con mưa đầm đá.

Tư Đồ Dương Lễ chỉ biết ngáy ngốc ôm lấy đầu mình, ra sức cuộn tròn thân thể, trong miệng liên tục lẩm bẩm: "Đừng đánh ta, đừng đánh ta...Ta đói...Đói...Bụng đói..." Hu hu hu, hắn co người lại, ngoại trừ khóc lóc cầu xin tha thứ thì chẳng biết làm gì nữa.

"Đói đói đói, loại người như ngươi nên đói chết đi!" Chủ tiệm hoàn toàn không có lòng đồng cảm với hắn, đối lại là một trận đòn đau, mà người vây xem cũng thờ ơ giống vậy, không một ai vươn tay trợ giúp.

"Đừng đánh ta, đừng đánh ta..." Đau quá, đau quá, hu hu hu...Nương, cha, Mộng Mộng...

"Đánh chết tên ôn thần nhà ngươi!" Giơ cao chiếc chày cán bột đang cầm trong tay lên, chuẩn bị hung hăng đánh hắn tiếp.

Đám người vây xem vẫn chẳng thêm nói gì, lãnh cảm giống như chủ tiệm bánh bao đang đánh không phải là người mà là một vật không có sự sống.

Tư Đồ Dương Lễ chỉ biết cuộn tròn mình, giống như làm như thế sẽ rời xa khỏi đau đớn. Thế nhưng, đợi hồi lâu, thân thể vẫn chưa cảm nhận được sự đau đớn, hắn sợ hãi ngẩng đầu lên, ánh vào trong mắt chính là một màu trắng.

Mộng.. Mộng Mộng sao? Ở trong trí nhớ của hắn, Mộng Mộng hình như chỉ thích mặc y phục trắng như tuyết.

"Ngươi là ai?" Cái tay đang cầm chày cán bột của chủ tiệm bị Vân Mộng Khởi bắt được, cũng chính vì vậy mà một giây này không có nên được xuống người Tư Đồ Dương Lễ.

"Ta sẽ trả tiền bánh bao giúp hắn." Chỉ vì mấy cái bánh bao mà muốn đẩy một người vào chỗ chết, thật không biết nên nói chủ tiệm này là lòng dạ hẹp hòi hay keo kiệt đây. Chỉ là mấy cái bánh bao thôi, đáng giá mấy đồng đâu chứ? Thật là.....

Nghe thấy có người trả tiền, con tức trong lòng chủ tiệm cũng bớt đi mấy phần.

Buồng bàn tay nhỏ bé đang nắm tay ông ta ra, nàng móc ra một thỏi bạc, đưa cho ông ta, nói: "Số tiền này chắc là đủ trả tiền bánh bao cho hấn đi."

Nhìn hấn cuộn tròn thân mình, ra sức cầu xin tha thứ vẫn đòi lấy một trận quyền đấm cước đá, nàng thật sự đau lòng đến nỗi không nói nên lời. Từ nhỏ được cha nương che chở lớn lên, nhận được sự chăm sóc tốt nhất, hấn đâu phải chịu chút cực khổ nào. Trong một tháng ngắn ngủi này, có phải trên người hấn đã có thêm rất nhiều vết thương không? Đợi lát nữa nhất định phải kiểm tra kỹ càng cho hấn...

Ừm, vẫn nên mời đại phu tới chẩn đoán cho hấn thì hơn!

Nói đến đại phu, nàng lại nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng. Hấn đã không được uống thuốc suốt một tháng rồi, thân thể vốn có chuyển biến tốt, giờ chưa biết có bị ảnh hưởng gì không. Vốn đã sắp giải được độc, bây giờ càng trở nên khó giải quyết hơn. Tư Đồ Doãn Văn đáng chết, nàng nhất định phải cho gã bề mặt mới được.

Quên đi, trước đừng nên nghĩ nhiều như vậy, xử lý tình hình trước mắt mới là chuyện quan trọng!

"Đủ rồi, đủ rồi." Chủ tiệm thấy tiền lập tức sáng mắt, cười đến toe toét, giống như dáng vẻ hung tợn ban nãy chỉ là ảo giác mà thôi. Nàng niu thỏi bạc bằng với đồng bạc phải bán bánh bao trong mấy tháng mới kiếm được, ông ta rất vui sướng rồi đi.

Thấy không còn kịch vui để xem, người vây quanh cũng chia thành tốp năm, tốp ba rồi đi. Vốn cũng không phải chuyện của bọn họ, chỉ là không ngăn nổi bản tính thích xem náo nhiệt của con người mà thôi. Chỉ trong chốc lát, còn mỗi nàng và Tư Đồ Dương Lễ.

Vân Mộng Khởi quay đầu, liếc Tư Đồ Dương Lễ vẫn đang ngồi dưới đất một cái, hỏi: "Đứng lên được không?" Mặc dù nàng kịp thời ngăn cản được cú đánh cuối cùng, song hấn vẫn bị đánh mấy cái, sẽ không bị gì đó chứ?

"Ừ..." Lão đạo mấy cái, hấn vẫn là chậm rì rì đứng lên. Không nhìn rõ mặt nàng nên chẳng thể xác định rốt cuộc nàng là ai. Hấn sợ hãi nhìn nàng, chỉ im lặng, hai tay xoắn vào nhau.

"Đi theo ta." Nói xong, nàng xoay người rồi đi, không hề có ý định muốn đưa tay ra kéo hấn đi.

"Ồ." Có lẽ hấn chẳng hiểu gì, nhưng nàng vừa mới cứu hấn, lại không có ác ý, cho nên, hấn ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng, rồi khỏi ngõ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tắm Rửa

Cứ như vậy, người trong thôn liền thấy một nữ tử xinh đẹp mặc y phục trắng như tuyết, ừm, mặc dù không thấy mặt, nhưng hấn là rất đẹp đi, mang theo một tên ăn mày dơ dáy, bắt đầu đi trên đường.

Trong thôn này ai cũng biết tên ăn mày bắt đầu kia, không biết hấn chui ra từ đâu, một tháng trước cứ đứng trong thôn bọn họ. Ngoại trừ trộm bánh báo ra, hấn chưa từng làm chuyện xấu gì, cho nên ở trong thôn, ngoại trừ ông chủ tiệm bánh bao hận hấn tận xương tủy ra thì chẳng ai để ý nhiều đến sự tồn tại của hấn. Thế nhưng, mấy đứa bé chưa hiểu chuyện trong thôn thỉnh thoảng vẫn cầm đá hoặc thứ gì đó ném hấn.

"Woa, woa, kẻ ngốc, kẻ ngốc, kẻ ngốc tới!"

"Là kẻ ngốc, kẻ ngốc lại tới!"

Ở trên đường đi, một vài đứa bé thấy hấn liền chỉ vào hấn, chằm biếm hấn. Có lẽ trẻ con rất là đơn thuần, nhưng có đôi khi cũng vì phần đơn thuần này đã vô tình làm ra những chuyện tổn thương người khác mà không hay biết. Chỉ thấy một đứa bé trai nhặt cục đá ở dưới đất lên, ném vào Tư Đồ Dương Lễ.

"Ai đau." Tư Đồ Dương Lễ che đầu, máu liền chảy ra từ kẽ tay hấn.

Nghe thấy hấn hô đau, Vân Mộng Khởi dừng bước, nhú mào quay đầu xem rốt cuộc hấn đã xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy trên trán hấn có thêm vết thương, trong mắt nàng thoáng qua sát khí.

Đáng chết, rốt cuộc một tháng qua hấn đã sống thế nào vậy?

Vốn là, thấy hấn trộm bánh bao bị người đuổi theo đánh, đã khiến nàng giật mình rồi, giờ ngay cả đi trên đường cũng bị đứa bé chưa hiểu chuyện cầm đá ném. Vậy chưa cần phải nói, nàng cũng có thể tưởng tượng vết thương, vết bầm trên người hấn nhiều đến cỡ nào.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn đứa bé trai cầm đá ném Tư Đồ Dương Lễ, mặc dù nàng im lặng, trên đầu còn đội đầu lạp khiến người ta không thấy rõ mặt, nhưng chẳng biết vì sao, nàng vẫn khiến người ta cảm thấy khiếp sợ. Trưởng bối của đứa bé cầm đá ném người vội vàng kéo nó trốn ra phía sau mình, rồi vội vàng nói xin lỗi.

"Xin lỗi, xin lỗi."

Tư Đồ Dương Lễ ngây ngốc đứng tại chỗ, che cái trán bị thương, không biết phải làm sao. Có lẽ hắn chả hiểu gì, nhưng Vân Mộng Khởi vốn không phải là người dễ nói chuyện, ít nhất là trong lúc người mà nàng đề ý bị thương. Cho dù hắn có khiến nàng thương tâm khổ sở đến đâu, nhưng thấy hắn bị thương, nàng vẫn không nhịn được con tức giận.

"Đứa bé chưa hiểu chuyện, nhưng các người thân là đại nhân (người lớn) cần phải dạy dỗ thật kỹ, còn bé mà đã không có lòng khoan dung, lớn lên thì sẽ ra sao? Thấy người khác bất hạnh không biết đồng cảm thì thôi, nhưng cũng đừng bỏ đá xuống giếng." Mặc dù từng câu từng chữ của nàng rất thân nhiên nhẹ nhàng, nhưng đối với trưởng bối không biết quản lý nghiêm đứa bé nhà mình mà nói, lại giống như bị nghiêm khắc quát roi, đều ngượng ngùng nói xin lỗi, sau đó kéo đứa bé nhà mình vào trong nhà trốn.

Nàng chính là có kiểu khí thế này, lúc ở phủ Tư Đồ cũng như vậy, tuy nàng không phải quản gia nhưng vẫn biết hết mọi thứ. Trong lòng một mảng sáng sủa, chọc tới nàng thì cho dù nàng chỉ im lặng, dựa vào luồng khí thế ấy cũng có thể làm cho người ta tự động nhận lỗi. Huống chi là nàng còn dùng những lời nói mềm mỏng song vẫn chứa đựng sự trách cứ, đương nhiên sẽ làm cho kẻ phạm lỗi vô cùng xấu hổ.

Rất hiếm khi nàng quan tâm đến những người râu ria (không quan trọng) này, nàng vươn tay giữ chặt một bàn tay hắn, tiếp tục đi về phía trước. Chỉ có điều, nàng đã không tìm được đường rồi, không, phải nói là nàng vốn không biết tìm đường.

Bây giờ bọn họ cần phải làm những việc sau: đi tìm đại phu chẩn đoán sơ qua tình hình thân thể hắn, ăn cơm, để hắn tắm rửa thay y phục. Nói cách khác, bọn họ cần đến y quán, quán trọ và y điểm (tiệm bán quần áo).

Nàng đã đi qua y điểm nhưng giờ chẳng biết là ở hướng nào, nói tóm lại là chân trước vừa mới bước qua chỗ nào thì nàng liền quên luôn đường. Về phần y quán và quán trọ...

A, vận khí của nàng thật tốt, phía trước có cái... Quán trọ Thái Bình chính là nơi có thể để hắn dùng cơm và tắm rửa.

Dọc đường hắn để nàng tùy ý dắt mình, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc truyền đến từ lòng bàn tay nhỏ xinh của nàng, hắn cảm giác tất cả khổ sở mà hắn phải chịu trong khoảng thời gian qua đều cách hắn rất xa.

Vân Mộng Khởi không muốn nói chuyện với hắn, cho nên dọc đường đi không hề giải thích bất cứ điều gì cho hắn nghe.

Đi tới cửa quán trọ, tiểu nhị đang đứng bên ngoài vội vàng bày ra vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

"Tiểu thư, ngài muốn ở trọ hay là..." Hắn còn chưa nói hết, đã nhìn thấy một người khác đang đứng ở sau lưng nàng, trong khoảng thời gian này, kẻ lang thang kia cũng được coi là một nhân vật phong vân trong thôn nhỏ này.

"Đi đi đi, cút ngay, lẩn xa một chút, đừng có đứng trước cửa quán và ngăn cản việc buôn bán của chúng ta." Dáng vẻ của tiểu nhị là hoàn toàn chưa phát hiện ra hai người đang nắm tay nhau, hung dữ muốn xua đuổi Tư Đồ Dương Lễ.

"Ta..." Hắn sợ hãi trốn ở sau lưng nàng, bị người khác bài xích xua đuổi, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

Nàng nhíu mày, hình như kể từ sau khi nàng tìm được hắn thì đôi mày đẹp vẫn nhíu chặt, chưa từng buông lỏng. Mà thái độ hung dữ của tiểu nhị với Tư Đồ Dương Lễ, càng làm cho nàng thêm phẫn nộ. Nàng đã gặp qua không ít kẻ 'mắt chó nhìn người thấp kém', nhưng với loại người dùng thái độ chán ghét đối đãi với Tư Đồ Dương Lễ, nàng lại cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

"Ta muốn ở trọ, cũng muốn dùng cơm."

"Dạ, dạ, dạ, mời tiểu thư qua bên này." Có khách tới cửa, thái độ của hắn đương nhiên là khá ân cần rồi.

Nói xong câu đó, hắn lập tức quay đầu, hung dữ nói với Tư Đồ Dương Lễ: "Mau cút đi, cẩn thận ta lấy cái chổi đến đuổi người đi." Sau đó, lại biến sắc mặt lần nữa, cười khanh khách dùng tay làm dấu mời, ý bảo Vân Mộng Khởi đi vào.

Vân Mộng Khởi hoàn toàn phớt lờ thái độ hung dữ của tiểu nhị, tự mình lôi kéo Tư Đồ Dương Lễ đi vào khách điểm (nhà trọ). Cũng chính lúc này, tiểu nhị phát hiện bàn tay của hai người đang nắm chặt, lập tức, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng, cả người toát ra mồ hôi lạnh vì thái độ ban nãy của mình.

Nhìn nữ tử bạch y nắm tay tên ngốc kia rất tự nhiên, vậy chắc chắn là người thân của kẻ lang thang kia tìm tới rồi.

Nguy rồi nguy rồi, không phải hắn đã gây họa rồi chứ? Ôi, lát nữa lão bản (ông chủ) chắc chắn sẽ mắng hắn đấy.

Tiểu nhị nghĩ như thế cũng là đúng, dù sao thì Tư Đồ Dương Lễ cũng là đột nhiên xuất hiện ở trong thôn, tuy ngốc nghếch, bây giờ còn ăn vận rách rưới, nhưng lúc mới đến, y phục có chút bản song vẫn có thể nhìn ra là chất liệu vải vóc tốt. Còn vị cô nương đang nắm tay hắn đây, trên người bắt gặp tãn ra một loại khí chất, khiến người ta cảm thấy thân phận của nàng rất đặc biệt.

Vân Mộng Khởi chọn một cái bàn trống, ngồi xuống, ra lệnh cho Tư Đồ Dương Lễ: "Người cũng ngồi xuống đi." Xem ra là bị thái độ hung ác của tiểu

nhị dọa sợ, nàng đã ngồi xuống rồi mà hấn vẫn ngây ngốc đứng ở mép bàn.

"Nhưng...Thế nhưng..." Thấy tiểu nhị đi về phía bọn họ, hấn sợ đến nỗi vội vàng trốn ra sau lưng Vân Mộng Khởi, đáng vẻ rất sợ hãi.

Nàng tức giận tròn mắt, may mà có đầu lạp che nên không ai phát hiện ra hành động bất nhã này của nàng.

"Ta bảo ngươi ngồi xuống, ngươi cứ ngoan ngoãn ngồi, xuống, cho, ta." Nàng gần từng chữ cuối, hung dữ nói xong rồi vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình, ý bảo hấn ngồi xuống.

"Thế nhưng..." Mười ngón tay hấn xoắn lại y như chiếc bánh quẩy, vẫn là đáng vẻ rất sợ hãi, Vân Mộng Khởi thấy mà phát giận.

Trước đây, mặc dù hấn có ngây ngốc, nhưng bởi vì được bảo vệ tốt nên hấn vốn chẳng biết sợ là gì, vẫn duy trì vẻ ngây thơ hồn nhiên như trẻ con, vui vẻ sống qua ngày. Qua một tháng gần gũi, vẻ hồn nhiên trên người hấn đã mất đi, thay vào đó là sự sợ hãi và nhút nhát đối với người khác.

Nàng càng hận không thể xẻo thịt lóc xương đôi huynh muội Tư Đồ Doãn Văn kia, nếu không phải do bọn họ thì Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn không cần nhận những đau khổ này, hấn vẫn còn được sống hồn nhiên, vui vẻ.

"Ngồi, xuống!" Nàng nâng tay vỗ xuống bàn, mặc dù rất nhẹ, nhưng lại khiến cho Tư Đồ Dương Lễ không dám "Thế nhưng" nữa, mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tiểu nhị đi tới, thấp thòm, bất an dò hỏi: "Xin hỏi, tiểu thư cần gì ạ?"

Xem ra, vị tiểu thư này đúng là người thân của kẻ ngốc kia, mặc dù biểu hiện không quá thân thiết, nhưng hai người ở chung tự nhiên như vậy, quan hệ khẳng định là không tầm thường.

"Còn phòng trống không?" Nàng chẳng thèm liếc tiểu nhị một cái, giọng nói bình thản, cộng thêm có đầu lạp che đi, khiến người ta chẳng thể nhìn thấu được suy nghĩ của nàng, đương nhiên càng không thể thấy được diện mạo của nàng.

"Có có có, đương nhiên là có." Thấy nàng không nói gì về thái độ hung dữ vừa rồi của mình, hấn đương nhiên không thể đào hàm chôn mình lần nữa, lập tức nhiệt tình đáp lại.

"Vậy chuẩn bị cho ta một gian phòng trống trước đi."

"Mời tiểu thư đi theo ta." Thật không biết kiếp trước kẻ ngốc kia đã làm được điều gì tốt mà lại có một nữ nhân xinh đẹp như vậy đến tìm hấn.

"Đi theo mau." Ném xuống ba chữ này, nàng liền đứng lên, rời đi. Vừa mới ngồi xuống, Tư Đồ Dương Lễ mờ mịt nhìn bóng lưng của nàng đang đi theo tiểu nhị, luống ca luống cuống đứng lên đi theo.

Tiểu nhị dẫn bọn họ đi lên lầu hai, mở ra một cửa phòng trên đó, nói: "Tiểu thư, mời vào."

Hấn vừa dẫn đường, vừa cảm thán ở trong lòng, mặc dù không thấy rõ mặt cô nương này, nhưng thái độ ôn hòa của nàng, thật đúng là khiến cho người ta bất giác cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ đây là vẻ 'không giận mà uy nghiêm' trong truyền thuyết sao? Ngẫm lại, thôn trang nhỏ này của bọn họ cũng thường có vài vị nhân sĩ giang hồ, hoặc là một vài thương nhân ghé qua, bọn họ tiếp đãi khá nhiều người, nhưng người giống như nàng thì vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Đi vào nhìn qua cách bày trí trong phòng, đương nhiên, chắc chắn là kém xa thành thị rồi, song vẫn coi như sạch sẽ. Dù sao nàng cũng không định ở lại, chỉ cần chỗ để Tư Đồ Dương Lễ tắm rửa thôi, nếu không, nàng mới khinh thường ở chỗ có loại tiểu nhị thế này.

Đi tới chiếc ghế tựa ở bên cửa rồi ngồi xuống, sau khi nàng ra hiệu cho Tư Đồ Dương Lễ qua đây ngồi, liền quay đầu căn dặn tiểu nhị: "Chuẩn bị cho ta một thùng nước ấm lớn, sau đó mang một chút đồ ăn lên là được." Sau khi nói ra những đồ mình muốn, nàng liền quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chi im lặng.

"Được, ta lập tức đi chuẩn bị." Tiểu nhị hơi khom lưng rồi lùi ra, sau khi đóng cửa giúp bọn họ liền xoay người đi xuống lầu chuẩn bị.

"Ngươi qua đây ngồi xuống." Thật là, không ai bảo thì hấn không biết ngồi sao?

"Ồ." Hấn không 'nhưng là' nữa, cũng không biết vì sao, hấn luôn luôn ngoan ngoãn nghe theo lời của nàng, không dám phản bác.

Hai ba bước đã đến bên cửa sổ, hấn qua chỗ ngồi đối diện với nàng, đôi tay thành thật đặt ở trên đầu gối, không dám đề loạn. Khi đi trên đường, ngoại trừ những lúc nàng chủ động vươn tay dắt hấn đi thì hấn đều ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng, không dám đụng vào nàng.

Toàn thân hấn đều bẩn thiu, mà nàng lại là một thân tuyết trắng xinh đẹp, hấn cảm giác nếu như mình vươn tay chạm vào nàng, sẽ làm bẩn một thân xinh đẹp tuyết trắng của nàng.

Ánh mắt của nàng dừng ở bên ngoài cửa sổ, vẫn chẳng thèm liếc hấn một cái. Về ngoài yên tĩnh hoàn toàn đối lập với nội tâm cuộn cuộn của nàng.

Bây giờ đã tìm được Tư Đồ Dương Lễ, vậy bước tiếp theo phải làm như thế nào đây? Đi tìm kiếm ở nơi phụ thuộc Tư Đồ mất tích hay là trở lại kinh thành? Nàng không có chủ ý nữa.

Phu thê Tư Đồ rơi xuống phía đông của vách núi, nhưng lại chưa có ai xuống tra xét, nếu như nàng không tự mình xuống phía dưới vách núi tìm kiếm một lần thì nàng chẳng thể an tâm nổi. Vậy đợi sắp xếp ổn thỏa cho Tư Đồ Dương Lễ, nàng liền đến phía đông của vách núi kia. Mặc kệ ra sao, nàng cũng phải đích thân xuống kiểm tra một chút, còn những chuyện khác cứ để nói sau đi.

Nàng nghĩ đến chuyện của mình, Tư Đồ Dương Lễ thì lại nhìn nàng bằng ánh mắt mang theo vài phần nghiến cứu, trong lòng cũng thay đổi như chong chóng.

Nàng là ai? Là Mộng Mộng sao?

Không thấy rõ mặt nàng nên hắn không thể xác định, nhưng chỉ cần đứng ở bên cạnh nàng, hắn liền có một loại cảm giác rất quen thuộc, nói không nên lời là cái gì, nhưng chính là một loại cảm giác rất thoải mái, rất an tâm. Mặc dù không xác định được thân phận của nàng, nhưng ở trong lòng đã có âm thanh nói cho hắn biết, có thể tin nàng. Có lẽ hắn không hiểu được nhiều chuyện, nhưng trực giác nhìn người của hắn vẫn luôn rất chuẩn.

Lúc không biết phải làm như thế nào thì cứ thuận theo ý nghĩ trong lòng. Đây là những lời mẫu thân đã dạy hắn từ khi còn nhỏ, lúc này, hắn đương nhiên chỉ muốn thuận theo cảm giác trong lòng mình mà đi làm thôi.

Trong khi hai người đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa.

"Tiểu thư, tiểu nhân đã chuẩn bị xong những thứ mà ngài cần rồi."

Vân Mộng Khởi thu hồi suy nghĩ của mình, đứng lên, đi ra mở cửa, để cho bọn họ tiến vào.

"Tiểu thư, thùng nước ấm này để đâu đây?" Lúc nghe thấy nàng nói muốn chuẩn bị nước ấm, hắn liền đoán được là nàng muốn giúp kẻ lang thang kia tẩy đi một thân dơ bẩn, cho nên, hắn đặc biệt chuẩn bị khá nhiều nước ấm.

"Đặt sau bức bình phong đi."

"Vậy tiểu nhân đưa thức ăn lên rồi đặt luôn trên bàn." Sau khi ra hiệu cho những người khác sắp xếp xong mọi thứ, bọn họ liền rời khỏi gian phòng.

Ngay khi đồ ăn được đặt lên bàn, Tư Đồ Dương Lễ liền dùng ánh mắt vô cùng khát vọng nhìn đồ ăn trên bàn, quả thực là nhìn không chớp mắt. Đợi mọi người rời đi hết, nàng liền đóng cửa lại, quay đầu thấy ngay dáng vẻ bụng réo ầm ỹ và tràn ngập khát vọng của hắn. Kể từ khi tìm được hắn, đây là lúc nàng muốn bật cười nhất, ra sức nhin cười, nàng đi về phía trước kéo hắn đứng lên.

Hắn nhìn chằm chằm những món ăn thơm ngào ngạt đang càng lúc càng cách xa mình, suýt chút nữa đã không nhận được định dang tay ôm chặt cái bàn.

"Com com..."

Nàng dứt khoát kéo hắn ra phía sau bức bình phong, ra lệnh: "Tự tắm rửa đi." Toàn thân bản thủ dơ dáy, nàng chỉ sợ cứ để hắn ăn com trong tình trạng này sẽ bị tiêu chảy nữa đó.

"A... Ta muốn com com..." Hiện tại hắn chỉ nghĩ đến đồ ăn trên bàn, những thứ khác không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Giơ tay bắt được cánh tay đang vờn dài của hắn, nàng quát khê: "Tắm rửa sạch sẽ mới cho ăn com."

"A a a, không muốn, không muốn, ta muốn com com..." Rất lâu rồi hắn chưa được ăn com, đây là lần đầu tiên trong hơn một tháng qua hắn được gần đồ ăn như thế, muốn cho hắn buông tha đơn giản như vậy, thật sự là không thể.

"Tắm rửa!" Nàng thật muốn vỗ đầu hắn một cái, nhưng sợ hắn càng ngốc hơn, cuối cùng đành buông tha vậy.

"Không muốn, không muốn..." Nước mắt đọng ở khóe mắt, tỏ rõ ý là: nếu nàng không cho hắn ăn com thì hắn sẽ khóc lớn to ngay.

"Không tắm rửa, ta sẽ gọi người mang thức ăn ra ngoài." Nói nhẹ mà không nghe, vậy nàng chỉ có thể dùng cách uy hiếp cũ rích thôi.

"A a a!" Hắn liều mạng lắc đầu, vội nói: "Ta tắm ta tắm, đừng mang đi, đừng mang đi."

Vừa nghe thấy nàng nói muốn mang thức ăn đi, hắn lập tức ngoan ngoãn bắt đầu cời y phục của mình. Hai ba cái đã cời hết y phục rách nát ra, đến khi toàn thân trống trơn, chẳng thêm nghĩ ngợi đã nhảy vào thùng tắm chứa đầy nước ấm.

Thấy hắn đã ngoan ngoãn chuẩn bị tắm rửa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là...

Cúi đầu nhìn đồng y phục rách nát đó, không, đó hoàn toàn chẳng thể gọi là y phục, chỉ có thể xem như là vải rách thôi. Sau khi hắn tắm rửa sạch sẽ, sẽ không thể mặc lại đồng y rách ấy, như vậy, trong khi chờ hắn tắm rửa, nàng phải chuẩn bị y phục tốt cho hắn. Suy nghĩ một chút, liền gọi tiểu nhị lên, kêu hắn đi chuẩn bị cho một bộ y phục mới, sạch sẽ. Thấy nàng đưa hắn một thoi bạc, tiểu nhị liền đáp ứng rất sảng khoái.

Nghe thấy ở phía sau bức bình phong truyền đến tiếng nước ào ào, nàng lại quay về ngồi bên cửa sổ. Chính nàng cũng chưa ăn bữa sáng, chỉ là, nàng không hề đói bụng giống hắn, chờ hắn đi ra là ăn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tắm Thời Yên Tâm

Ngồi một hồi, suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng, nàng liền bước tới phía sau bức bình phong.

"Tắm xong chưa?"

"Ừ.... .." Cả người Tư Đồ Dương Lễ ngâm trong thùng nước, hẳn hoàn toàn không biết tắm rửa là như thế nào, trước đây đều có nô bộc phụ trách chuyện rửa ráy của hắn, đương nhiên, thỉnh thoảng Vân Mộng Khôi cũng sẽ gọi đầu, chà lưng gì đó cho hắn.

Nghe thấy hắn nói "ừ", nàng còn tưởng rằng hắn tắm xong rồi, muốn hỏi hắn, sao đột nhiên lại làm được vậy. Vòng qua bức bình phong, muốn xem có đúng là hắn đã tắm rửa xong như hắn nói không, đập vào mắt chính là một thảm cảnh, hẳn nào đã tắm xong đâu.

Nàng nghĩ, hắn nói "ừ", có lẽ chỉ là một trợ từ mà thôi.

Cả người hắn đều ngâm trong làn nước, tuy tóc và mặt đều ướt sũng, nhưng trên tóc và trên mặt vẫn đầy bùn đất, coi như là hắn ngâm mình trong nước thì vẫn bẩn thỉu thôi.

Thờ dài, nàng thật sự không nên kỳ vọng quá nhiều về năng lực của hắn. Chậm rãi đi qua, đứng ở bên cạnh thùng gỗ, vươn bàn tay nhỏ bé, bắt đầu gọi đầu cho hắn.

"A?" Hắn thấy rất kinh ngạc với hành động này của nàng, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng. Động tác gọi đầu nhẹ nhàng của nàng, lại khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Nhẹ nhàng, từng chút từng chút gọi sạch mái tóc đầy bùn đất của hắn, động tác mềm nhẹ hoàn toàn không làm hắn đau. Thời gian từ từ trôi qua, hai người họ như được quay về quãng thời gian hạnh phúc lúc trước.

"Mộng Mộng..." Cảm giác thoải mái, khiến hắn vô thức gọi ra cái tên này.

Tiếng gọi khẽ của hắn giống như là chìa khóa phá vỡ mê chú, trong nháy mắt làm cho nàng phục hồi tinh thần. Nàng thả mái tóc của hắn ra, lùi về sau hai bước, nói: "Tự mình tắm rửa rồi ra mau đi...."

Trời ạ, sao nàng..... Tại sao trong lúc vô thức lại bắt đầu muốn chăm sóc hắn chứ? Nàng cần giữ một khoảng cách với hắn, nàng không muốn lại như trước kia, toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hắn, cuối cùng chỉ nhận được sự tổn thương thôi.

Có lẽ sẽ có người nói: 'Sự nỗ lực nhất định sẽ được đền đáp', nhưng đó không phải là tình yêu. Tình yêu là phải ngang bằng, sự nỗ lực từ một phía không phải là tình yêu. 'Sự nỗ lực nhất định sẽ được đền đáp', nhưng ít nhất dừng lại sự tổn thương, nếu như cuối cùng chỉ nhận được sự tổn thương thì ai dám một mình nỗ lực nữa.

"Nàng....." Không biết phải xưng hô như thế nào, ngay cả muốn gọi nàng lại cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ra khỏi bức bình phong.

"Tắm nhanh lên rồi ra đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội lạnh đó." Ngay lúc nàng vừa nói xong thì tiểu nhị cũng mang y phục lên.

Hải lòng nhìn bộ y phục mới tinh màu lam nhạt, nàng lại hào phóng thưởng cho tiểu nhị một chút bạc, điều này làm cho tiểu nhị vui sướng, liên tục nói cảm ơn. Ngày hôm nay tiếp đãi một vị khách như nàng còn kiếm được nhiều bạc hơn so với những tháng có công cao nhất, hẳn có thể không vui sướng à!

Nàng treo bộ y phục ở trên bức bình phong, dặn hắn: "Tắm xong thì mặc y phục vào."

"Được....." Ngồi ở trong thùng nước, ngoan ngoãn vốc nước lên rửa sạch mặt, rồi chậm rãi rửa sạch thân thể mình. Hắn không biết thế nào mới gọi là rửa hoặc tắm xong, hắn cứ đồng xoa xoa, tẩy chà chà, cảm giác sạch rồi liền đứng lên bước ra khỏi thùng nước. Lỗ lỗ măng măng, suýt chút nữa đã đánh đổ thùng nước.

Cầm y phục treo trên bức bình phong, chậm rãi mặc từng cái một, sau đó liền đi ra, tóc vẫn còn nhỏ nước.

"Qua đây ngồi xuống, ăn cơm đi."

Vừa nghe thấy được ăn cơm, hắn lập tức vọt tới cái ghế cạnh cửa sổ, ngồi xuống, bưng bát cơm nàng đã xới cho hắn lên, và từng ngậm từng ngậm.

"Người ăn chậm một chút, không ai tranh giành với người đâu, cần thận nhện đấy."

Nhìn hấn ăn như hùm như hổ, như tám đời chưa được ăn cơm, nàng không nhìn được mở miệng nhắc nhở, chỉ là nàng vừa dứt lời, hấn liền bị nghẹn luôn. Hai tay buông lỏng, bát đĩa đều rơi xuống mặt bàn, hấn đau khổ che cổ, gương mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Ai! Ở trong lòng thờ dài lần nữa, nàng nhanh chóng rót chén trà đưa cho hấn.

"Mau uống chút nước đi." Thực sự là phục hấn, có đôi thế nào thì cũng đâu cần ăn vội vã như vậy, quả thực giống như là quỷ chết đói đầu thai. Đồ ăn bày đầy trước mặt hấn, lại chẳng có ai tranh giành, thật không biết hấn gấp gáp gì nữa.

Hấn nhận lấy chén trà, tu ừng ực, vì uống quá vội nên hấn chưa kịp nuốt xuống, hấn bị sắc nước phun đầy ra khắp bàn, dính hết vào đồ ăn.

Trợn mắt há mồm nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, trong lòng nàng bội phục hấn sát đất. Chỉ là ăn cơm thôi mà, hấn lại làm ra nhiều chuyện như vậy, chỉ dựa vào mỗi điểm này, hấn đúng là một người rất đáng khâm phục.

Đổi mặt hấn, hình như nàng đã thành lập thói quen thờ dài trong lòng rồi. Đứng lên, mở cửa ra, xuống lầu gọi tiểu nhị lên, kêu hấn dọn hết đồ ăn trên bàn đi. Tất cả đều dính nước trà do hấn phun ra, thật sự là quá mất vệ sinh.

"A, cơm của ta, cơm....." Thấy tiểu nhị muốn bưng đồ ăn trên bàn đi, hấn vội vàng dang rộng vòng tay, bảo vệ đồ ăn trên bàn, không cho tiểu nhị bưng đi.

"Ai....." Tiểu nhị khó xử nhìn hấn, không biết phải làm sao nữa.

Vân Mộng Khởi không nói hai lời, bước lên phía trước, túm được cổ áo của hấn, nhắc lên, nói: "Bọn họ sẽ bưng đồ mới lên." Nàng cũng chưa ăn sáng, nhưng nàng không có hứng thú với nước miếng của hấn.

"Hà?" Mờ mịt quay đầu lại nhìn nàng, hình như không hiểu được những lời nàng vừa nói.

"Bưng đi, rồi bưng vài món mới lên." Nàng không nhìn hấn, muốn tiểu nhị nhân cơ hội bưng đồ ăn đi.

Tiểu nhị lưu loát bưng hết đồ ăn trên bàn đi, hấn không thắc mắc gì về chuyện bọn họ gần như chưa động vào đồ ăn ở trên bàn mà muốn hấn bưng đi, còn kêu một phần mới nữa lấy. Hấn có thể cảm nhận được cô nương này có xuất thân khá cao nhưng nàng lại nguyện ý chăm sóc một kẻ lang thang như thế, vậy thì kẻ lang thang kia chắc chắn cũng được sinh ra trong gia đình khá giả. Chẳng qua, không ngờ sau khi kẻ lang thang kia tắm rửa, thay y phục mới thì đúng là rất tuấn tú.

"Cơm cơm....."

Nàng vỗ nhẹ lên đỉnh đầu hấn, ngăn hấn tiếp tục kêu những từ vô nghĩa. Không phải đã nói lập tức bưng đồ ăn mới lên à? Thật không biết hấn đang gấp gáp gì nữa.

"Ngồi im đi."

"Ồ." Không dám lỗ mãng nữa, hấn thành thật ngồi im.

"Tốt lắm." Hải lòng gật gù đầu, nàng lại ngồi về vị trí của mình, lực chú ý lại quay về bên ngoài cửa sổ.

"Này...." Hấn ngồi ngoan ngoãn, muốn nói gì đó, lại không biết phải nói như thế nào, cả người có vẻ vô cùng lúng túng.

Nghe thấy tiếng của hấn, nàng quay đầu nhìn về phía hấn, lúc này, phát hiện tóc hấn vẫn đang nhỏ nước, nói cách khác, hấn chẳng hề lau tóc mà cứ chạy ra thôi.

Nàng đi ra phía sau bức bình phong, cầm một chiếc khăn bông sạch sẽ ra. Nàng ném khăn bông lên đầu hấn, ra lệnh: "Lau khô tóc đi." Giọng điệu vẫn thờ ơ như cũ, nhưng chỉ có nàng mới biết, nàng đang lo lắng tóc hấn chưa khô, gió lạnh thổi vào, sẽ bị cảm mạo thôi.

"Ồ." Giống như trước kia, chỉ cần là chuyện Vân Mộng Khởi muốn hấn làm thì hấn luôn luôn ngoan ngoãn nghe theo nàng. Cho dù bây giờ hấn không biết nàng là ai, nhưng vẫn vô thức nghe theo.

Bắt được khăn, hấn dùng sức lau lau đầu. Trong lúc hấn lau khô tóc, tiểu nhị liền bưng đồ ăn mới vào. Nhìn thấy đồ ăn đặt trên bàn, hấn quên luôn chuyện lau tóc, một lòng một dạ đặt hết lên đồ ăn ở trên bàn.

Nàng thực sự hoài nghi hấn đúng là quỷ chết đói đầu thai mà. Ra sức nhìn xuống kích động muốn thờ dài lần nữa, nàng xới cho hấn bát cơm trước, sau đó chủ động tiếp nhận công việc của hấn, tiếp tục lau tóc cho hấn.

Nàng cảm thấy mình đúng là sắp hết thuốc chữa rồi, chỉ cần đổi mặt hấn, liền mất tự chủ, muốn chăm sóc hấn. Đợi tóc gần khô, nàng lấy chiếc lược gỗ ra, thuận tiện chải tóc cho hấn. Dù sao cũng làm nhiều như vậy rồi, thêm một hai chuyện cũng vậy thôi.

Sau khi giúp hấn xử lý hết mọi chuyện, nàng mới chậm chậm ngồi xuống, chuẩn bị dùng cơm. Dùng cơm xong, nàng dẫn hấn ra khỏi gian phòng.

"Tiểu nhị."

"Tiểu thư, có gì dặn dò sao?" Bởi vì Vân Mộng Khởi chỉ rất hào phóng, nên thái độ của tiểu nhị có thể nói là hơi nhiệt tình quá mức.

"Trong thôn có y quán không?" Lúc trước nàng đã đi loanh quanh hơn nửa thôn rồi, nhưng ở trong ấn tượng của nàng, hình như không thấy bóng dáng của y quán nào.

"Có, có, có."

"Có thể nói cho ta biết phải đi thế nào không?"

"Ừm, từ quán trọ đi ra, rẽ phải đi thẳng, đi một lúc là thấy được ngay."

"Được, cảm ơn người." Nói cảm ơn xong, liền kéo Tư Đồ Dương Lễ chuẩn bị ra ngoài, nhưng mới được vài bước đã quay lại, nàng vẫn quyết định trả tiền trọ trước, nàng không chắc, đi y quán xong còn quay về nhà trọ nữa hay không.

Chỉ có điều, vấn đề không phải là có quay về nữa không mà là có thể quay về được không? Nàng nào có nghĩ nhiều như vậy, đoán chừng lại tạm thời quên mất bệnh mù đường của mình rồi.

Con người mà, luôn nhớ kỹ những ưu điểm của bản thân, còn khuyết điểm thì chưa đến phút cuối cùng, tuyệt đối sẽ không chịu nhận mình có khuyết điểm. Nàng chính là một ví dụ điển hình.

Chỉ cần chưa bị lạc đường thì nàng tuyệt đối không chịu thừa nhận mình có bệnh mù đường. Nhưng sau khi mọi chuyện xong xuôi, nàng tuyệt đối, lập tức ném căn bệnh mù đường đó ra sau đầu.

Sau khi tính toán tiền trọ xong, nàng liền kéo Tư Đồ Dương Lễ đến y quán, dựa theo hướng tiểu nhị đã chỉ.

Bởi vì tiểu nhị vẫn chú ý đến bọn họ, cho nên, khi bọn họ vừa đi được một lúc, tiểu nhị đã nhận ra điều sai sai, vội đuổi theo.

"Này....." Quả nhiên, bọn họ đã đi nhầm phương hướng rồi.

Hắn nói rõ ràng là rẽ phải đi thẳng, sao bọn họ lại rẽ trái luôn vậy? Chẳng lẽ do nghe nhầm à?

Hắn định đuổi theo nhắc nhở nàng một chút, nhưng bị chuông quầy gọi lại.

"Lý tiểu nhị, người muốn đi đâu hả, không thấy hiện tại trong quán đang đông khách lắm sao?" Thật là, định lười biếng hả, thật không biết lúc đó sao hắn ta lại bị mù mắt, thuê một người về để chọc tức mình vậy chứ?

"Dạ, dạ, dạ, tới đây." Sau khi nhìn theo hướng hai người đang đi, hắn xoay người, đi vào quán trọ.

Bọn họ rất nhanh sẽ phát hiện ra mình đang đi nhầm thôi, dù sao trong thôn cũng có khá nhiều người, nếu như không tìm thấy thì cứ tùy tiện tìm một người hỏi là được.

Suy nghĩ của tiểu nhị cũng khá đúng. Lúc đi gần nửa ngày trời mà vẫn chưa thấy bóng dáng của y quán, nàng liền hoài nghi có phải mình đi sai đường rồi không? Sĩ diện không chịu thừa nhận mình đi nhầm, nàng liền tìm người bán hàng rong ở ven đường, hỏi thăm.

Thế nhưng, đi đi dừng dừng, hỏi tới năm sáu người rồi mà bọn họ vẫn chưa tìm được y quán.

Haizz, ai bảo sau mỗi lần hỏi đường thì Vân Mộng Khởi chỉ đi đúng được vài phút, rồi lại đi sai đường chứ. Cứ đi đi dừng dừng như vậy, đến trưa cũng chẳng tìm được y quán ấy chứ.

Tư Đồ Dương Lễ giật giật bàn tay vẫn kéo tay mình của nàng, hắn có lời muốn nói.

"Làm sao vậy?" Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hắn. Tìm không được y quán, nàng đã rất bực bội rồi, hắn đừng hỏi nàng vấn đề khó gì nữa.

"Ta đói bụng." Hắn đáng thương vuột bụng, ngẩng đầu nhìn nàng.

"... .." Im lặng nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Buổi sáng hắn ăn nhiều lắm mà? Tuyệt đối là nhiều hơn nàng, chưa được bao lâu, hắn lại kêu đói rồi hả? Hắn chính là quỷ chết đói đầu thai hả?

Ngẫm lại, bọn họ đã đi lòng vòng quanh thôn khá lâu rồi, người từ đầu thôn đến cuối thôn đã thấy bọn họ lướt qua ít nhất là hai lần rồi. Phần lớn người trong thôn đều biết hai người họ đang đi tìm y quán, cũng chẳng biết bọn họ đi đúng thế nào, quả thật như quỷ đánh tường, làm sao cũng không đến được y quán.

"Đề ta dẫn các người đến y quán."

Có người không nhìn nổi nữa, rõ ràng đã thấy bọn họ đi đúng hướng rồi mà, nhưng chưa được vài bước lại đi nhầm, hôm nay xem như hắn được mở

rộng tầm mắt rồi.

Được người có lòng tốt trợ giúp, rốt cuộc hai người cũng "Thuận lợi" đến được y quán.

Đại phu kiểm tra cho Tư Đồ Dương Lễ, xác nhận hãn ngoại trừ bị cảm nhẹ và thiếu dinh dưỡng thì không còn vấn đề gì. Rốt cuộc nàng có thể tạm yên lòng về Tư Đồ Dương Lễ, bây giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện của cha nương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lên Núi Lân Nữa

Suy nghĩ hồi lâu, nàng vẫn cảm thấy không nên mang Tư Đồ Dương Lễ lên núi sẽ tốt hơn. Thế là, nàng chuẩn bị đưa hãn về quán trọ, sắp xếp tốt cho hãn trước.

Thế nhưng.....

Vừa mới bước ra khỏi y quán, nàng đành buông tha cho ý nghĩ đó, nếu như đưa hãn về nhà trọ, không biết sẽ bỏ lỡ bao nhiêu thời gian nữa. Cuối cùng nàng vẫn quyết định mang theo hãn cùng lên núi, bây giờ nàng cần nhất là một người không sợ chết, nguyện ý dẫn đường cho nàng.

Hai người lại quay về y quán, chân trước vừa mới bước ra, chân sau lại bước về, với khoảng cách đó, nàng chắc chắn sẽ không lạc đường.

"Đại phu..." Ừm, ừm, nàng nghĩ là, đại phu nhất định phải thường xuyên lên núi hái thuốc đi, như vậy chắc chắn sẽ biết rõ đường lên núi, xin hãn ta dẫn đường đi lên núi chắc không sao đâu.

"Tiểu thư còn có chuyện gì sao?" Chẳng phải vừa mới rồi đi à? Chẳng lẽ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như thế đã xảy ra chuyện lớn rồi hả?

"Đại phu, người có thể dẫn ta đến vách núi phía đông của dãy núi kia không?" Ngón tay nhỏ nhắn chỉ về một hướng bên ngoài cửa sổ.

Nhìn theo phương hướng ngón tay nàng chỉ, sau đó hãn ta cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Tiểu thư muốn đến đó làm gì?" Càng làm cho hãn ta không hiểu chính là, dãy núi kia rõ ràng đang ở ngay trước mắt, muốn đến vách núi phía đông thì nàng cũng tự đi được mà nhỉ? Vì sao còn muốn hãn ta dẫn đường chứ?

"Ta cần đến một nơi để xác nhận vài chuyện." Nàng không thể nói gì thêm, đành nói vậy thôi.

"Vậy nhất định là chuyện rất quan trọng rồi?" Nhìn nét mặt của nàng là có thể đoán được.

"Ừm, rất quan trọng." Nàng cần xác nhận sự sống chết của cha nương, nó còn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì. Sau khi xác nhận xong, nàng mới quyết định bước tiếp theo phải làm như thế nào.

"Vậy được rồi, vừa khéo buổi chiều ta cũng định lên núi hái thuốc." Chỉ dẫn bọn họ theo cùng mà thôi, cũng không phải là chuyện phiền toái gì.

"Vậy thì làm phiền đại phu rồi."

"Này....." Vẫn bị nàng xem nhẹ, Tư Đồ Dương Lễ vươn tay kéo kéo tay nàng.

"Làm sao vậy?" Cuối cùng cũng đặt lực chú ý lên người hãn.

"Ta đói bụng....." Hãn đói bụng rồi, lúc trước đã nói qua, nhưng lúc ấy đại phu đang chẩn bệnh giúp hãn, hãn thực sự không tiện nói ra, nhưng bây giờ....

"Trước đó chẳng phải người đã ăn nhiều lắm sao?" Chau mày, bây giờ hãn bảo nàng đi đâu tìm đồ ăn cho hãn đây. Bởi vì toàn chú ý đến chỗ đại phu nên đúng là nàng đã quên chuyện hãn đang đói.

"Đói bụng." Hãn mới mặc kệ lúc trước đã ăn bao nhiêu thứ, hãn chỉ biết là bây giờ hãn đang đói bụng thôi.

Hãn đúng là kẻ thường dân thích ăn cơm Hoàng đế mà.

Hãn cứ đòi ăn, khiến nàng vô cùng xấu hổ, không biết nên làm cái gì bây giờ. Đại phu tốt bụng nhìn thấu được sự khó xử của nàng, thế là đi vào buồng trong, bưng ra một đĩa bánh bao.

"Cứ ăn lót bụng trước đi." Bởi vì định lên núi hái thuốc, cho nên hôm nay hãn ta không chuẩn bị quá nhiều đồ ăn, bánh bao dễ dàng mang theo, những hôm lên núi hái thuốc, hãn ta toàn mang theo bánh bao.

"Ừ." Tư Đồ Dương Lễ vui vẻ nhận lấy đĩa bánh bao, chẳng kịp nói lời cảm ơn, xem ra đúng là hắn quá đói rồi.

Nàng tức giận trừng hắn, đáng tiếc là toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt lên đĩa bánh bao hết rồi, hoàn toàn không phát hiện ra.

"Thật áy náy, phiền toái người quá, cảm ơn người." Hắn không hiểu, nhưng không có nghĩa là nàng cũng không hiểu, nàng thay mặt Tư Đồ Dương Lễ cảm ơn đại phu.

"Không sao, không sao." Hắn ta cũng giống như phần lớn người ở đây, cảm thấy rất tò mò về quan hệ của hai người này, chỉ là ngại mở miệng hỏi thôi.

Thật ra, chỉ cần đi ra khỏi y quán một lúc là có chỗ bán đồ ăn ngay, _+_l;IS3,...quy,...444,...d...,0N....&... nhưng nàng thật sự không có dũng khí ra mua, ngộ nhờ lạc đường thì càng phiền toái, sẽ chẳng ai giúp đỡ cả.

Sau khi Tư Đồ Dương Lễ không chút khách sáo ăn hết bánh bao cho bữa tối của hắn ta, mặc dù có rất nhiều thắc mắc, nhưng đại phu vẫn dẫn hai người vào trong núi.

Đi theo phía sau đại phu, Vân Mộng Khởi chỉ im lặng, ngoan ngoãn bước theo. Dù sao nàng đâu có biết đường, cũng không tới phiên nàng phát biểu ý kiến gì. Nếu không, dựa vào bệnh mù đường của nàng, không biết bọn họ sẽ lạc đến phương nào rồi. Ngược lại, nàng có thể chắc chắn một điều, bọn họ sẽ đi luân quần mấy canh giờ mà vẫn chưa thể đến nơi.

Vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau bọn họ, Tư Đồ Dương Lễ cảm thấy có chút sợ hãi, bất an. Mặc dù hắn không nhớ rõ chuyện của hơn một tháng trước, nhưng ở trong tiềm thức, ngọn núi này vẫn khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Có lẽ phải nói là, ngọn núi này làm cho hắn có một loại cảm giác sợ hãi khó tả, hắn không nói được đó là cái gì, nhưng chính là sợ hãi. Hắn đột nhiên chạy đến gần nàng, vươn tay nắm lấy ống tay áo nàng.

"Làm sao vậy?" Khó hiểu quay đầu lại nhìn hắn, chỉ liếc mắt một, nàng đã phát hiện nỗi sợ hãi trong mắt hắn.

Nghĩ đến chuyện xảy ra trong hơn một tháng trước, và những khổ sở hắn đã trải qua, nàng không khó để lý giải nỗi sợ hãi trong mắt hắn. Chỉ có điều, bây giờ nàng không đủ kiên nhẫn để trấn an hắn.

"Không, không có..." Hắn không có cách nào diễn tả nội tâm đang sợ hãi của mình, thế nhưng không biết vì sao, chỉ cần túm lấy ống tay áo của nàng như vậy, nỗi sợ trong lòng liền tan đi không ít. Cho dù không nghĩ ra, hắn vẫn vô thức dựa sát vào nàng.

Nàng lười so đo với hắn, để hắn tùy ý nắm tay áo mình, khó khăn bước đi.

"Các người có thể....." Quay đầu lại định giục hai người họ đi nhanh một chút, nhưng lại phát hiện bọn họ đang dựa sát vào nhau, đừng nói là đi nhanh lên, coi như là bước đi thôi cũng khó khăn rồi.

"Xin lỗi, đại phu.....Hắn....." Nàng cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt ống tay áo mình, quát khế: "Buông ta ra, Tư Đồ Dương Lễ, tự mình đi đi." Kéo như vậy thực sự rất khó đi đó.

"Không muốn." Lắc lắc đầu, hắn dứt khoát từ chối yêu cầu của nàng.

"Tư Đồ Dương Lễ." Nàng hơi tức giận, nâng cao giọng một chút.

"Không muốn chính là không muốn." Không biết vì sao trong lòng hắn vẫn hơi sợ chọc nàng tức giận, nhưng hắn vẫn cố nén sợ hãi, không muốn buông ống tay áo của nàng ra.

Đại phu giống như bị nhiễm tật xấu của Vân Mộng Khởi, chỉ cần đối mặt với Tư Đồ Dương Lễ, sẽ không nhịn được đành thở dài.

"Thôi, chúng ta cứ đi từ từ vậy." Đại phu gần như đã buông tha cho quyết tâm hôm nay phải hái đầy dược liệu, cứ đi chậm rãi thế này, đợi bọn họ đến phía đông của vách núi thì trời tối luôn rồi, thậm chí hắn ta còn cảm thấy hôm nay có thể phải ngủ một đêm ở trên núi.

"Thật xin lỗi, đại phu." Đáng ghét, trong ngày hôm nay, số lần xin lỗi người khác đã nhiều hơn cả đời này cộng lại, đều là vì hắn, thật sự khiến người ta tức giận mà.

"Xin lỗi, đại phu." Mặc dù không biết vì sao nàng luôn nói 'xin lỗi, thật ngại quá' với đại phu, nhưng hắn vẫn học theo.

"Ha ha." Đối với hành động đơn thuần của Tư Đồ Dương Lễ, đại phu cảm thấy rất thú vị, chỉ cười cười, thật sự không ngại phải qua đêm ở trên núi.

Nàng biết có nói gì với Tư Đồ Dương Lễ đều vô dụng, đành phải để hắn tùy ý kéo ống tay áo mình, chậm rãi đi tiếp. Ba người, cứ dùng tốc độ chậm chạp đó lên núi. Dù sao trên đường đi cũng khá nhàm chán, như vậy, hãy nói chuyện phiếm để giết thời gian đi.

"Hai người các người có quan hệ gì vậy?" Hắn ta thật sự rất hiếu kỳ, nhìn cử chỉ của cả hai, đôi lúc sẽ khiến người ta cảm thấy có một cảm giác vô cùng thân thiết, nhưng thỉnh thoảng cô nương kia lại khiến cho hắn ta cảm thấy bọn họ rất xa cách. Đứng vào lúc hắn ta cảm thấy giữa bọn họ có cái gì đó thì bất giác lại hoài nghi đó là ảo giác của mình.

"Không liên quan." Đánh chết nàng cũng không thừa nhận mối quan hệ của bọn họ, đối với nàng thì cả hai chẳng còn quan hệ gì nữa.

"Quan hệ gì cơ?" Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn không hiểu, không biết rốt cuộc đại phu đang muốn hỏi cái gì.

"À." Đại phu không đề ý đến Tư Đồ Dương Lễ, coi như là mới ở cùng một lúc, hẳn ta cũng biết có hỏi Tư Đồ Dương Lễ cũng vô dụng, nếu như muốn biết chút gì gì đó thì phải dựa vào Vân Mộng Khởi.

Chỉ là, hẳn ta nhìn ra được, nàng không muốn nói thêm gì về vấn đề của hắn. Đã như vậy, hẳn ta sẽ không ép buộc nữa, đành nói sang chuyện khác thôi.

"Người nói người có chuyện rất quan trọng cần đến vách núi phía đông, đó là chuyện gì thế?" Theo như hẳn ta biết, ở trong thôn bọn họ, 'vách núi phía đông' là một cụm từ nguy hiểm, ngã xuống đó chính là chết luôn, khỏi cần bàn cãi.

"Ừm.....Này....." Về mặt đây khó xử, nàng cảm thấy đó là việc riêng của Tư Đồ gia, thật sự không thể để cho nhiều người biết.

Hiểu được sự khó xử của nàng, hẳn ta cũng ngại ngùng.

"Nếu như không tiện nói, thì thôi vậy." Hẳn ta chỉ quá hiếu kỳ, cũng không phải là nhất định muốn biết.

"Xin lỗi." Ai, lại một lần nữa nói "Xin lỗi", nàng sắp thành quý áy náy rồi.

"Xin lỗi." Tư Đồ Dương Lễ cũng nói theo, nhưng về mặt của hắn đầy mờ mịt, làm cho người ta vừa nhìn đã biết hắn chỉ học theo, hoàn toàn không biết là vì sao.

"Ha hả, người đúng là đáng yêu." Hẳn ta phải nói rằng, tuy Tư Đồ Dương Lễ có ngốc nghếch nhưng đúng là rất đáng yêu.

"Đáng yêu?" Tư Đồ Dương Lễ nghiêng đầu, không biết tại sao hẳn ta lại nói mình đáng yêu.

"Đúng thế, người thực sự rất đáng yêu." Đơn thuần cũng là một chuyện rất hạnh phúc, ít nhất sẽ bớt đi rất nhiều phiền não.

Ha hả, xem ra, có người biết thưởng thức sự đơn thuần của hắn rồi.

"Ừm.....Người đang khen ta hả?" Cảm thấy về mặt của hắn ta không giống như đang trêu chọc mình, Tư Đồ Dương Lễ đương nhiên sẽ cho là đại phu đang khen mình. Sờ sờ đầu, ngại ngùng hỏi.

"Ừ, đúng là ta đang khen người." Đại phu gật gù đầu, bước chậm lại, đi tới bên cạnh Tư Đồ Dương Lễ, đi song song với hai người.

"Cảm ơn." Nghe thấy hẳn ta nói là đang khen mình, Tư Đồ Dương Lễ liền nở nụ cười sáng lạn, nụ cười của hắn giống như đã quên đi mọi khổ sở trong hơn một tháng qua, hết như một cơn gió mát thổi qua.

Nhìn nụ cười của hắn, nàng cảm thấy đau lòng đồng thời cũng thấy vui mừng. Hơn một tháng trôi qua kia, cũng không ảnh hưởng quá lớn đến hắn, hi vọng sau khi quay về Tư Đồ gia, cuộc sống của hắn có thể khôi phục lại sự đơn thuần như ban đầu.

"Người tên là gì?" Nếu như đã chẳng hỏi được nàng điều gì vậy hẳn ta liền chuyển đối tượng thôi. Mặc dù trông Tư Đồ Dương Lễ hơi ngốc nghếch, nhưng vẫn là đối tượng có thể nói chuyện phiếm được. Trước kia chỉ có một mình hắn ta lên núi hái thuốc, khó có được bạn đồng hành, hẳn ta đương nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội hiếm có này.

"Ta sao?" Tư Đồ Dương Lễ chỉ chỉ mình, chưa xác định được là hẳn ta đang nói chuyện với mình.

"Đương nhiên là người." Hẳn sẽ không làm mặt dày hỏi nàng gì nữa, ngược lại, hình như nói chuyện với Tư Đồ Dương Lễ là một lựa chọn không tệ.

"Tư Đồ Dương Lễ." Sau khi xác định rõ đại phu đang nói chuyện với mình, hắn đương nhiên sẽ hỏi gì đáp nấy rồi.

"Mấy tuổi?"

"Năm tuổi?" Nghiêng đầu trả lời, sau đó lại dùng ánh mắt mang theo mấy phần dò hỏi nhìn hẳn ta, giống như đang muốn hỏi, rốt cuộc hẳn có đúng là năm tuổi không.

Đại phu cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ bả vai của hắn, hỏi: "Vậy người đã thành thân chưa?" Có nữ nhân nào thích được hắn sao?

Vấn đề của đại phu khiến cho Vân Mộng Khởi đang lắng nghe đoạn đối thoại của bọn họ lập tức cứng đờ người, nhưng đã nhanh chóng khôi phục, không để ai nhận ra được sự khác thường của nàng.

"Thành thân? Là lấy thê tử sao?" Hẳn nhớ hình như nương đã từng nói.....Nương, đi nơi nào rồi? Làm sao vẫn chưa về đón Tiểu Dương chứ? Nghĩ đến nương, hẳn liền nhớ tới những chuyện đã xảy ra hơn một tháng trước, về mặt lập tức trở nên có chút khổ sở.

"Ừ, đúng vậy." Thật không ngờ, hẳn cũng hiểu nhiều điều đó chứ, ít nhất là biết thành thân này. Song, nhìn về mặt khổ sở của hắn, có lẽ là nhớ tới chuyện gì rồi.

"Ta có thể từ rồi." Biểu cảm rất vui sướng đáp lại, mặc dù nhớ đến nương khiến hắn có chút khổ sở, nhưng vừa nói đến Vân Mộng Khởi, hắn giống như là hộp nhạc được lên dây cót, trở nên rất vui vẻ.

"Thật ư?" Hắn ta không dám tin, hắn vậy mà đã thành thân rồi, thế gian này quả nhiên là vô kì bất hữu (không thiếu những điều lạ), hắn ta rất muốn nhìn xem vị kỳ nữ nguyện ý gả cho hắn là ai. Nghĩ đến vị kỳ nữ kia, hắn ta quay đầu nhìn về phía Vân Mộng Khởi, ánh quang chợt lóe, chẳng lẽ.....

"Người nhìn ta làm gì?" Nàng hơi thẹn quá hóa giận, nói.

"Không có gì." Thì ra là thế, vậy chẳng trách lúc trước hắn ta cứ có cảm giác hai người bọn họ ở chung mang theo vài phần vô cùng thân thiết. Chỉ là, về xa cách này là gì vậy? Ừm, có lẽ là tiểu phu thê cãi nhau đi, vậy hắn ta không thể nhúng tay vào chuyện này rồi.

"Thật sự." Hắn dùng sức gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã thật sự lấy thê tử rồi.

"A, bất tri bất giác đã đến rồi." Ngẩng đầu nhìn bốn phía, hắn ta phát hiện sắp đến vách núi ở phía đông rồi.

"Sắp tới rồi hả?" Nàng cảm thấy hình như mình đã đi qua những con đường này vào ngày hôm qua, nhưng hình như cũng không phải.

"Ừ." Có người đi cùng, thời gian đúng là trôi qua rất nhanh, trước kia hắn ta vẫn luôn cảm thấy đường lên núi rất vất vả, nhưng hôm nay bởi vì có hai người họ đi cùng, hắn ta cảm thấy đường đi ngắn hơn rất nhiều, bước đi cũng khá nhanh nhẹn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện sắc trời dần dần tối đi, nếu như nhảy xuống vách núi vào ban đêm thì thật sự rất nguy hiểm. Dứt khoát ở trên vách núi cheo leo một đêm, về phần xuống đáy vực xem xét thì cứ đợi sáng mai rồi tính.

Ba người đi tới vách núi, đại phu kia vẫn không nhận được hỏi: "Vách núi này có gì đâu, rốt cuộc cô nương đến đây để làm gì vậy?"

"Định làm gì vậy?" Học theo, Tư Đồ Dương Lễ cũng hỏi nàng vấn đề này.

Chẳng thêm liếc hai người họ một, nàng duỗi người, thở phào một hơi, nói: "Hôm nay cứ qua đêm ở trong đây đi." Không khí trên núi rất sạch sẽ, làm cho người ta khoan khoái cả người, không khí chứa hương hoa cỏ và cây cối nhàn nhạt, thật sự khiến nàng rất thoải mái.

"Đừng bảo cô nương chỉ muốn qua đêm ở trên này mà kêu ta đưa hai người lên đây nhé?" Về mặt thư thái của nàng khiến người ta phải nghi ngờ.

"Ha ha, bí mật." Có lẽ là do bầu không khí quen thuộc nên nàng cảm thấy rất thoải mái, khiến cho giọng nói của nàng thêm vài phần ấm áp, không còn lạnh lẽo như trước nữa.

Hắn ta cũng lười so đo với nàng, chẳng phải Không lão phu tử đã từng nói rằng: chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó lường, mà nàng chính là một nữ tử điển hình.

"Người ngoan ngoãn ngồi đây." Sau khi kêu Tư Đồ Dương Lễ ngồi lên một tảng đá lớn, nàng tiếp tục sắp xếp.

"Người đi nhặt một vài cành khô về nhóm lửa, ta thử đi kiểm chút đồ ăn." Nếu như đã có người trong rừng cây, vậy chứng tỏ sẽ có thêm rất nhiều âm thanh, nàng không cần lo lắng về vấn đề lạc đường nữa.

"Vì sao ta phải nghe người sắp xếp chứ?" Hắn ta bất mãn kêu to, tuy vị đại phu này đã hành nghề y trong thôn được mấy năm, nhưng thật ra chỉ là một người mới hơn hai mươi tuổi.

"Nếu như người yên tâm để hắn đi làm, vậy thì được thôi." Bỏ lại những lời này, nàng liền sử dụng khinh công nhảy lên các nhánh cây, sau vài lần đã không thấy bóng dáng nàng nữa rồi.

"Này!" Sao cô nương đó có thể vô lại như vậy chứ? Nhìn cũng biết là chẳng thể yên tâm giao mọi chuyện cho Tư Đồ Dương Lễ đi làm, nói cách khác, nàng rõ ràng là muốn hắn ta đi làm.

Bởi vì Vân Mộng Khởi đột nhiên biến mất, khiến cho Tư Đồ Dương Lễ hơi bất an, cũng giống như hơn một tháng trước, nương bảo hắn trốn thật kỹ, lát nữa sẽ tới đón hắn, nhưng đã biến mất luôn. May mà đại phu kia còn ở đây, nếu không hắn nhất định sẽ không chịu nghe lời, làm ầm ỹ lên.

Đại phu nhận mệnh tìm một vài cành khô ở khắp bốn phía, rồi nhóm lửa. Một lát sau, Vân Mộng Khởi cũng tìm được một chút thức ăn mang về, ba người cứ ngồi im bên cạnh đống lửa, nói chuyện câu được câu chăng, vượt qua một buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nhảy Xuống Vực

Sáng sớm hôm sau, đại phu đáng thương đành từ biệt bọn họ, một mình đi hái thuốc.

"Các người xác định không đi cùng ta sao?" Hấn ta thật sự lo lắng cho hai người họ, nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết của nàng, đành quyết định không ở lại nữa, hấn ta lo lắng trong thôn sẽ có người bị bệnh, nên không nấn ná ở trên núi nữa.

"Ừm, lát nữa chúng ta sẽ tự mình xuống núi." Có lẽ nàng không lên núi được, nhưng xuống núi thì chắc không vấn đề gì đâu, chắc không đâu.

"Vậy các người nhớ cẩn thận nhé, nếu cần gì thì cứ vào trong thôn tìm ta." Hấn ta vậy mà rất có lòng tốt, chỉ là hấn ta không biết, coi như là nàng muốn đi tìm thì trên cơ bản là không thể nào. Đương nhiên, nếu có người nào tốt bụng, nguyện ý dẫn đường cho bọn họ vậy thì càng tốt.

"Ừm, cảm ơn." Nàng đứng ở trên vách đá, Tư Đồ Dương Lễ đứng ở bên cạnh nàng, nàng vẫn đội đầu lạp, làm cho người ta không nhìn ra được nét mặt. Chỉ có điều, từ trong giọng nói là có thể nghe ra được tâm tình của nàng khá tốt.

"Cảm ơn." Tư Đồ Dương Lễ vẫn duy trì kiểu học theo của mình, người khác nói cái gì thì hấn cũng nói theo như thế, cho dù hấn vốn không biết người khác đang nói gì.

Đại phu vốn còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng cuối cùng vẫn buông tha.

"Các người nhớ bảo trọng, ta đi trước." Nếu không nhanh lên một chút, hấn ta sẽ không kịp quay về trước buổi trưa.

"Gặp lại." Nói 'gặp lại' xong, nàng liền xoay người, tỏ vẻ không muốn nói thêm gì nữa.

"Gặp lại." Vui sướng vẫy vẫy tay với đại phu, rất rõ ràng là, Tư Đồ Dương Lễ cho rằng quen biết hấn ta là một chuyện tốt.

Vẫy tay với hấn, đại phu xoay người rồi đi, chuẩn bị hái ít dược liệu cần thiết rồi lập tức xuống núi. Đến khi không nhìn thấy bóng dáng của đại phu, nàng mới bắt đầu suy xét xem nên bố trí cho Tư Đồ Dương Lễ thế nào đây. Nếu như nàng muốn xuống phía dưới vực, hấn sẽ phải ở trên này một mình.

"Này."

"... .."

"Này!"

"... .."

"Này! Ta đang gọi người đấy!"

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả?"

"Nàng đang gọi ta à?" Gọi hồi lâu, hóa ra là nàng đang gọi hấn, ý thức được điểm này, lập tức khiến cho Tư Đồ Dương Lễ cảm thấy ngại ngùng, mang theo vài phần áy náy nhìn về phía nàng.

"Ở đây chỉ có hai người chúng ta, ta không gọi người chẳng lẽ là gọi quý à!" Thật là, hết chịu nổi mà.

"Ta.....Ta không tên là 'Này'...." Hấn không gọi là 'Này', hấn không biết nàng đang gọi hấn cũng đúng thôi, sao nàng tức giận nhỉ. Bất mãn bĩu môi, khó hiểu vì nàng đột nhiên cao giọng. Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt nàng, nhưng chỉ dựa vào ngữ điệu cao thấp, hấn có thể biết nàng đang tức giận, hấn đúng là quá lợi hại.

Ngẩng mặt lên trời, trợn mắt một, may mà có đầu lạp che khuất mặt nàng, bằng không, một mỹ nhân lại làm ra một động tác bất nhã như vậy, đúng là tổn hại khí chất.

"Ta muốn xuống dưới đáy vực, người ở trên này chờ ta, chờ ta giải quyết xong chuyện sẽ lên tìm người." Nàng đại nhân không chấp tiểu nhân, lười chấp nhặt với hấn, hừ hừ.

"Không muốn." Chẳng thèm nghĩ ngợi, hấn lập tức từ chối.

"Có phải người chưa nghe rõ không, ta nói...." Thấy hấn kiên quyết nói "Không muốn" như thế, nàng cảm thấy rất kinh ngạc, hoài nghi có phải hấn chưa nghe rõ nàng nói hay không.

"Không muốn." Không đợi nàng nói hết, hấn lại từ chối lần nữa.

Có lẽ hấn không hiểu hết, nhưng ít nhất hấn cũng biết nàng muốn bỏ hấn ở đây, giống như nương bảo một mình hấn trốn ở trong sơn động. Nương rõ ràng nói là sẽ quay về tìm hấn, thế nhưng lại không đến. Nàng bảo hấn ở lại đây một mình, làm xong chuyện sẽ đến tìm hấn, ngộ nhỡ nàng cũng giống như nương.....Quên mất hấn thì sao? Vậy hấn phải làm sao đây? Nhớ lại cuộc sống khổ sở trong một tháng qua, hấn liền ngồi xuống đất, ôm đầu gối, cả người co lại thành một cục.

Nàng đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, muốn kéo tay hắn.

"Ta chỉ đi một lát thôi, sẽ quay về ngay." Thật không biết hắn đang sợ gì nữa.

Dù sao nàng cũng không biết nhiều lắm về chuyện không may xảy ra hơn một tháng trước, toàn là nghe tin vụn vặt từ trong miệng người khác thôi.

"Không muốn, không muốn, không muốn!" Mặt vui giữa hai đầu gối, hắn dùng sức lắc trái lắc phải, từ chối ở lại đây một mình.

"Tur Đồ Dương Lễ." Nàng hơi tức giận vì hắn không nghe lời, trực tiếp kêu tên của hắn.

"Không muốn.....Chính là không muốn....." Hai vai hơi run rẩy, giọng nói mang theo vài phần uất ức, cũng nói rõ hắn đang khóc.

Hết cách, nàng đành vươn tay kéo hắn đứng lên, nhìn nước mắt vương trên mi hắn, thật sự không hiểu khóc lóc có gì hay mà hắn cứ khóc mãi thế.

"Ta đâu phải sẽ không quay về chứ, chẳng phải đã nói sẽ quay về sao?" Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, dịu dàng lau nước mắt cho hắn.

Mặc kệ ra sao, quả nhiên nàng vẫn không thích nhìn thấy hắn khóc. Rõ ràng là một đại nam nhân, động một chút là dùng nước mắt để đạt được mục đích của mình, thật đúng là giống nữ nhân, nàng nhìn thế nào cũng thấy rất khó chịu.

"Thế nhưng.....Thế nhưng, nương cũng bảo ta ngoan ngoãn ẩn núp, nương sẽ trở lại đón ta....." Vậy mà, đến cuối cùng nương vẫn chưa trở về tìm hắn. Tùy tiện lau đi những giọt lệ trên mặt, gương mặt lập tức như con mèo nhỏ lấm lem.

Nàng vội giữ tay hắn, ngăn cản hắn tiếp tục ngược đãi mặt mình.

"Đừng lau." Nhìn bàn tay đen đen của hắn, không hiểu sao tay hắn lại bẩn như thế.

"Ta không muốn ở một mình.... .." Mặc dù hai tay đã bị nàng nắm lấy, nhưng hắn vẫn lải nhải rằng mình không muốn bị bỏ lại.

Coi như nàng đã biết vì sao hắn không muốn một mình chờ ở đây, thì ra là.....Một mình nàng nhảy xuống vách núi là một chuyện quá dễ dàng, nhưng nếu mang thêm một người.....Mặc dù nàng rất có lòng tin với khinh công của mình.....Nhìn hắn lại sắp ngoác mồm khóc lớn vì mình vẫn chưa đáp ứng yêu cầu của hắn, nàng đành phải thỏa hiệp.

"Được rồi, được rồi, người đi với ta, đừng khóc nữa mà." Đều do nương, đầu tiên là nuôi chiều hắn, khiến hắn nghĩ rằng cứ khóc là có thể giải quyết tất cả, sau lại để hắn mắc phải tâm bệnh không dám ở một mình, mà nàng, liên biến thành người bị hai trực tiếp nhất.

"Thật sao?" Khóc mất hắn còn vương lệ, không dám tin nhìn nàng.

"Thật sự." Nàng gật gật đầu.

"Woa, cảm ơn." Hắn nín khóc bật cười, hai tay dang rộng, chuẩn bị ôm chặt lấy nàng để chúc mừng vì mình không bị bỏ lại.

May mà nàng phản ứng rất nhanh, ngay lúc hắn sắp sửa ôm lấy mình, liền bật người ra xa trước.

"Không được động tay động chân." Nàng không muốn để hắn tùy hứng như trước kia, động một là ôm chặt nàng, huống chi, hiện tại hắn còn chưa biết nàng là ai mà.

"Vì sao?" Đứng im tại chỗ, khó hiểu nhìn nàng, không hiểu vì sao nàng không muốn để hắn ôm một chút.

"Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Hả? Cái gì nam.....Nữ.....?" Lời của nàng quá thâm ảo, hắn hoàn toàn không hiểu.

Vỗ trán mình một, sao nàng lại quên mất nói lời thâm ảo với hắn chính là tự mình chịu tội nhĩ, bởi vì cuối cùng còn phải giải thích hồi lâu, khiến cho mình mệt mỏi chết được, nói không rõ hắn còn chẳng hiểu nữa.

"Không có gì."

"Nàng rõ ràng....."

"Ta nói không có gì là không có gì." Để hắn hỏi tiếp nữa thì nguy to, cách tốt nhất chính là "một gậy đánh chết hắn", lập tức phủ định vấn đề của hắn, đó là cách giải quyết nhanh nhất và hữu hiệu nhất.

"Thế nhưng....." Rõ ràng nàng có nói nam nữ gì gì mà, tại sao lại không thừa nhận chứ?

"Không có thế nhưng." Điểm phiền phức của trẻ con chính là tràn đầy lòng hiếu kỳ, và thích truy hỏi 'vì sao, vì sao'.

"Nhưng....."

"Người còn nói nữa, ta sẽ bỏ người ở lại trên đây đó!" Thật là, cứ muốn nàng uy hiếp hắn, hắn mới bằng lòng ngoan ngoãn cảm miệng không hề truy hỏi "vì sao" nữa.

"A.....Sao lại như vậy.....Thật xấu mà......." Bối bối, mất hứng vì bị nàng uy hiếp, nhưng vì không muốn ở lại đây một mình, hắn đành ngoan ngoãn im lặng không hỏi nữa.

"Ừ, ừ, thế mới ngoan." Thấy hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nàng rất hài lòng khen hắn một câu, chỉ kém không có vuron tay vỗ vỗ đầu hắn, giống như đối đãi với một con chó nhỏ.

"... .."

"Qua đây, ta có lời muốn nói với người." Nàng kéo hắn đi về phía gần mỏm đá.

"..." Hắn im lặng, chỉ tùy ý để nàng kéo đi, sau khi đứng đến gần vách núi giống nàng, thấy vách núi sâu không thấy đáy, cảm nhận luồng gió mạnh đang thổi lên vù vù, trong lòng hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

"Đợi lát nữa, người ôm chặt eo ta, nhắm mắt lại là được....." Ừm.....Luồng gió thổi lợi hại quá.

"..."

"Ta chưa bảo mở mắt thì người tuyệt đối không được mở mắt ra."

Đợi lát nữa nhảy xuống, nàng buộc phải bỏ đầu lạp ra, nếu đã không muốn cho hắn biết về thân phận của mình, vậy đành bảo hắn nhắm mắt lại. Gió mạnh lắm, đội đầu lạp nhảy xuống sẽ gia tăng lực cản của gió, đương nhiên, nếu như chỉ một mình nàng thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng hiện tại còn dẫn hắn theo, lại chưa biết rõ tình hình dưới đáy vực, vì sự an toàn của cả hai, vẫn nên cẩn thận một chút.

"..."

"Tại sao người không nói chuyện?" Nàng nói hồi lâu, rốt cuộc hắn có nghe không đó?

"..." Hắn lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không thể nói chuyện.

"Nói chuyện!"

Thật là, hắn lại làm cái gì thế? Chỉ có hắn mới có nhiều chuyện như vậy, nàng nghiêm trọng hoài nghi có phải lúc trước ánh mắt mình có vấn đề gì không, vậy mà cảm thấy hắn đáng yêu, bước chân vào vực sâu không đáy. Không may, nàng đã trúng độc, trúng một loại độc tên là "Tứ Đồ Dương Lễ".

Hắn vẫn lắc đầu, không nói gì.

"Người lại đang làm gì vậy? Ta bảo người nói chuyện, há mồm nói chuyện, nghe hiểu không?" Đáng ghét, sớm muộn gì cũng có ngày nàng sẽ bị hắn chọc cho phát điên.

"....Rõ ràng chính nàng không cho ta nói mà."

Mang theo vài phần oán giận nhìn nàng, giống như hơi mất hứng vì nàng thay đổi thất thường. Vừa nãy rõ ràng chính nàng không cho hắn nói, bây giờ lại kêu hắn nói chuyện, hắn không nói thì nàng lại tức giận, thật sự là khó hiểu mà!

Ừm.....Hắn nhớ trước kia cha có nói một câu, hình như là.....Ừ, ừ, thật là phiền phức, nghĩ mãi không ra.....

"Ta không cho người nói chuyện lúc nào chứ?" Nàng kêu to, cảm giác oan uổng quá.

"Chính là lúc trước đó, rõ ràng nàng đã nói, nếu như ta còn nói nữa, sẽ bỏ ta ở lại đây mà." Hắn vậy mà nhớ rành mạch, nàng không được nói hắn đồ oan cho nàng nhé.

"... .." Hắn vừa nói, nàng cũng nghĩ ra, lúc nãy đúng là nàng có nói qua những lời này, thế nhưng.....Nàng đâu phải.....Quên đi, nàng chỉ có một loại cảm giác là tự làm tự chịu, ai, nàng là tự tìm tội mà.

"Ta không có nói sai, nàng rõ ràng....."

"Được rồi, được rồi, là ta nói." Nàng vội cắt ngang lời hắn.

Thật đau đầu.....Nàng luôn luôn bội phục hắn vì có thể đưa chủ đề đi xa tấp xa tít, đâu phải ai cũng làm được chuyện đó chứ.

"Vậy....." Hắn định nói thêm gì, nhưng lần này nàng đã thông minh hơn, không cho hắn cơ hội, vội cắt ngang lời của hắn.

"Ta vừa mới nói, người hãy ôm eo ta, nhắm mắt lại, ta chưa cho mở thì tuyệt đối không được mở, nghe chưa?" Còn tiếp tục tranh cãi với hắn thì đến trưa hai người vẫn chưa nhảy xuống được, rõ ràng là vách núi đang ở trước mắt đó.

"Nghe rõ rồi." Nàng thật đáng ghét, không để hắn nói xong nữa.

"Vây, qua đây." Nàng bước hai bước đến bên vách núi, rồi bảo hắn qua đó.

Cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh nàng, hắn cảm giác luồng gió mạnh mẽ thổi từ dưới lên kia giống như muốn thổi cả người hắn bay lên trời nữa.

"Ôm chặt ta." Ai, nàng đúng là hay thay đổi mà, trước đó rõ ràng còn không muốn hắn ôm mình, giờ thì kêu hắn ôm chặt mình, nữ nhân đúng là động vật dễ dàng thay đổi mà.

"Ồ." Vươn tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, hắn lập tức cảm nhận được sự mềm mại và mùi hương hoa nhàn nhạt trên thân thể nàng. Xúc cảm quen thuộc giống như đã ngủi qua vô số lần, khiến hắn nghĩ ngay tới Vân Mộng Khởi. Chính vì cảm giác quen thuộc đó đã khiến hắn mở to hai mắt, muốn nhìn xuyên qua tầng sa mỏng kia để thấy rõ bộ dạng của nàng.

"Nhắm mắt lại." Bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, coi như là cách một tầng sa mỏng, vẫn khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên.

"..." Giống như không nghe thấy lời của nàng, hắn nhiu chặt mày, càng thêm ra sức nhìn chằm chằm nàng, như muốn thấy rõ ràng.

Hết cách, nàng đành nâng tay che ánh mắt của hắn, nói: "Ta chưa bao giờ mở mắt thì không được mở nhé." Tiểu nhân khó đường, "Tiểu nhân" như hắn càng khó đường hơn, nàng đã hiểu rõ điểm này rồi.

"Được." Mặc dù rất không nguyện ý, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn đáp ứng.

Thấy hắn nhắm mắt lại, nàng mới tháo đầu lạt xuống, đeo ở sau lưng, liền ôm lấy hắn, hai người cùng nhảy xuống giống như đang tự tử. Cảm giác được gió lạnh đang rít gào ngay bên tai mình, Tư Đồ Dương Lễ càng sợ hãi, dùng sức ôm chặt nàng. Luồng gió thổi mạnh lên trên giống như đang từ chối đón bọn họ dưới đáy vực.

Nàng quan sát tình hình của vách núi, phát hiện bốn phía đều là vách đá bóng loáng, nếu như nhảy xuống, lại muốn quay trở lên theo đường cũ là hoàn toàn không thể nào. Như vậy, nói cách khác, tới đây vực, nàng cần phải tìm kiếm một đường khác mới được.

Qua một lúc lâu sau, nàng phát hiện ở trên vách đá cheo leo có một thân cây. Ngay lúc rơi lướt qua đám cây cối, nàng vội vươn tay nắm lấy một cành cây, làm giảm tốc độ rơi xuống. Mượn sự co giãn của cành cây, nàng nhẹ nhàng nhảy lên, điều chỉnh lại tư thế ngã, rồi tiếp tục rơi xuống.

Vách núi này quả nhiên là rất sâu, rơi lâu như vậy, nàng vẫn chưa nhìn thấy đáy vực.

Cái gì thế? Sao chói mắt vậy?

Tia sáng chợt lóe lên, làm cho nàng gần như không mở mắt ra được. Nhưng đợi đến lúc nàng thích ứng được với ánh sáng và mở mắt ra, nàng lập tức có một loại kích động muốn hét chói tai.

Không thể nào! Lại là nước hả?

"Ừm! một tiếng, hai người lại tiến vào trong nước một lần nữa. Chỉ là, lần trước là một con sông, còn lần này là một hồ nước. Sau khi đập đập mấy cái, nàng đã nổi lên mặt nước, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tư Đồ Dương Lễ nữa.

"Nguy rồi."

"Ừm! một tiếng, nàng lại nhảy vào trong hồ, phát hiện Tư Đồ Dương Lễ đang dần chìm xuống, nàng sợ đến nỗi vội vàng bơi tới bên cạnh hắn, quên luôn chuyện nàng không muốn hắn biết nàng là ai. Với cả, chả biết đầu lạt đã bay đi đâu, từ lúc nào rồi!

Nàng ôm lấy hắn, ra sức bơi ngoi lên, trước đây còn chưa biết, giờ mới phát hiện ra, kỳ thực hắn rất nặng!

Hử? Đây là cái gì?

Thoáng cái như phát hiện ra cái gì, nhưng chưa kịp ngẫm nghĩ, bây giờ cứ lên bờ trước rồi nói sau. Lôi hắn theo, vất và lăm mới lên được bờ, cả người nàng sắp mệt mỏi chết rồi. Nàng nằm dẹt trên bãi cỏ thành hình chữ đại, dùng sức thở phì phò, nàng cảm giác mình muốn xỉu rồi. Đợi cơn ghen thờ từ từ qua đi, nàng mới có sức lực chú ý tới một người khác.

Phát hiện hắn chỉ bị sặc mấy ngụm nước, cũng không có trở ngại gì lớn, nàng liền thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là.....

Nhìn trái nhìn phải một chút, nàng vội vàng đi tìm mấy nhánh cây khô để nhóm lửa, mặc dù là ban ngày, nhưng hồ nước này rất lạnh, nếu hắn sinh bệnh thì sẽ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ca Ca Lưu Tín (Thư)

Vân Mộng Khởi vốn định đi xung quanh xem xét tình hình trong cốc, thế nhưng vẫn lo lắng cho Tư Đồ Dương Lễ, thế là lượn một vài cành cây khô rồi vội vàng quay về bên hồ.

Phát hiện Tư Đồ Dương Lễ vẫn chưa tỉnh lại, nhưng bởi vì lúc trước có quan sát qua tình huống của hắn, biết hắn chỉ bị sặc nước, cũng không có vấn đề gì, nàng liền nhóm lửa ở bên cạnh hắn, làm tạm một giá treo, rồi từ từ cời y phục, treo lên hong khô. Chỉ mặc áo trong, nàng phát hiện hắn vẫn chưa tỉnh lại, liền đi qua định gọi hắn.

Nửa quỳ ở bên cạnh hắn, nàng nâng tay vỗ vỗ hai má hắn.

"Tỉnh tỉnh." Sặc chút nước cũng có thể mê man lâu đến như vậy, hắn thật sự nên học bơi lợi đi, có cơ hội phải nói với nương mới được.

"... ...."

Mặt bị vỗ đồ ừng, hắn vẫn chưa tỉnh, nàng nhú mày, đổi thành véo hắn, dùng sức véo chặt hai má hắn.

"Ai ui!" Kèm theo một tiếng kêu đau, hắn che mặt ngồi bật dậy, hắn dùng sức quá mạnh, đầu liền đập thẳng vào đầu Vân Mộng Khởi còn đang chưa kịp phản ứng.

Lần này, một tiếng kêu đau biến thành hai tiếng kêu đau, hai người đồng thời ôm lấy đầu.

"Ai ui!" Tư Đồ Dương Lễ đang che mặt liền đổi thành ôm đầu.

Đau quá, ai vậy? Xấu xa quá, véo mặt hắn còn chưa nói, còn đụng đầu hắn nữa.

"Ai ui! Đầu của người là tảng đá à, cứng quá vậy!" Vân Mộng Khởi cũng ôm đầu kêu đau, nhìn hắn ngốc nghếch thế mà không ngờ đầu lại cứng như vậy, đập vào đúng là đau chết người.

"A?" Quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc khiến hắn sùng sốt.

Phát hiện vẻ mặt ngây ngốc của hắn, nàng cũng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Người làm sao vậy?" Sao vẻ mặt đột nhiên trở nên ngơ ngác như thế.

"Mộng.....Mộng Mộng?" Hắn hoài nghi mắt mình có vấn đề chẳng, nếu không thì là xuất hiện ảo giác rồi! Sao Mộng Mộng có thể xuất hiện ở trước mắt hắn chứ? Chẳng lẽ hắn đang nằm mơ à? Vậy đó chính là giấc mộng đẹp nhất trong một tháng qua của hắn!

Hắn vừa kêu, khiến cho nàng nghĩ tới chuyện đầu lạp đã bay mất rồi. Vì không muốn hắn phát hiện ra nàng đã ở cùng hắn mấy ngày, đành phải vờ như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, vẫn nói chuyện bình thường giống như lúc còn ở chung với hắn.

"Người kinh ngạc như thế làm gì?" Dù sao, nàng cũng biết hắn sẽ chẳng biết được gì đâu.

"Mộng Mộng!" Phát hiện nàng là thật, hắn kích động nhảy dựng lên, ôm lấy nàng.

"Ai da, buông tay, buông tay!" Thật là, nàng cời áo ngoài rồi nhưng hắn vẫn là một thân ướt sũng đó. Hắn cứ dán chặt vào như thế, nàng cảm thấy không hề thoải mái chút nào.

Hắn không hiểu nhìn nàng đứng cách mình hai ba bước, vẻ mặt hắn mờ mịt, hỏi: "Làm sao vậy?" Vì sao Mộng Mộng không cho hắn ôm chứ?

"Cởi áo ngoài ra, đặt ở trên giá hong khô, cẩn thận cảm mạo." Nàng cũng chạy nhanh qua ngồi cạnh đồng lửa, không ngờ hồ nước này thật sự rất lạnh, hơn nữa trong cốc còn có gió lạnh thổi qua, cảm giác càng lạnh lẽo hơn.

"Mộng Mộng." Chẳng biết là hắn vốn không nghe rõ hay không chú ý nghe, hắn lập tức đi tới bên cạnh nàng, muốn ngồi sát bên nàng.

Nàng ngẩng đầu, trừng hắn một, nói: "Cởi y phục ra, người không lạnh sao?" Đã lớn vậy rồi còn không biết chăm sóc tốt cho mình, lúc nào hắn mới có thể khiến cho người ra bớt lo một chút đây?

"Mộng Mộng, ta..."

Hắn muốn nói gì đó, nhưng nàng đã giơ tay lên ngăn cản hắn.

"Người cời y phục trước rồi hãy nói."

Nhìn nhìn đồng lửa, lại cúi đầu nhìn nhìn y phục ẩm ướt trên người mình, hắn đành ngoan ngoãn cời áo ngoài ra trước. Cởi áo ngoài, sau đó liền bắt chước nàng treo áo ngoài lên cái giá đỡ tạm thời do nàng vừa làm, vẫn chưa xong, hắn tiếp tục cời áo trong, cũng treo lên giá, để trần nửa người trên.

Mất thấy hắn đặt tay lên cạp quần, chuẩn bị cời quần ra, nàng sợ đến mức vội vàng nhảy lên ngăn cản.

"Không cần cời quần, như vậy sẽ thành trần truồng rồi." Còn để hấn cời tiếp, nàng sẽ đau mắt mắt.

"Quần.....Uớt....." Cúi đầu nhìn quần, hấn vẫn muốn cời nó ra, mặc đồ ẩm ướt thật khó chịu.

"Uớt cũng không được cời, qua đây ngồi hong đi, một lúc sẽ khô ngay." Đây đâu phải là phòng của hấn mà có thể tùy ý cời sạch rồi chạy loạn khắp nơi chứ! Đây chính là ở bên ngoài, còn chưa biết có ai nữa không, còn là ban ngày ban mặt, thật sự không có lẽ giáo gì cả.

"Ồ." Vừa nghe thấy được qua đó ngồi, hấn cực kỳ hứng thú chạy đến bên cạnh nàng ngồi xuống, theo sát nàng.

Nàng dịch sang bên cạnh một chút, muốn giữ khoảng cách bằng nửa cánh tay với hấn. Thấy nàng nhích, hấn cũng nhích qua một chút, cả người lại dựa sát vào nàng, cánh tay hấn chạm vào cánh tay nàng qua một lớp áo lót.

Hấn nhích, nàng lại nhích, chính là muốn giữ khoảng cách bằng nửa cánh tay với hấn. Hai kẻ ấu trĩ, nàng nhích nửa bước, hấn cũng nhích theo nửa bước, nhích một hồi đã được một vòng quanh đồng lửa rồi.

"Người làm gì thế? Sao cứ dán lấy ta vậy?" Thật khiến người ta bức mình, nếu như không phải vì đầu lạp bị rơi mất, bây giờ nàng cũng không cần bức hấn như thế. Nàng thầm nghĩ lúc trước đội đầu lạp đúng là thoải mái hơn, ít nhất hấn sẽ không liều chết quần quít lấy mình.

"Mộng Mộng..." Hấn gặp được nàng nên thật sự rất vui sướng, chỉ muốn dính lấy nàng, kề bên nàng, quần quít lấy nàng. Tính đi tính lại, đã rất lâu, rất lâu rồi hấn chưa được nhìn thấy nàng, nên chúng ta có thể lý giải được niềm vui sướng nho nhỏ của hấn.

"Mộng cái gì mà Mộng, người ngồi bất động ở bên kia cho ta." Duỗi thẳng tay, ngăn cản hấn muốn dựa qua chỗ nàng.

"Vì sao?" Bất mãn kêu to, hấn ngo nguẩy cả người, muốn tới gần nàng.

"Đừng nhích tới nhích lui giống như sâu đo nữa." Thật khó nhìn.

"Mộng Mộng." Hấn phát hiện dùng phương pháp này sẽ không thể đạt được mục đích của mình, hấn đổi thành tư thế ôm ấp, duỗi thẳng tay muốn ôm nàng vào trong lòng.

Nàng nhanh chóng đứng bật dậy, quát khê: "Người muốn làm gì?"

Nàng nhú chặt mày nhìn hấn, hơi khó chịu vì hấn thích quần người.

"Ôm một." Hấn hoàn toàn quên mất chuyện, lúc trước chỉ vì Tư Đồ Vân Vân mà cả hai âm ỹ mất vui, không đúng, phải nói là hấn vốn không hề biết mình và Vân Mộng Khôi đã âm ỹ không vui, thậm chí âm ỹ đến mức muốn hưu thế. Ở trong mắt, trong lòng hấn, quan hệ của hai người vẫn thân mật giống như trước kia, không có gì thay đổi cả.

"Toàn thân ướt đầm, ôm ấp khó chịu." Đi thêm mấy bước, nàng ngồi xuống gần đồng lửa, đối diện với hấn.

"Mộng Mộng..." Hu hu.....

Hấn vô tội nhìn nàng, trong mắt có ý lên án nàng. Cúi như là nàng không cho hấn ôm một, thì cũng đừng cách xa hấn như vậy chứ! Hai người bọn họ đã lâu không gặp, Mộng Mộng chẳng nhớ hấn gì cả.....Hu hu, thế nhưng hấn rất nhớ rất nhớ nàng đó.

"Người cứ ngồi ở bên đây đi, không cho phép qua đây!" Nàng cầm một cành khô gầy gầy lửa, lại ném thêm mấy cành củi khô, như vậy lửa sẽ to hơn một chút.

"Vì sao?" Bịu môi, hấn bất mãn vì nàng nói như thế. Hấn rất muốn dựa vào nàng, kề sát bên nàng, vì sao nàng không cho phép chứ?

"Không có vì sao cả, ta nói không cho là không cho."

"Thế nhưng..." Hấn mè nheo, kì kèo muốn qua chỗ nàng, nhưng nàng đã nhanh chóng nâng tay ngăn cản hấn trước.

"Người mà qua đây, ta sẽ không để ý đến người." Hấn thật đúng là, mỗi lần nàng đều phải sử dụng chiêu này thì hấn mới chịu ngoan.

"A!" Vừa nghe thấy nàng nói không để ý tới hấn nữa, hấn lập tức cứng ngắc tại chỗ, không dám di chuyển nữa.

Hấn ngồi yên tại chỗ, bịu môi hờn dỗi, nhưng không dám đến gần chỗ nàng nữa. Cuối cùng thì hấn cũng an vị, nàng có thể nghỉ ngơi một chút rồi. Nàng ngồi khoanh chân, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong hai ba ngày qua, đúng là đã xảy ra quá nhiều chuyện. Đầu tiên là nàng biết được phu thê Tư Đồ gặp chuyện không may, sau đó nàng vội vã chạy tới đây, kết quả là đi lạc ở trên núi, không tìm được phu thê Tư Đồ, lại tìm được Tư Đồ Dương Lễ làm tên ăn mày trong suốt một tháng.

Nếu như không phải tự mình trải nghiệm, nàng thật sự không tin chỉ trong một thời gian ngắn mà đã xảy ra quá nhiều chuyện như vậy, quá thần kỳ luôn!

Đội lạt nữa y phục khô ráo, nàng liền đi quanh cốc tìm kiếm tung tích của cha nương. Dựa theo tình huống trước khi bọn họ rơi xuống, chắc cha nương

cũng rơi thẳng vào trong hồ rồi, như vậy, nếu bọn họ còn sống thì nàng có thể tìm kiếm được chút manh mối ở quanh cốc.

Cũng không biết nơi này có cửa ra hay không đây, nàng phải tìm kỹ mới được. Nếu không, bị vây trong đây cốc cũng là một chuyện rất phiền phức. Có một số việc nàng cần phải xử lý, ví dụ như chuyện của Tư Đồ Doãn Văn, cần phải xử lý một chút, sao có thể để hắn chiếm lợi ích được chứ?

Vừa nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu nàng vẫn đang ra sức phân tích. Nàng cần phải suy nghĩ một chút, nếu không tìm được cha nương ở trong đây, vậy cha nương chắc chắn còn sống, nàng chỉ cần đưa Tư Đồ Dương Lễ quay về Tư Đồ gia ở kinh thành là được rồi.

"Mộng Mộng..." Hắn yên tĩnh được một lát, rồi lại đứng ngồi không yên.

"Làm sao vậy?" Tức giận mở mắt ra nhìn hắn, nàng hơi mất kiên nhẫn, hỏi.

"Ta đói bụng....." Tĩnh dậy từ sáng sớm, hắn vẫn chưa ăn gì đâu, lại rơi xuống nước, chịu lạnh nửa ngày, hắn thật sự rất đói.

"Ngươi đói.....Đói bụng ư?" Hắn đã ăn nhiều như thế, vậy mà vẫn còn đói nữa.

"Ừ, ta đói bụng." Hắn đáng thương ôm bụng, bộ dạng đó muốn tội nghiệp bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Xem ra, bị đói bụng hơn một tháng, hắn thật đúng là thành quỷ chết đói rồi! Lướt hắn một, nàng đứng dậy đến bên giá treo y phục xem y phục đã khô hay chưa.

Sờ sờ, phát hiện y phục đã gần khô, nàng lấy y phục của mình rồi mặc vào, sau đó lấy y phục của hắn và ném cho hắn.

"Mặc y phục vào, chúng ta đi tìm đồ ăn thôi." Nàng không yên lòng để một mình hắn ở lại đây, chỉ sợ lát nữa hắn gặp phải chuyện gì thì nàng không kịp về để cứu hắn kịp.

"Ừ." Nghe thấy phải đi tìm đồ ăn, hắn cười toét miệng, cảm y phục lên, hai ba cái đã mặc xong. Động tác mặc y phục lưu loát như vậy, hoàn toàn nhờ vào đợt huấn luyện lúc trước của Vân Mộng Khởi.

Sau khi mặc y phục xong, nàng kéo tay hắn, hai người bắt đầu đi quanh cốc để tìm kiếm đồ ăn, cũng thuận tiện tìm kiếm tung tích của cha nương và đường ra khỏi đây cốc.

Phong cảnh ở đây cốc cũng không tệ lắm, có hoa có cỏ, có cây có nước, không khí lưu thông, ngoại trừ hơi lạnh ra thì mọi thứ đều khá ổn. Nếu như có thể ăn cư ở trong đây, cũng là một cách hay.

Hả? Chỗ đó có căn nhà gỗ nhỏ kia?

Nàng kéo hắn đi đến chỗ căn nhà gỗ, ở đây có nhà gỗ, vậy là có người ở rồi, có lẽ họ đã cứu cha nương chăng? Đi tới trước nhà gỗ, nàng phát hiện cửa nhà đóng chặt, không có một bóng người.

"Xin hỏi, có ai không?" Đứng ở bên ngoài khẽ gọi, nhưng gọi vài tiếng vẫn không có ai trả lời, nói cách khác, trong nhà gỗ không có ai cả.

"Tư Đồ Dương Lễ, ngươi đứng ở bên ngoài đợi một chút, ta vào trong nhà xem trước." Cũng chưa biết tình hình bên trong, một mình nàng vào sẽ tốt hơn.

"Ừ." Dù sao hắn đứng ở bên ngoài thì vẫn có thể thấy nàng, hắn cũng không cần thiết bám theo nàng nữa.

"Ngao ngao đứng đợi ở bên ngoài, không được chạy loạn." Lo lắng dặn dò hắn vài câu, nàng mới đi về phía căn nhà gỗ kia.

Đẩy cửa gỗ ra, nàng phát hiện bên trong không có ai cả, nhìn trên mặt đất và các dụng cụ đơn giản phủ khá nhiều bụi, chứng tỏ đã lâu rồi chưa có ai ở trong này cả.

"Không có ai à?" Quá kỳ quái, không ai ở thì ai xây căn nhà gỗ này chứ?

Sau khi đi xung quanh phòng, nàng cảm thấy chủ nhân của căn nhà gỗ này mới rời đi thôi, lớp bụi này chỉ mới tích tụ khoảng mười hai mươi ngày thôi, có thể người chủ kia mới ra ngoài làm gì đó.

Có thể ra ngoài, vậy chứng tỏ là có lối ra khỏi đây cốc, nàng phải tìm kỹ mới được.

"A? Đây là cái gì?" Nàng phát hiện ra một phong thư ở trên bàn gỗ, được đặt ở chỗ vô cùng bằng phẳng. Nàng qua đó cầm lên nhìn, càng làm cho nàng kinh ngạc.

"Vân Mộng Khởi chi thư? Cho ta sao?" Sao kỳ quái vậy, ai có thể biết được nàng sẽ đến đây chứ? Còn để lại phong thư cho nàng nữa!

Mở phong thư, lấy lá thư ở bên trong ra, nàng bắt đầu đọc.

"Nhìn thấy thư, mau chóng đến phủ Thụy vương ở kinh thành, ca ca lưu bút.....Ca ca? Phủ Thụy vương?" Rốt cuộc là cái gì đây? Sao ca ca cũng chạy xuống dưới đây vậy? Chỉ là, sao chuyện này lại có quan hệ với hoàng thất, quý tộc ở trong kinh thành chứ? Phủ Thụy vương? Thật quá kỳ quái!

"Ồ, đằng sau còn viết gì nữa này?" Nàng lật lại lá thư, nhìn nhìn, phía sau chính là cách đề xuất cóc.

Không thể nào, đường ra ở trong hồ ư? Ủ.....Lúc trước nàng thấy tia sáng kỳ quái ở trong hồ đó, chính là lối ra sao?

Mấy ngày qua, nàng và nước coi như là có duyên, trong vòng ba ngày, rơi vào trong nước hai lần, bây giờ còn thêm một lần nữa. Thực sự là quá xui xẻo!

Nếu như ca ca đã nói vậy, nàng sẽ phải đến phủ Thụy vương một chuyến rồi. Cha nương không ở đây, như vậy, nói cách khác, cha nương đang ở cùng với ca ca sao?

Ai, hơn một tháng qua, đúng là có rất nhiều chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Xuất Cốc

Rốt cuộc cũng nhìn thấy Vân Mộng Khởi đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, Tư Đồ Dương Lễ vội vàng chạy tới đón, chỉ là chuyện hấn quan tâm lại là một chuyện không thể đơn giản hơn.

"Tìm được đồ ăn không, Mộng Mộng?" Hấn hỏi bụng, bây giờ trong đầu hấn quan tâm nhất chỉ có mỗi chuyện ăn cơm, cho dù có muốn đề tâm đến những chuyện khác thì hấn cũng chẳng làm nổi, dần dà hấn chỉ quan tâm đến những chuyện có quan hệ mật thiết với mình, cứ để người khác lo chuyện còn lại là được.

"Trừ ăn ra, người có thể nghĩ đến chuyện khác được không hả?" Hấn đúng là điển hình của "kẻ ngốc có ngốc phúc", chẳng cần lo lắng gì, chỉ quan tâm xem có đồ ăn không, những chuyện còn lại luôn có người đến lo cho hấn.

Thật ra, được giống như hấn, cũng coi như là một niềm hạnh phúc đơn giản.

"Cái khác? Nghĩ cái gì chứ?" Nghiêng đầu, không rõ nàng đang muốn hấn nghĩ cái gì.

"Quên đi, qua đây, đi theo ta." Dù sao vẫn phải bơi từ trong hồ ra ngoài, đã vậy, cứ quay về bên hồ trước, về phần hấn đói bụng, thì bắt hai con cá ở trong hồ đi, nàng cũng hơi đói bụng rồi.

"Ừ." Hấn vươn bàn tay to muốn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhưng lại bị nàng tránh né.

"Mộng Mộng?" Thật khó hiểu, vì sao nàng không cho hấn nắm tay chứ?

"Đuổi kịp." Vờ như không thấy bộ dạng khó hiểu của hấn, một mình nàng đi về phía trước.

Bàn tay to giật giật, cuối cùng hấn vẫn bấu môi, đi theo phía sau nàng.

Ở trong thư, ca ca cũng không viết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ kêu nàng đến phủ Thụy Vương ở kinh thành, vấn đề là nàng không thể bảo đảm mình có thể đến kinh thành trong thời gian ngắn nhất. Nàng thật sự quá hiểu về bệnh mù đường của mình rồi.

Cha nương đang ở cùng ca ca sao? Thật là, biết rõ nàng nhậy xuống là vì cái gì, vậy mà chẳng chịu viết chút tin tức nào, còn muốn nàng cứ tiếp tục lo lắng nữa, ca ca cũng quá xấu xa. Song, chẳng phải ca ca đã nói là đi xử lý người ta à? Vì sao lại chạy xuống dưới vách núi chứ? Chẳng lẽ người mà huynh ấy muốn tìm cũng ở dưới vách núi hả? Hiếu kỳ, hiếu kỳ, nàng rất hiếu kỳ không biết trong khoảng thời gian này, ca ca đã xảy ra chuyện gì nữa.

Nàng hưng phấn quá, rất muốn nhanh chóng đến được kinh thành.

"Mộng Mộng..." Chẳng biết nàng đang suy nghĩ gì, hai mắt nhìn thẳng phía trước, chưa hề liếc hấn một lần, hấn đi theo nàng cũng vất vả lắm.

Hấn vừa gọi, Vân Mộng Khởi liền hồi phục lại tinh thần. Đúng rồi, nàng hưng phấn quá, suýt nữa đã quên mất nam nhân ngốc ở đằng sau rồi. Vẫn nên giải quyết cái bụng của hấn trước đi.

Quay về bên hồ, vừa nghĩ còn phải lặn xuống hồ một lần nữa, nàng liền cảm thấy lạnh lẽo.

"Người ngoan ngoãn ngồi yên đó." Chỉ cần hấn không quấy rối, nàng tin tưởng bọn họ có thể nhanh chóng rời khỏi đáy cốc này.

"Ừ." Rốt cuộc nàng cũng nói chuyện với hắn, hắn đương nhiên hết sức vui mừng rồi, mặc kệ nàng muốn hắn làm cái gì, hắn đều làm được hết.

Thấy hắn rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hồ, nàng liền đi lượm mấy nhánh cây khô về để đốt lửa vì đốt lửa lúc trước đã tắt từ bao giờ rồi.

Tư Đồ Dương Lễ ngồi ở trên thảm cỏ, như có như không ngược đãi thảm cỏ xanh, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, chưa từng rời đi.

Nàng mặc kệ ánh mắt càn rỡ của hắn, vẫn tiếp tục làm chuyện của mình. Nhặt xong cành khô, nhóm lửa, nàng liền đặt sớ củi thừa ở chỗ thuận tiện với hắn nhất.

"Người canh lửa đi, nếu như lửa nhỏ đi thì người nhớ ném mấy cành củi khô vào trong lửa." Nàng muốn đi bắt cá cho hắn ăn, còn phải rửa cá sạch sẽ, nếu không có ai canh đồng lửa này thì nó nhất định sẽ tắt. Nàng đành nhờ hắn thôi.

"Ừ." Gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Hắn cảm thấy mình nhất định làm tốt một chuyện đơn giản như vậy.

"Không được để lửa tắt, cũng không được lộn xộn, ném hết củi khô vào đó, nghe chưa?" Vẫn nên dặn dò thêm thì nàng mới yên tâm, mặc dù hắn thật sự không thể coi như là một người có uy tín.

"Nghe rồi." Tuy hắn không thông minh, nhưng chuyện đơn giản như vậy, hắn nhất định, khẳng định, xác định vững chắc có thể làm tốt.

"Người..." Còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng cuối cùng đành im lặng.

Sau khi liếc hắn một, nàng thì triển khinh công nhảy lên mặt hồ, tay phải nhẹ nhàng vung lên, ngân châm liền bay ra trong nháy mắt, chỉ chớp lát sau, đã có mấy con cá bị trúng ngân châm nổi trên mặt hồ. Tay trái lại nhẹ nhàng vung lên, chưởng phong thổi về phía mặt hồ, mấy con cá vừa nổi lên liền bay vào bờ theo chưởng phong của nàng, quẫy nhẹ mấy cái rồi nằm im trên mặt cỏ.

Còn nàng thì triển khinh công lướt nhẹ trên mặt hồ, nhẹ nhàng nhảy lên bờ.

Nàng và ca ca Vân Chi Kỳ của nàng, nếu như muốn độc bá võ lâm, thống nhất giang hồ, quả thật là một chuyện dễ dàng, chỉ tiếc hai người đều không có dã tâm đó.

Ngẫm lại, từ nhỏ đến lớn hai người đều sống ở trên núi, mà quanh núi, trừ ba người họ ra thì toàn hoa cỏ cây cối và một vài động vật nhỏ, có rất ít chuyện để làm, nên phần lớn thời gian đều dùng để luyện võ và học tập.

Vân Chi Kỳ là một lòng một dạ luyện võ, từ nhỏ, tâm nguyện lớn nhất của hắn là báo thù cho cha mẹ. Nếu hắn thật sự muốn ra tay thì sẽ vô địch giang hồ, ngay cả sư phụ của hai người họ cũng không phải là đối thủ của hắn, vậy đủ để biết trình độ võ công của ca ca như thế nào rồi. Còn võ công của Vân Mộng Khởi sẽ kém hơn hắn một chút, mặc dù nàng khá thông minh, nhưng nàng lại dành rất nhiều tâm tư cho những việc khác, nói thí dụ như y học, nghiên cứu độc vật.....

Sau khi mổ bụng cá, tẩy rửa sạch sẽ, nàng liền cầm mấy cành cây khô, xiên chúng lại rồi đặt trên lửa nướng.

"Cá cá." Nhìn thấy có đồ ăn, hắn bắt đầu có chút đứng ngồi không yên.

"Ừ." Nàng nhớ hình như mình có mang theo muối. Tìm kiếm một chút ở trong tay nải đeo trên người, trong một đồng đồ lộn xộn, nàng tìm được một gói muối nhỏ. Sau khi mở ra, liền vẩy một ít ở trên thân cá, làm như vậy cá sẽ ngon hơn, tránh cho lát nữa hắn không ăn được lại ảm ỹ.

Mấy hôm trước bởi vì hắn chưa biết nàng là ai, bởi vì chưa quen thuộc, cho nên biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn. Nhưng giờ hắn đã biết nàng là người quen rồi, nàng dám cam đoan, hắn nhất định sẽ không ngoan ngoãn giống như mấy hôm trước nữa, ít nhất trên vài phương diện thì hắn không còn nghe lời nữa.

Ăn, chính là một trong những phương diện đó.

Chỉ có điều, chiếc túi nhỏ mà nàng luôn mang theo, đúng là một túi đồ lộn xộn, có được có độc, còn có một vài thứ linh tinh. Nói chung, chỉ cần là đồ mà nàng cảm thấy hứng thú, nàng sẽ bỏ vào trong túi nhỏ đó, nó thật sự là một không gian chứa đồ nhỏ gọn. May mà nàng không có hứng thú với những món đồ lớn, nếu không nàng phải cõng một ngôi nhà theo rồi.

Thình thoảng lại lật lật, sau vài lần lật, nàng cảm một xiên cá trong đó đưa cho Tư Đồ Dương Lễ, nói: "Ăn đi."

"Ừ." Vui vẻ nhận lấy xiên cá, hắn chẳng thèm nghĩ ngợi liền đút luôn vào miệng.

"Cẩn thận nóng....."

"A, nóng quá, nóng quá." Nàng còn chưa nói xong thì hắn đã bị phỏng miệng rồi.

"..." Biết vậy, nàng nên nói: "Cẩn thận nóng" trước rồi mới nói: "Ăn đi", như vậy chắc hắn sẽ không bị phỏng miệng đâu nhỉ? Nhưng cũng chỉ là 'có lẽ' mà thôi, hắn đã đói bụng gần nửa ngày, nàng không chắc là hắn sẽ lo lắng chuyện bị phỏng khi sắp được ăn ngon đâu.

"Người chậm một chút đi, không ai tranh cướp với người đâu." Quý chết đói chính là quý chết đói, thật không biết hắn ăn vội vã thế làm chi.

"Ừ." Ngoài miệng thì 'ừ ừ', nhưng hấn vẫn ăn ngấu nghiến, không sợ nóng.

"Người cẩn thận hóc xương cá đó." Đợi lát nữa hấn bị hóc xương cá ở cổ họng, vậy sẽ là một tai nạn mới nữa.

Hấn vừa ăn vừa gật đầu, còn chẳng kịp nói chuyện. Thấy hấn ăn như hùm như hổ, nàng chỉ biết lắc lắc đầu, rồi cầm một xiên cá lên, từ từ ăn. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện lát nữa phải xuống nước, nàng liền thấy đau đầu.

Nếu như muốn dùng tốc độ nhanh nhất để trở lại kinh thành, vậy biện pháp tốt nhất chính là đến thành trấn gần nhất thuê một chiếc xe ngựa, dù sao thì khả năng lạc đường của nàng luôn luôn mạnh hơn khả năng tìm đường mà. Có thể là nàng rất thông minh, bất kể là tập võ hay học y, nàng luôn học được trong thời gian ngắn nhất, nhưng chỉ riêng mỗi chuyện tìm đường là nàng vĩnh viễn chịu thua.

Đây chính là ý mà người ta hay nói, lúc thượng đế đóng một cánh cửa này với người thì đồng thời cũng mở cho người một cánh cửa khác!

Đợi đến khi nhìn thấy ca ca, nàng nhất định phải tra hỏi hấn một phen. Ừ, nhất định là rất thú vị! Nghĩ tới đây, tâm tình nàng lại trở nên khá vui sướng.

"Còn muốn nữa, Mộng Mộng." Loáng cái đã có một chú cá chui tọt vào bụng hấn, song chỉ có một con cá thì sao lấp đầy được bụng hấn chứ.

"Cầm lấy." Nàng chẳng thèm nghĩ ngợi liền đưa cho hấn một xiên cá, rồi tiếp tục ăn cá của mình, nghĩ chuyện của mình, hoàn toàn không thèm để ý đến hấn.

"Mộng Mộng đang suy nghĩ gì thế?" Nàng không hề đặt chút tâm tư nào trên người hấn, còn hấn thì trừ ăn ra cũng chẳng có chuyện gì làm. Ăn hết một con cá, Tư Đồ Dương Lê cũng không đói nữa, đương nhiên sẽ vừa ăn vừa bắt đầu chú ý những chuyện khác.

"..."

"Mộng Mộng?" Mộng Mộng thật sự rất kỳ quái, luôn luôn một mình nghĩ ngợi gì đó, toàn phớt lờ hấn, thật đáng ghét. Hấn không thích Mộng Mộng luôn dùng tâm tư nghĩ những chuyện khác, hấn vẫn thích Mộng Mộng giống như trước kia, đặt hết tâm tư ở trên người hấn, như vậy hấn sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.

Xem ra, hấn ngốc thì ngốc thật, nhưng vẫn biết ghen đấy!

Nếu như không xảy ra chuyện của Tư Đồ Vân Vân, có lẽ nguyện vọng đơn giản đó của hấn sẽ thực hiện được, nhưng hiện tại, muốn Vân Mộng Khởi đặt hết tâm tư lên người hấn giống như trước đây thì khả năng là rất thấp.

"..." Đang nghĩ đến nhập thần nên Vân Mộng Khởi hoàn toàn không nghe thấy hấn gọi nàng, nàng như chìm đắm ở trong mạch suy nghĩ của mình, đối với bên ngoài đều là mất điếc tai ngơ.

"Mộng Mộng..." Hấn cầm xiên cá, cẩn thận nhích đến gần nàng, mặt ghé sát mặt nàng, nhưng nàng vẫn không nhìn hấn.

Lần này, hấn quên cả ăn, đặt xiên cá ở trên mặt cô, bắt đầu tác quái ở trên người nàng. Dù sao cũng không biết nàng đang đi vào cõi thần tiên nào, như vậy, mặc kệ hấn làm gì thì nàng sẽ không dị nghị đâu.

Đầu tiên, giống như trước kia, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, làm cho nàng tựa vào lồng ngực mình, phát hiện nàng thật sự không hề phát giác, hấn cảm thấy rất vui vẻ.

Đã lâu, đã lâu rồi không có cảm giác hạnh phúc như bây giờ, đã lâu, rất lâu rồi Mộng Mộng không có dựa vào trong ngực hấn như thế này, đã lâu, đã lâu rồi Mộng Mộng không đối xử dịu dàng với hấn như vậy.

Hấn nghĩ mãi mà không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết vì sao thái độ của Mộng Mộng lại thay đổi, coi như là cho hấn nghĩ, với đầu quả dưa của hấn cũng chẳng nghĩ ra được.

Vươn tay sờ sờ mái tóc của nàng, ngón tay cảm nhận được sự mềm mại, trong mũi toàn là mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể nàng, hấn thật sự hy vọng, thời khắc này có thể dừng lại mãi mãi. Một tay nhẹ nhàng ôm lấy bả vai nàng, còn tay kia thì lạng lẽ sờ lên mặt nàng.

Hấn đột nhiên sờ lên gương mặt nàng, cảnh này đã khiến nàng lấy lại tinh thần. Phát hiện ra không biết từ lúc nào, mình đã bị hấn ôm vào lòng, nàng vội đẩy hấn ra, đứng lên, lùi lại cách xa hấn.

"Người làm gì thế?" Hù chết nàng, hấn ôm nàng vào lòng hấn từ lúc nào hả? Sao nàng không có chút cảm giác nào nhỉ? May mà hấn không phải là kẻ địch, nếu không chẳng phải nàng đã sớm chết trắng cổ họng sao?

"Không có." Nàng rời xa vòng ôm của hấn, hấn bỗng cảm thấy một trận trống rỗng, cảm giác trong lòng đột nhiên trở nên trống trơn, cảm giác ấm áp vừa rồi liền tan biến trong nháy mắt. Rất muốn.....Rất muốn ôm nàng vào lòng một lần nữa.

"Người ăn cá thì cứ ăn đi, đột nhiên ôm ta làm gì?" Thật sự là hết chịu nổi, cứ lơ là một chút thì hấn lại làm ra một vài hành động kinh người.

Người khác nhìn thấy thì chỉ nghĩ đơn giản là một ôm, hấn là rất bình thường, thế nhưng đối với nàng mà nói, đúng là hù dọa nàng.

"Mộng Mộng mãi nghĩ ngợi, không để ý đến ta." Rõ ràng chỉ có hai người bọn họ, nhưng nàng luôn phớt lờ hấn, hấn đương nhiên sẽ cảm thấy buồn chán

rồi.

"..." Im lặng nhìn hần, đối với vẻ ngây ngô của hần, nàng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Mộng Mộng?" Tại sao nàng lại không nói?

"Mau ăn cá đi, chúng ta sắp phải đi rồi." Dù sao có giải thích với hần cũng vô dụng, nàng không muốn giải thích nhiều, chỉ cần nói hiện tại hần phải làm gì là được rồi.

"Ồ." Hần cầm xiên cá bị hần đặt xuống mặt cỏ lên, chuẩn bị cho vào trong miệng, Vân Mộng Khởi vội vàng vươn tay ngăn cản.

"Lấy xiên khác, xiên này bị bẩn rồi." Ai bảo hần ăn đồ đặt ở dưới đất chứ, đợi lát nữa xuất phát hần lại bị đau bụng vì ăn đồ ăn bẩn thì phiền phức to. Để tránh mọi tình huống xấu, nàng vẫn nên chú ý đến hần nhiều hơn.

"Ừ." Hần đặt xiên cá vừa mới cầm lên xuống, sau đó cầm một xiên cá ở bên cạnh đồng lửa lên, bắt đầu ăn.

"Mộng Mộng, chúng ta đi đâu vậy?" Bây giờ hần không biết phải đi thế nào, trên phương diện mù đường thì cả hai đều ngang sức ngang tài, nếu như xuất môn thì tuyệt đối sẽ đi lạc mất.

"Đi theo ta là được, người dùng quán nhiều như vậy." Nàng cúi đầu tiếp tục ăn xiên cá của mình, không hề có ý định nói cho hần biết về hành trình của bọn họ.

"Được." Chỉ cần có thể theo nàng, bất kể là đi đâu cũng được, hần chẳng thêm để ý chút nào.

Hai người chậm rì rì ăn xong xiên cá thì đã sắp đến trưa rồi, quả thực chính là xem bữa sáng như là bữa trưa luôn. Lúc chuẩn bị xuất phát, nàng lại phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng. Lại xuống nước lần nữa đồng nghĩa với việc y phục vừa hong khô sẽ bị ướt sũng, ôi, thật sự là phiền phức!

Nàng thích vô gộp vui, thích gây sự, nhưng không có nghĩa là nàng thích những chuyện phiền phức. Nàng thích tùy hứng, muốn làm chuyện mình thích, ghét nhất chính là phiền phức. Nghĩ tới đây, nàng liền quay đầu, hung dữ lườm Tư Đồ Dương Lễ một.

Kể từ sau khi quen biết hần, nàng luôn có loại cảm giác tự tìm phiền toái. Quen biết hần, chính là chuyện phiền toái nhất. Đã bắt buộc phải xuống nước, nàng đành kéo Tư Đồ Dương Lễ chuẩn bị tiến vào trong hồ lần nữa.

"Ta không muốn, không muốn!" Vào trong nước sẽ không có cách nào hô hấp được, mặc dù hần đã quên mất mọi chuyện sau khi chìm xuống nước ở lần trước, nhưng trong nháy mắt chìm xuống nước đó, hần lại nhớ rõ loại cảm giác khó chịu ấy. Hần giãy giụa, làm thế nào cũng không muốn xuống nước.

"Nghe lời, ta sẽ ôm lấy người, người chỉ cần nín thở là được." Nàng chỉ lo sau khi xuống nước thì y phục sẽ ẩm ướt, chứ không nghĩ đến hần sẽ không chịu xuống hồ, một lần nữa, nàng lại có cảm giác tự tìm phiền toái.

"Không muốn, không muốn!" Hần ra sức lắc đầu, bày ra dáng vẻ có đánh chết, hần cũng không xuống nước.

"Tư Đồ Dương Lễ!" Chỉ có lúc nàng tức giận thì mới gọi đầy đủ tên hần.

"Không muốn, không muốn, thật đáng sợ." Hần biết nàng đang tức giận, nhưng hần vẫn không thể khắc chế nỗi sợ trong lòng, từ chối xuống nước.

"Người lại không nghe lời, vậy người ở lại đây đi, ta đi đây." Thật là, sớm biết rơi đầu lạp sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy thì nàng nên tìm lại đầu lạp trước khi hần tỉnh mới đúng.

"Không muốn, ta không muốn ở một mình." Mặc dù không muốn tiến vào trong hồ nước, nhưng hần càng không muốn ở lại đây nữa.

"Người tin ta đi, không có việc gì đâu." Lúc trước rơi vào trong hồ, nàng đã thấy vị trí cửa động kia, đợi lát nữa cứ đi thẳng từ trong động ra là được.

"Được rồi..." Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng hần vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Thế là, Tư Đồ Dương Lễ ôm Vân Mộng Khởi, cả hai lặn xuống đáy hồ.

Biết vị trí cửa động, biết xuôi theo hang động là có thể xuất cốc, nhưng nàng đã xem nhẹ một chuyện rất trọng yếu. Hang động kia, rốt cuộc là dài bao nhiêu chứ? Nàng cũng không biết.

Nếu như có một mình nàng thì đỡ, thế nhưng nàng còn phải kéo theo một bọc đồ lớn, đó chính là thiếu gia Tư Đồ Dương Lễ. Ra sức bơi, ra sức bơi, ra sức bơi, Tư Đồ Dương Lễ đã sớm bất tỉnh vì bị sặc nước, nàng kéo hần như lôi một thi thể, tiếp tục ra sức bơi.

Nàng hung hăng mắng thăm ở trong lòng, ca ca đáng ghét, sao không nói cho nàng biết hang động này dài như vậy chứ? Nàng không hề chuẩn bị tâm lý gì, nếu như nàng chết lãng xẹt ở trong hồ, coi như biến thành quỷ, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho ca ca.

Ngay lúc nàng sắp thiếu dưỡng khí mà choáng váng, rốt cuộc cũng nhìn thấy một tia sáng. Nàng vội dùng hết hơi sức cuối cùng bơi về phía tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Gặp Người Ngoài Ý Muốn

Sau khi hai người đã sống sót thoát khỏi đáy cốc, chuyện đầu tiên cần làm là đi tìm thành trấn trước, không tìm được thành trấn thì bọn họ biết đi đâu thuê xa phu đưa bọn họ trở lại kinh thành đây!

Vân Mộng Khởi đi ở phía trước, Tư Đồ Dương Lễ thì nắm chặt vạt áo của nàng, đi theo đằng sau.

Một trước một sau cứ đi lung tung như vậy, ngay cả đi hướng nào cũng chẳng biết, còn không biết là có đi ngược hướng với kinh thành không nữa? Dù sao thì Vân Mộng Khởi cũng suy nghĩ khá đơn giản, cho dù càng đi càng xa cũng không sao, cứ đến thành trấn thuê chiếc xe ngựa là giải quyết xong vấn đề rồi.

"Mộng Mộng.... .."

"Đừng có nói với ta là ngươi lại đói bụng đây." Nàng không muốn nghe hắn nói thêm gì nữa, dù sao theo ý nàng thì hắn cũng chẳng nói được lời có tính xây dựng gì.

"Không phải đói bụng." Hắn mới không có dễ dàng đói bụng như vậy đâu, Mộng Mộng nói hắn như heo vậy, chỉ biết ăn thôi.

"Được rồi, ngươi không đói, vậy ngươi kêu ta làm gì?" Không biết đã đi được bao lâu rồi, sao không thấy thành trấn nào vậy, không biết lúc trước ở lại cái thôn kia là ở đâu nữa.....

"Ta.....Đi không nổi nữa." Từ sau khi tỉnh dậy, hong khô y phục, vẫn đi bộ suốt, cũng chẳng biết là muốn đi đâu và đi bao lâu, hắn có thể không mệt mỏi sao?

"... .."

Nhìn nửa ngày, lần này không phải hắn đói bụng mà là mệt mỏi đó! Ngẫm lại, bọn họ đã đi khá lâu rồi, cũng nên tìm chỗ nghỉ ngơi thôi. Nàng nhìn trái ngó phải, muốn tìm một chỗ tốt để nghỉ ngơi một lúc.

Trước mắt sáng ngời, nàng đã phát hiện ra một chỗ nghỉ tốt, ở phía trước cách đây không xa, có một quán trà nhỏ. Lần này vui rồi, chẳng những có thể ngồi nghỉ ngơi uống chén trà mà còn tiện hỏi đường luôn. Đương nhiên, nàng không cam đoan là sau khi hỏi đường xong là có thể tìm được thành trấn, nhưng vẫn còn tốt hơn tình hình hiện tại.

Nàng kéo hắn đi thẳng tới quán trà, uống chén trà, ăn một chút gì đó, ngồi nghỉ ngơi một lát, đây chính là sự hưởng thụ tốt nhất trong lúc này.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, hai vị muốn ăn hay uống chút gì ạ?" Ông chủ quán trà cứ thấy có người đi ngang qua liền nhiệt tình đón tiếp, và càng nhiệt tình hơn khi thấy những người qua đường đó vào quán mình ngồi. Bây giờ, buôn bán khó khăn, ông ta mà không nhiệt tình thì có lẽ sẽ chẳng mấy ai nguyện ý dừng bước trước quán trà của ông ta.

"Cho ấm trà và chút thức ăn đi." Sau khi ngồi xuống, nàng gọi luôn.

Mặc dù, bây giờ cách bữa sáng chưa được bao lâu, nhưng mua một ít điểm tâm mang theo cũng là lựa chọn không tồi. Miễn cho lát nữa hắn kêu đói, nàng lại phải đi xung quanh tìm đồ ăn cho hắn.

"Được, có ngay đây." Chỉ cần bọn họ nguyện ý ngồi xuống uống chén trà, ông ta đã rất vui mừng, bởi vì ông ta sắp có bạc rồi.

"Ăn à?" Vừa nghe đến có ăn, hai mắt Tư Đồ Dương Lễ lập tức sáng lên, nếu bây giờ hắn nói không đói thì tuyệt đối sẽ chẳng có ai tin.

"Ừ." Gật gật đầu, xem như là trả lời vấn đề của hắn.

"Ta muốn ăn, ta muốn ăn." Hưng phấn gật đầu, hắn thật sự giống hệt như nàng đã nghĩ, hắn đúng là quý chết đói đầu thai, vừa thấy ăn là quên hết tất cả.

"Đừng ăn nữa." Có ai nói là không cho hắn ăn đâu, hắn cứ ăn ỹ như thế, thật là khó coi.

"Ồ." Hắn ngoan ngoãn ngồi im, chờ đồ ăn được đưa lên.

Nàng thì không được thoải mái an nhàn như hắn, nàng quan sát vài bàn người khác, còn thuận tiện quan sát tình huống xung quanh một chút. Thấy trong quán trà khá đông người, mà hình như cũng có không ít người qua đường, vậy có phải chứng tỏ cách quán trà này không xa là có thành trấn rồi đúng không?

Có lẽ nàng không cần cố ý hỏi đường, chỉ cần đi theo những người qua đường kia là đến được thành trấn. Ủ, ừ, cứ làm thế đi, miễn cho mỗi khi nàng hỏi đường đều phải đón nhận ánh mắt kỳ quái của người khác.

Nàng chỉ mù đường thôi mà, đâu phải quái vật ba đầu sáu tay gì, thật không biết có gì đáng để cho họ ngạc nhiên chứ.

Nàng đương nhiên là nghĩ như vậy, nhưng đáng tiếc, nàng hoàn toàn không biết trình độ mù đường của mình đã khiến cho người thần cảm phần. Có lúc, đích đến đã ở ngay trước mắt nàng nhưng nàng vẫn có thể đi lạc, thật sự khiến người ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi.

Ngẫm lại, nàng gần như là đi lòng vòng tại chỗ, đích đến vẫn là ngay chỗ đó, đi tới đi lui đều thấy nàng, nàng muốn người ta không chú ý cũng khó!

"Tiểu thư, trà và bánh bao của hai vị đây." Quán trà nhỏ của ông ta chỉ có thể cung cấp một vài món ăn đơn sơ như nước trà, bánh bao gì đó, ông ta hoàn toàn không thể cung cấp những cao lương mỹ vị như trong quán trọ, quán rượu lớn.

"Được, đặt xuống đi."

Ông chủ vừa mới đặt món ăn lên bàn, Tư Đồ Dương Lễ đã lấy một bánh bao, bắt nhả gặm. Nói thật, tướng ăn đó của hắn, đúng là có mấy phần giống quỷ chết đói.

Nàng tức giận lắc lắc đầu, cầm lấy ấm trà, rót hai chén trà cho mình và hắn, rồi đưa một chén tới trước mặt hắn, nói: "Uống nước đi, ăn từ từ thôi."

"Ủ." Miệng đáp lại nhưng hắn vẫn tiếp tục động tác cắn bánh bao, càng không vờ tay nhận lấy chén trà.

Bưng chén trà của mình lên, đưa đến bên miệng nhấp nhẹ một ngụm, nàng liền nhũn mảy, đặt chén trà xuống, không định uống nữa.

Nước trà này thật sự khiến cho người ta không dám khen tặng, lá trà không ngon còn chưa nói, nước pha trà cũng chưa đủ ấm, làm cho nước trà này chẳng những không có mùi gì mà còn đầy vị đắng.

Chỉ một lát, Tư Đồ Dương Lễ đã giải quyết xong một bánh bao, cho đến lúc này hắn mới rảnh rỗi bưng trà lên uống. Nàng có ý xấu liếc hắn, không hề nhắc nhở hắn rằng nước trà này rất tệ, trái lại còn đầy mặt chờ mong hắn biểu diễn. Nàng tin rằng, với tính cách đơn thuần của hắn, tuyệt đối sẽ oán giận không chút nể nang.

Quả nhiên, hắn hoàn toàn không phụ sự kỳ vọng của nàng, nước trà vừa vào miệng đã phun hết ra, còn không quên hô to: "Thật là khó uống, phì phì phì, đây là cái gì thế, khó uống quá, khó uống quá."

Hắn vừa kêu, vẻ mặt của ông chủ lập tức trở nên vô cùng khó coi, mặt tím tái luôn rồi. Nếu như hắn không phải là đại gia trả tiền thì có lẽ lão đã hạ sát hắn ngay.

"Ha ha ha." Lần này, nàng không hề trách hắn vô lễ, ngược lại còn cười đến rất vui vẻ, vì dù sao thì hắn cũng đã nói hộ lòng nàng.

"Mộng Mộng, đang cười gì thế?" Đã lâu không được nghe tiếng cười thanh thúy đáng yêu của nàng, điều này khiến hắn hơi kinh ngạc, tròn to mắt nhìn nàng, giống như đang nhìn kỳ quan gì đó.

"Không có gì, không có gì." Xua xua tay, tỏ vẻ thật sự không có gì, nói thì nói thế, nhưng tiếng cười của nàng vẫn không nhỏ đi.

"Nha đầu xấu xa, rốt cuộc đã tìm được người!"

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ, nàng ngừng cười, chậm chậm quay đầu.

"Hả?" Tư Đồ Dương Lễ cũng mờ mịt quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, không biết xảy ra chuyện gì.

Người đến khá đông, y phục kỳ lạ, vừa nhìn đã biết không phải là nhân sĩ của Trung Nguyên, tà khí đầy người khiến cho quán trà vốn khá náo nhiệt lập tức vắng vẻ đi. Người qua đường nhao nhao chạy trốn, sợ bị cuốn vào ân oán giang hồ, đánh mất tính mạng một cách oan ức, chủ quán thấy tình hình đó cũng lập tức trốn xuống dưới hầm.

"Đang gọi ta hả?" Chỉ vào chính mình, nàng không chắc chắn rốt cuộc 'nha đầu xấu xa' trong miệng bọn họ có phải là mình hay không?

"Không gọi người thì gọi ai!" Một nam nhân lỗ mãng có bộ râu quai nón rít gào với nàng, đáng vẻ như hận không thể giết nàng.

"Không danh không họ, ai biết người đang kêu ai.....Hơn nữa, người hung dữ như thế làm gì hả? Muốn ăn thịt người sao?" Nàng tức giận trừng gã một, hoàn toàn không để tên dữ tợn kia vào mắt.

"Mộng Mộng....." Những người này thật hung dữ, làm cho hắn có vài phần sợ hãi.

Nàng cầm cái bánh bao lên, đưa cho hắn, nói: "Ăn bánh bao đi, đừng nói gì cả." Chỉ cần hắn đừng khiến nàng phân tâm thì tình huống này hoàn toàn không là gì với nàng cả.

"Ồ." Hắn cũng ngán ngẩn nhận lấy bánh bao bắt đầu ăn, không nói gì nữa.

"Nha đầu đáng ghét, dám không để chúng ta vào trong mắt!" Một nam tử tóc đỏ cũng dùng âm lượng không kém gì tên râu quai nón kia, hét to, rất rõ ràng là, thái độ của Vân Mộng Khởi đã chọc giận y.

"Ta đâu có biết các ngươi, tại sao phải để các ngươi vào trong mắt chứ?"

Nàng vô tội nhìn y, giống như y đang nói lời kỳ quái gì đó. Kỳ thực nàng cũng đâu có nói sai, nàng thật sự không biết bọn họ, ngay cả đã từng gặp hay chưa cũng chẳng có chút ấn tượng nữa.

"Ngươi phá hủy chuyện tốt của chúng ta, bây giờ còn dám nói không quen chúng ta, ngươi muốn chết đúng không!" Lần này lại thay đổi người, người rống lên có đôi mắt màu lam, lông mày trắng.

"Ta nào quen các ngươi, nếu không, các ngươi nói cho ta biết tên đi, để ta nhớ lại." Những người này hình như có thù oán với nàng, chỉ là, nàng thật sự không nhớ ra đã gặp bọn họ ở đâu.

Lời đề nghị tốt bụng của nàng suýt nữa chọc cho vị râu quai nón kia cầm hai cái búa to bỏ nhào vào nàng, may mà đã có người ngăn cản hấn lại.

"Nha đầu, lá gan của ngươi khá lớn đó." Một lão nhân chấp hai tay sau lưng, nhàn nhã bước ra từ phía sau đám người có thân hình cao lớn, ít nhất, ở trong mắt Vân Mộng Khởi thì chính là một lão nhân. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, lão đầu này chính là thủ lĩnh của đám người kia. Kỳ thực, lão nhân ở trong mắt nàng cũng chỉ tầm ba, bốn mươi tuổi mà thôi.

"Lão nhân, ngươi là ai hả?" Vẫn là vẻ mặt mờ mịt, thật sự không thể trách nàng được, đối với những chuyện hay vật không thú vị, nàng đều có thể vừa nhìn qua là quên luôn.

"Nha đầu đáng chết, ngươi..." Vẫn luôn im lặng, nam nhân chột mắt đã không chịu nổi sự vô lễ của nàng, không nhịn được rống lên, còn định xông ra đánh cho nàng một trận.

"Hắc Long, bình tĩnh một chút đi." Lão nhân hứng thú nhìn tiểu nha đầu đang bày ra vẻ mặt vô tội kia, xem ra, bản lĩnh của nàng không tệ, mới nói mấy câu, đã dễ dàng chọc cho bốn vị hộ pháp của hấn nổi trận lôi đình, không phải ai cũng làm được chuyện này đâu.

"Vâng, giáo chủ." Không cam lòng thu lại tính tình, gã cung kính bước về phía sau lão nhân.

"Giáo chủ?" Nói đến đây, nàng giống như đã nhớ lại điều gì đó. Hình như nàng.... Trước đó không lâu, nàng đã từng đắc tội với một vị Giáo chủ của giáo gì đó thì phải? Nhưng, là cái giáo gì nhỉ? Nghĩ mãi không ra.

"Nha đầu đáng chết, Giáo chủ của Huyền Nhật giáo ở đây, ngươi còn không mau qua đây, quỳ xuống tạ tội!" Nếu như không phải nàng đột nhiên trà trộn trong đại hội võ lâm thì bọn họ đã sớm thống nhất giang hồ, mà Giáo chủ của bọn họ cũng lên được ngôi Minh chủ võ lâm rồi.

"Ngươi đang nói đùa gì thế?" Dùng ánh mắt quái dị nhìn Đại Hồ Từ đang nói chuyện, tựa như gã vừa mới nói những câu khiến người ta kinh sợ.

"Biết sợ rồi sao, còn không chịu nhận tội, Giáo chủ của chúng ta....." Tên râu quai nón Ngạch Lỗ Đồ nhìn nhăm về kinh ngạc của nàng thành sợ hãi, cho rằng sau khi nàng biết bọn họ là ai, rốt cuộc cũng biết sợ đấy.

"Dừng, dừng, dừng." Nàng chịu hết nổi gã nói nhăng nói cuội, vội vàng ngắt đầu, ngăn cản gã đừng nói thêm gì nữa.

"Làm gì chứ?" Bất mãn vì nàng cắt ngang lời mình, gã suýt chút nữa là không kiềm chế được mà rống to.

"Ai nói ta sợ hả? Ngươi xác định ánh mắt mình không bị gì đấy chứ? Mắt có tật thì mau mau chữa đi, đừng để người ta cười ngươi là mặt mờ to mà cũng như mù." Nàng chế nhạo không chút khách khí, dựa vào thái độ và giọng điệu của nàng, đúng là nàng chẳng sợ gì cả.

"Ngươi!" Ngạch Lỗ Đồ kích động, suýt chút nữa đã vung cái búa to ở trong tay về phía nàng, cho dù không dè chết nàng, hù dọa nàng chút xíu cũng tốt.

"Ngạch Lỗ Đồ, ngươi câm miệng." Thật là, ngốc muốn chết mà, mới hai ba câu đã bị người ta kích động, cực kỳ vô dụng. Xích Trát tóc đỏ ngăn cản gã làm càn ở trước mặt Giáo chủ, rõ ràng y đã quên mất, vừa rồi chính y cũng suýt bị kích động chỉ vì một câu nói của Vân Mộng Khởi.

Râu quai nón quay đầu phát hiện Giáo chủ đang bình tĩnh nhìn mình, gã lập tức ngoan ngoãn câm miệng, không dám làm càn nữa.

Đối mặt với sự vô lễ của nàng, Giáo chủ Bạch Trọng Dương của Huyền Nhật giáo, cũng chính là tà giáo theo như lời của nhân sĩ Trung Nguyên, không hề tức giận, ngược lại còn vô cùng thương thức, mặc dù nàng đã phá hủy đã tam thống nhất giang hồ của hấn, song hấn vẫn không nấy để ý.

Vốn là, hấn cũng không thật sự muốn thống nhất giang hồ, làm võ lâm mình chủ quý gì cả, thật ra là do đám người gọi là danh môn chính phái kia thỉnh thoảng cứ bắt nạt người ta, chụp cái mũ tà giáo cho bọn họ, phát động truy sát bọn họ, nghĩ tới khiến cho người ta tức giận. Cũng chính vì vậy, hấn mới có thể dẫn theo mấy vị hộ pháp đến Độc Cô sơn trang gì đó, muốn phá hồng đại hội võ lâm lần này. Mặc dù kết quả không như ý muốn, nhưng chí ít cũng có tác dụng hù dọa, ngăn trở, khiến cho đám người tự nhận là có võ công cao cường trong võ lâm không dám tùy tiện thương tổn giáo chúng của hấn nữa, như vậy cũng xem như hấn đã đạt được mục đích qua chuyện đi này.

Chỉ tiếc, bốn vị thủ hạ trung thành của hấn lại suy nghĩ nông cạn, có vài phần chênh lệch với hấn, nên bọn họ mới không khách khí với nàng như thế.

"Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì." Hắn đi tới, ngồi vào bàn của bọn họ, cứ như vậy mà nói chuyện với nàng.

"Giáo chủ!"

Hành động ấy của Bạch Trọng Dương, dĩ nhiên đã khiến cho bốn vị hộ pháp bất mãn rồi. Nha đầu xấu kia rõ ràng là tội nhân đã phá hủy đại kế của bọn họ, sao Giáo chủ phải khách khí như thế với nàng chứ.

"Vân Mộng Khởi. Lão nhân, còn ngươi thì sao?" Nàng coi tiếng gầm rú của bốn vị hộ pháp kia như tiếng nhạc đệm, trái lại còn rất nhàn nhã, một hồi một đáp với hắn.

"Bạch Trọng Dương." Tiểu nha đầu này thật sự rất thú vị, cũng không biết nàng kế thừa từ đâu.

"Còn nữa, đừng gọi ta là lão nhân, ta mới ba mươi ba tuổi mà thôi." Nghe nàng gọi là lão nhân, giống như hắn đã già lắm vậy, thực sự là không thoải mái.

"Tùy tiện đi." Ba mươi ba tuổi còn nói là mà thôi, thật là không tự ý thức gì cả, nàng xua xua tay, tỏ vẻ không sao cả.

"Vân nha đầu, có muốn về Tây Vực với ta không?" Nếu như dẫn nàng theo thì mỗi ngày nhất định sẽ rất thú vị.

"Giáo chủ!" Đề nghị của hắn gần như bị bốn tiếng nói không đồng đều phản đối, chỉ là, chẳng có ai để ý đến bốn tên đó cả.

"Không muốn."

Nàng còn có chuyện cần làm, nào có rảnh rỗi đến Tây Vực chứ. Chỉ là....Nếu như được rảnh rỗi, đi đến đó chơi cũng được đấy.

"Hắn là ai thế?" Chỉ chi Tư Đồ Dương Lễ đang ngồi bên cạnh nàng, ngây ngô ăn bánh bao. Hắn phát hiện, trong lúc bọn họ nói chuyện, một mình hắn ta đã gặm hết vài cái bánh bao rồi.

"Không liên quan đến ngươi." Trợn mắt nhìn Bạch Trọng Dương như cảnh cáo, không được có ý đồ gì với Tư Đồ Dương Lễ.

"Được rồi." Nâng tay tỏ ý đầu hàng, dù sao thì hắn cũng chẳng có hứng thú với kẻ ngốc.

"Ngươi thật sự không muốn đến Tây Vực với ta hả?" Hắn còn tưởng rằng, với mức độ ham vui của nàng thì nàng sẽ đồng ý đến Tây Vực cùng hắn chứ. Xem ra, mặc dù mới tiếp xúc chưa lâu, hắn cũng đã nhìn thấu bản tính ham vui của nàng rồi.

"Lúc rảnh rỗi sẽ đến." Bây giờ nàng còn bận bịu lắm.

"Có việc à? Cần ta giúp không?" Hiếm khi gặp được một nha đầu thú vị như vậy, hắn thật sự luyến tiếc phải cáo từ nhanh như vậy.

"Không cần." Kỳ quái nhìn hắn, nàng chẳng thêm nghĩ đã từ chối đề nghị của hắn. Hai người bọn họ đâu có thân quen gì, hắn vậy mà muốn giúp nàng, nàng đáp mới lạ đó.

"Vậy được rồi." Bạch Trọng Dương cũng không để ý, thò tay vào ngực áo không biết định lấy cái gì, một lát sau, hắn mới lấy một vật gì đó giống như lệnh bài từ trong ngực ra, đưa cho nàng.

"Sau này đến Tây Vực chơi, cứ đến Huyền Nhật giáo tìm ta."

"Giáo chủ!" Thấy rõ đồ hắn lấy ra, bốn tiếng kêu lại đồng thời vang lên.

Vật Bạch Trọng Dương lấy ra không phải là vật gì khác, đó chính là tấm lệnh bài 'thấy lệnh bài như thấy giáo chủ' của Huyền Nhật giáo. Có tấm lệnh bài này, ở Tây Vực có thể nói là một đường thông thuận, coi như ngươi có tùy ý làm bậy thì cũng chẳng có ai dám quản cả. Không ngờ Giáo chủ lại đưa cho nàng ta một vật quan trọng như thế, đây đúng là hù dọa bốn vị hộ pháp rồi.

Dù sao thì đây chính là lần đầu tiên giáo chủ cho người ngoài tấm lệnh bài này kể từ khi lập giáo tới nay. Nói cách khác, hiện tại, trong toàn bộ giang hồ, không đúng, phải nói là trong thế gian này, chỉ có hai người có tấm lệnh bài này, một là giáo chủ Bạch Trọng Dương của Huyền Nhật giáo, hai là Vân Mộng Khởi thôi.

Nàng nhận lấy lệnh bài, tiện tay ném vào túi nhỏ ở bên eo, nếu đã không muốn thì đừng nhận, nàng đã nhận thì không hề ngượng tay.

"Được, nếu như ta đến Tây Vực, nhất định sẽ đi tìm ngươi." Có người nguyện ý dẫn đường miễn phí, nàng hà cớ gì mà không làm.

"Tốt lắm, vậy chúng ta liền cáo từ, sau này còn gặp lại." Bạch Trọng Dương cười cười, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Sau này còn gặp lại." Nàng ngáp khê, phất tay một với hắn, xem như là nói tạm biệt với hắn.

"Sau này còn gặp lại." Tư Đồ Dương Lễ ăn no rồi, lấy lại tinh thần, cũng học theo, ngẩng đầu nói một câu như vậy với hắn, thậm chí còn ngây ngô vẫy vẫy tay tạm biệt.

Cũng giống như lúc đến, Bạch Trọng Dương liền dẫn theo bốn vị hộ pháp ngênh ngang rời đi, chỉ là cách rất xa vẫn còn nghe thấy giọng nói bất mãn của

bốn vị hộ pháp kia.

"Giáo chủ, sao ngài lại đưa tám lệnh bài quan trọng đó cho tiểu nha đầu kia chứ?"

"Đúng thế, nha đầu kia phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, ngài còn đưa lệnh bài cho nàng, điều này thật sự là..."

"Giáo chủ..."

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng của bọn họ, Vân Mộng Khởi mới lấy một tấm vải trắng sạch sẽ từ trong túi đồ ra, gói kỹ mấy cái bánh bao thừa lại.

"Cầm đi." Nàng đưa gói bánh bao cho Tư Đồ Dương Lễ, muốn hấn cầm.

"Ồ."

Nàng lại lấy một thỏi bạc ra, đặt ở trên bàn, hai người chuẩn bị đi về phía có thành trấn.

Chẳng biết đám người qua đường đã ẩn núp ở đâu, thấy nguy cơ được giải trừ, lại xuất hiện ở trên đường. Nàng biết, chỉ cần đi theo bọn họ, rất nhanh là đến thành trấn rồi. Không cần hỏi đường, còn có người dẫn đường, nàng đúng là có vận khí tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đến Vương Phủ

Kế tiếp đã thuận lợi hơn rất nhiều. Nàng đi theo người qua đường tới thành trấn, vận khí rất tốt, ở cửa thành phụ cận đã gặp trạm dịch. Nàng thuê một cỗ xe ngựa, bốn ngày sau đã đến được Thụy Vương phủ ở trong kinh thành.

Đến nơi đã là buổi tối, trong màn đêm, trên đường đã không thấy bóng người, sau khi người đánh xe rời đi, Vân Mộng Khởi liền ôm Tư Đồ Dương Lễ nhảy lên tường bao của vương phủ.

Nàng không có ý định vào bằng cửa lớn, trước khi chưa làm rõ tình hình, thì cách lén lút này là thích hợp nhất với nàng.

"Mộng Mộng?" Cảnh thận từng li từng tí khẽ gọi, hấn không biết vì sao bọn họ không thể đến vào ban ngày, bây giờ đã là buổi tối, hấn là phải đi ngủ chứ.

"Xuyết." Ngón tay đặt lên miệng, ý bảo im lặng, nàng cẩn thận quan sát tình huống bên trong vương phủ.

Tung người mấy cái, hạ xuống nóc nhà của một gian phòng trong viện, nghe thấy tiếng người nói chuyện ở bên trong đã khiến nàng dừng bước, định nằm bò ở trên nóc nhà nghe trộm một chút, không khéo nàng sẽ biết được vì sao ca ca lại gọi nàng đến đây.

"Chi Kỳ, lúc nào thì muội muội con đến vậy?" Trong phòng, người nói chuyện là Thụy Vương gia Lý Hạo, mà nghe lời của hấn, liền biết trong phòng ít nhất có hai người, hấn và Vân Chi Kỳ.

"Con không biết." Nghĩ đến bệnh mù đường của muội muội, hấn cũng có chút đau đầu, tự hỏi có phải mình nên đi đón người sẽ tốt hơn không.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hấn sốt ruột quá, trong phủ có ba người cần cứu chữa, nhưng đại phu quan trọng nhất lại không có ở đây, làm sao có thể không sốt ruột được.

Hấn cũng đã tiến cung mời thái y, đã mời một vài danh y nổi tiếng trong kinh thành, tình huống của phu thê Tư Đồ Chính Không đã khá hơn, thương thế đang dần dần khôi phục. Thế nhưng, Thụy Vương phi Ngọc Tuyết Phù thì hết cách, y như mười mấy năm trước, vẫn không ai có biện pháp trị liệu. Hiện tại chỉ có thể dựa vào Vân Mộng Khởi, muội muội của Chi Kỳ thôi. Nghe nói, y thuật của Vân Mộng Khởi có thể coi là đệ nhất thiên hạ. Bây giờ hấn chỉ trông chờ vào Vân Mộng Khởi, nguyện vọng mười mấy năm qua của hấn đành nhờ cả vào Vân Mộng Khởi.

"Đành chờ thôi." Vân Chi Kỳ khá bình tĩnh, nếu như không phải biết người cần cứu có quan hệ với muội muội thì hấn mới không lo chuyện này đâu.

"Ai....." Lý Hạo thờ dài, hấn mang theo thê từ ẩn cư mười mấy năm, tìm kiếm khắp nơi, thật vất vả mới thấy hy vọng, cũng chỉ có thể kiên trì chờ đợi.

Đột nhiên, Vân Chi Kỳ tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ, nhảy thẳng lên nóc nhà, không hỏi han gì liền ra tay đánh úp về phía người đang trốn trên nóc nhà.

"Á!" Hấn đột nhiên xuất thủ, hù dọa Vân Mộng Khởi kêu lên tiếng sợ hãi.

Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn bị tình huống trước mắt hù cho choáng váng, không biết phải phản ứng ra sao.

"Khỏi nhì?" Nghe thấy tiếng nàng, Vân Chi Kỳ vội vàng thu hồi thế công, hấn không hề muốn tổn thương nàng.

"Ca ca?" Không chỉ có hấn bị dọa ngã, nàng cũng bị hấn dọa ngã.

"Thật là, vào nhà trước rồi nói." Quý nha đầu này, tới cũng không vào bằng cửa lớn, lại trốn ở trên nóc nhà nghe trộm trước, thật không biết rốt cuộc trong đầu nhỏ của nàng đang nghĩ gì nữa.

Nàng đi theo phía sau Vân Chi Kỳ, bước vào trong phòng, gặp được vị Thụy Vương gia kia.

"Chi Kỳ, cô nương đây là?" Một nam một nữ bước vào, dáng dấp của nữ hài tử nhìn giống hệt Chi Kỳ, quả thực chính là in ra từ một khuôn, như vậy, cô nương này chính là.... ..

"Muội muội của con, Vân Mộng Khởi."

Đợi đến lúc vào trong phòng, việc đầu tiên Vân Mộng Khởi làm không phải là làm quen với Vương gia, mà là nhảy lên lưng Vân Chi Kỳ, làm nũng với hấn.

"Ca ca, muội nhớ huynh muốn chết!" Hai người tách ra có mấy tháng, một người thì luyện muội, người kia thì luyện huynh, hai người không dính nhau một lúc mới là lạ.

"Ta cũng nhớ muội." Vân Chi Kỳ đuổi tay kéo muội muội ôm đến trước ngực, mặt đối mặt.

Nàng còn rất tự giác, đôi chân vô cùng bắt nã vòng qua eo ca ca, đôi tay thì quàng qua cổ hấn. Động tác này của nàng, nếu như là một đôi phu thê gặp lại sau những tháng ngày xa cách thì tuyệt đối khiến cho người ta thấy cảm động, nhưng nếu chỉ là một đôi huynh muội, thật sự đúng là hơi dọa người.

Lý Hạo rõ ràng bị hù không hề nhẹ, tron mắt há hốc mồm nhìn hai huynh muội này trình diễn cảnh thân ái. Từ Đồ Dương Lễ cũng bị hù dọa, nhưng về mặt của hấn còn hơn cả trợn mắt há hốc mồm, tiến lên thành nước mắt đảo quanh hốc mắt, hai mắt đầm lệ, mông lung nhìn Vân Mộng Khởi.

"Ca ca, huynh làm gì thế? Tại sao lại ở đây?" Ở Vương phủ còn quen một vị Vương gia, khẳng định là có chuyện thú vị rồi.

"Muội nên nói cho ta trước, muội đến từ lúc nào vậy?" Sớm biết muội muội ham chơi như thế, hấn nên chờ người ở đấy cốc rồi.

"Vừa tới." Thấy nàng ngoan không, vừa tới đã đi tìm huynh trưởng rồi.

"Vậy tại sao không vào bằng cửa lớn hả?" Còn cô tình không đi đường bình thường, nếu như bị thị vệ phát hiện, làm bị thương thì phải làm sao? Thực sự là hù quá mà.

"Ha ha, đã trẻ thế này, muội ngại quấy rầy bọn họ." Cũng chỉ có nàng mới dám nói hợp lý hợp tình như thế.

"Ngịch ngợm." Vân Chi Kỳ nâng tay, véo nhẹ cái mũi xinh xinh của nàng, sau đó đặt nàng xuống.

"Chi Kỳ, cô nương này....." Với đôi huynh muội này, nói là huynh muội thà rằng nói là tình nhân thì giống hơn. Hôm nay Lý Hạo xem như là được mở rộng tầm mắt rồi.

"Đúng rồi, Khởi nhì, có người cần muội cứu." Cũng vì thế mà hấn mới kêu muội muội đi thẳng đến Thụy Vương phủ.

"Không muốn." Lúc trước, nếu như không phải Từ Đồ Dương Lễ sẽ trở thành tướng công của nàng, nàng mới không tự tìm phiền toái, đi cứu hấn đâu. Chuyện nàng thích chính là nghiên cứu độc vật, thuận tiện học một chút y thuật, nàng không có ôm tâm lòng và hoài bão cứu thế đâu.

"Hả?" Vân Mộng Khởi từ chối thẳng thừng mà không hề suy nghĩ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lý Hạo.

Lý Hạo đã nghe Chi Kỳ qua, nói muội muội này của nó là thông minh tuyệt đỉnh, đầy lòng hiếu kỳ, nhưng bởi vì lười, trừ phi là chuyện quan trọng, nếu không muội muội nó sẽ không muốn tự tìm phiền toái. Vốn cho rằng, Chi Kỳ nói có chút khoa trương nhưng khi thấy Vân Mộng Khởi từ chối gọn gàng dứt khoát, thật đúng là ngoài ý muốn.

"Khỏi nhì." Cô nương này, vốn là như vậy, có thể đẩy là đẩy, có thể tránh là tránh, nếu như chỉ cần bỏ một phần tâm lực ra mà hoàn thành được chuyện thì muội muội tuyệt đối sẽ không lãng phí thêm một phần nào.

"Cứu người rất phiền phức." Cho nên, nàng từ chối. Ngẫm lại, hiếm khi nàng tự tìm phiền toái một lần, liền chọn phải đại khắc tinh là Từ Đồ Dương Lễ, nàng cũng không muốn tái phạm lần nữa đâu.

Cũng biết Khởi nhì sẽ từ chối, thờ dài trong lòng, Vân Chi Kỳ cũng lười khuyên bảo nữa, hấn tin rằng chỉ cần Khởi nhì vừa thấy được người phải cứu là ai, coi như có phiền phức thì nàng tuyệt đối sẽ không từ chối đâu.

"Đi theo ta." Vươn tay kéo Vân Mộng Khởi đi ra ngoài, định dẫn nàng đi gặp người cần cứu kia.

"Ca ca, chờ một chút, muội còn có việc muốn hỏi huynh." Nàng còn chưa hỏi chuyện khiến nàng cảm thấy hứng thú đâu, ca ca đã kéo nàng đi ra ngoài,

thật là, không biết ca ca đang gặp cái gì nữa.

Thụy Vương gia cũng theo sát phía sau bọn họ, rời khỏi phòng.

"Mộng.....Mộng Mộng....." Tư Đồ Dương Lễ thấy bọn họ đều đi ra ngoài, cũng vội vàng đuổi theo, hắn không muốn ở lại đây một mình đâu.

"Ca ca, rốt cuộc là huynh kéo muội đi đâu thế?" Đáng ghét, còn nói nhớ nàng nữa, nhất định là lừa nàng rồi.

"Cho muội gặp một người."

"Gặp ai? Cái người mà huynh muốn muội cứu à?" Nếu là như vậy, nàng có thể nói không gặp được không? Nàng thật sự không muốn vì cứu người mà tổn hao tâm trí, rất mệt đó.

"Ừ." Thật ra hắn đã bị tình cảm của Thụy Vương gia và Vương phi làm cảm động, nếu không, hắn sẽ không ép buộc muội muội cứu người.

"Vậy muội có thể từ chối không?" Cứu người là một chuyện vô cùng phiền toái nhé.

"Chờ muội gặp người đó rồi hãy nói." Hắn biết rõ sau khi Khôi nhi gặp người đó thì sẽ không từ chối nữa, nên hắn muốn muội muội gặp người đó trước rồi nói sau.

"... .." Không biết là hạng người gì mà khiến cho ca ca kiên trì như vậy, nàng đột nhiên có chút hứng thú với người kia.

Bọn họ đi tới một tòa biệt viện lịch sự tao nhã ở phía sau vương phủ.

Tòa viện này khá độc lập, nó có vẻ biệt lập và tao nhã hơn so với các tòa viện trước nó. Rừng cây cao lớn, hoa nở đầy viện, cho dù là buổi tối thì trong viện vẫn khá sáng sủa, bởi vì trong viện treo đầy dạ minh châu, thấp sáng cả bầu trời đêm. Đây là để cho Thụy vương phi có thức giấc vào buổi tối thì vẫn thấy được biệt viện đầy hoa nở.

Có lầu các, có đình đài, có hoa, có cỏ, có cây, có nước, có núi, có cầu, chỉ riêng những thứ này, cũng có thể thấy được người xây tòa viện này đã tốn rất nhiều tâm tư.

Bước một bước vào tòa biệt viện này, Vân Mộng Khôi đã bị cảnh sắc trong viện hấp dẫn. Đi vào một gian phòng trong đó, nàng còn chưa kịp thưởng thức cách bày trí trong phòng, đã bị người đang nằm trên giường thu hút sự chú ý.

"Nương ư?" Không phải chứ?

"Đây không phải là mẫu thân của Tư Đồ Dương Lễ." Mặc dù nhìn hai người rất giống nhau, nhưng đúng là không phải.

"Đây là chuyện gì thế, ca ca?" Người trên giường rõ ràng giống y như nương, thế nhưng, ca ca lại nói không phải là nương, như vậy.....Chỉ có một khả năng thôi.

"Huynh muốn nói, người này và nương....." Sẽ không trùng hợp như thế đi.

"Ừ, đó là tỷ muội song sinh với nương của Tư Đồ Dương Lễ."

"... .." Nàng tức giận, lườm ca ca một.

"Ca ca, huynh thật giao hoạt." Ca ca chắc chắn đã biết, sau khi gặp người thì nàng chẳng thể từ chối, mới kiên trì muốn nàng gặp mặt, đúng là quá xấu xa mà, còn tính toán với nàng nữa.

"Học từ muội đó." Bình thường muội muội vẫn thích dùng những tiểu kế đó.

"Cái gì mà học từ muội chứ!" Bối bối nguy biện, chỉ là, nhìn vẻ mặt của nàng đã biết là đã đồng ý cứu người rồi.

"Mộng Mộng." Tư Đồ Dương Lễ chạy vào trước Thụy Vương một bước, hắn chạy thẳng đến bên cạnh Vân Mộng Khôi, nắm chặt vạt áo của nàng không buông.

"Đúng rồi, ca ca, cha nương của hắn đâu?" Nhìn thấy hắn, nàng liền nhớ tới một chuyện rất quan trọng, đó chính là phu thê Tư Đồ.

"Thương thế của hai người họ đã không có gì đáng ngại, thái y nói chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là ổn, họ đang ở ngay gian phòng bên cạnh." Hắn thật không ngờ lại khéo như thế. Hắn tìm người tìm đến tận đáy cốc kia, chưa đến mấy ngày đã nhìn thấy cả người bọn họ đầy máu rớt xuống từ vách núi, làm hại hắn phải xuống hồ cứu người.

"Vậy thì tốt."

Cúi đầu vô vô Tư Đồ Dương Lễ đang kéo y phục của mình, hỏi: "Người có muốn đi thăm cha nương người trước? Hoặc là đi ngủ trước?" Hắn cứ giữ chặt mình như thế, làm gì cũng rất bất tiện.

"Không muốn, ta muốn ở cùng Mộng Mộng." Hấn mới không cần ở một mình đâu, hấn muốn ở cùng với nàng.

"Tùy ý người." Nàng lười quản hấn, quay đầu nhìn về phía ca ca mình.

"Ca ca, Vương phi đã gặp phải chuyện gì?" Chi là, nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, đã biết thân thể nàng vô cùng suy yếu, vẻ mặt đầy khí đen, điển hình của bệnh tình nguy kịch.

"Tình huống cụ thể thì ta không rõ lắm, lúc ta nhìn thấy Vương phi cũng đã là bộ dạng này rồi." Muốn hấn nói, hấn cũng chẳng nói rõ được.

"Để ta nói cho rõ đi." Mãi đến tận lúc này Thụy Vương mới có cơ hội xen mồm vào.

"Vâng." Nàng kéo cục nợ to đi tới bên giường, định vừa nghe "chuyện xưa", vừa bắt mạch để khái quát tình hình.

"Thật ra, từ nhỏ thân thể nàng đã không tốt, so với muội muội nàng thì thân thể nàng rất yếu. Nhưng điều kiện gia cảnh khá giả, đủ loại thuốc bổ trân quý đã khiến cho nàng khá hơn. Thế nhưng, đại khái là vào một ngày của hai mươi năm trước, đột nhiên nàng bắt đầu thổ huyết không rõ nguyên nhân, ta tìm rất nhiều đại phu nhưng đều bó tay. Mất thấy thân thể của nàng càng ngày càng kém, ta liền quyết định đưa nàng đến ẩn cư trong núi, nghĩ rằng không khí trong núi trong lành, tươi mát sẽ có ích cho thân thể nàng. Sau đó ta đi khắp nơi tìm danh y cho nàng, tìm kiếm đã qua hai mươi năm rồi. Thế nhưng, cuối cùng thân thể của nàng càng ngày càng suy yếu, thời gian thanh tĩnh cũng càng ngày càng ít....." Nói đến đây, Thụy Vương Lý Hạo sụt chút nữa là lệ rơi đầy mặt.

Vừa nghe Lý Hạo tự thuật, tay Vân Mộng Khởi vừa đặt lên mạch đập của Vương phi, nhưng sao càng nghe càng cảm thấy bệnh trạng rất giống với bình keo dính bên người nàng vậy. Chi là, Tư Đồ Dương Lễ là trúng độc qua cơ thể mẫu thân, mà Vương phi lại là tự trúng độc, làm cho bệnh trạng của hai người có chút khác biệt.

Nàng nhàu mày khiến cho Vân Chi Kỳ cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Có cái gì sai sao, Khởi nhỉ?" Hấn hiếm khi thấy được vẻ mặt nghiêm túc của muội muội.

"Bà ấy không có bệnh."

"Không bệnh? Vậy sao nàng lại..." Nghe lời Vân Mộng Khởi nói, Thụy Vương khó nhịn kích động kêu to. Một người không bị bệnh thì sao càng ngày càng suy yếu chứ? Sao có thể càng ngày càng mê man hơn? Điều này thật sự là.....Nói là thái quá cũng đúng.

"Vương phi bị trúng độc." Thụy Vương phi có thể kéo dài lâu như vậy, đều là dựa vào Thụy Vương tìm kiếm các loại dược liệu trân quý để duy trì hơi tàn, nếu không Vương phi đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi.

"Trúng.... Trúng độc.....Sao có thể...." Nếu như chỉ là trúng độc, vậy tại sao không có một đại phu nào chẩn đoán ra? Đáp án của Vân Mộng Khởi sụt chút nữa đã khiến cho Thụy Vương ngã ngồi dưới đất.

"Vương phi trúng độc.....Nếu muốn nói thì đợi đến mai khi cha nương tỉnh lại, con sẽ đến nói rõ."

Nàng thực sự cảm thấy khó hiểu, sao hai tỷ muội này lại bị trúng độc mà chẳng biết gì chứ? Chẳng lẽ có người cố ý làm sao? Nhưng vì sao? Nếu như không phải Tư Đồ Dương Lễ mang theo độc ra đời, hơn nữa bởi vì tuổi nhỏ, thân thể không chịu được độc hành nên sớm phát tác, cộng thêm lúc đó đại phu chẩn trị cho hấn vừa khéo đọc qua giới thiệu về loại độc này, thì còn chưa có ai phát hiện ra đâu, đây mới thật sự là rối rắm.

Chi là.....Có một điểm....

Nếu Thụy Vương phi đã trúng độc nằm trên giường suốt hai mươi mấy năm, cũng không có sinh hài tử, như vậy, Tư Đồ Doãn Văn là con ai chứ? Hấn nói hấn là nhi tử của tỷ tỷ của nương, vậy thì, hấn đang nói dối. Thế nhưng, là vì sao chứ?

Thực sự là quá phức tạp.....

"Vậy thì, bây giờ....." Vẻ mặt kỳ vọng nhìn Vân Mộng Khởi, khuôn mặt Thụy Vương hiếm khi xuất hiện chút hưng phấn. Hấn tin rằng, Vân Mộng Khởi có thể chẩn đoán ra ai thể bị trúng độc, vậy có phải chứng tỏ Vân Mộng Khởi cũng có biện pháp giải độc đúng không?

Nhắc chiếc túi nhỏ ở ngang eo lên, không biết nàng đang tìm kiếm những thứ gì.

"Muội muốn tìm cái gì?" Nhìn dáng vẻ gấp gáp tìm kiếm, hấn không thể đồ mọi thứ trong túi ra của muội muội, hấn liền hiếu kỳ muốn biết nàng đang tìm cái gì.

Thân là ca ca của nàng, hấn đương nhiên biết nàng luôn thích bỏ những thứ linh tinh vào trong túi nhỏ, khiến cho khi nàng muốn tìm đồ quan trọng đều mất cả buổi sáng. Hấn từng nhắc nhở nàng nhưng khi ấy nàng còn chẳng thèm để ý nữa. Nhìn nàng tìm đến mô hôi đầy đầu, có lẽ giờ đã hơi hối hận rồi, nếu như lúc trước chịu nghe lời hấn, dùng hai cái túi nhỏ thì tốt rồi.

"A, tìm được rồi." Một chết nàng, lần sau nàng không bao giờ bỏ đồ vào túi nhỏ này nữa, thật khó tìm.

Mỗi lần nàng tìm được đồ xong đều nghĩ như thế, nhưng lần sau lại tiếp tục bỏ đồ vào trong đó. Về phần vì sao nàng không muốn đeo hai cái túi ở ngang eo, kỳ thực cũng có nguyên nhân.

Hồi nàng tám tuổi, đúng là đã đeo ba cái túi nhỏ, phân biệt thành độc dược, giải dược và một vài thứ linh tinh do nàng làm ra. Thế nhưng, hôm sinh nhật

tám tuổi, lúc xuống trần nhỏ ở dưới chân núi mua đồ, gặp phải tám đại trưởng lão của Cái Bang, kể từ đó, nàng không bao giờ muốn đeo nhiều túi nhỏ ở ngang eo nữa. Về phần lúc đó đã xảy ra chuyện gì, đến chính nàng cũng không nhớ rõ, chỉ vô thức chống cự mà thôi.

Nhìn viên thuốc do Vân Mộng Khôi đưa tới trước mặt, Thụy Vương đầy nghi hoặc, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Ngài cho Vương phi uống viên thuốc này đi, thuốc này sẽ không chế độc trên người Vương phi."

Bởi vì Vương phi đã trúng độc trong thời gian quá dài, độc đã lan khắp toàn thân, tâm mạch đã bị tổn thương, muốn giải hết độc trong một thời gian ngắn là không thể. Mà chính thân thể nàng cũng có hạn chế, nàng muốn giải độc, tuyệt đối sẽ tốn nhiều thời gian hơn so với Tư Đồ Dương Lễ.

Có nàng ở đây, nàng chẳng những cam đoan có thể giúp Vương phi giải độc, cũng bảo đảm sau khi giải độc, Vương phi có thể sống thật lâu.

"Thật vậy chăng?" Thật kích động, đợi hai mươi năm, rốt cuộc hắn đã đợi được ngày này.

"Nhưng không thể nóng vội, mặc dù thời gian sẽ lâu một chút, nhưng con bảo đảm mỗi ngày bà ấy sẽ khá hơn." Nàng có thể hiểu được sự thâm tình của Thụy Vương, cho nên không hề giấu diếm tình hình thực tế.

"Thật vậy chăng?" Hắn giống như bị hạ bùa chú, chỉ biết nói ba chữ này.

"Vâng." Nàng có thể hiểu được, trải qua nhiều năm như vậy, đột nhiên nghe được tin tức thê tử mình còn cứu được, sẽ kinh ngạc cỡ nào.

Đúng vậy, hai mươi năm qua, không một đại phu nào nói có thể cứu được thê tử, đột nhiên có người xuất hiện nói có thể cứu được ái thê, hắn đương nhiên sẽ thấy vừa vui mừng vừa khiếp sợ rồi.

"Thật tốt quá, thật tốt quá, Phù nhi, nàng đã nghe chưa? Nàng sẽ khỏe, sẽ khỏe lại." Lý Hạo ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng nâng ái phi dậy, ôm vào trong ngực, cầm viên thuốc đặt nhẹ vào miệng nàng.

"Ca ca, muội muốn ngủ, mau đưa muội về phòng đi." Mấy ngày nay vì gấp rút lên đường, nàng không có nổi một đêm ngon giấc, bây giờ vô cùng mệt mỏi rồi.

"Đúng, Chi Kỳ, mau dẫn muội muội đi nghỉ trước đi."

"Vâng." Khẽ gật đầu, liền dẫn Vân Mộng Khôi và Tư Đồ Dương Lễ đến phòng trống trong viện.

Có chuyện gì, chờ ngày mai hãy nói. Với cả, ngày mai, sau khi phu thê Tư Đồ tỉnh lại, nhìn thấy hai người họ nhất định sẽ rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đoàn Tụ

Ngày hôm sau, Vân Mộng Khôi đang ngủ thì cảm giác bị quý đè ép, muốn lật người cũng khó.

Ủm.....Nặng quá.....Không chỉ nặng, còn rất nóng nữa.....Tựa như có khối đá lớn đè trên lồng ngực nàng, muốn mưu sát nàng, khiến cho nàng không thể thở nổi.

Đầu đầy mồ hôi, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn đầu giường, tạm thời chưa kịp phản ứng. Cúi đầu nhìn trước ngực mình, phát hiện chăn mềm đang đắp ở trên người hơi nhô lên, nàng nhú mày vén chăn lên, đập vào mắt chính là một đầu tóc đen đang đè lên ngực mình.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được ai là chủ nhân của đầu tóc này, trừ Tư Đồ Dương Lễ thì còn ai nữa! Ngẩng đầu, vỗ vỗ đầu hắn, nàng muốn đánh thức hắn.

"Ủm?" Nhẹ rên một chút, chỉ là cọ cọ nhẹ hai cái rồi tiếp tục ngủ, không hề có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Nàng lại vỗ vỗ đầu hắn, xuống tay còn nặng hơn một chút.

Nàng nhớ là đêm qua hắn ngủ ở nhuyển tháp (giường nhỏ mềm) ở phòng ngoài mà, bởi vì nàng không muốn cùng giường chung gối với hắn. Kết quả là, nửa đêm, hắn thừa dịp nàng ngủ say lên lút nằm trên giường nàng, thật sự khiến cho nàng có chút dờ khóc dờ cười.

Phản ứng của hắn chỉ là mở hé mắt nhìn nàng một, còn cười ngây ngô với nàng, lại tiếp tục nhắm nghiền hai mắt. Nàng trừng lớn hai mắt, không dám tin hắn còn dám cười, còn dám tiếp tục ngủ, nàng suýt chút nữa đã siết chặt tay đánh hắn một trận.

Tư Đồ Dương Lễ ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, mặt cọ cọ vào ngực nàng một chút, khước miệng nhếch lên nụ cười hạnh phúc, tiếp tục hưởng thụ

mộng đẹp.

"Dậy mau, người còn muốn ngủ tới khi nào hả?" Nếu vỗ mặt mà hắn còn chưa tỉnh vậy nàng sẽ dùng cách ác liệt hơn. Dùng sức nắm má hắn, kéo ra, nàng không tin làm như vậy mà hắn còn ngủ được.

"Hửm?" Hắn không cam không nguyện mở mắt ra, hơi oán giận nhìn nàng.

"Làm sao vậy, Mơng Mơng?" Hắn đang mơ đẹp mà, sao Mơng Mơng cứ muốn đánh thức hắn chứ?

"Sao người lại ngủ ở đây?" Nàng nhớ rõ, trước khi ngủ, nàng đặc biệt nhấn mạnh hắn phải ngủ trên nhuyễn tháp ở bên ngoài mà, không cho phép ngủ chung với nàng.

"Ừ, ừ, nàng đang ngủ, ta liền vào đây ngủ thôi." Hắn lại rất thành thật, không hề giấu giếm.

Hắn nói rất đơn giản, dễ hiểu, nhưng có người nghe xong lại nổi trận lôi đình. Không hề nương tay, dùng sức véo má hắn, cho đến khi hắn kêu đau nàng mới buông tay.

Che hai má đỏ bừng, hắn ngồi trên giường, vẻ mặt uất ức nói: "Mơng Mơng đáng ghét, vì sao lại véo ta? Đau quá đi." Hắn chỉ ôm nàng ngủ thôi, có gì phải tức giận chứ. Trước kia, chẳng phải bọn họ cũng ngủ cùng nhau sao, có thấy nàng giận gì đâu.

Hắn ngốc nghếch và không biết suy nghĩ nên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, đương nhiên cũng không biết vì sao thái độ của Vân Mơng Khởi lại thay đổi lớn như thế.

"Không đau thì véo người làm gì!" Cũng đâu bị điên chứ.

Không muốn nói nhảm với hắn nữa, nàng dứt khoát xuống giường mặc y phục, rửa mặt chải đầu, hôm nay nàng bận lắm đấy. Thấy nàng rời giường, hắn cũng vội vàng rời giường, cầm y phục lên, luống cuống mặc vào.

Sau khi rửa mặt chải đầu, ăn vận chỉnh tề, nàng liền ra khỏi phòng, chẳng thèm hỏi hắn một câu, càng không nói đến giúp đỡ hắn. Hắn vừa mặc xong y phục, nàng đã chuẩn bị ra khỏi phòng, hắn không kịp rửa mặt, chải đầu liền đi theo phía sau nàng, nhắm mắt theo đuôi.

Vừa mới ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Vân Chi Kỳ chuẩn bị gõ cửa. Vân Mơng Khởi vừa thấy ca ca, vô cùng vui sướng nhảy lên người hắn, cả người tụt vào trong ngực hắn.

"Ca ca!"

"Tiểu yêu tinh, vừa tỉnh dậy đã bắt đầu không an phận rồi." Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng hắn không hề để tâm, còn thuận thế bế nàng lên.

"Nào có." Nàng mới không nghịch ngợm mà, nàng rất ngoan đấy.

"Đứng, đứng, đứng, không có, ca ca dẫn muội đi ăn sáng trước." Ở trong mắt của hắn hoàn toàn không có Tư Đồ Dương Lễ, hắn dứt khoát phớt lờ người ta rồi. Cho dù Tư Đồ Dương Lễ là muội phu của hắn, nhưng không có nghĩa là hắn phải chia sẻ lực chú ý. Ở trong mắt hắn, Vân Mơng Khởi vĩnh viễn chiếm vị trí thứ nhất, sau đó chính là báo thù, người và vật khác đều vô nghĩa.

"Vâng." Tùy ý để hắn ôm nàng đi, nàng không muốn kháng nghị khi hắn cứ đối xử với nàng như trẻ con.

Thấy thế, Tư Đồ Dương Lễ mất hứng bĩu môi, im lặng đi theo phía sau bọn họ.

Mơng Mơng rõ ràng đã nói thích hắn nhất, nhưng giờ lại phớt lờ hắn, không cho phép hắn ôm cũng không để ý đến hắn, ghét ghét, hắn phải tức giận.

Dùng qua bữa sáng, Vân Chi Kỳ liền dẫn hai người đi gặp phu thê Tư Đồ. Thấy phu thê Tư Đồ đã có thể xuống giường, nàng cảm thấy rất vui sướng.

"Cha, nương."

"A, Khởi nhi." Nhìn thấy người tới, phu thê Tư Đồ khó nén nổi niềm vui sướng, bước nhanh tới bên cạnh Vân Mơng Khởi.

"Cha nương, xem ai đây này." Bước qua một bên, để bọn họ thấy rõ Tư Đồ Dương Lễ ở phía sau nàng.

Nàng biết, sau khi gặp chuyện, người mà phu thê Tư Đồ lo lắng, nhớ thương nhất chính là Tư Đồ Dương Lễ, nàng hoàn toàn có thể hiểu được cảm xúc nóng ruột nóng gan vì một người này. Nhớ lại ngày đó, sau khi nàng nghe được bọn họ đã xảy ra chuyện thì người mà nàng lo lắng nhất chính là Tư Đồ Dương Lễ. Dù sao hắn vốn là một người không thể khiến người ta an tâm, muốn không lo lắng cho hắn cũng khó.

"Tiểu Dương!"

"Trời ạ, Tiểu Dương! Con không sao chứ?"

Thấy nhi tử, phu thê Tư Đồ không thể che giấu cảm xúc kích động, lão đảo đi tới bên cạnh nhi tử, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

"Cha, nương." Đôi mắt với vẻ kích động của cha nương, Tư Đồ Dương Lễ có chút lúng túng, không biết nên phản ứng thế nào.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi."

Ngọc Tuyết Lâm ôm con khóc rống, rất vui sướng vì nhi tử vẫn khỏe mạnh. Tư Đồ Chính Không ôm cả hai vào lòng, cũng khó nén nỗi vẻ kích động. Vân Chi Kỳ và Vân Mộng Khởi yên lặng ra khỏi phòng, nhường lại không gian cho ba người nhà họ nói chuyện, tâm sự.

"Ca ca....." Nàng muốn nói với ca ca, nói nàng và Tư Đồ Dương Lễ đã không còn là phu thê nữa, nhưng nhất thời lại không biết nói từ đâu.

"Ừ?" Tuy rằng sau khi hai người gặp mặt, muội muội vẫn tỏ ra rất sáng sủa, nhưng hai người đã ở chung rất lâu nên hẳn có thể cảm nhận được Khởi nhi có tâm sự. Hắn chỉ đang chờ, chờ Khởi nhi nguyện ý chính miệng nói với hắn.

Đi tới bên cạnh hắn, vươn tay ôm lấy eo hắn, vùi mặt vào lồng ngực dày rộng của hắn.

"Làm sao vậy?" Hắn nâng tay khẽ vuốt tóc nàng, trong giọng nói hàm chứa sự dịu dàng với muội muội. Sự dịu dàng của hắn, cũng chỉ có khi đối mặt với Vân Mộng Khởi mới có thể hiện ra.

"Ca ca.....Muội....." Nàng không biết phải nói như thế nào.

Lúc trước, nàng kiên định cười nói với ca ca rằng nàng lựa chọn tuân thủ hẹn ước của hai nhà, thế nhưng, cuối cùng lại rơi vào kết cục hưu phu, nàng thật sự không biết phải nói như thế nào.

"Kỳ thật, muội chẳng cần nói gì thì huynh cũng biết rồi."

Sau khi phu thê Tư Đồ tỉnh dậy, liền kể hết mọi chuyện đã xảy ra trong quãng thời gian hắn rời đi. Hắn rất là tức giận, nhưng càng lo lắng cho tình hình của Khởi nhi. Mãi đến khi nhìn thấy muội muội, hắn mới có chút an lòng.

Kỳ thật, cẩn thận suy nghĩ một chút, với tính cách đơn thuần, chẳng hay biết gì của Tư Đồ Dương Lễ thì hẳn cũng chẳng thể làm ra loại chuyện phản bội gì. Chỉ là, vì thông minh nên đôi khi Khởi nhi khó tránh khỏi sẽ suy nghĩ nhiều, mà nghĩ quá nhiều thì kết quả chính là dễ để tâm vào chuyện vụn vặt. Mặc kệ muội muội quyết định thế nào, hắn đều ủng hộ nàng.

Hắn tin Khởi nhi sẽ đưa ra phán đoán chính xác, đây cũng coi như là lòng tin của một người ca ca với muội muội mình đi.

"Hu....."

Lần đầu tiên, kể từ sau khi hai người được sư phụ đón lên núi, nàng vùi đầu vào trong lòng ca ca khóc nức lên, giống như là muốn trút ra tất cả những đau khổ mà mình phải chịu trong khoảng thời gian trước.

Nhẹ ôm lấy muội muội, hiện tại hẳn có một luồng kích động, cho dù Tư Đồ Dương Lễ chẳng thể hiểu gì, nhưng hắn vẫn muốn đánh cho hắn ta một trận. Hắn vẫn luôn nâng niu muội muội trong lòng bàn tay, che chở nàng lớn lên, không nỡ đánh, không nỡ mắng, chứ đừng nói là khiến nàng rơi một giọt lệ. Nhưng cái tên Tư Đồ Dương Lễ ngốc nghếch kia, lại khiến cho muội muội chịu sự uất ức lớn như thế, sao hắn không tức giận chứ.

Không tức giận mới là lạ!

Đây cũng coi như là một kỳ quan, trong phòng có ba người đang ôm nhau khóc rống, bên ngoài phòng cũng có hai người ôm nhau khóc, cảnh tượng này có thể nói là khó gặp đấy.

"Tiểu Vương gia." Lúc này, tiếng của một nha hoàn đã cắt ngang tiếng nỉ non của nàng.

"Chuyện gì?" Nhìn đáng vẻ vội vàng của nàng ta, hình như đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

"Vương, Vương phi tỉnh, Vương gia.....Mời, mời tiểu Vương gia các ngài đến.....Đến....." Chạy quá vội khiến nàng ta thở hồng hộc, thở không ra hơi, khó khăn nói ra lời mình muốn nói.

"Tỷ tỷ tỉnh rồi?" Nha hoàn vừa dứt lời, ba người nhà Ngọc Tuyết Lâm cũng vừa vịn ra khỏi phòng.

Tư Đồ Dương Lễ vừa nhìn thấy Vân Mộng Khởi, liền vội vàng chạy đến bên cạnh nàng, không chút nghĩ ngợi vươn tay nắm chặt vạt áo của nàng, sợ nàng lại biến mất trong nháy mắt. Vân Mộng Khởi chỉ liếc hắn một, cũng không nói gì.

"Vậy chúng ta đi xem Vương phi trước đã." Nói xong, đám người Vân Chi Kỳ liền đi về phía phòng của Thụy Vương.

Phu thê Tư Đồ đi đằng sau ba người trẻ tuổi, trong mắt đầy ý cười nhìn mấy người trẻ tuổi kia, cảm thấy rất thú vị.

Vân Chi Kỳ nắm bàn tay nhỏ bé của Vân Mộng Khởi, còn Tư Đồ Dương Lễ thì nắm chặt vạt áo của Vân Mộng Khởi. Kỳ thật, trong thời đại phong kiến này, đừng nói là huynh muội, ngay cả phu thê ở bên ngoài cũng rất hiếm có cử chỉ gì thân mật, nhưng bởi vì đôi huynh muội này lớn lên ở trong núi, không ngại cái gọi là quan niệm đạo đức, nên dĩ nhiên là sẽ có nhiều cử chỉ thân mật hơn so với những đôi huynh muội khác. Mà Tư Đồ Dương Lễ thì càng không phải nói, hắn càng không có quan niệm đạo đức, lại càng phớt lờ những ánh mắt của người khác. Hắn chỉ cần được sống vui vẻ, đoán chừng sẽ chẳng có ai ra uốn nắn những hành động được coi là khiếm nhã trong mắt người khác cho hắn.

Tôi gian phòng của Thụy Vương, hai tỷ muội đã xa cách gần hai mươi năm, suýt chút nữa là ôm nhau khóc rống.

Cũng may là nghĩ đến thân thể của hai người không tốt, hai nam nhân làm tướng công giành trước một bước, ôm các nàng vào trong ngực mình an ủi. Nhìn động tác thành thạo của hai người, Vân Mộng Khởi liền nghĩ trong khoảng thời gian này, chắc hẳn đã làm rất nhiều lần rồi.

Mọi người đều tự tìm vị trí để an vị, mấy vị nhân tài bắt đầu hàn huyên, vấn đề quan trọng nhất Vân Mộng Khởi muốn biết là hai mươi năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao mà hai tỷ muội cùng trúng độc được chứ?

Có một điều, nàng tuyệt đối khẳng định, chuyện cùng trúng độc này không phải là ngẫu nhiên.

"Khởi nhi, con nói tỷ tỷ ta cũng trúng độc sao?" Ngọc Tuyết Lâm không tin, hỏi.

Tại sao có thể như vậy? Ngẫm lại, năm đó nàng cũng không biết bản thân bị trúng độc, nếu như không phải nhi tử bị độc hành hạ, nàng cũng không biết nữa. Nhưng nàng vẫn cho rằng chỉ mình nàng trúng độc, không ngờ ngay cả tỷ tỷ cũng trúng độc.

"Đúng ạ." Nàng gật gật đầu, cho Ngọc Tuyết Lâm một đáp án khẳng định.

"Tại sao có thể như vậy....."

Tuy tính cách của hai người các nàng không giống nhau nhưng cảm giác lại vô cùng tốt, ngay cả năm đó nàng bá sư trên Nga Mi, hai tỷ muội vẫn chưa từng tách ra. Nàng học võ, nhưng tỷ tỷ lại không học võ, chỉ đi theo sư phụ học một ít đạo tu dưỡng.

Tập võ xong, còn chưa có cơ hội hành tẩu giang hồ, nàng đã quen Tư Đồ Chính Không. Hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng thành thân, nàng liền theo tướng công mình về kinh thành. Nàng không biết rốt cuộc các nàng đã đắc tội với ai, vậy mà oán hận các nàng như thế.

Lúc đó, bởi vì tỷ tỷ thích không khí trên núi Nga Mi, nên đã không theo nàng về kinh thành. Tỷ muội từ biệt chính là hai mươi mấy năm, cho đến lần tương phùng này, nàng mới biết tỷ tỷ đã gả cho vương gia Lý Hạo si tình nổi danh "Không yêu giang sơn, chỉ thích mỹ nhân" trong kinh thành.

Cũng bởi vì như vậy, nàng mới biết Tư Đồ gia đang phải chịu một âm mưu kinh khủng. Nếu tỷ tỷ gả cho Lý Hạo, như vậy, Tư Đồ Doãn Văn tuyệt đối không thể là nhi tử của tỷ tỷ, càng không thể là chất tử của nàng. Vậy thì, hẳn là ai chứ?

"Năm đó, hai người có quen ai đặc biệt không ạ? Hoặc là xảy ra chuyện đặc biệt gì không?" Vân Mộng Khởi tin rằng, nhất định có chuyện khác thường không thể không có chút dấu hiệu nào. Xảy ra một chuyện lớn, chung quy vẫn có vài dấu hiệu khác thường.

"Người đặc biệt?"

"Chuyện đặc biệt?"

Hai tỷ muội cùng chìm vào hồi ức, ra sức nhớ lại.

"Có không?" Thụy Vương cũng rất khẩn trương dò hỏi, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tính mạng ái thiếp của hắn. Nếu thật sự có người muốn tổn thương nàng, hắn tuyệt đối không thể thờ ơ.

"Đúng thế, có không, nương tử?" Tư Đồ Chính Không cũng rất gấp gáp, nghĩ đến kẻ hạ độc đã khiến cho ái thiếp và nhi tử của mình chịu nhiều đau khổ như vậy, hắn liền tức giận, hắn cũng muốn biết rốt cuộc là kẻ nào hung ác đến vậy.

Hai tỷ muội liếc nhau, nghe Vân Mộng Khởi hỏi như thế, đúng là các nàng đã nghĩ đến một chuyện.

"Ta muốn uống nước."

Bầu không khí rất căng thẳng, nhưng lại có người hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí căng thẳng này.

Tư Đồ Dương Lễ chỉ vào ấm trà trên bàn, yêu cầu uống nước. Trong nháy mắt, tất cả lực chú ý đều tập trung trên người hắn, hắn sợ đến nỗi vội vàng thu tay về, giống như sợ bản thân đã làm chuyện gì sai trái.

"Sao, làm sao vậy?" Cứ nhìn chăm chăm hắn, đúng là có hơi dọa người mà.

Vân Mộng Khởi vươn tay cầm ấm trà và chén trà lên, rót cho hắn một chén nước, sau đó đưa cho hắn, nói: "Người ngoan ngoãn ngồi im, không được nói chuyện."

"Ồ." Dù sao hắn nghe cũng không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ cần có thể ở cùng nàng, hắn cũng không quan tâm bọn họ muốn và không muốn hắn làm cái gì.

Sau khi xác định hắn sẽ không nói xen vào nữa, Vân Mộng Khởi mới tiếp tục nhìn về phía hai tỷ muội trông giống nhau như đúc, chờ đợi đáp án. Ngẫm lại cũng thấy thú vị, ở trong gian phòng nhỏ nhỏ này, lại có đôi song bào thai.

"Nghe Khởi nhi hỏi, đúng là chúng ta có nghĩ đến một người." Nhưng nghĩ lại liền thấy có rất ít khả năng, người kia chính là sư tỷ của các nàng.

"Ai?" Ở đây trừ Tư Đồ Dương Lễ ra, bốn người khác đều đồng thanh hỏi.

"Ta cảm thấy.....Không thể là tỷ ấy....." Ngọc Tuyết Phù không hề muốn hoài nghi người đó, đây chính là sự vô lễ với người đã khuất.

"Ta cũng cảm thấy không thể nào đâu....." Năm đó, người kia vẫn luôn quan tâm các nàng, bọn họ thật sự không muốn nghĩ như vậy.

"Mặc kệ có đúng hay không, hai người cứ nói ra trước đã ạ." Bấy giờ bọn họ đang phân tích chuyện, với cả tình hình hiện tại thật sự là quá quái dị.

Trước chưa nói đến việc hai tỷ muội này cùng trúng độc, chỉ nói rốt cuộc Tư Đồ Doãn Văn và Tư Đồ Vân Vân là ai, tại sao phải giả mạo thân phận tiến vào Tư Đồ gia, chỉ hai điểm này cũng đủ để bọn họ hao tổn tinh thần rồi.

"Chúng ta nói người đó chính là sư tỷ Mộng Vân của chúng ta."

"Vậy bây giờ, bà ta....."

"Sư tỷ đã chết rồi." Không đợi những người khác nói gì, Ngọc Tuyết Phù liền ném ra một quả bom lớn, oanh tạc cho mọi người sợ ngây người.

"... .."

Không thể nào? Đã chết sao? Thật vất vả mới có đầu mối, nhưng nhân vật mấu chốt lại chết rồi hả?

Quá bất thường mà!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phân Tích

"Bà ta chết như thế nào ạ?" Chết sao? Vân Mộng Khôi nhũn mày cảm thấy có điểm bất thường.

"Ừ.....Nghe nói là rơi xuống dòng Trường Giang rồi chết đuối." Thật ra hai người đều không biết rõ tình hình cụ thể ra sao, chỉ nghe chúng sư tỷ muội tận mắt thấy được tình huống lúc đó kể lại.

"Nghe nói ư? Hai người không tận mắt chứng kiến ạ?"

Hai tỷ muội đồng thời lắc đầu.

"Vậy thi thể đó ở đâu ạ?"

Hai người vẫn lắc lắc đầu, đáp: "Hình như bị nước sông cuốn đi rồi, không tìm được nữa."

"... .."

"Khôi nhi, chẳng lẽ con muốn nói....." Không phải là.....

"Không tìm được thi thể, vậy bà ta có thể vẫn còn sống."

Tục ngữ nói: sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu không tìm được thi thể của bà ta, vậy sao có thể kết luận là người đã chết được.

"Thế nhưng....." Ngọc Tuyết Phù vẫn không dám tin, nàng còn hoài nghi có phải mình mắc bệnh lâu rồi nên mới xuất hiện ảo giác không?

"Thế nhưng, Khôi nhi, sư tỷ vẫn luôn quan tâm đến chúng ta, tỷ ấy không thể....." Ngọc Tuyết Lâm miễn cưỡng nuốt xuống lời đã đến bên khóe miệng, nàng thật sự không thể nói ra miệng được.

"Nương tử....." Tư Đồ Chính Không ôm chặt nàng vào lòng, bàn tay to cũng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng như muốn tiếp sức cho nàng.

"Thiếp không sao." Mặc dù có bị chút đả kích, nhưng nàng vẫn muốn tin là sư tỷ đã chết, như vậy thì sự nghi ngờ của Khôi nhi là vô căn cứ.

"Nhưng mà, từ sau lần gặp chuyện không may đó, chúng ta không còn thấy tỷ ấy nữa." Ngọc Tuyết Phù muốn loại bỏ suy nghĩ không tốt đang hiện lên trong đầu, nàng cũng giống như muội muội, không muốn tin sư tỷ luôn quan tâm đến các nàng lại là kẻ hạ độc.

"Đúng vậy, sư tỷ đâu có lý do gì để hạ độc chúng ta chứ." Nàng nhớ quan hệ giữa bọn họ luôn rất tốt, hơn nữa, hai nàng chưa từng làm chuyện gì khiến

cho người ta oán hận đến mức muốn giết bọn họ.

"Nếu như con đoán đúng thì có lẽ con đã biết nguyên nhân rồi." Một tay chống cằm, nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất kỳ quái.

"Suy đoán gì?" Vân Chi Kỳ rất tò mò muốn biết muội muội mình nghĩ tới điều gì.

"Tạm thời giữ bí mật." Dù sao chỉ là suy đoán của nàng, trước khi chưa có chứng cứ xác thực thì đừng nên nói lung tung sẽ tốt hơn.

"Đúng rồi, nương, con nhớ hình như Tư Đồ Vân Vân kia rất thích đến am gì đó ở, phải không ạ?"

"Am Nhân Vân. Hình như nó nói là thích phong cảnh ở đó, cụ thể là vì sao thì ta không có hỏi nhiều." Ngọc Tuyết Lâm cẩn thận nhớ lại, hình như nàng chưa từng hỏi cận kề Vân Vân là vì sao cứ thích chạy đến am Nhân Vân.

"Ca ca." Nàng vẫy vẫy tay với Vân Chi Kỳ, ý bảo hấn cúi thấp đầu. Nàng lùn, cho dù là ngồi thì vẫn thấp hơn người ta một khoảng cách.

Hấn cúi thấp người, mặt dựa sát nàng, đáp: "Hà?"

Không biết nàng đã nói thầm gì bên tai hấn, chỉ thấy hấn cười cười, liền đứng lên đi ra ngoài.

"Làm sao vậy?" Đôi huynh muội này luôn thích thần thần bí bí.

"Không có việc gì, con chỉ nhờ huynh ấy điều tra giúp một chuyện thôi." Nếu đúng như nàng suy đoán thì mọi chuyện sắp sáng tỏ.

"Điều tra cái gì?"

"Am Nhân Vân đó." Khát quá, nàng cầm ấm trà trên bàn lên rót cho mình một chén trà thơm.

"Ta cũng muốn." Tư Đồ Dương Lễ đưa chén trà không đến trước mặt nàng, muốn nàng rót cho mình.

Sau khi lườm hấn một, nàng vẫn rót cho hấn.

"Am Nhân Vân?" Đầu óc Tư Đồ Chính Không tương đối mau lẹ, lập tức ý thức được cái gì.

"Con muốn nói..."

"Vâng, con cảm thấy chỉ cần đến am Nhân Vân điều tra thêm, nói không chừng chúng ta sẽ có được đáp án." Một người không thể chỉ chạy đến một nơi mà không hề có mục đích nào, trừ phi chỗ đó có điểm lạ. Mà người tên là Tư Đồ Vân Vân kia luôn thích đến am Nhân Vân, còn động một chút là ở hơn mười ngày nửa tháng, như vậy, nàng tuyệt đối có lý do tin rằng trong am Nhân Vân có thứ đáng giá để nàng ta đến và ở lại đó.

"Khởi.....Khởi nhi, ta có thể gọi con là Khởi nhi không?" Bởi vì thân thể bị độc thấm sâu trong một thời gian dài, cộng thêm mới tỉnh chưa được bao lâu, nên Ngọc Tuyết Phù có vẻ khá suy yếu, nói chuyện cũng rất yếu ớt. Nàng tựa vào lòng Thụy Vương, nàng có thể ngồi dậy, tất cả đều dựa vào Lý Hạo.

"Vâng." Bởi vì vị di nương này giống hệt nương nên Vân Mộng Khởi càng có thiện cảm.

"Con thật sự cho rằng là sư tỷ....." Nhíu mày, nàng thật sự không dám nghĩ đến, điều đó thật là quá đáng sợ. Người bên cạnh đáng tin nhất lại hạ độc mình và muội muội, muốn các nàng chết, đây mới là chuyện rất đáng sợ.

"Đúng vậy, Khởi nhi, con thật sự cho rằng sư tỷ Mộng Vân muốn.....Mệnh của chúng ta sao?" Về mặt Ngọc Tuyết Lâm cũng đầy bi thương, tin tức này thật sự khiến người ta quá khiếp sợ.

"Con không biết."

"Nhưng không phải con vừa mới nói....." Sao giờ lại nói không biết chứ?

"Đó chỉ là suy đoán của con, đã có chứng cứ chứng minh là bà ta đầu ả, có lẽ còn khả năng khác nữa." Nàng không có thói quen khẳng định mọi chuyện khi chưa có chứng cứ.

"Hi vọng không phải....." Ngọc Tuyết Lâm thật sự không thể tiếp thu được, không, phải nói là không muốn tiếp thu.

"Ừ, ta cũng hi vọng không phải." Hai tỷ muội đều không muốn suy nghĩ, hết sức hi vọng sư tỷ Mộng Vân đã ngoài ý muốn mất đi vào nhiều năm trước.

"Mộng Mộng....." Tư Đồ Dương Lễ đặt chén trà xuống, kéo kéo ống tay áo của Vân Mộng Khởi.

"Làm gì hả?" Nàng khó hiểu quay đầu nhìn hấn, hỏi.

Hấn duỗi ngón tay chỉ chỉ Ngọc Tuyết Lâm và Ngọc Tuyết Phù, rõ ràng là chả hiểu gì cả.

"Mộng Mộng, vì sao lại có hai nương?" Hai người giống nhau như đúc cùng xuất hiện ở trước mắt hấn, người đơn giản như hấn chắc chắn sẽ chẳng biết

mô tê gì.

Ngọc Tuyết Lâm và Ngọc Tuyết Phù là tỷ muội cùng bào thai, cho dù mặc y phục khác nhau, nhưng vẫn là nữ nhân, hẳn muốn phân biệt được còn khó khăn hơn là phân biệt giữa Vân Mộng Khởi và Vân Chi Kỳ.

Ngắm kỹ, coi như Vân Mộng Khởi và Vân Chi Kỳ đều có gương mặt giống nhau, nhưng vẫn là một nam một nữ, đáng người còn khác nhau rất lớn nữa.

"Nhi tử ngọc, ta mới là nương con, còn vị này chính là di nương của con." Không đợi Vân Mộng Khởi mở miệng, Ngọc Tuyết Lâm đã giành nói trước.

"Di nương?" Di nương là vật gì? Ăn ngon không?

"Muội muội, nhi tử của muội...." Lúc trước đã cảm thấy kỳ quái, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện ra nó khác người bình thường.

"Vâng....." Nói đến đây, nàng lại thấy đau lòng.

"Năm đó, muội không hề biết mình bị trúng độc, tất cả độc tố đều dồn vào người Tiểu Dương khiến cho trí lực của nó dừng lại ở lúc năm tuổi...." Nói đến, nàng liền rơi lệ.

Giống như bị lây nỗi đau thương của muội muội mình, Ngọc Tuyết Phù cũng rơi lệ. Hai tỷ muội này vừa khóc, đương nhiên sẽ khiến cho hai người làm phu quân vất vả rồi.

"Nương tử, đừng đau lòng, chẳng phải Khởi nhi đã nói sẽ chữa trị cho Tiểu Dương sao?" Tư Đồ Chính Không biết rõ, chỉ cần nhắc đến chuyện đó thì ái thể sẽ đau lòng rất lâu, dù biết nàng không có lỗi gì nhưng hẳn vẫn chẳng thể ngăn được nàng luôn luôn tự trách trong lòng.

"Phù nhi, đừng thương tâm nữa, nàng và Tiểu Dương sẽ khá lên mà."

Có lẽ Lý Hạo không thể giống như ái thể, bị lây nhiễm sự thương cảm của muội muội mình, nhưng hẳn vẫn lý giải được sự tự trách đó. Hẳn cũng giống như Ngọc Tuyết Lâm, đã tự trách hai mươi mấy năm.

Có lẽ phần tự trách ấy có sự khác biệt nhưng vẫn là tự trách, chỉ bằng điểm này, hẳn vẫn có thể hiểu được. Ngọc Tuyết Lâm tự trách vì đã khiến cho Tư Đồ Dương Lễ trở nên ngốc nghếch, còn hẳn tự trách vì đã không thể chữa trị tốt cho ái thể, làm cho nàng phải chịu nhiều đau khổ, dẫn vật suốt hai mươi mấy năm qua.

Vò vò đầu, Vân Mộng Khởi cảm giác mình đột nhiên có thêm gánh nặng, hu hu.....Cho nên mới nói nàng ghét cứu người mà!

Nhìn hai người vừa nói nói lại khóc lên, vẻ mặt Tư Đồ Dương Lễ cũng mờ mịt.

"Hai vị nương đang khóc gì thế?" Thực sự không phân rõ ai là ai, vậy hẳn cứ coi hai người đều là nương đi.

Hắn thì suy nghĩ đơn giản, nhưng trái ngược với hẳn, bốn người lớn cũng nhìn hắn bằng ánh mắt khó tin, giống như hắn nói điều gì đó ghê gớm lắm.

"Đồ ngọc, đây mới là nương, đó là di nương." Vân Mộng Khởi cốc đầu hắn một, ngón tay chỉ chỉ để hắn phân biệt Ngọc Tuyết Lâm và Ngọc Tuyết Phù.

"Đều là nương mà." Hắn nghe thấy đều là giống nhau mà.

"Không đúng, sao có thể đều là nương được. Một người là nương, một người là di nương." Sao nương và di nương giống nhau được.

"Đều là nương." Nương và di nương đều là nương. Hắn hơi tức giận siết chặt nắm tay, mắt hừng vì nàng cứ tranh luận vấn đề nương và di nương với hắn.

"..."

Nàng có chút vô lực nhìn hắn, đây đúng là tú tài gặp bình mà, có lý mà chẳng thể nói rõ. Bởi vì nương và di nương, đều có chữ "Nương" nên hẳn mới cho rằng đều là nương, nàng thật sự phục hắn rồi.

"Tiểu Dương, qua đây." Ngọc Tuyết Lâm vẫy tay gọi nhi tử, ý bảo đến bên cạnh mình.

Hai mấy năm qua, nàng cứ nghĩ tỷ tỷ không còn ở nhân thế, cho nên, lúc Tư Đồ Doãn Văn xuất hiện, nàng mới tin tưởng thân phận của hắn ta mà không hề có lý do. Thế nhưng, không ngờ..... Thân phận của hắn ta lại là giả.

"Vâng." Ngoan ngoãn đi tới bên cạnh nương, không biết nương muốn nói gì với mình nữa.

"Tiểu Dương, đây là tỷ tỷ của nương, đương nhiên cũng là nương của con, con gọi là nương cũng được." Sờ sờ đầu nhi tử, nàng cũng không trách nhi tử nhầm lẫn mình và tỷ tỷ.

"Muội muội!" Ngọc Tuyết Phù không dám tin, muội muội lại nói với nhi tử của muội ấy như thế.

"Tỷ tỷ." Quay đầu nhìn tỷ tỷ vẫn ngồi ở trên giường, dựa vào lòng phu quân của chính mình, nàng liền nói ra ý nghĩ của mình.

"Tỷ tỷ, hai mươi mốt năm qua, muội không có tin tức gì của tỷ, muội đã nghĩ rằng tỷ mất rồi. Lúc Doãn Văn chạy tới nói với muội, hân ta là nhi tử của tỷ, muội đã vô cùng vui mừng, đón nhận hân ta không chút hoài nghi, xem như nhi tử của mình mà chăm sóc. Trong mắt muội, hài tử của tỷ chính là hài tử của muội mà con của muội cũng là con của tỷ." Đối với một nữ nhân mà nói, có thể không có phu quân, nhưng tuyệt đối phải có một hài tử. Chất độc xâm nhập khiến cho thân thể tỷ tỷ bị hao tổn nghiêm trọng, không thể sinh con, nàng biết đó là nỗi đau luôn âm ỷ trong lòng tỷ tỷ.

Ngọc Tuyết Phù vươn một tay ra, nàng muốn chạm vào muội muội mình. Ngọc Tuyết Lâm đứng lên, dắt Tư Đồ Dương Lễ đi tới bên giường, chủ động cầm bàn tay tỷ tỷ mình. Sau đó, hai tỷ muội cứ ôm nhau khóc lên.

Hai nam nhân là Lý Hạo và Tư Đồ Chính Không đành ngửa mặt lên trời thở dài, xem ra trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ nhất định bị nước mắt của ái thê làm đau lòng chết mất. Kỳ thật, không chỉ có hai người bọn họ, ngay cả Vân Mộng Khởi cũng muốn ngửa mặt lên trời thở dài.

Hai nữ nhân này thật sự là quá dễ rơi lệ, có chút việc cũng khóc hết cả buổi sáng, cũng là nữ nhân, nàng thật bội phục tuyến lệ của bọn họ.

Chỉ có điều, hai nàng ôm nhau khóc đến dữ dội, nhưng có một người lại rất xấu hổ. Chỉ thấy Tư Đồ Dương Lễ đứng ở bên cạnh hai người, không biết phải làm sao, đi không được ở lại không xong, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu Vân Mộng Khởi, hi vọng nàng có thể cứu vớt mình.

Nàng có thấy ánh mắt cầu cứu của hân, nhưng lại không có ý định qua cứu hân, ngược lại còn dùng một tay chống cằm, bắt đầu nghĩ chuyện của mình.

"Mộng Mộng....." Hu hu, Mộng Mộng xấu quá, không thể thêm tới cứu hân.

Nếu như hai tỷ muội họ đã ôm nhau khóc rống, vậy hai nam nhân kia tạm thời không có đất dụng võ rồi. Thế là, hai người họ đứng lên, cùng nhau đi đến bên cạnh Vân Mộng Khởi, vỗ vỗ bả vai nàng, ý bảo đi theo bọn họ ra khỏi phòng.

Ba người lặng lẽ ra khỏi phòng, xem ra bọn họ định tìm một chỗ khác để bàn chuyện rồi. Lý Hạo dẫn hai người đến thư phòng của mình, ba người ở trong thư phòng bắt đầu phân tích tình hình trước mắt và thương lượng đối sách.

"Mộng Mộng? Mộng Mộng?" Người đầu tiên phát hiện ra đương nhiên là Tư Đồ Dương Lễ, lúc hân muốn cầu cứu Vân Mộng Khởi lần nữa thì đã chẳng thấy người đâu nữa, hân bắt đầu hoảng loạn.

Kể từ sau một tháng tởm tẽ kia, sau khi Vân Mộng Khởi tìm được hân, hân càng ỷ lại vào Vân Mộng Khởi, chỉ cần không nhìn thấy nàng, hân sẽ sợ hãi khản trương.

"Tiểu Dương?" Hân hoảng loạn, khản trương khiến cho hai nữ nhân đang ôm nhau khóc rống, chợt ngừng khóc.

"Mộng Mộng, Mộng Mộng!" Hân đầu quan tâm được nhiều như thế, không đợi các nàng kịp phản ứng, đã vọt ra khỏi phòng, đi tìm Vân Mộng Khởi.

"Tiểu Dương!"

"Nó làm sao vậy?"

"Đuổi theo nương tử của nó đó." Ngọc Tuyết Lâm cười cười, ngồi xuống mép giường.

Hai tỷ muội cứ nói chuyện câu được câu chăng, nói hết những chuyện đã xảy ra sau hai mươi mốt năm xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mưu Kế

Ba ông thợ giày đối phó được với một Gia Cát Lượng. Huống chi, ba người ở trong thư phòng còn lợi hại hơn ông thợ giày.

Tư Đồ Chính Không, người tung hoành ở trên thương trường mấy chục năm, không có năng lực thì sao có thể làm cho hiệu buôn của Tư Đồ gia trải rộng khắp nơi chứ? Lý Hạo, một nhân vật cũng coi là 'rung đất chuyển trời' trong chốn quan trường, chẳng lo hân đã bỏ mặc chuyện quan trường gần hai mươi mốt năm thì vẫn không thể xem thường thế lực của hân trong chốn quang trường và kinh thành. Vân Mộng Khởi thì chẳng cần phải nói, chỉ dựa vào lần đại náo vô lâm trước của nàng, ở trên giang hồ nàng đã có thanh danh không tê rồi.

Ba người này đều có thanh danh hiển hách trong những lĩnh vực khác nhau, giờ còn tụ tập thương lượng đối sách, vậy mọi chuyện càng đơn giản hơn.

"Không cần chờ Chi Kỳ trở về sao?"

"Sắp về rồi." Nàng rất có lòng tin với ca ca nhà mình. Chi là đến kinh thành cách hơn chục dặm thôi mà, dựa vào khinh công của huynh ấy thì sẽ nhanh chóng quay về.

"Nhanh vậy à?" Cho dù Lý Hạo biết võ công của đôi huynh muội này rất cao, nhưng vẫn bị hù dọa.

"Nếu là con thì còn nhanh hơn." Dù sao trong các môn võ thì nàng học giỏi nhất là khinh công mà. Nàng không dám nói đến những môn võ công khác nhưng khinh công của nàng tuyệt đối cao hơn ca ca.

"Thế nhưng, Khởi nhi à, con thật sự nghĩ rằng chính vị sư tỷ đó làm sao?"

Tư Đồ Chính Không cảm thấy khó tin, hẳn cũng có chút ấn tượng về vị sư tỷ Mộng Vân kia. Hẳn nhớ đó là một nữ nhân rất dịu dàng, chẳng những đối xử tốt với hai tỷ muội Ngọc Tuyết Lâm mà đối với bất kỳ ai cũng rất nhẹ nhàng, dịu dàng, cho nên, khi biết tin nàng ta rơi xuống sông đã tử vong thì có rất nhiều người cảm thấy vô cùng khổ sở. Hẳn thật sự không thể tưởng tượng nổi, một nữ nhân dịu dàng sẽ có trái tim ác độc đến vậy.

"Con không biết." Hiện tại vẫn chưa có chứng cứ, tất cả chỉ do nàng suy đoán thôi, chưa được chứng thực thì tất nhiên sẽ chẳng thể định đoạt được.

"Ta còn có chút ấn tượng về vị sư tỷ của nương con, đó là một nữ nhân rất dịu dàng." Hắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Còn ta thì chưa từng gặp qua." Lúc Lý Hạo quen Ngọc Tuyết Phù thì Ngọc Tuyết Lâm đã gả cho Tư Đồ Chính Không và đến kinh thành ở, vị sư tỷ đó của các nàng mới chết hai, ba năm thôi.

"Thế nhưng, còn Tư Đồ Doãn Văn và Tư Đồ Văn Văn thì sao?"

Nếu Thụy vương đã không có con nối dõi, vậy bọn chúng chắc chắn không phải là con của Ngọc Tuyết Phù và Thụy vương. Hơn nữa, nương tử mình đã mất liên lạc với tỷ tỷ của nàng rất lâu rồi, sao bọn chúng lại biết được chuyện của hai tỷ muội nàng chứ? Chẳng lẽ, đúng là.....

Sau khi Ngọc Tuyết Lâm gả cho hắn và theo hắn đến kinh thành sống hai mươi mấy năm, trừ hai người họ ra thì chẳng có ai biết được nàng còn một vị tỷ tỷ, như vậy, người biết được chuyện này, chỉ có thể là người mà các nàng quen biết trước khi đến kinh thành. Vừa nghĩ như thế, vị Mộng Vân kia đúng là bị nghi ngờ nhiều nhất, mặc dù nói là đã chết, nhưng không hề tìm được thi thể, như vậy, vẫn có thể là còn sống.

"Đợi ca ca quay về thì chúng ta có thể biết rồi." Thoạt nhìn thì phức tạp, nhưng thật ra chỉ cần cời bỏ một trong đó, như vậy tất cả bí ẩn sẽ được giải quyết dễ dàng.

"Thảo nào cổ nhân luôn nói 'độc nhất là tâm tư nữ nhân'." Lắc lắc đầu, Lý Hạo phải thừa nhận, nếu như người hạ độc chính là vị sư tỷ Vân Mộng kia, mà theo lời Tư Đồ Chính Không thì nàng ta là một người dịu dàng, vậy nàng ta chẳng những là một người có bản lĩnh, có tâm cơ thâm trầm mà còn rất ác độc nữa.

Lúc nào thì ca ca trở về vậy! Vân Mộng Khởi buồn chán nằm bò ra bàn, không hề có chút hình tượng nào, gò má non mịn dán lên mặt bàn, ngón tay nhỏ xinh vẽ từng vòng tròn ở trên bàn.

Tư Đồ Chính Không và Lý Hạo buồn cười nhìn nàng một, rồi hai nam nhân lại tiếp tục hàn huyên.

"Mộng Mộng! Mộng Mộng!"

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi kêu la. Vừa nghe cũng biết là ai, hai nam nhân liếc nhau, sau đó cười cười nhìn tiểu nha đầu vẫn đang bất động, nằm bò ra bàn.

"Tìm con đó, còn không ra xem à?"

"Không muốn." Nàng mới lười đi ra ngoài, đây dựa vào với hắn đó.

"Mộng Mộng!"

Tư Đồ Dương Lễ chạy loạn khắp sân, bởi vì đây là viện của Vương gia và Vương phi, lại bởi vì Vương phi cần tỉnh dưỡng, cho nên, ở trong viện này, trừ khi Thụy vương gọi vào, bình thường sẽ chẳng có nha hoàn hay người hầu vào đây.

Hắn chạy hồi lâu vẫn chưa thấy ai, chỉ có thể kêu to, xem có thể tìm được người hắn muốn tìm thông qua cách này hay không.

"Con thật sự không ra xem hả?" Tên cóc kia sắp khóc rồi đấy.

"Cha đi xem đi." Là con lão, đâu phải con nàng, nàng mới mặc kệ hắn có khóc hay không.

"Nó gọi con chứ đâu gọi ta." Dựa vào sự hiểu biết của hắn với nhi tử, hẳn biết hắn có đi ra ngoài cũng vô dụng.

"Vậy cha ra gọi hắn vào đây." Chỉ cần đừng kêu nàng động, nàng cũng lười quan tâm.

"Quý nha đầu này, con có cần lười như thế không?" Tức giận nhìn nàng, thật sự hết cách với sự lười nhác của nàng.

"Ta đi ra gọi hắn." Thụy vương đứng lên, chuẩn bị gọi Tư Đồ Dương Lễ tiến vào.

"Vậy sao được." Hắn là Vương gia đó, sao có thể làm chân chạy được. Thấy Lý Hạo đứng lên, Tư Đồ Chính Không cũng đứng lên theo.

"Không sao, không sao." Chỉ là mở cửa, gọi người vào, có gì không thể chứ. Sống ở bên ngoài nhiều năm như vậy, hắn sớm đã không còn sự thanh tao của vương công quý tộc như năm đó rồi, hắn chỉ có vẻ bình thân thôi.

Kéo cửa ra, thấy Tư Đồ Dương Lễ vừa chạy loạn vừa hô như ruồi không đầu, hắn vội vàng mở miệng gọi lại.

"Tiểu Dương." Hắn nhớ cha và nương nó đã gọi nó như thế.

"Hả?" Rốt cuộc đã gặp được người, hắn vội vàng chạy đến trước mặt người ta.

"Người biết Mộng Mộng ở đâu không?" Mặc kệ đối phương là ai, giờ hắn chỉ quan tâm Vân Mộng Khôi đang ở đâu thôi.

"Ở trong phòng." Hoi nghiêng người, để hắn có thể thấy rõ mọi thứ trong thư phòng, đương nhiên là bao gồm cả một người đang lười biếng, nằm bò trên bàn rồi.

"Mộng Mộng." Thấy nàng ở trong phòng, hắn vội vọt vào, chạy đến bên cạnh nàng ngồi xuống. Sau đó học theo bộ dạng của nàng, nằm bò ở trên bàn, cùng nàng mặt đối mặt.

Hai người trẻ tuổi này, đúng là rất thú vị!

Cười cười nhìn hai người họ ở cùng nhau, Lý Hạo lại đi vào thư phòng, tiếp tục tán gẫu với Tư Đồ Chính Không, thuận tiện thưởng thức màn kịch tình yêu của hai người trẻ tuổi.

"Mộng Mộng." Hắn duỗi ngón tay chọc chọc mặt nàng, hi vọng nàng sẽ để ý tới mình.

"Đừng chọc nữa." Đẩy tay hắn ra, tức giận trừng hắn, hắn nghĩ mặt nàng là bánh bao hả, tùy ý chọc véo cũng sẽ không đau sao? Thật là.

"Được rồi." Rút tay về, không chọc thì không chọc. Hắn ngoan ngoãn nằm bò, chỉ cần có thể thấy nàng, hắn đã rất thỏa mãn, không quan tâm nàng muốn nói gì với mình không.

Trong thư phòng, chỉ thấy hai nam nhân trung niên nói chuyện câu được câu chăng, còn hai người trẻ tuổi thì nằm bò trên bàn, mặt đối mặt, im lặng nhìn nhau. Lúc Vân Chi Kỳ xuất hiện, liền thấy ngay cảnh tượng đó.

"Hai người đang làm gì thế?" Không phải định nằm bò ở trên bàn ngủ chứ?

"Ca ca, rốt cuộc huynh đã về rồi." Huynh ấy còn chưa trở về thì nàng sẽ buồn chết mất. 'Vụt' một ngời dậy, bộ dạng lười biếng của lúc trước đã biến mất, lập tức đổi thành hưng phấn bùng bùng.

"Ừ."

"Thế nào? Thế nào?" Nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh hắn, sốt ruột tra hỏi. Chi là, không biết nàng là quan tâm sự thật hay là tìm được việc vui mà vội vàng như thế.

"Muội đừng sốt sắng." Thật là, y như một con bọ chết nhỏ vậy.

"Nói mau đi." Dập tắt hứng thú của người khác là chuyện vô đạo đức đó.

"Giống như muội đã nghĩ, mỗi lần Tư Đồ Vân Vân đến am Nhân Vân đều gặp một người tên là sư thái Tĩnh Linh."

"Tĩnh Linh?" Về mặt Tư Đồ Chính Không mờ mịt, hắn không nhớ rõ mình có quen một người như thế.

"Vậy huynh có thấy vị sư thái đó không?" Vừa hỏi xong liền phát hiện không đúng, huynh ấy cũng giống như mình, đều chưa từng gặp qua người tên là Mộng Vân kia, coi như có gặp cũng chẳng thể nhận ra được.

"Không có, nghe nói là được nhi tử và nữ nhi đón đi rồi."

"Hả?"

"Người xuất gia cũng có nhi tử và nữ nhi à?" Nàng còn tưởng rằng hòa thượng và ni cô là không thể thành thân sinh con chứ.

"Ta đã hỏi thăm, hai đứa bé đó hình như là do bà ta thu dưỡng." Cũng không phải là con ruột.

"Vậy tình cảnh của vị sư thái đó là sao?" Tư Đồ Chính Không quan tâm nhất là thân phận thật sự của vị sư thái Tĩnh Linh kia.

"Vị sư thái đó được một vị sư thái nào đó vừa khéo đi ra ngoài làm việc, cứu lên từ bờ sông vào hai mươi mấy năm trước, có lẽ do đầu bị va chạm, cho nên đã từng mất đi ký ức. Thương xót cho tình cảnh của bà ta, vị sư thái kia đã đưa người về am Nhân Vân, hình như hai mươi mấy năm qua bà ta đều sống ở trong am." Xem ra, sư thái Tĩnh Linh kia chắc là người tên Mộng Vân rồi.

"Vậy chuyện của đứa bé là thế nào?" Quá phức tạp, Tư Đồ Chính Không sắp hồ đồ rồi.

"Đứa nhỏ hình như là do bà ta lượm được ở trước cửa am vào mười mấy năm trước, vẫn nuôi dưỡng ở bên người, mà hai huynh muội đó cảm động và ghi nhớ công nuôi dưỡng của bà ta nên nhận làm dưỡng mẫu."

"Vậy hai huynh muội đó là Tư Đồ Vân Vân và Tư Đồ Doãn Văn sao?" Không rõ, không rõ, hẳn thật sự không rõ.

Nếu vị sư thái kia đúng là sư tỷ của tỷ muội nương tử thì sao nàng ta lại hận tỷ muội hai nàng như thế? Chẳng những hạ độc hai nàng, còn sắp xếp nhiều âm mưu liên tiếp như vậy.

"Ừm. Bọn họ cũng không gọi là Tư Đồ Vân Vân và Tư Đồ Doãn Văn, đó chỉ là cái tên khác để hai đứa nó thuận lợi trà trộn vào Tư Đồ gia thôi." Ngẫm lại, nàng ta đúng là hao không ít tâm sức.

"Vậy tên thật của bọn họ là gì?" Nàng rất tò mò.

Vân Chi Kỳ tức giận liếc nàng một, quý nha đầu này, suốt ngày chú ý đến những chuyện không quan trọng thôi.

"Hình như là Lý Tam Khoa và Lý Phiến Phiến."

Vân Mộng Khởi lè lưỡi, làm mặt quỷ, nói: "Thật khó nghe."

"Ta thật sự không nghĩ ra, nếu như đây là sự thật thì sao nàng ta phải làm việc này." Cho dù Tư Đồ Chính Không nghĩ đến nổ tung đầu, cũng chẳng thể nghĩ được lý do.

"Điều đó không quan trọng, con nghĩ bây giờ ba người họ đang ở trong Tư Đồ gia, chỉ cần gặp được bọn họ, là có thể biết được lý do nàng ta làm chuyện này rồi." Đây cũng chẳng phải là vấn đề khó khăn gì.

"Vậy con định làm gì?" Lý Hạo rất tò mò không biết Vân Mộng Khởi tính quái sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

"Vì sao lại hỏi con?" Cha nương vẫn ở đây, đầu đến lượt nàng quyết định nên làm thế nào chứ.

"Bởi vì, vừa thấy vẻ mặt của muội là biết muội có cách rồi." Nhìn đôi mắt muội muội xoay tròn, Vân Chi Kỳ luôn hiểu rõ muội muội đã biết muội muội mình có cách rồi.

"Khởi nhi, muội nói cách của mình đi, chúng ta tham khảo một chút." Hắn cũng lười bỏ sức ra suy nghĩ rồi.

"Được rồi."

Chỉ thấy bốn cái đầu chụm lại, không biết đang nói những gì, Tư Đồ Dương Lễ đứng ở bên cạnh bọn họ, vĩnh viễn đều là vẻ mặt mờ mịt nhìn bọn họ. Sau khi nghe xong cách của nàng, ba nam nhân cùng giờ ngón cái lên với nàng.

"Thật bất ngờ, trong cái đầu nhỏ của con lại chứa nhiều ý tưởng như thế." Ngay cả Lý Hạo cũng phải thừa nhận cách của nàng khá hay, nàng đã nghĩ đến mọi tình huống có thể xuất hiện, hơn nữa, còn rất lợi hại, biết tận dụng tài nguyên. Hẳn chính là tài nguyên bị lợi dụng đó. Chỉ là, nếu như là chuyện nhà của muội muội của vương phi nhà mình thì hẳn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, theo lý cũng nên xuất chút sức lực. Xem ra, coi như là bị lợi dụng thì hẳn vẫn phải tỏ ra rất vui mừng.

"Quý nha đầu." Vân Chi Kỳ không nói gì thêm, hẳn đương nhiên hiểu rõ muội muội mình, không hề kinh ngạc khi thấy muội muội nghĩ ra cách.

"Khởi nhi." Tư Đồ Chính Không nhìn nàng bằng vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Sao, làm sao vậy?" Bộ dạng của cha rất kỳ quái, nàng sợ đến mức vô thức lùi lại sau mấy bước.

Đôi bàn tay to nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng, hiếm khi Tư Đồ Chính Không có dáng vẻ đứng đắn, nói: "Con có muốn tiếp quản Tư Đồ gia không? Ta sẽ giao vị trí đương gia lại cho con." Chỉ bằng tâm tư tính quái của con bé, nhất định sẽ trở thành một thương nhân thành công.

"Hả?" Nàng còn tưởng rằng cha muốn nói gì chứ, còn ra vẻ đứng đắn như vậy, đúng là quá dọa người.

"Dù cho nàng đồng ý, ta cũng không đồng ý." Vân Chi Kỳ duỗi tay, kéo Vân Mộng Khởi về bên cạnh mình. Bây giờ chỉ cần muội muội lấy được hưu thư là chẳng còn liên quan gì đến Tư Đồ gia nữa, Tư Đồ Chính Không cho là hắn sẽ đồng ý để muội muội tiếp quản sản nghiệp của Tư Đồ gia sao? Chuyện cực khổ như vậy, hẳn sẽ không để muội muội bảo bối làm đầu.

"Ta cũng không đồng ý." Tư Đồ Dương Lễ có nghe cũng đâu hiểu được, đột nhiên thốt ra một câu như vậy, đã thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Người không cho phép cái gì?"

Hắn đột nhiên chen vào một câu, thật đúng là làm người ta dở khóc dở cười.

"Hắc hắc." Hắn cười ngây ngô, sờ sờ đầu mình, vẻ mặt mù mịt đơn thuần.

"Không chịu nổi chàng nữa." Nàng tay búng nhẹ lên trán hắn, rồi kéo hắn ra khỏi thư phòng. Dù sao thì bọn họ muốn nàng nghĩ cách thì nàng đã nghĩ rồi, chuyện còn lại không liên quan đến nàng. Người tài thì luôn vất vả, thân là nam nhân mà không làm nổi một chuyện, vậy quá uổng phí thân thể cường tráng trời ban.

"Con cứ đi như thế hả?" Nàng đứng là chỉ phụ trách động não mà không định động thủ hả?

"Ha ha, có các người rồi, đừng làm phiền con." Xua xua tay, không để ý tới bọn họ nữa, liền kéo Tư Đồ Dương Lễ đi.

Về phần chuyện của bọn họ, Tư Đồ Dương Lễ hoàn toàn không được phát biểu ý kiến, hắn đương nhiên là rất ngoan ngoãn để nàng kéo đi.

"Con bé đứng là biết tận dụng." Lý Hạo cười cười, cảm thấy đôi huynh muội này thật đúng là thú vị.

"Vậy cứ làm theo kế hoạch của Khởi nhi đi." Tư Đồ Chính Không không thể chấp tay dâng sản nghiệp do một tay mình làm nên cho người khác được, huống chi là kẻ có ý đồ hãm hại người nhà hắn.

"Ừ."

Cứ đơn giản như thế, ba nam nhân cùng chung một mục tiêu, một trận chiến đoạt lại gia sản bắt đầu được triển khai.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bắt Đầu Chiếm Đoạt Lại

Sáng sớm ba ngày sau, trong lúc mọi người đang hưởng thụ mộng đẹp, trên đường phố trong kinh thành đã bắt đầu phát sinh biến hóa trong tĩnh lặng. Lý Hạo lợi dụng thân phận Vương gia của mình, bầm tấu Hoàng thượng cho mượn một ít Ngự Lâm quân. Nói là chỉ mượn một ít, nhưng cũng đủ để bao vây toàn bộ phủ Tư Đồ.

Mà Vương gia đại nhân của chúng ta cùng phu thê Tư Đồ, huynh muội Vân gia và Tư Đồ Dương Lễ đến quán trà đối diện Tư Đồ gia, thành thói uống trà, ăn điểm tâm sáng.

Đang ngủ ngon lại bị đánh thức, cho dù chủ quán có hơi bất mãn, nhưng sau khi nhìn thấy trận thế to lớn ở bên ngoài, ông chủ quán trà có oán giận cũng chẳng dám nói, còn phải rất chân chó dâng trà ngon và điểm tâm lên, để tránh hậu họa không chu toàn.

Tư Đồ Dương Lễ không ngừng ngáp dài, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ. Nếu như không phải là chuyện quan trọng và hắn có nghĩa vụ tham dự, đoán chừng không ai nhận tâm gọi hắn dậy sớm như thế.

"Uống một ngụm trà, sẽ không buồn ngủ nữa." Nàng rót cho hắn chén trà, đưa đến tận tay hắn.

"Ừ....." Sau khi ngáp một thật dài, hắn nâng chén trà lên nhấp một ngụm. Nước trà này vào miệng sẽ có vị chất và thơm ngọt nơi cổ họng, quả nhiên làm cho Tư Đồ Dương Lễ không còn buồn ngủ nữa.

"Tiểu Dương có mệt không?" Ngọc Tuyết Lâm nhìn nhi tử, thực sự không đành lòng nhìn bộ dạng liên tục ngáp dài, buồn ngủ của hắn.

Tư Đồ Dương Lễ lắc lắc đầu, tỏ vẻ không buồn ngủ.

"Hay là, kêu ai đó đưa con về ngủ tiếp nhé, được không?" Đừng thấy nhi tử ngốc nghếch mà coi thường, Tư Đồ Dương Lễ rất có chủ kiến đó, nó mà muốn làm hay không muốn làm chuyện gì thì luôn kiên trì đến cùng.

"Không muốn." Vân Mộng Khởi đang ngồi ngay bên cạnh hắn, hắn mới không cần rời khỏi nàng đâu.

Nhìn theo ánh mắt nhi tử, nàng đã biết vì sao nhi tử không muốn đi rồi.

"Vậy con ăn chút gì đi." Buồn cười lắc lắc đầu, Ngọc Tuyết Lâm cảm thấy về ngốc nghếch của con mình rất đáng yêu, đồng thời trong lòng cũng lo lắng vì chuyện lúc trước chưa giải quyết xong.

Biết nhi tử thật sự rất thích, thậm chí có thể nói là yêu Khởi nhi, nhưng lúc trước bởi vì đám người gọi là thân thích của Tư Đồ gia và hiện giờ đang ở trong phủ Tư Đồ kia cố ý phá đám, khiến cho đôi tiểu phu thê này nảy sinh rạn nứt không thể hàn gắn. Muốn hàn gắn vết rạn đó, đành chờ giải quyết xong chuyện trước mắt đã.

Nàng sẽ nghĩ cách giúp đỡ nhi tử, lưu lại Văn Mộng Khởi.

"Thực sự không có vấn đề gì sao?" Không phải Tư Đồ Chính Không nghi ngờ trí thông minh của tức phụ mình, mà hắn chỉ cảm thấy hình như Khởi nhi đã suy nghĩ quá đơn giản chăng?

"Có vấn đề gì hay không, vậy phải dựa vào Vương gia đại nhân của chúng ta rồi." Tất cả mấu chốt đều ở trên thân hắn.

"Ta ư?" Không thể nào? Hắn cho rằng hắn chỉ cần điều động Ngự Lâm quân đến giúp thôi, những chuyện khác hắn đâu có quản chứ.

"Đương nhiên, chúng ta đang chờ xem tiết mục Ác Vương gia chiếm đoạt nhà dân mà."

Hắc hắc, sau khi xuống núi, nàng hay nghe được vài chuyện ý thế hiếp người, nàng vô cùng muốn tự thể nghiệm một chút, vừa khéo có một 'Thế lực' lớn mạnh như thế để bọn họ dựa vào, nàng đương nhiên không thể buông tha rồi, nhất định phải lợi dụng triệt để một phen, mới không làm mình thất vọng.

"... ...."

"... ...."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều biết chủ ý của nàng rồi.

Vân Chi Kỳ đã cảm thấy rất kỳ quái mà, chi là đoạt lại những thứ vốn thuộc về mình thôi, hà tất phải phiền toái như vậy. Hiện tại, hắn đã biết vì sao nàng lại khiến cho mọi chuyện phức tạp như thế rồi. Hai chữ thôi, chính là nàng "Ham chơi".

Hắn tức giận nâng tay ấn nhẹ lên trán nàng một, nói: "Quý nha đầu, bởi vì muội ham chơi muốn xem kịch vui, liền hành hạ chúng ta như vậy, muội không thấy áy náy hả?"

"Hắc hắc." Nàng đương nhiên sẽ không áy náy, nhưng vẫn không nên nói ra thì hơn, nàng sẽ làm cho nhiều người tức giận đấy.

Phu thê Tư Đồ cũng bị mục đích thật sự của nàng hù dọa, không ngờ tất cả kế hoạch chỉ vì muốn xem Vương gia chiếm đoạt nhà dân, Khởi nhi sẽ không làm gì quá đáng đó chứ?

Bị đá kích sâu nhất đương nhiên là "Nam chính", Vương gia đại nhân rồi.

Lúc trước, sau khi nghe xong kế hoạch của nàng, hắn đã cảm thấy nha đầu kia rất biết lợi dụng nguồn tài nguyên, nhưng không ngờ, nàng sẽ lợi dụng triệt để như thế. Còn hắn chính là nguồn tài nguyên vô cùng đáng thương, bị nàng lợi dụng triệt để đó. Chẳng những phải mượn Ngự Lâm quân đến để nàng ra oai, mà còn phải tự mình xuống diễn kịch cho nàng xem, hắn đúng là mệnh khổ mà.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng vẫn luôn là Tư Đồ Dương Lễ, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Văn Mộng Khởi, tiếp tục ăn điểm tâm, uống trà.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm thì cửa lớn của Tư Đồ gia đang dần mở ra. Người gác cổng nhìn thấy Ngự Lâm quân bao vây xung quanh phủ, sợ đến mức lập tức đóng cửa lại, vội vàng đi bẩm báo.

Tư Đồ Doãn Văn, không, phải nói là Lý Tam Khoa nghe được tin tức, vội vàng xoay người rời giường, mặc y phục liền chạy ra ngoài cửa thăm dò tình huống.

"Tại sao lại có Ngự Lâm quân bao vây phủ vậy?" Chắc không phải chuyện hắn mưu đoạt gia sản của Tư Đồ gia đã bị phát hiện đó chứ? Nhưng cho dù bị phát hiện thì đâu cần kinh động đến cả Ngự Lâm quân? Đây đúng là hơi quá rồi.

"Không biết. Sáng sớm, người gác cổng vừa mở cửa liền phát hiện đại trạch đã bị bao vây." Quản gia Hà đi theo phía sau hắn ta, nói với hắn ta tình hình mà mình biết.

Rất nhiều người hầu cũ của Tư Đồ gia đều bị Lý Tam Khoa dùng đủ loại lý do đuổi đi rồi, quản gia Hà là một trong số ít người kiên trì muốn ở lại, Lý Tam Khoa cũng không dám biểu hiện quá cứng rắn để tránh bị đập ngược lại, hắn thật sự không dám buộc bọn họ rời đi.

Hắn tự có tính toán trong lòng. Hắn tính là: từ từ làm giảm đi quyền lợi của bọn họ, đặc biệt là quản gia Hà, sau đó sẽ dùng kế buộc bọn họ phải rời đi, chỉ cần che được miệng lưỡi người thế gian là được.

Bên ngoài thì quản gia Hà tỏ vẻ thuận theo sự sắp xếp của Lý Tam Khoa, nhưng thật ra vẫn không tin cả nhà lão gia đã xảy ra chuyện, còn lợi dụng quan hệ phái người đi xung quanh hỏi thăm. Tư Đồ Chính Không có on với ông ta, ông ta tất nhiên phải dốc sức bảo vệ tất cả của Tư Đồ gia rồi.

"Thật là." Vất vả lắm mới cướp đoạt được Tư Đồ gia, cũng mới đón nghĩa mẫu đến đây chưa được vài ngày, sao giờ đã xảy ra chuyện rồi?

Mở cửa lớn, quả nhiên nhìn thấy một nhóm Ngự Lâm quân đang bao vây đại trạch chặt như nêm cối, bốn phía đã có đầy người qua đường đứng hóng chuyện.

"Đây là chuyện gì vậy?" Lý Tam Khoa cũng không biết bản thân đã làm ra chuyện lớn gì mà kinh động cả Ngự Lâm quân.

Ngự Lâm quân vẫn duy trì tư thế bất động, không một ai đáp lại lời kêu gào của Lý Tam Khoa.

"Đầu lĩnh của các người là ai, mau gọi ra đây! Gọi ra đây! Mới sáng sớm đã vây quanh nhà ta, dù sao cũng phải cho ta lời giải thích chứ!" Không có ai đáp lại hắn ta, càng khiến hắn ta cảm thấy hoảng hốt bất an, luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn gì đó.

"Vương gia đại nhân, ngài chuẩn bị ra mặt đi." Ha ha, rốt cuộc, trò hay đã lên sân khấu rồi. Vân Mộng Khởi thành thoi nhấp ngụm trà, vẻ mặt đầy ý cười, nói.

Lý Hạo tức giận trừng nòng một, đành phải đứng dậy, chuẩn bị đi xuống lầu, diễn kịch cho nàng xem.

Quả nhiên, nàng đứng như ca ca nàng đã nói, nàng chính là một quý nha đầu. Lắm la lắm lét, quý quái linh tinh, cộng thêm một bụng đầy mưu ma chước quỷ.

"Vậy lúc nào chúng ta sẽ lên sân khấu?" Vương gia đã lên sân khấu, vậy thời gian bọn họ lên sân khấu cũng sắp đến rồi.

"Còn sớm."

"Muội đầu có ý định lên sân khấu chứ." Vân Chi Kỳ hiểu rất rõ nàng, theo như hắn thấy, muội muội bảo bối tình quái này của hắn chỉ muốn để Vương gia thăng tay đoạt lại Tư Đồ gia giúp bọn họ, như vậy bọn họ, không, như vậy nàng sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái.

"Hi hi." Học Tư Đồ Dương Lễ cười ngây ngô, đáp lại hắn.

"Quý nha đầu." Dù sao hắn cũng hết cách với nàng, chỉ là, coi như là hắn tự làm tự chịu. Vân Mộng Khởi biến thành như bây giờ, hoàn toàn là do hắn nuông chiều ra, ngay cả sự phụ của bọn họ cũng chẳng dám làm gì Khởi nhi.

Nhớ năm đó, lúc mới lên núi, sư phụ muốn hai người phải học thật giỏi võ công, thế nhưng, hắn không đành lòng để muội muội chịu khổ, nên chỉ cho nàng học tập kình công, còn những môn khác thì học qua một chút. Về sau, Khởi nhi thường bị lạc ở trong núi, nhưng vận khí luôn rất tốt, nàng luôn tìm được một ít bí kíp võ công hoặc những tiên dược linh thảo giúp tăng công lực ở trong hang động. Nếu không, nàng chắc chắn chỉ giỏi dùng kình công để chạy trốn thôi.

Thế nhưng, cho dù Khởi nhi không có võ công, chỉ bằng bản lĩnh dùng độc và kình công kiệt xuất võ lâm cũng đủ để cho nàng không bị ai bắt nạt. Còn hắn, cũng dựa vào những tiên dược linh thảo kỳ quái ấy của nàng, mà ở trên giang hồ hắn gần như không có địch thủ.

Nói không phải khoe khoang, dựa vào võ công của Vân Chi Kỳ, muốn tìm được địch thủ ở trên giang hồ, đúng là một chuyện không dễ dàng gì. Cho dù là đối thủ có thể giao chiến vài lần với hắn, cũng khá là hiếm. Nếu như hắn có dã tâm, muốn trở thành Minh chủ võ lâm chính là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Đáng tiếc, hắn không có dã tâm đó.

"Chúng ta thực sự không cần ra mặt sao?" Mặc dù là thân thích nhà mình, nhưng lợi dụng Vương gia như thế, hình như là không tốt lắm đâu? Ngọc Tuyết Lâm cảm thấy rất áy náy, luôn cảm thấy mình rất có lỗi với tỷ tỷ.

"Người tài thì phải vất vả thôi ả." Nếu như Vương gia đã ra mặt, vậy những tiểu dân như bọn họ hoàn toàn không cần khổ cực nữa.

Vân Chi Kỳ nâng tay ấn nhẹ lên trán nàng một, nói: "Vậy sao người tài như muội lại không vất vả một chút đi?" Thật là, một khí nha đầu này giờ chứng làm biếng thì đúng là bất trị.

"Hi hi, huynh biết rõ mà." Ca ca đã biết rồi mà còn hỏi, đúng là không chịu suy nghĩ.

"Cười hi hi cũng vô dụng." Vân Chi Kỳ nâng tay ấn nhẹ lên trán nàng lần nữa.

"Không được bắt nạt Mộng Mộng." Thấy Vân Chi Kỳ cứ dùng ngón tay ấn lên trán Vân Mộng Khởi, cho dù nàng không có ý kiến gì thì Tư Đồ Dương Lễ vẫn cảm thấy mất hứng. Hắn dang tay ôm nàng vào trong lòng che chở, tức giận trừng Vân Chi Kỳ.

"Nàng không bắt nạt người khác thì thôi, ai có thể bắt nạt được nàng chứ!" Tiểu tử ngốc này, hoàn toàn bị Khởi nhi nắm chặt rồi.

Chỉ là, Vân Chi Kỳ vẫn rất bất mãn với sự kiện hưu thê lúc trước, hắn sẽ không chấp nhận tiểu tử ngốc này làm muội phu của mình. Vốn là, vì muội muội thích nên hắn đành chấp nhận, nhưng Tư Đồ Dương Lễ lại khiến Khởi nhi thương tâm, vậy Tư Đồ Dương Lễ đã phạm vào một tội lớn không thể tha thứ. Muốn nhận được sự tán thành của hắn một lần nữa, không phải là chuyện đơn giản và dễ dàng đâu.

"Người bắt nạt nàng." Dù sao hắn đã nhận định là Vân Chi Kỳ đang bắt nạt Vân Mộng Khởi thì đó chính là sự thật, mặc kệ người khác nói cái gì, hắn sẽ không đổi ý.

"Ta lười nói với tên ngốc nhà ngươi." Quả thực chính là tú tài gặp bình mà, có nói lý cũng vô ích. Tư Đồ Dương Lễ đúng là còn đáng ghét hơn cả bình, coi như có nói lý với hắn thì hắn cũng không hiểu, chỉ lãng phí nước bọt thôi.

Thấy Vương gia Lý Hạo đã đi xuống lầu, Ngọc Tuyết Lâm vẫn cảm thấy không yên lòng.

"Khởi nhĩ, kế hoạch của con sẽ không có vấn đề gì chứ?" Ngẫm lại, đây vốn là gia sản của Tư Đồ gia, bọn họ chính là chủ nhân thật sự của Tư Đồ gia, hà tất phải mất công gây động tĩnh lớn đến vậy. Nàng cảm thấy mọi chuyện có thể sẽ càng thêm phức tạp đấy.

"Nương yên tâm đi, yên tâm đi."

Nàng vươn tay đẩy đẩy Tư Đồ Dương Lễ, nói: "Chàng có thể thả ta ra chưa?" Ôm ấp như vậy, nàng muốn uống trà hay ăn điểm tâm đều rất bất tiện.

"Ta bảo vệ nàng." Ý tứ chính là, hắn không nghĩ, cũng không muốn buông nàng ra.

"Chàng bảo vệ ta cái gì?" Thật là, tuy lời nói rất ngây thơ, cũng rất buồn cười, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Hắn bắt nạt nàng, ta bảo vệ nàng." Ngón tay chỉ Vân Chi Kỳ, lời của hắn rất đơn giản, nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng, đó chính là hắn bảo vệ nàng không bị Vân Chi Kỳ bắt nạt.

"Được, được, được, chàng bảo vệ ta, nhưng bây giờ ta muốn uống trà, ăn điểm tâm, chàng có thể buông ta ra trước không?" Nếu hắn đã nói phải bảo vệ nàng, vậy nàng cũng rất hào phóng để hắn bảo vệ, lười tranh cãi với hắn.

"... .." Tư Đồ Dương Lễ không yên lòng liếc Vân Chi Kỳ một, sợ Vân Chi Kỳ sẽ tiếp tục "Bắt nạt" nàng.

Vân Chi Kỳ tức giận trừng Tư Đồ Dương Lễ một, nếu như không phải thấy Tư Đồ Dương Lễ quá ngốc nghếch, hắn thật sự sợ mình sẽ không nhịn được mà đánh Tư Đồ Dương Lễ một trận.

"Được rồi, buông ta ra, có chàng ở bên cạnh bảo vệ, huynh ấy không dám bắt nạt ta đâu." Trong lời nói tràn đầy ý cười, nàng rất vui sướng khi thấy ca ca bị bắt nạt.

Vân Chi Kỳ thường cho muội muội bảo bối một liếc mắt, đại nhân đại lượng không so đo với nàng.

Tư Đồ Dương Lễ nghĩ nghĩ, cảm thấy nàng nói rất đúng, lúc này mới cẩn thận thả Vân Mộng Khởi ra.

Rốt cuộc có thể tiếp tục uống trà, ăn điểm tâm rồi, Vân Mộng Khởi ngồi vững lại, nâng chén trà lên, tiếp tục phẩm trà. Trò hay sắp được diễn, nàng đương nhiên phải vừa uống trà, vừa ăn điểm tâm rồi, nếu không, thật xin lỗi bản thân vì đã hao hết tâm tư nghĩ ra màn kịch hay rồi.

Trên mặt phụ thê Tư Đồ tràn đầy ý cười nhìn ba tiểu bối, cảm thấy ba đứa diễn trò còn đặc sắc hơn màn trình diễn bên dưới quán trà.

Tầng trên của quán trà, có một đám người ngồi thành thoi uống trà, ăn điểm tâm, tán gẫu, thuận tiện còn xem kịch vui. Mà ở dưới quán trà, Vương gia đại nhân số khó đã bắt đầu vai diễn vất vả của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ác Vương Gia Lên Sân Khấu

Nhìn Lý Hạo đi lên phía trước, cho dù Lý Tam Khoa không biết là ai thì vẫn có thể suy đoán ra thân phận của hắn không hề nhỏ.

Chưa nói đến Ngự Lâm quân đang đứng im bống ngoan ngoãn tránh ra nhường đường, chỉ cần nhìn y phục trên người hắn cũng biết tất cả đều rất xa xỉ, ngọc bội đeo bên hông lại càng vô giá.

"Ngài... ..Ngài là ai?" Nếu không biết rõ thân phận và ý định của đối phương thì thái độ của Lý Tam Khoa không thể quá mức cường ngạnh, có chuyện gì vẫn nên hỏi rõ ràng trước đã.

Lý Hạo vốn xuất thân cao quý, từ nhỏ đã dưỡng thành khí chất quý tộc, coi như là mấy năm qua hắn ẩn cư thì cũng không thể mài mòn khí chất trên thân hắn. Sấm vai Ác Vương gia cậy quyền chiếm đoạt nhà dân, hắn vậy mà không cần tốn quá nhiều sức, quả thực chính là một chuyện quá đơn giản.

Không đề ý tới câu hỏi của Lý Tam Khoa, Lý Hạo cũng chẳng thèm liếc hắn ta một, liền chấp tay ra sau lưng, nghênh ngang lướt qua Lý Tam Khoa, đi vào cửa lớn Tư Đồ gia.

"Ngài là ai? Lại tự tiện xông vào nhà người khác như thế!" Lý Tam Khoa phản ứng nhanh chóng, nghiêng mình chắn ở đằng trước Lý Hạo, ngăn cản hắn tiến vào nhà.

"Không được vô lễ." Một người giống như đầu lĩnh của đám Ngự Lâm quân bước ra, ngăn cản hành động vô lễ của Lý Tam Khoa.

"... .." Lý Tam Khoa không nói gì nhìn Ngự Lâm quân trong hoàng cung, thực sự không hiểu, rốt cuộc đã có chuyện gì, lại khiến bọn họ chạy tới cửa nhà mình.

"Vương thống lĩnh, cùng ta vào xem một chút đi." Lý Hạo muốn nhìn xem bộ dạng của nữ nhân đã hãm hại Vương phi của hắn trông như thế nào. Có lẽ hắn không có dã tâm, cũng không phải loại người tàn bạo gì, nhưng nếu như định làm tổn thương người mà hắn muốn ra sức bảo vệ, thì hắn cũng có thể rất tàn bạo.

Dù sao, là nam nhân mà, lúc nào cần hung ác thì vẫn phải hung ác thôi.

"Vâng, Vương gia."

Vương gia?

Lời nói của Vương thống lĩnh kia càng khiến cho đám người Lý Tam Khoa thêm khó hiểu, không biết trong kinh thành này, từ lúc nào lại có thêm một vị Vương gia lạ mặt như thế, mà sao vị Vương gia đó lại chạy đến đây chứ?

Biết thân phận của đối phương, cũng biết đối phương là người mà mình không thể chọc vào, hiện tại Lý Tam Khoa chỉ biết giữ im lặng, đợi sau khi biết rõ ý đồ của Vương gia thì hắn ta lại nghĩ cách tiếp.

Sau khi vị Vương gia này đi vào gia môn, vẫn nhìn trước ngó sau, dáng vẻ giống như rất vui sướng, mà đoạn đối thoại của hắn với vị Vương thống lĩnh kia, càng khiến người ta kinh hồn táng đảm.

"Vương thống lĩnh, người cảm thấy đại trạch này thế nào?"

"Bẩm Vương gia, đại trạch này rất đẹp." Đối với vị Vương gia nhiều năm chưa có quay về kinh thành này, Vương thống lĩnh không dám chậm trễ chút nào.

Trước tiên, chưa nói đến ngài ấy là đệ đệ ruột duy nhất của Đương kim thánh thượng, được sủng ái là lẽ đương nhiên, lại thêm nhiều năm rồi Thái hậu không gặp được tiểu nhi tử, nên tất cả đều theo ý ngài ấy. Ngay cả việc ngài ấy muốn thu dưỡng một nghĩa tử để kế thừa tước vị Vương gia, Thái hậu và Hoàng thượng liền đáp ứng mà chẳng cần suy nghĩ. Có thể thấy, ngài ấy được sủng ái đến mức độ nào.

"Người cũng cảm thấy rất đẹp à, ta cũng cảm thấy không tệ." Ủ, ừ, Tư Đồ gia thật không hổ là nhà giàu nhất kinh thành, chỉ cần nhìn đại trạch này là biết. Chẳng trách lại khiến cho kẻ tham lam muốn mưu đoạt gia sản của Tư Đồ gia.

"Vương gia nói phải."

Lúc còn trẻ, vị Thụy Vương gia này chính là một người rất bốc đồng, thường thường muốn làm gì là làm ngay. Nhớ năm đó, ngài ấy cố nài nỉ thành thân với một dân nữ không có thân phận, không có địa vị, mà ngài ấy còn vứt bỏ hết vinh hoa phú quý vì cô nương kia, liền thấy được ngài ấy tùy hứng cỡ nào. Mặc dù hiện tại đã không còn trẻ, nhưng Vương thống lĩnh vẫn không biết vị Vương gia này đã đổi tính chưa, vẫn nên dè dặt cẩn thận một chút thì hơn.

Lý Hạo bước vào đại sảnh, đi thẳng tới ghế chủ vị, ngồi xuống.

Lý Tam Khoa từ đằng sau bước lên trước, cẩn thận dò hỏi: "Không biết Vương gia đến tề xá có gì chỉ giáo ạ?" Nhất cử nhất động và lời nói của vị Vương gia này luôn khiến người ta cảm thấy khó hiểu, thật sự khiến người ta không đoán ra được rốt cuộc hắn muốn làm gì. Chỉ là dự cảm xấu trong lòng hắn ta không hề giảm bớt, trái lại càng thêm bất an.

"Nếu đây gọi là tề xá thì chắc chẳng có chỗ nào gọi là đại trạch rồi." Lý Hạo ngồi trên ghế, ngón tay gõ xuống mặt bàn như có như không, vẻ mặt hắn khiến người khác không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì.

"Vương gia đang nói đùa rồi." Lý Tam Khoa cười khan, hoàn toàn không biết nên ứng phó thế nào. Trước chưa nói đến chuyện hắn ta không biết vị Vương gia này yêu thích cái gì, cho tới bây giờ, hắn ta còn chưa biết vì sao Vương gia lại đến đây.

"Sao không có ai dâng trà thế?" Mặc kệ bọn họ, Lý Hạo hắn vẫn sắm vai Ác Vương gia, xem ra hắn đúng là diễn nhập vai rồi.

"Quản gia Hà, mau kêu người hầu pha chén trà ngon lên." Lý Tam Khoa vội vàng ra lệnh dâng trà, không dám chậm trễ với vị Vương gia này một chút nào.

"Vâng, vâng, vâng."

Quản gia Hà lĩnh mệnh, vội vàng lui xuống, chuẩn bị trà. Mà vừa mới ra khỏi đại sảnh, quản gia Hà vừa vịn gặp thoáng qua đám người Lý Phiến Phiến đang vội vàng đến xem tình huống.

"Tam nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng đó, ca ca, đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Phiến Phiến diu dưỡng mẩu của mình và ca ca là sư thái Tịnh Linh bước vào. Không đúng, không nên gọi là sư thái, hiện tại nàng ta không có mặc tăng y, mà là y phục hoa lệ thượng hạng.

Trong lòng Lý Hạo đã hiểu rõ, xem ra người này chính là sư tỷ của ái phi và muội muội nàng rồi.

Thấy người xa lạ đang ngồi trên ghế chủ vị, Mộng Vân cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Tam nhi, hần là ai?"

"Đúng rồi, ca ca, hần là ai thế?"

Lý Tam Khoa nâng tay lên ngăn cản hai người tiếp tục nói những lời quá đáng, hậu quả của việc đắc tội hoàng tộc là không lường được đâu.

"Chớ vô lễ, ngài ấy là Vương gia đấy."

"Vương gia?"

"Vương gia đến chỗ chúng ta làm gì?"

"Ta cũng không biết." Đây là chuyện mà hần ta nghĩ mãi không ra.

"Ba người các ngươi đang lén lút nói cái gì đó?" Thật là, dám không để Vương gia hần vào trong mắt, thực sự là quá thất lễ.

"Không, không có gì....." Ngoài miệng nói không có gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Từ lúc bắt đầu, người tự xưng là Vương gia này luôn mang vẻ mặt vô cảm, mà từ lúc dường như bước vào thì sắc mặt hần càng lạnh thêm mấy phần. Tuy vị Vương gia này chỉ im lặng, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

"Vương gia, mời dùng trà." Quân gia Hà tự mình dâng nước trà lên.

Lý Hạo nâng chén trà lên, cảm nắp gạt nhẹ để ngửi hương trà, cảm thấy cũng khá hài lòng, lúc này mới đưa đến miệng nhấp nhẹ một ngụm nhỏ. Đã ra uy, đã uống trà rồi, lúc này hần mới bắt đầu nói chuyện chính.

"Không biết Vương gia đến là vì chuyện gì?" Hỏi mấy lần vẫn chưa có được đáp án, nhưng Lý Tam Khoa vẫn không chịu buông tha, tiếp tục dò hỏi.

"Ta muốn gặp chủ nhân của Tư Đồ gia." Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng hần hiểu rất rõ, chủ nhân thật sự của Tư Đồ gia đang ngồi ở trong quán trà đối diện cửa lớn thưởng thức trà, ăn điểm tâm, thuận tiện xem cuộc vui. Đây chính là điều khiến hần buồn bực nhất.

Hần ở trong này phí công phí sức vất vả vì bọn họ, bọn họ lại ngồi ở bên ngoài nhàn nhã thưởng thức, thực sự là quá khó chịu. Nếu như không phải vì ái phi thì hần cũng đâu muốn mệt mỏi như vậy.

Trước đây đều là hần xem người khác diễn trò, hiện tại đổi thành hần diễn trò hay cho người khác xem, không biết đây có gọi là báo ứng hay không.

"Là ta." Lý Tam Khoa bước lên phía trước một bước.

"Ngươi à?"

"Vâng, ta chính là chủ nhân hiện tại của Tư Đồ gia." Xem ra, vị Vương gia này không phải nhắm vào hần ta, chẳng lẽ.....Không, không, không, hần ta rõ ràng nhận được tin tức là phu thê Tư Đồ rơi xuống vách núi chết rồi, còn tên gốc Tư Đồ Dương Lễ kia cũng mất tích, sao có thể tìm được một vị Vương gia làm chỗ dựa vững chắc chứ?

"Không đúng đi..."

"Thật sự, ta đúng là chủ nhân của Tư Đồ gia, không tin ngài có thể hỏi quân gia và đám người hầu." Xem ra thật sự phiền toái rồi.

"Thôi, người đã nói là người, vậy cứ coi như là người đi." Xua xua tay, ra vẻ ai là chủ nhân thật sự cũng được.

"... .." Cái gì gọi là coi như thế đi, hần ta vốn là chủ nhân, có được hay không. Trong lòng có oán giận, nhưng đối mặt với thân phận của Lý Hạo, Lý Tam Khoa đành nghẹn ở trong bụng, không dám nói ra.

"Từ hôm nay trở đi, tất cả các người phải chuyển hết ra ngoài cho ta."

"Chuyển.....Chuyển đi?"

"Cái gì?"

"Chuyển đi?"

"Vương.....Vương gia, ngài.....Nói, nói....Nói đùa chẳng?" Đây vốn là nhà hần, sao bắt tất cả bọn họ phải chuyển đi chứ, thật sự là rất quá đáng rồi.

"Ta không có nói đùa." Vẻ mặt của Lý Hạo hần đứng đắn như vậy, sao Lý Tam Khoa có thể nghĩ rằng hần đang đùa chứ!

"Nhưng.....Thế nhưng....."

"Tóm lại, từ hôm nay trở đi, phủ Tư Đồ này sẽ trở thành phủ mới của Thụy Vương ta, các người đều phải rời đi hết."

Quá đáng thương mà, từ hôm nay, thanh danh của hắn liền thối nát rồi, mặc dù thanh danh của hắn cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng ít ra hắn chưa từng chiếm đoạt nhà dân, đương nhiên, cũng chưa từng chiếm đoạt dân nữ rồi. Chính vì quý nha đầu kia, hắn bị hại thảm còn chưa nói, còn bị lợi dụng thể thảm nữa.

"Cho dù ngài là Vương gia, cũng không thể vô pháp vô thiên chiếm đoạt nhà dân như vậy." Lý Phiên Phiên thiếu kiên nhẫn kêu to, ai bảo lời của vị Vương gia này thật sự rất quá đáng chứ. Cho dù đây là kinh thành, hoàng thân quốc thích đông đảo, thì cũng không thể làm vậy chứ.

"Này, tiểu nha đầu, người nói luật lệ với ta sao?" Nói luật lệ với một vị Vương gia cao cao tại thượng, đây quả thực là một truyện cười.

"Ngài.....Tuy ngài là Vương gia, cũng không thể.....Cũng không thể.....Quá phận....." Bị khí thế lạnh lẽo của Lý Hạo hù dọa, Lý Phiên Phiên vẫn lấy hết dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Ừm.....Người nói như vậy, hình như cũng có chút đạo lý." Hắn vuốt cằm, giống như thật sự đồng tình với lời của Lý Phiên Phiên.

Lý Tam Khoa giống như thấy được hi vọng, lập tức nói: "Nếu như Vương gia cần trùng tu vương phủ, chúng ta có thể xuất vốn hỗ trợ trùng tu."

"Giúp trùng tu à? Nhưng ta đâu cần." Phất phất tay, tỏ vẻ hắn không cần bọn họ xuất vốn giúp trùng tu vương phủ mới gì cả.

"Vậy Vương gia là....." Lo lắng Lý Hạo thật sự muốn chiếm đoạt phủ đệ này, Lý Tam Khoa khó tránh khỏi lại khẩn trương lên.

"Nghe nói....."

"... .." Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt, chỉ sợ vị Vương gia này còn nói thêm những lời kinh người.

"Ta muốn gặp nhi tử và nữ nhi của ta."

Ai, đây là câu chuyện cười nhất mà hắn nghe được sau khi trở về kinh thành, lại có người tự xưng là nhi tử (nhi tử + nữ nhi) của tỷ tỷ của Tư Đồ phu nhân, nếu là nhi tử của tỷ tỷ của Tư Đồ phu nhân, vậy chẳng phải là nhi tử của Lý Hạo hắn hả? Hắn thật sự muốn xem kẻ nào lớn mật như thế, dám giả mạo là hài tử của hắn.

"Hả?" Lời của hắn khiến tất cả sợ đến mức suýt rớt cằm.

"Nhi tử của Vương gia?"

"Đúng thế, ta nghe nói có người tự xưng là nhi tử của tỷ tỷ của Tư Đồ phu nhân, không khéo chính là, tỷ tỷ của Tư Đồ phu nhân lại là ái phi của Bôn vương, vậy không phải chúng là nhi tử của ta sao?"

"... .."

Đám người Tịnh Linh sợ tới mức không nói nên lời, hiện tại đã hiểu vì sao vị Vương gia kia lại đến đây rồi. Chi là, ba người bọn họ đã phạm vào tội lớn, đó chính là giả mạo hoàng tộc. Theo luật lệ hiện nay, giả mạo hoàng tộc chính là tử tội.

Sự thái Tịnh Linh, không, phải nói là Mộng Vân mới đúng, trong lòng nàng ta càng thêm ghen ghét.

Năm đó, trong sự môn, nàng ta vốn được gọi là kỳ tài luyện võ, cộng thêm diện mạo xinh đẹp, từ nhỏ đã lớn lên trong sự ca tụng. Thế nhưng, vào năm nàng ta mười hai tuổi, hai tỷ muội Ngọc Tuyết Phù và Ngọc Tuyết Lâm đã lên núi bái sư, kể từ đó, hai người họ đã đoạt đi tất cả sự ca tụng mà nàng ta được hưởng từ trước đến nay.

Ngọc Tuyết Lâm học võ giỏi hơn nàng ta rất nhiều, nàng ta phải mất mấy ngày để học xong một chiêu thức còn Ngọc Tuyết Lâm chỉ tốn mấy canh giờ thôi. Còn Ngọc Tuyết Phù không giỏi võ lắm, nhưng lại được sư phụ và các sư thúc yêu thương vì tướng mạo và tính tình.

Bắt đầu từ lúc đó, Mộng Vân vì ghen tỵ mà hận chết hai nàng rồi. Bên ngoài thì nàng ta luôn tỏ vẻ thân thiện, nhưng trong lòng luôn luôn tính toán làm thế nào để loại bỏ hai người đó.

Loại tâm lý rất cân bằng đó, cho đến khi Ngọc Tuyết Lâm và Tư Đồ Chính Không mến thương nhau mới thực sự bùng phát. Bởi vì, rõ ràng là nàng ta quen Tư Đồ Chính Không trước, nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn Ngọc Tuyết Lâm, thử hỏi sao nàng ta không căm hận chứ.

Hận thù chôn giấu nhiều năm như vậy, nàng ta đương nhiên phải tiếp tục che giấu, bên ngoài thì chúc phúc sư muội đã tìm được hạnh phúc, đằng sau thì hạ độc mẫn tính với hai tỷ muội, sau đó giả chết rồi mai danh ẩn tích, tìm cơ hội phá hoại và trả thù. Mất thấy sắp đạt được mục đích, giờ lại thất bại vào đúng thời khắc cuối cùng.

"Chắc Vương gia đã nhận lầm rồi, sao chúng ta chưa từng nghe qua chuyện đó vậy?" Hiện tại trừ phủ nhận, hình như là hết cách rồi.

"Nhận lầm?" Lá gan đúng là rất lớn, lại dám nói Vương gia hắn nhận lầm rồi.

"Vương gia, hai người này tự xưng là nhi nữ của ngài ạ." Rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, quân gia Hà đương nhiên không buông tha rồi. Vị Vương gia này rõ ràng là thân thích của lão gia và phu nhân, ông ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nếu như ông ta thật sự để cho tên tiểu tử thối này chiếm đoạt gia sản của lão gia thì ông ta quá có lỗi với bọn họ.

"Hà Kiên!" Đáng chết, hắn ta biết là lưu lại lão đầu này sẽ dễ hỏng việc mà, lúc trước hắn ta nên ra lệnh đuổi ông ta đi cho rồi.

Lúc trước, là do thấy ông ta ở lại Tư Đồ gia nhiều năm như vậy, không có lý do chính đáng mà đuổi đi thì sợ sẽ bị dị nghị, hắn ta mới không đuổi đi ngay. Biệt vậy lúc trước hắn ta đừng nghĩ nhiều, hiện tại đã không để con chuột già cắn đứt túi tiền của mình.

"À....." Quay đầu nhìn về phía Lý Tam Khoa và Lý Phiên Phiên, trong lòng Lý Hạo đầy tức giận.

Hai đứa kia xấu như vậy, sao có thể là hài tử của hắn và ái phi được, cho dù muốn giả mạo thì cũng nên dùng nam tuấn tú, nữ xinh đẹp chút chứ. Thì ra vị Vương gia đại nhân này tức giận không phải vì có người giả mạo, mà là người giả mạo quá khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Giải Quyết

Toàn thân Mộng Vân và huynh muội Lý gia đỏ đầy mồ hôi lạnh, chờ vị Vương gia kia đưa ra phán quyết cuối cùng.

Chưa nói đến tội danh khác, chỉ cần một tội giả mạo hoàng tộc này đã đủ chém đầu bọn họ rồi. Ai biết bọn họ lại xui xẻo như vậy, chỉ muốn giả mạo thân phận, mà không khéo lại là người hoàng tộc, ngoại trừ nói bọn họ xui xẻo, thật không biết nên nói gì cho đúng.

Lý Hạo hoàn toàn phớt lờ vẻ khẩn trương của ba người, ngược lại còn như có như không vuốt cằm, không biết hắn đang suy nghĩ gì.

"Vương gia, ngài định xử lý ba người họ như thế nào ạ?" Mặc dù Vương gia vẫn chưa nói phải làm sao, nhưng Vương thống lĩnh phải nói là, giả mạo hoàng tộc không phải là chuyện nhỏ đâu. Hơn nữa, hình như không chỉ có vậy, bọn họ còn giả mạo hoàng tộc muốn mưu đoạt tài sản của Tư Đồ gia, vậy là càng thêm tội rồi.

"Như vậy đi." Nếu đã là diễn kịch, thì không nên để mình hấn diễn, không kéo bọn họ xuống nước thì đúng là có lỗi với mình.

"Vâng?"

"Vương thống lĩnh, người qua gọi mấy người trong quán trà đối diện đi." Hắn đã hỗ trợ diễn gần xong rồi, cuối cùng, đương nhiên liền giao cho mấy người kia tự diễn.

"Đây là....." Vương thống lĩnh nghĩ mãi không ra, vì sao Vương gia lại ra lệnh như thế.

"Bảo người đi gọi thì ra gọi người tiến vào đi, lẩm lờn như vậy làm gì!" Lý Hạo hơi hí hửng, sắc mặt lạnh lẽo, dọa Vương thống lĩnh vội vàng chạy ra bên ngoài, không dám trì hoãn.

Mà trong lúc đợi Vương thống lĩnh đưa người vào, đại sảnh im ắng như tờ, không ai nói chuyện.

Lý Hạo không nói lời nào là vì lười nói với những người này, nói cách khác, hắn vốn khinh thường nói chuyện với những người này.

Quân gia Hà im lặng chờ đợi, đợi Vương gia có thể đòi lại công bằng cho lão gia nhà bọn họ hay không.

Lý Tam Khoa không nói lời nào, đương nhiên cũng vì chờ đợi, đồng thời là bị dọa thối, đầu óc ngưng trệ, không biết phải làm sao, những quý khách ngày thường đã bay biến đâu mất.

Lý Phiên Phiên càng không cần phải nói, bình thường nàng ta cũng chỉ biết vâng lệnh ca ca làm việc, tới thời khắc mấu chốt, nàng ta càng chẳng làm nổi chuyện gì.

Mộng Vân không nói lời nào thì càng dễ hiểu, vì trong lòng nàng ta bị kinh hãi còn hơn mấy người khác.

Mộng Vân vẫn cho rằng Ngọc Tuyết Phù đã chết, ít nhất là hơn hai mấy năm qua, chẳng có chút tin tức nào của Ngọc Tuyết Phù cả, ngay cả Ngọc Tuyết Lâm là muội muội ruột cũng không có tí tin tức nào. Nào ngờ nàng chẳng những giả cho một vị Vương gia mà còn sống nữa, đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mộng Vân.

Quả thực chính là ăn trộm gà bắt thành, còn mất nắm gạo rồi!

Đội Vương thống lĩnh tiến vào, mang người vào chỉ có phu thê Tư Đồ Chính Không và Vân Chi Kỳ, còn Vân Mộng Khởi và Tư Đồ Dương Lễ không hề theo vào.

Thấy người đi tới, đám người Mộng Vân càng thêm xác định là đại thế đã mất.

"Sao chỉ có ba người vậy, quý nha đầu kia đâu?" Nhìn trái nhìn phải cũng không thấy tiểu nha đầu đã lợi dụng hấn triệt để, không khỏi hiếu kỳ, hỏi. Sao nha đầu kia có thể bỏ lỡ màn kịch vui được, đây chính là thời điểm kết thúc đặc sắc nhất đấy.

"Khởi nhi không có ở đây sao?" Ngọc Tuyết Lâm khó hiểu, hỏi.

"Rõ ràng là huynh vào nhà chưa được bao lâu, con bé đã vào theo rồi mà."

"Không có đâu." Hấn cũng không có thấy Vân Mộng Khởi.

Vân Chi Kỳ liếc nhìn trên xà ngang ở bên phải, liền thi triển khinh công, nhẹ nhàng nhảy lên, vươn tay kéo một người, lại nhảy xuống.

Thì ra, Vân Mộng Khởi đã sớm dùng khinh công, lặng yên không một tiếng động trốn trên xà ngang ở đại sảnh xem kịch vui, đương nhiên, Tư Đồ Dương Lễ nhất định là ở cùng nàng rồi.

Trước tiên, chưa nói đến chuyện Vân Mộng Khởi có để hấn rời khỏi tầm mắt nàng hay không, chỉ nói riêng Tư Đồ Dương Lễ, hấn sẽ không để Vân Mộng Khởi rời khỏi hấn, thậm chí là rời khỏi tầm mắt hấn. Hấn không muốn lại trải qua những tháng ngày không có nàng ở bên nữa, đó thật sự là quá khó sống.

"Hóa ra, quý nha đầu này đã sớm trốn ở phía trên rồi." Chẳng trách hấn luôn có cảm giác bị ai đó nhìn trộm, cứ nghĩ là hấn bị ảo giác, hóa ra chẳng phải là ảo giác nào cả.

Vân Mộng Khởi còn cười hi hi, giơ ngón tay cái lên với Lý Hạo, nói: "Vương gia, ngài thật sự có tài năng diễn trò thiên bẩm mà." Hấn diễn vai Ác Vương gia, đúng là có mấy phần thú vị, làm cho nàng muốn bật cười to.

Học bộ dạng của nàng, Tư Đồ Dương Lễ cũng giơ ngón tay cái lên với Vương gia.

Lý Hạo tức giận trừng hai người một, nói: "Lời còn nói đâu có giống như đang khích lệ ta." Trái lại, như là châm chọc hấn vậy.

"Sao có thể chứ, con rõ ràng đang khen ngài diễn tốt mà." Nhất định là tai hấn có vấn đề, mới nghe không hiểu. Song, nàng chỉ nên nghĩ thầm những lời này ở trong lòng thôi, miễn cho nói ra lại tổn thương trái tim tôn quý của Vương gia.

Ngọc Tuyết Lâm quay đầu, đã nhìn thấy Mộng Vân và huynh muội Lý gia đứng chung một chỗ, trong mắt nàng lập tức hiện lên vài phần không dám tin và thương tâm, hỏi: "Sư tỷ Mộng Vân, không ngờ, thật sự là tỷ."

Nàng và tỷ tỷ đều rất cảm tạ sư tỷ vì đã quan tâm đến các nàng, lúc biết tin sư tỷ đã chết còn thương tâm trong một thời gian dài, không ngờ, sư tỷ lại là đầu sỏ làm tổn thương các nàng.

"... ..." Mộng Vân chỉ lạnh lùng nhìn Ngọc Tuyết Lâm một, trong mắt không phải là vẻ vui sướng khi trùng phùng mà tràn đầy oán hận, căm thù đến tận xương tủy.

"Sư tỷ, tại sao tỷ phải làm như vậy?" Nàng hoàn toàn không nhớ nổi nàng và tỷ tỷ đã làm chuyện gì mà khiến sư tỷ căm hận như thế. Nàng thực sự không nghĩ ra, sự hận thù trong mắt sư tỷ là do đâu mà có.

Cũng không biết là do nàng ta không muốn trả lời hay vì lý do khác, đối với câu hỏi của Ngọc Tuyết Lâm, nàng ta không đáp một chữ.

Cho dù Mộng Vân không trả lời mình thì Ngọc Tuyết Lâm vẫn muốn hỏi hết những nghi ngờ trong lòng, nếu không, nàng sợ mình sẽ bị những nghi ngờ đó đim chết.

"Sư tỷ, ta thực sự không rõ, vì sao tỷ lại hận chúng ta đến vậy? Chúng ta đâu có làm chuyện gì có lỗi với tỷ chứ!" Các nàng chưa từng làm chuyện gì sai trái với nàng ta, ngược lại còn rất tôn kính nàng ta mà. Nàng thực sự không nghĩ ra.

Rốt cuộc, Mộng Vân cũng mở miệng đáp: "Gi, cái gì gọi là không làm chuyện gì có lỗi với ta! Sự tồn tại của các người đã đắc tội với ta rồi!" Nói cách khác, mặc kệ các nàng có làm gì hay không, sự tồn tại của hai nàng đã là một lỗi lầm rồi.

"Người có bị bệnh không?" Mặc kệ tính tình có tốt đến đâu, chỉ cần là chuyện có liên quan đến ái thể mình, Tư Đồ Chính Không đều sẽ nổi khùng.

Cái gì gọi là sự tồn tại của hai người đã đắc tội với nàng ta, hấn thấy do đâu nàng ta có vấn đề mới đúng.

"Tướng công" Ngọc Tuyết Lâm giữ hấn lại, tránh cho hấn không nhận được sẽ xông lên đánh người.

Đứng thấy bình thường Tư Đồ Chính Không đều hiền lành mà lắm tướng, khi hấn tức giận lên cũng nguy đó. Kể từ khi nàng quen hấn cho đến nay, hấn mới tức giận đúng một lần, nhưng đủ khiến nàng khắc sâu trong tâm trí. Kể từ đó, nàng đã thâm hạ quyết tâm, tuyệt đối, tuyệt đối không để cho hấn tức

giận, nếu không, hậu quả sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

"Nàng đừng quan tâm đến kẻ điên, ta thấy là trong lòng nàng ta có bệnh đó." Ôm ái thê vào lòng che chở, thuận tiện an ủi nàng.

Mười mấy năm qua, hần đương nhiên biết nương tử luôn luôn nhớ mãi không quên vị sư tỷ này, ba năm thỉnh thoảng nhắc tới, vẫn luôn tiếc hận vì nàng ta mất sớm, còn nói nếu nàng ta còn sống thì gì nữa. Nghĩ thấy một tấm chân tình của nàng lại đổi lấy kết quả như thế, cho dù nàng không tức giận thì người tướng công như hần sẽ cảm thấy phần nộ.

"Ta cũng thấy vậy, nữ nhân kia đúng là bị bệnh rồi." Lý Hạo nâng một tay chống cằm, ánh mắt lại lạnh đi mấy phần. Ai bảo mục điên kia còn nói sự tồn tại của ái phi hần là một loại tội lỗi, theo ý hần thì nàng ta mới là căn nguyên của tội ác.

Vân Chi Kỳ thì đi tìm chỗ ngồi, bảo quán gia Hà đi pha mấy chén trà, hần cũng thoải mái ngồi xem kịch vui. Dù sao, hình như hần cũng không phải làm gì, hần ngồi xem diễn cho vui vậy.

Vân Mộng Khởi cũng kéo Tư Đồ Dương Lễ đi tìm chỗ để ngồi xuống, đồng thời, nàng vẫn không quên dạy bảo hần.

"Nhìn kỹ nhé, về sau nhìn thấy nữ nhân có vẻ mặt ác độc thế này, nhất định phải tránh rất xa, tuyệt đối không nên tới gần, để tránh bị lây bệnh xấu, vậy sẽ phiền toái đấy." Tay nàng quang minh chính đại chỉ vào Mộng Vân, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tư Đồ Dương Lễ.

Sau khi Tư Đồ Dương Lễ nhìn theo ngón tay của nàng, thấy rõ người nàng muốn nói là ai, hần rất ngoan ngoãn gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

"Biểu ca.... .." Lý Phiên Phiên thấy Tư Đồ Dương Lễ ngốc nghếch kia cũng ở đây, liền muốn lợi dụng hần để thoát khỏi thế cục bất lợi.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, nếu như Tư Đồ Dương Lễ thật sự âm ỷ lên thì phu thê Tư Đồ đánh phải theo hần thôi. Chỉ cần hần chịu mở miệng bảo vệ bọn họ thì bọn họ liền có hi vọng.

"Dương Lễ, chàng biết nàng ta sao?" Trong khoảng thời gian này, nàng dạy bảo hần cũng đâu phải làm màu, nàng tin tưởng hần tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch giống như trước kia, bị nàng ta lợi dụng.

Hần gật gù tỏ vẻ quen biết, lúc Lý Phiên Phiên đang cảm thấy vui mừng, lại bị câu nói kế tiếp của hần đánh vào địa ngục.

"Quen biết, nàng ta là người xấu."

Người quen biết Tư Đồ Dương Lễ đều hiểu rõ, một khi hần nhận định ai đó là xấu xa thì sẽ rất khó xoay chuyển. Nói cách khác, nếu như Lý Phiên Phiên còn muốn lợi dụng hần giống như trước, chính là chuyện viển vông.

"Biểu ca, huynh.... .." Tại sao có thể như vậy? Trước đây, khi nhìn thấy mình, không phải hần đều vui mừng chạy vọt tới bên nàng ta sao? Lúc trước, không phải còn âm ỉ muốn thành thân với nàng ta sao? Sao mới qua một đoạn thời gian ngắn, hần đã thay đổi lớn vậy chứ?

"Xin lỗi, xin cho ta nói một lời." Vân Mộng Khởi nâng tay ngăn Lý Phiên Phiên cứ liên tục gọi biểu ca, biểu ca.

"Nếu Vương gia đã nói không biết các ngươi, vậy các ngươi cũng chẳng còn là biểu ca, biểu muội gì của Dương Lễ nữa, xin đừng ở đây nhận loạn thân thích. Hơn nữa, chúng ta không thể chứa nổi những kẻ muốn đoạt tài sản mà sát hại thân thích như các ngươi đâu." Đã nói không thể nhận loạn người thân mà, để tránh cho mất mạng lúc nào cũng chẳng biết nữa, thật sự là quá nguy hiểm.

"Ngươi....." Đối với sự nhanh nhẹn nhanh miệng của Vân Mộng Khởi, Lý Phiên Phiên thật không biết nên phản bác thế nào.

"Kẻ điên? Ngươi dám gọi ta là kẻ điên!" Im lặng hồi lâu, Mộng Vân đột nhiên rít gào như kẻ điên, bộ dạng kia muốn dữ tợn bao nhiêu là có bấy nhiêu, cũng có thể nói là muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

"Ngươi vốn chính là kẻ điên, còn cần người khác nói ra à?" Vân Mộng Khởi không sợ chết tiếp tục kích thích Mộng Vân, không hề sợ Mộng Vân sẽ làm ra hành động quá khích gì.

"Nha đầu chết tiệt kia, câm miệng cho ta!" Mộng Vân hận không thể xông lên phía trước, xé rách miệng Vân Mộng Khởi.

"Ta nói đấy, lão thái bà đáng ghét, không, phải nói là kẻ điên thì nên câm miệng mới đúng." So tài cãi nhau và mắng chửi người, nàng há có thể thua à, thật là!

Có lẽ nàng không có những bản lĩnh khác, nhưng bản lĩnh chọc người tức chết không đền mạng thì chẳng có mấy ai so được với nàng. Hơn nữa, ca ca vẫn an vị ở bên cạnh, nàng chẳng hề lo sợ chút nào.

Mộng Vân trừng nàng một, không biết tìm kiếm gì ở trong vạt áo trước ngực, đoán chừng là không có gì tốt. Quả nhiên.... ..

"Ngươi nói ta là kẻ điên, ta liền điên cho ngươi xem, ta muốn tất cả các ngươi phải chết cùng ta!" Không đợi người ta thấy rõ vật trong tay mình, nàng ta liền dùng sức ném vật ở trong tay xuống đất, sương mù lập tức dày đặc, làm cho người ta không thấy rõ mọi thứ trước mắt.

"Nghĩa mẫu, ngài ném vật gì thế?"

"Nghĩa mẫu, ngài làm gì đó? Thực sự phát điên rồi phải không?"

Huỳnh muội Lý gia bị hù dọa không nhẹ, chỉ sợ bản thân thật sự phải dùng cả tính mạng của tuổi trẻ đi theo nàng ta. Kỳ thực, sự lo lắng của bọn họ là dư thừa, chỉ dựa vào chuyện bọn họ dám giả mạo hoàng tộc, bọn họ đã phải trả bằng sinh mạng tuổi trẻ rồi.

"Nuốt cái này đi." Chỉ thấy Mộng Vân đưa hai viên thuốc màu đỏ cho bọn họ, bảo bọn họ nuốt vào.

Tiếp nhận viên thuốc, cả hai chẳng hề nghĩ ngợi liền nuốt xuống. Không cần Mộng Vân nói rõ ràng, bọn họ cũng đoán được, thứ nàng ta vừa ném xuống là có độc, thứ bọn họ nuốt vào đương nhiên là thuốc giải.

Đội sương mù tan đi, Mộng Vân vốn cho rằng sẽ thấy những người khác đau đớn ngã xuống đất, nào ngờ, bọn họ vẫn còn ngồi, vẫn đang đứng, nói chung là chẳng bị sao hết.

"Sao các ngươi không có việc gì chứ?" Mộng Vân không dám tin, độc của mình lại vô dụng.

"Lão thái bà, về phần dùng độc này, bà lại chẳng biết xấu hổ mà muốn 'múa riu qua mắt thợ' ở trước mặt ta, cũng không sợ mất thể diện nhì." Nàng còn tưởng nàng ta sẽ ném thứ gì kinh khủng hơn chứ, kết quả chỉ là viên độc được nhỏ nhỏ, thực sự là không thú vị.

Ngay lúc Mộng Vân ném viên độc được xuống, nàng cũng dùng khinh công để cho từng người nuốt vào viên thuốc giải bí truyền của mình rồi. Không phải nàng tự hào gì, thuốc giải của nàng tuyệt đối tốt hơn của nàng ta.

Từ ngày đầu tiên biết Tư Đồ Dương Lễ bị trúng độc, nàng liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc đặc biệt, hiện tại vừa khéo được phát huy công dụng rồi. Hơn nữa, viên thuốc giải vạn năng này chẳng những giải được bách độc, mà còn cường kiện thân thể, uống vào tuyệt đối không gây hại cho cơ thể. Về phương diện này, là vì suy nghĩ tới tình huống thân thể của Tư Đồ Dương Lễ mà đặc biệt bảo chế.

Tục ngữ nói: thuốc có ba phần độc, coi như là thuốc giải thì vẫn sẽ gây ra kích thích và thương hại với thân thể, vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho thân thể của Tư Đồ Dương Lễ, nên nàng đương nhiên phải ra sức xử lý cẩn thận mới được.

"Ngươi!"

"Này, Vương gia đại nhân, nếu ngài không muốn xử lý, ta sẽ cáo trạng với ái phi của ngài." Vốn đã giải quyết xong mọi chuyện nhưng hấn vẫn ngoan cố không chịu hạ lệnh bắt ba người kia lại, còn làm ra nhiều chuyện như vậy, thực sự là phiền toái.

"Hả?"

Vừa nghe thấy Vân Mộng Khởi muốn cáo trạng với Ngọc Tuyết Phù, tinh thần hấn lập tức rung lên, không dám biểu hiện cả lo sợ nữa. Bởi vì Ngọc Tuyết Phù trúng kịch độc, thân thể luôn không tốt, hấn chẳng sợ gì, chỉ sợ nàng thương tâm khổ sở. Vân Mộng Khởi vừa uy hiếp, vừa khéo đập trúng vào chỗ hiểm của hấn.

"Thật là, nha đầu xấu xa, uy hiếp lão nhân mà chẳng ngượng ngùng gì cả." Miệng thì vừa oán trách, vừa kêu Vương thống lĩnh dẫn Ngự Lâm quân tiến vào, dẫn người đi, chờ đợi thẩm tra xử lý.

Một vụ án giết người đoạt của cứ như vậy mà kết thúc một cách khó hiểu dưới sự làm bừa làm càn của một đám người. Huỳnh muội Lý Gia và Mộng Vân đã bị Ngự Lâm quân bắt đi.

Sự tình xong xuôi, nên về nhà, Lý Hạo đứng lên chuẩn bị trở về vương phủ, mà Vân Chi Kỳ kéo Vân Mộng Khởi cũng chuẩn bị trở về vương phủ. Bởi vì Lý Hạo đã tâu lên hoàng thượng, muốn nhận Vân Chi Kỳ làm nghĩa tử, để hấn kế thừa Thụy vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hứa Hẹn Vĩnh Viễn

Thấy Vân Chi Kỳ kéo Vân Mộng Khởi định rời đi, hiếm khi Tư Đồ Dương Lễ phản ứng kịp thời, vươn tay nắm lấy tay còn lại của nàng.

"Mộng Mộng."

"Mộng cái gì mà Mộng, Khởi nhì đã không còn quan hệ với các người nữa." Lúc trước, chuyện nạp thiếp hưu thê đã quá âm ỹ, lúc đó muội muội chịu uất ức, hấn không thể coi như chưa từng xảy ra mà để muội muội tiếp tục ở lại Tư Đồ gia.

"Này....." Ngọc Tuyết Lâm cũng muốn nói giúp nhì từ, thế nhưng, tình huống lúc đó.....Nàng thật sự không biết nên giải thích như thế nào giúp nhì từ cả.

"Ca ca Vân gia, lúc đó Tiểu Dương không có ý hưu thê đâu." Tư Đồ Chính Không mở miệng nói.

Lúc đó là chính Khởi nhi yêu cầu hưu thê, cũng không phải ý của Tiểu Dương, hơn nữa, Tiểu Dương còn chẳng biết gì cả mà. Hắn cứ tưởng lần này hai huynh muội họ nguyện ý giúp đỡ, hơn nữa, Khởi nhi cũng chủ động tìm Tiểu Dương về thì mọi chuyện đã xong rồi chứ.

"Tuy hắn không có ý hưu thê nhưng đã có ý nạp thiếp, con không thể để muội muội mình chia sẻ trượng phu với nữ nhân khác." Có lẽ, trong thời phong kiến này thì suy nghĩ của hắn rất kinh hãi thế tục, nhưng hắn không thể chấp nhận chuyện có rất nhiều người chỉ vì muốn nói dối tông đường mà nạp thiếp. Hắn sẽ không nạp thiếp, cũng không hi vọng muội muội mình trở thành người bị hại vì lễ giáo truyền thống.

"Kỳ thực, con cũng biết, Tiểu Dương hoàn toàn không biết nạp thiếp là gì, lúc đó, nó bị người ta kích động mà thôi." Đồi huynh muội Lý gia đáng chết kia, hại người ta thê thảm quá đi.

"Có lẽ hắn không hiểu, nhưng ngài có thể bảo đảm hắn sẽ không bị người ta kích động lần nữa, lại ảm ỉ muốn nạp thiếp không?" Ngộ nhờ ngày náo đó lại có thêm một Lý Phiên Phiên, có phải Tư Đồ Dương Lễ lại ảm ỉ muốn nạp thiếp, khiến Khởi nhi tổn thương thêm lần nữa không? Hắn không thể mạo hiểm như vậy.

Vấn đề của hắn, không ai có thể bảo đảm, bởi vì, cho dù bọn họ có bảo đảm, nhưng bản thân Tư Đồ Dương Lễ tựa như một quả bom hẹn giờ, không đoán được đâu.

"Ai cũng không thể bảo đảm, vậy sao hai người có thể kêu con yên tâm để muội muội ở lại chứ!"

Nói xong, hắn lại kéo Vân Mộng Khởi, chuẩn bị đi ra ngoài. Như phản ứng dây chuyền, một kéo một, coi như Vân Mộng Khởi không có kéo tay Tư Đồ Dương Lễ thì chính hắn cũng bị kéo đi vì đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Vân Chi Kỳ quay đầu lại, hơi tức giận trừng Tư Đồ Dương Lễ, vươn tay kéo tay Tư Đồ Dương Lễ ra khỏi bàn tay nhỏ bé của Vân Mộng Khởi, không cho hắn tiếp tục nắm tay muội muội mình.

"Mộng Mộng." Mặc dù bị kéo ra, nhưng Tư Đồ Dương Lễ vẫn không buông tha, tiếp tục giữ chặt nàng.

"Người làm gì thế?" Tên ngốc này thật khiến người ta phát hỏa mà.

"Mộng Mộng." Hắn toàn phớt lờ Vân Chi Kỳ, trong mắt, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến một mình Vân Mộng Khởi.

Lý Hạo cũng không vội rời đi, lúc trước để quý nha đầu kia lợi dụng đến diễn kịch cho nàng xem, hiện tại vừa khéo, nàng đành phải diễn một đoạn kịch đặc sắc cho hắn thưởng thức, hắn không xem thì thật lãng phí. Hắn lại ngồi xuống tiếp tục xem, không xem thì thật có lỗi với mình.

"Mộng cái gì mà Mộng, Tư Đồ Dương Lễ, ta nói với người....."

Nói cái quý gì chứ, Vân Chi Kỳ giống như nghĩ tới điều gì, đột nhiên im bật. Hắn vô thức nhớ đến, mặc kệ hắn có nói đạo lý to lớn gì với Tư Đồ Dương Lễ, coi như có nói cặn lời thì chưa chắc Tư Đồ Dương Lễ đã biết, vậy hắn thật sự muốn lãng phí nước bọt vậy sao? Đừng, hắn không ngốc vậy đâu.

"Mộng Mộng..." Tư Đồ Dương Lễ vẫn mặc kệ Vân Chi Kỳ, cũng không quan tâm rốt cuộc Vân Chi Kỳ muốn nói gì với mình, sự chú ý của hắn chỉ tập trung vào Vân Mộng Khởi.

Vân Chi Kỳ lập tức có cảm giác 'ngheh lời muốn ngược lên hỏi trời xanh', cuối cùng vẫn quyết định trao quyền định đoạt cho muội muội, để Vân Mộng Khởi tự xử lý Tư Đồ Dương Lễ.

"Khởi nhi, tự muội quyết định đi." Nói chuyện với Tư Đồ Dương Lễ thật sự quá mệt, nhưng Vân Chi Kỳ vẫn rất bội phục Tư Đồ Dương Lễ, ngay cả hắn to như vậy, đứng ngay bên cạnh nói chuyện với hắn ta, hắn ta cũng hoàn toàn phớt lờ, hắn thật sự cảm thấy Tư Đồ Dương Lễ rất lợi hại. Vân Chi Kỳ đi tới bên cạnh Lý Hạo, tìm cái ghế tựa rồi ngồi xuống.

"Ha ha, không ngờ cũng có chuyện con không làm được." Lý Hạo buồn cười nhìn ngẩn ngơ hắn mới nhận nuôi, hiếm khi nhìn thấy Vân Chi Kỳ khó xử, không cười nhạo một phen, đúng là xin lỗi bản thân.

Vân Chi Kỳ tặng cho hắn một lườm cháy sém, cũng không so đo với Lý Hạo.

Nhìn Tư Đồ Dương Lễ, bản thân Vân Mộng Khởi cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Giống như ca ca đã nói, nàng cũng không muốn chia sẻ tình yêu của trượng công với những nữ nhân khác, cũng không dám bảo đảm về sau sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa, nhưng nhìn hắn ý lại vào mình như thế, nàng thật sự không biết phải làm gì.

Nàng thích hắn sao? Điểm này, nàng có thể khẳng định, nàng vẫn thích hắn. Thế nhưng.....

"Dương Lễ..." Khó khăn mở miệng, nàng muốn nói rõ ràng với hắn, nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

"Ừ?" Nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng, Tư Đồ Dương Lễ cảm thấy khó hiểu, nghiêng đầu, mê mẩn nhìn nàng.

Quay đầu nhìn ca ca và phu thê Tư Đồ, sau đó nàng lật tay nắm lấy bàn tay Tư Đồ Dương Lễ, nói: "Ca ca, cha, nương, con và chàng nói chuyện riêng một chút." Nàng cũng cẩn thận suy nghĩ, xem nói thế nào để cho hần hiểu.

"Ừ, hai đứa nói chuyện kỹ đi." Phu thê Tư Đồ đương nhiên sẽ không phản đối lời của nàng, hơn nữa, còn là ước gì được vậy, bởi vì điều này cho thấy sự tình vẫn lật chuyển được. Đương nhiên, lần này phải dựa vào biểu hiện của nhi tử bảo bối rồi.

"Cũng tốt, bọn muội nói chuyện đi." Chỉ cần đừng kêu hần nói thì hần sẽ không có ý kiến. Hiện tại, hần cảm nhận sâu sắc rằng nói chuyện với Tư Đồ Dương Lễ rất là phiền phức, hần không có hứng thú thử nói chuyện với Tư Đồ Dương Lễ lần nữa đâu.

Dắt Tư Đồ Dương Lễ ra khỏi đại sảnh, nàng định đến bờ hồ trong đình hóng mát ở hậu viện ngồi xuống, từ từ nói rõ với hần. Về phần phải đi hay ở, cứ đợi nói xong xuôi rồi quyết định.

Tư Đồ Dương Lễ ngoan ngoãn để nàng kéo mình, im lặng đi theo phía sau nàng. Nói hần hiểu cũng tốt, không hiểu cũng tốt, nói chung, lúc này trong lòng hần luôn có âm thanh đang nhắc nhở hần, kêu hần đừng để Vân Mộng Khởi rời đi. Mặc dù hần không biết vì sao, nhưng hần đương nhiên muốn tuân theo ý nghĩ trong lòng, kiên quyết không chịu dễ dàng buông tay nàng.

"Con không đi theo à?" Lý Hạo còn tưởng rằng Vân Chi Kỳ sẽ lén lút theo sau nhưng không ngờ Vân Chi Kỳ lại ngồi bất động như núi, Lý Hạo thật sự tò mò hần đang suy nghĩ gì.

"Hôm nay ngài nói nhiều lời thừa quá." Giữ nguyên tác phong thích hợp, thưởng cho Lý Hạo một lườm cháy sém, hoàn toàn không để thân phận Vương gia tôn quý của hần vào mắt.

"Ta còn tưởng con bị luyện muội rất nghiêm trọng đó." Hóa ra cũng chỉ như trong tưởng tượng của hần thôi.

"Lại nói lời vô ích, cẩn thận con bỏ chạy, không kể thừa tước vị của ngài nữa." Ở trong mắt hần, tước vị Thụy vương kia còn không quan trọng bằng được tự do tự tại, nếu như không phải vì muốn ở gần chăm sóc muội muội, hần mới không hiếm lạ đâu.

Xem đi, coi như Vân Chi Kỳ không thừa nhận mình luyện muội, nhưng chỉ cần là người quen thì đều biết rõ. Ai bảo mỗi lần hần làm hay quyết định một chuyện đều suy nghĩ cho muội muội của hần trước chứ.

"Được, được, được, coi như ta sợ con." Xua xua tay tỏ vẻ mình chịu thua, mặc dù hần không quá để ý đến chuyện có hài tử để thừa kế tước vị, nhưng ái phi hần lại luôn tự trách vì không thể sinh nhi tử hay nữ nhi cho hần. Nếu như nói Vân Chi Kỳ là "Muội nô" điển hình, vậy hần chính là 'Thê nô' rất điển hình.

Phu thê Tư Đồ khôn khéo giữ mình không xen mồm vào cuộc trò chuyện của hai người, vốn Vân Chi Kỳ đã hơi bất mãn với bọn họ rồi, nếu như không cẩn thận chọc tức nó, nó liền đưa đầu tiên của mình đi thì bọn họ lỗ to.

Còn Vân Mộng Khởi dắt Tư Đồ Dương Lễ đi tới bờ hồ trong đình hóng mát ở hậu viện, đến bàn đá cảm thạch, hai người ngồi sang hai bên.

Vân Mộng Khởi nhìn hần, không biết đang suy nghĩ cái gì, cũng không nói lời nào, còn Tư Đồ Dương Lễ càng không có gì để nói, chỉ cần để hần luôn nhìn thấy Vân Mộng Khởi, hần liền hài lòng.

Hít sâu mấy hơi, nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý để nói chuyện với hần.

"Dương Lễ."

"Ừ?"

"Chàng biết nạp thiếp là gì không?"

Hần lắc lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

"Hai người chúng ta đã thành thân, chàng hiểu không?"

Hần gật gật đầu, đáp: "Biết rồi, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ." Ở trong lòng hần, định nghĩa của thành thân chính là hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

"Lúc này, nếu như chàng lại nói muốn thành thân với nữ tử khác, vậy gọi là nạp thiếp, hiểu chưa?" Nói đơn giản như thế, chắc hần có thể hiểu được.

Sau khi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Thế nhưng thiếp không thích, cũng không muốn chàng nạp thiếp, chàng hiểu chứ?"

"Vì sao không thích?" Vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vì sao Mộng Mộng không thích chứ? Hần nghĩ mãi không ra.

Nhìn hần, trong lòng nàng đang cân nhắc phải làm thế nào để hần hiểu được cảm thụ của mình. Trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định dùng cách giải thích đơn giản nhất.

"Thiếp nói thế này, nếu có nam nhân khác đến, cùng chàng chia sẻ tình cảm của thiếp, chàng có nguyện ý không?" Nếu như nàng nói như thế mà hắn vẫn không thể hiểu được tâm tình của nàng, vậy nàng đành buông tha. Dù sao tình yêu đơn phương cũng không phải tình yêu chân chính và lâu dài.

"Nam nhân khác?" Đầu óc lập tức xoay chuyển, nhưng nhìn vẻ mặt mờ mịt của hắn, đã biết hắn vẫn chưa hiểu rõ ý tứ của nàng.

"Chính là sau này thiếp không thể thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với chàng." Lần này chắc là hắn hiểu đi.

"Không được!" Vừa nghe nàng nói không thể thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ, Tư Đồ Dương Lễ lập tức từ chối rất to.

"Vậy chàng đã biết vì sao thiếp không muốn cho chàng nạp thiếp chưa?"

Lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, hình như hắn hơi hiểu ra.

"Là bởi vì Mộng Mộng không thể thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với ta sao?" Cho nên nàng mới không muốn sao?

"Có thể nói như vậy."

"Vậy ta không muốn nạp thiếp, ta muốn thời thời khắc khắc ở cùng Mộng Mộng."

Đối mặt với lời ước hẹn bất ngờ của hắn, nàng đột nhiên không biết phải đáp lại như thế nào. Đây đúng là lời ước hẹn mà nàng luôn muốn nghe kể từ sau chuyện lần trước, thế nhưng, khi nghe được, nàng lại cảm thấy hơi lúng túng.

"Mộng Mộng?" Sao đột nhiên lại im lặng thế? Chẳng lẽ...

"Ta nói sai, Mộng Mộng mất hứng hả?"

Nàng lắc đầu, đáp: "Thiếp không hề mất hứng." Có lẽ là rất vui sướng đi.

"Vậy ta không nạp thiếp, Mộng Mộng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta, đừng đi, có được không?" Nếu hắn đã hứa hẹn thì hắn cũng hi vọng nhận được đáp án của nàng.

"Chàng thực sự không nạp thiếp sao?" Ngộ nhớ lại xuất hiện một nữ tử đối xử rất tốt với hắn, tâm tư tiêu hải tử của hắn nổi lên, lại đột nhiên thay đổi nói muốn nạp thiếp, vậy nàng nên làm thế nào đây?

Hắn dùng sức gật gật đầu, đáp: "Thực sự." Chỉ cần có thể vĩnh viễn ở cùng với Mộng Mộng, hắn thực sự, thực sự không nạp thiếp.

"Vậy ngộ nhớ lại xuất hiện một nữ tử đối xử rất tốt với chàng thì sao?"

"Sẽ không." Hắn lắc đầu, tỏ vẻ không có loại chuyện này phát sinh.

"Làm sao chàng biết là không chứ?"

"Không có ai đối xử tốt với ta hơn Mộng Mộng." Tư Đồ Dương Lễ nói chắc như đinh đóng cột, cũng không biết hắn lấy sự tự tin này từ đâu ra nữa.

"... .." Nàng nhìn hắn, đột nhiên có chút cảm thán, cảm thán rốt cuộc hắn đã hiểu được nàng đối xử với hắn rất tốt.

"Vậy ngộ nhớ sẽ xuất hiện một nữ tử mà chàng rất thích thì sao?" Nói nàng suy nghĩ nhiều cũng được, nàng cũng phải hỏi rõ ràng, đây gọi là 'Một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng'.

"Sẽ không, ta sẽ không thích nữ tử khác." Hắn không có lòng tham, chỉ cần thích Mộng Mộng là được rồi.

"Thực sự?"

"Thực sự."

"..." Nhìn sự kiên định trong mắt hắn, trong lòng nàng dâng lên niềm cảm động, nàng đột nhiên có sự kích động, muốn ôm chặt hắn.

"Mộng Mộng?" Sao Mộng Mộng không nói gì chứ? Thật kỳ quái.

Nếu trong lòng đã nghĩ thế thì cứ hành động đi!

Nàng đứng lên, đi tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống. Nhìn nhất cử nhất động của nàng, mặc dù Tư Đồ Dương Lễ không biết nàng muốn làm gì, nhưng hắn vẫn lẳng lặng nhìn nàng, không nói gì cả. Vươn tay vòng qua eo hắn, dựa sát cả người vào trong ngực hắn.

"Mộng Mộng?" Đối với sự chủ động của nàng, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, rất tự giác vươn tay bế nàng lên ngồi trên bảp đùi mình.

Nàng an tĩnh ngồi trong ngực hắn, nói ra câu hứa hẹn với hắn: "Chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, thiếp sẽ không rời đi nữa."

Chương 51: Hưởng Thụ Cuộc Sống

Lúc Vân Chi Kỳ nhìn thấy Vân Mộng Khởi và Tư Đồ Dương Lễ nắm tay nhau đi ra, còn Tư Đồ Dương Lễ không thể che giấu vẻ mặt vui vẻ thì hắn đã hiểu rõ quyết định của muội muội mình. Mặc dù cảm thấy bất an, nhưng nếu như Khởi nhi đã có quyết định của chính mình, vậy hắn đành ủng hộ thôi.

"Muội xác định rồi sao?" Đây chính là một con đường rất vất vả, trước chưa nói đến tình hình thân thể của Tư Đồ Dương Lễ, chỉ nói đến chuyện quản lý một Tư Đồ gia lớn thế này cũng rất là mệt nhọc rồi.

"Vâng." Gật gật đầu, nếu mình đã lựa chọn ở lại, vậy nàng cũng chuẩn bị tốt tâm lý cho những chuyện xảy ra sau này rồi.

"Dù sao ta cũng ở trong kinh thành, ta tuyệt đối không cho phép những chuyện giống như lúc trước xảy ra nữa." Nghĩ đến chuyện hưu thê nạp thiếp lần trước, hắn liền phát hỏa. Nhưng nhìn thấy bộ dạng đó của Tư Đồ Dương Lễ, quả thực chính là không có chỗ phát hỏa, lúc này mới khiến hắn càng thêm phiền muộn.

Bàn tay nhỏ bé buông bàn tay của Tư Đồ Dương Lễ ra, đi tới bên cạnh ca ca, nàng kéo cánh tay hắn làm nũng: "Chỉ biết ca ca là tốt nhất mà." Nịnh nọt lúc thích hợp chính là vũ khí tốt nhất.

"Muội đó." Hết cách với nàng, đành sùng nịch chạm nhẹ một lên cái mũi nhỏ của nàng.

Đáng yêu, chu chu cái mũi nhỏ, nàng cười đến rất hạnh phúc.

Hai huynh muội đối thoại đã làm cho người ta đoán được mấy phần kết quả, nhưng phu thê Tư Đồ vẫn không yên lòng, kéo Tư Đồ Dương Lễ qua một bên, truy hỏi một phen.

"Tiểu Dương, Khởi nhi nói như thế nào?"

"Nói gì ạ?" Hắn không hiểu cha nương muốn hỏi cái gì, hơn nữa, sự chú ý của hắn đều dồn hết vào Vân Mộng Khởi, không hề để ý xem rốt cuộc cha nương hắn muốn hỏi cái gì.

"Khởi nhi có đi nữa không?" Thật cảm thán, đoán chừng trên thế gian này chỉ có Vân Mộng Khởi mới chịu được nhi tử. Nói chuyện với nó là một chuyện rất phiền phức.

"Vì sao Mộng Mộng muốn đi ạ?" Mộng Mộng rõ ràng đã nói là không rồi đi mà, vì sao còn muốn đi chứ?

Hắn hoàn toàn hiểu nhầm ý của cha nương hắn rồi. Song, bây giờ hắn đã biết Khởi nhi trong lời của cha nương chính là Mộng Mộng, đây cũng coi như là tiến bộ nhỉ?

Hơi ghen lời, nhưng Ngọc Tuyết Lâm vẫn dùng hết tính kiên nhẫn, tiếp tục nói: "Không ai nói Khởi nhi muốn đi mà."

"Vậy vì sao nương lại hỏi Mộng Mộng có đi nữa không?" Thật kỳ quái, rõ ràng chính là nương nói mà, vì sao giờ nương lại bảo không nói, thật sự là quá kỳ quái.

Nhìn chằm chằm hắn giống như nhìn kẻ quái dị, phu thê Tư Đồ đột nhiên có loại cảm giác chỉ biết câm nín.

"?"

Khó hiểu nhìn vẻ mặt kỳ quái của cha nương, Tư Đồ Dương Lễ cảm thấy rất thú vị, cũng nghiêng đầu, cố gắng học dáng vẻ của bọn họ.

"Tiểu Dương..." Tư Đồ Chính Không bắt đầu cảm thấy Vân Mộng Khởi thực sự rất rất giỏi, chẳng những có thể nói chuyện với nhi tử, mà còn nói rõ ràng đạo lý với nó, thật sự là quá lợi hại. Dù cho Tư Đồ Dương Lễ là nhi tử của bọn họ thì thỉnh thoảng bọn họ vẫn thấy rất vô lực với nó.

Ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, một người tức phụ tốt như vậy, coi như nhi tử ngốc không thể giữ con bé lại thì hắn sẽ nghĩ mọi cách để giữ con bé lại.

"Chuyện gì ạ?" Rất chăm chú nhìn cha, chờ xem cha hắn muốn nói gì.

"... .." Bị nhi tử dùng ánh mắt ngây thơ trong nhìn chằm chằm, Tư Đồ Chính Không cảm thấy có vài phần vô lực, đáp: "Ta và nương con nói là....."

Không đợi Tư Đồ Chính Không nói xong đã bị Vân Mộng Khởi đang chú ý đến tình huống bên này giải vây rồi. Nàng phát hiện vẻ mặt của phu thê Tư Đồ rất bất đắc dĩ, liền biết trong quá trình câu thông đã xuất hiện vấn đề, nàng đương nhiên là 'xả thân vì nghĩa' qua cứu bọn họ rồi.

"Cha, nương."

"A, Khởi nhi."

Phu thê Tư Đồ nhìn thấy nàng đi tới, hai mắt đột nhiên tỏa sáng giống như là nhìn thấy chúa cứu thế, khiến Vân Mộng Khởi không khỏi cảm buồn cười.

Ngọc Tuyết Lâm nghênh đón, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, trong nụ cười lộ ra ý lấy lòng, khiến cho Vân Mộng Khởi đột nhiên cảm thấy hơi lúng túng.

"Khởi nhi, có phải con sẽ không đi nữa đúng không?"

Lúc trước, Khởi nhi thừa dịp ban đêm đến tìm nàng, còn vô cùng kiên định yêu cầu nàng thay thế nhi tử ngọc của nàng viết tờ hưu thư, mỗi khi nghĩ tới, nàng luôn cảm thấy khổ sở. May mà, lúc đó Khởi nhi chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi những tổn thương do Tiểu Dương tạo thành nên chưa kịp có hưu thư đã rời đi, lúc này mới để bọn họ không mất đi một tức phụ ngoan hiền chân chính. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cảm thán, có lẽ Khởi nhi đã được định trước là tức phụ của nhà họ rồi.

"Vâng, đúng ạ." Biết cha nương lo lắng cái gì, nàng cũng không hề giấu giếm.

"Rất xin lỗi nương, con đã để ngài và cha lo lắng rồi."

"Hài tử ngọc." Vỗ vỗ tay Vân Mộng Khởi, chỉ cần nghe thấy hai người trẻ tuổi đã hòa hợp, coi như là bỏ thêm tâm tư thì cũng cảm thấy đáng giá.

"Đã không còn chuyện gì, vậy ta và Chi Kỳ đi trước đây." Mặc dù muốn xem kịch vui nhưng hắn vẫn rất lo lắng cho ái phi ở một mình trong vương phủ.

"Quý nha đầu, có chuyện gì thì bảo người đến vương phủ báo cho huynh biết." Ngoài miệng thì dặn như thế nhưng trong lòng hắn đã có tính toán khác. Hắn định sắp xếp vài người giúp hắn bảo vệ nàng thì mới an tâm, ngộ nhỡ có việc gì mà hắn không kịp chạy tới thì nàng vẫn tìm được người giúp.

"Cảm ơn ca ca." Cười cười nói lời cảm ơn ca ca, không khó để nhìn ra tâm tình của nàng tốt đến mức nào.

"Cảm ơn." Tư Đồ Dương Lễ đi tới bên cạnh nàng, vươn tay ôm nàng vào lòng, học dáng vẻ của nàng, cười và nói cảm ơn Vân Chi Kỳ.

Vân Chi Kỳ tức giận trừng Tư Đồ Dương Lễ, sau đó như nhớ ra cái gì, hùng hổ đi tới trước mặt Tư Đồ Dương Lễ, nâng tay xách cổ áo hắn, rất là hung ác cảnh cáo: "Tiểu tử ngọc, còn dám làm ra những chuyện khiến mọi người thương tâm, để xem ta trừng trị ngươi như thế nào."

"Ca ca!" Hành động của hắn khiến Vân Mộng Khởi không khỏi kinh hô.

"Chi Kỳ?" Không chỉ có Vân Mộng Khởi bị hù dọa, ngay cả vị Thụy Vương gia Lý Hạo cũng bị hành động bất ngờ của hắn hù dọa.

Phu thê Tư Đồ cũng kinh sợ, chỉ sợ Vân Chi Kỳ nhất thời mất khống chế mà đánh lên người nhi tử bảo bối của bọn họ.

Đáng tiếc, những người khác đều bị hù dọa, nhưng đương sự lại bày ra vẻ mặt mờ mịt, không biết vì sao Vân Chi Kỳ đột nhiên tức giận, còn túm cả người mình vào gần sát hắn.

"Hả?"

"Hừ." Tư Đồ Dương Lễ nghe không hiểu, những người khác nghe hiểu là được, chỉ cần đạt được hiệu quả như hắn mong muốn là xong.

Hắn nói xong, liền buông cổ áo của Tư Đồ Dương Lễ ra, phất tay áo rời đi trước tiên. Lý Hạo nhìn bóng lưng của Vân Chi Kỳ, buồn cười lắc lắc đầu, cũng rời đi theo.

Còn không thừa nhận chính mình luyến mọi người thái quá sao? Hừ hừ, bị hắn bắt được nhược điểm rồi. Song, Vân Chi Kỳ không thừa nhận cũng chẳng sao, trong lòng mọi người biết là được rồi.

Thấy Lý Hạo và Vân Chi Kỳ rời đi, Ngự lâm quân cũng áp giải Mộng Vân và huynh muội Lý gia rời đi. Tình tiết chuyển biến đột ngột, xem ra, trong khoảng thời gian tới, cư dân trong kinh thành lại có chuyện để bàn tán rồi.

"Khởi nhi, con và Tiểu Dương về phòng nghỉ ngơi một chút đi, những chuyện khác để xử lý sau." Trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người hắn là rất mệt mỏi, Tư Đồ Chính Không quyết định để mọi người nghỉ ngơi và hồi phục sức lực rồi lại xử lý những chuyện khác sau.

"Vâng, vậy cha nương, con và Dương Lễ xin cáo lui trước."

Vân Mộng Khởi không hề dãi dòng, kéo Tư Đồ Dương Lễ rời khỏi đại sảnh trước. Giống như cha đã nói, dù sao cũng đã xử lý xong sâu một trong Tư Đồ gia rồi, những việc khác cứ xử lý từ từ, không cần phải gấp gáp.

Đội hai tiểu bối rời đi, Tư Đồ Chính Không đi tới bên cạnh quán gia Hà, vỗ vỗ bả vai ông ta, nói cảm ơn.

Trải qua một loạt chuyện, hắn càng nhìn thấu người bên cạnh, ai mới là thật sự trung thành, ai chỉ là kẻ dối trá nịnh hót. Sau khi Tư Đồ gia trải qua trận mưu tài sát mệnh, đoạt lại gia sản này, đã tiến hành một cuộc 'thay máu' trong đám người phụ trách các sản nghiệp, hành động này đã khiến toàn bộ

thương giới khiếp sợ.

Dù sao thì sản nghiệp của Tư Đồ gia cũng rất lớn, có nhiều hiệu buôn trong khắp thành to, trấn nhỏ.

Tư Đồ Dương Lễ và Vân Mộng Khởi ở chung, lại khôi phục vẻ ngọt ngào trước đây, hai người có thể nói là 'cung không rời nò, nò không rời cung', thấy một người ắt có thêm một người.

Ba năm, thỉnh thoảng còn thấy được hai người dạo phố, chơi đùa khắp phố lớn, ngõ nhỏ trong kinh thành, đôi khi cả hai còn chạy tới Thụy vương phủ ở vài ngày.

Đương nhiên, dưới sự dốc lòng chăm sóc của Vân Mộng Khởi, một năm sau, tất cả độc trong người Ngọc Tuyết Phù và Tư Đồ Dương Lễ đều được thanh trừ sạch sẽ, thân thể còn càng ngày càng tốt. Chỉ là, mặc dù giải hết độc, nhưng tổn thương đã tạo thành thì không thể cứu vãn.

Ngọc Tuyết Phù bởi vì trong thân thể tích tụ độc tố nhiều năm, thân thể tổn thương nặng, cộng với tuổi tác tăng lên, nàng và Lý Hạo chẳng thể có hài tử được nữa. Còn Tư Đồ Dương Lễ, tuy rằng chẳng thể khôi phục trí lực, nhưng có thể thông qua kiên trì giáo dục để khôi phục đến trình độ khá hơn. Chỉ là, vẫn còn kém xa so với người bình thường.

Đối với chuyện Tư Đồ Dương Lễ không thể khôi phục trí lực, phu thê Tư Đồ vẫn cảm thấy khá thất vọng, nhưng ngẫm lại, nhi tử có thể sống thọ hơn là chuyện đủ để bọn họ vui mừng. Tương tượng không lâu sau có thể ôm tôn tử, hai người cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Đáng tiếc, bọn họ muốn ôm tôn tử, đành phải trải qua một chút đau khổ không nhỏ.

"Mộng Mộng!"

Sáng sớm hôm nay, Tư Đồ Dương Lễ lại bị cha nương đang sốt ruột muốn ôm tôn tử của hấn kêu qua, sau gần một canh giờ dẫn dắt từng bước, mới thả hấn đi. Cuối cùng hấn cũng thoát khỏi "Ma chướng" của cha nương, chuyện thứ nhất đương nhiên là tìm Vân Mộng Khởi, còn chuyện thứ hai là nhờ nàng 'chỉ dạy' những chỗ khó hiểu trong lời của cha nương.

Nếu như nói, Tư Đồ Dương Lễ là vật hy sinh đầu tiên cho nguyện vọng muốn ôm tôn tử của cha nương hấn, còn Vân Mộng Khởi tuyệt đối là vật hy sinh thứ hai. Dù sao, dựa vào quan hệ như trẻ sinh đôi liên thể của nàng và Tư Đồ Dương Lễ, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không thoát. Huống chi nàng còn tự sa đầu vào lưới, không muốn trốn tránh.

"Hôm nay hình như cha nương thả chàng khá sớm đấy." Ha ha, nàng cười nhìn người vợ vờ chạy đến bên cạnh mình, trêu ghẹo.

"Mới không còn sớm đâu." Hấn bĩu môi oán giận.

"Cha nương nói hoài nói hoài, vẫn không chịu để ta rời đi." Kỳ thật, phu thê Tư Đồ đã qua đây mấy lần, Tư Đồ Dương Lễ đã sớm không để ý hai người gọi nữa, chỉ vì Vân Mộng Khởi muốn hưởng thụ thời gian riêng tư nên cứ thích đẩy hấn vào hố lửa.

"Lại đây, uống một ngụm trà đi." Nàng đưa chén trà của mình cho hấn, cũng không quan tâm tiếng oán hận của hấn.

Ngồi xuống nhận lấy chén trà, ngoan ngoãn uống một ngụm trà, hấn mới tiếp tục ra sức cầu cứu.

"Mộng Mộng, lần sau cha nương gọi ta, ta không đi nữa nhé?"

Xem ra, coi như là kẻ ngốc, có kinh nghiệm bị "dẫn vật" cũng muốn từ chối.

"Không được." Nàng từ chối yêu cầu của hấn mà chẳng thêm nghĩ ngợi.

Vốn là, nếu như mỗi ngày cha nương không gọi hấn qua dạy dỗ một chút thì hai người bọn họ gần như là ở cạnh nhau suốt mười hai canh giờ. Đương nhiên, nàng đúng là rất hưởng thụ sự vui vẻ khi hai người ở cùng một chỗ, nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn muốn có chút riêng tư. Cho nên, vì chút riêng tư đó của nàng, hấn thân là tướng công đành vất vả chút rồi.

"Tại sao vậy?" Mắt hứn bĩu môi, trên mặt đầy vẻ hờn giận.

"Đúng rồi, hôm nay cha nương đã nói gì với chàng thế?" Nàng đúng là rất bội phục cha nương, mỗi ngày đều dùng những lời nói khác nhau để dạy hấn chuyện nói dối tông đường, còn không lặp lại nữa.

Cũng vì lời khác nhau nên mỗi ngày đều làm cho Tư Đồ Dương Lễ khó hiểu, có nghe cũng chẳng hiểu. Không biết nếu như cha nương biết được mỗi ngày họ lãng phí nhiều nước bọt như vậy mà Tư Đồ Dương Lễ vẫn như vẹt nghe sấm, không hiểu gì cả thì bọn họ có cảm thấy rất vô lực không.

"Không biết." Giận vì bị nàng từ chối, hấn cũng dối, không chịu ngoan ngoãn nói với nàng như bình thường.

"Được rồi, không biết thì thôi." Nàng chẳng thêm so đo, vốn là, nếu như không phải muốn dò đi sự chú ý của hấn thì nàng cũng chẳng muốn hỏi vấn đề này. Ai kêu mỗi ngày cha nương đều nói một vấn đề chứ, mặc dù lời không trùng lặp nhưng nội dung chủ yếu vẫn na ná như nhau.

"Vậy chàng có muốn ra ngoài chơi với thiếp không?" Cũng không sợ hấn hờn dỗi, dù sao thì nàng có rất nhiều cách khiến hấn nguôi giận.

"Muốn!"

Xem đi, hần tức giận được mấy giây nào, lại cười toét miệng muốn đi chơi cùng nàng rồi. Về phần cuộc sống như thế này sẽ kéo dài được bao lâu thì cứ chờ đến khi hai người họ chân chính động phòng và nàng mang thai tiểu bảo bảo đi.

Chỉ là, Vân Mộng Khởi hình như rất hưởng thụ cuộc sống như thế nên chưa thay đổi vội. Cho nên, phu thê Tư Đồ đành phải tiếp tục vất vả một khoảng thời gian rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ngoại Truyện: Mỹ Mãn

Hôm nay, Vân Chi Kỳ phụng mệnh muội muội, muốn hoàn thành một chuyện rất vĩ đại.

Là việc gì chứ? Đương nhiên là phải nghĩ cách dạy Tư Đồ Dương Lễ thế nào mới là động phòng chân chính.

Chuyện này giao cho người khác làm, đại thể cũng chỉ là nói miệng thôi, hơi lớn mật một chút thì đi mua mấy tờ xuân cung đồ, để Tư Đồ Dương Lễ tự mình nghiên cứu học tập, thế nhưng, giao cho Vân Chi Kỳ, kết quả lại có sự khác biệt rất lớn.

Khác biệt thế nào ư? Mọi người xem sẽ biết.

Chi có điều, đang nói hần đã dạy Tư Đồ Dương Lễ như thế nào, chúng ta phải nói đến Vân gia đại ca trước đã.

Lại nói, sau khi hần giúp muội muội giải quyết xong chuyện của Tư Đồ gia, vẫn ở trong Thụy vương phủ cùng phu thê Lý Hạo, hần thế nhưng được hưởng thụ đãi ngộ của thế tử nhà vương gia. Chi có điều, nói như vậy cũng không đúng, dù sao tất cả mọi người đều biết hần đã được kế thừa phong hào Thụy vương, nên hần phải được hưởng đãi ngộ của Vương gia.

Chuyện vốn đã được định đoạt, nhưng vì hần cảm thấy phiền phức nên cứ trì hoãn chưa kế thừa tước vị, cuối cùng vẫn do Thụy Vương gia Lý Hạo cưỡng ép và dụ dỗ, mới không cam tâm tình nguyện kế thừa tước vị vào nửa năm sau.

Kỳ thực, với trí thông minh và một thân võ công tuyệt thế này của hần, muốn đạt được thành tựu là khá dễ dàng, chỉ là, hần vừa khéo cũng có vài tật xấu giống muội muội bảo bối, đó chính là lười, trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không ngay cả chuyện lên châu cũng bị hần lược bỏ. May mà Thụy Vương tiền nhiệm vốn được hưởng vài đặc quyền nên hần mới không bị chất vấn.

Hần cũng giống như Vân Mộng Khởi, nếu như sự tình không liên quan trực tiếp đến mình thì hần đều lười hành động. Mà lần này, chuyện Vân Mộng Khởi nhờ hần giúp đỡ, đã không thể từ chối, hần đành cố gắng mà làm thôi.

Trước đó hần đã quy ước ba điều với Vân Mộng Khởi, một là không cho phép nàng đi theo, hai là muốn nàng nói chuyện riêng với Tư Đồ Dương Lễ, muốn Tư Đồ Dương Lễ phải nghe theo lệnh của hần, ba đương nhiên là muốn bắt Tư Đồ Dương Lễ ở lại vương phủ một đêm.

Bởi vì hần thật sự không muốn lãng phí quá nhiều nước bọt nên dĩ nhiên phải sắp xếp vài việc thật tốt trước mới được. Vân Mộng Khởi đương nhiên biết được ý định của ca ca mình, bởi vì đây là cách hữu hiệu nhất, nàng chẳng thể nói được gì, nhưng có một vài điều...

"Không cho phép những nữ nhân khác động vào Tư Đồ Dương Lễ!" Nàng không có yêu cầu khác chỉ có mỗi yêu cầu đó thôi.

"Đó là đương nhiên." Mặc kệ thế nào, hần cũng vẫn coi trọng tên ngọc kia, không cho hần chạm loạn vào nữ nhân khác. Dù sao quan sát là một chuyện, hành động thực tế lại là một chuyện khác mà.

"Nhớ là huynh đã đồng ý với muội đấy." Nàng không yên lòng, dặn dò lần nữa, tìm kiếm sự bảo đảm.

Sờ sờ đầu nàng, vì để cho muội muội yên tâm, hần không ngại đưa ra lời bảo đảm lần nữa: "Chuyện ca ca đã đáp ứng muội, đã từng không làm được chưa?" Thật là, cho dù không tin phu quân ngọc của mình thì cũng nên tin tưởng ca ca mình chứ.

Nhận được lời bảo đảm của Vân Chi Kỳ, ngay hôm đó Tư Đồ Dương Lễ bị Vân Chi Kỳ mang về Thụy Vương phủ, mãi đến hôm sau mới bị đuổi về Tư Đồ gia. May mà Vân Chi Kỳ đã có chuẩn bị trước, cho nên Tư Đồ Dương Lễ mới ngoan ngoãn ở lại vương phủ một ngày.

Về chuyện động phòng của hai người, đúng chiều tối hôm Tư Đồ Dương Lễ trở lại Tư Đồ gia, đã hoàn thành rồi. Thuận lợi như vậy khiến cho phu thê Tư Đồ luôn nghĩ hết cách để hai con động phòng mà luôn thất bại, tò mò không thôi.

Trải qua nhiều lần dò hỏi, mới chiếm được đáp án từ trong miệng Vân Chi Kỳ. Lúc nghe được đáp án, trong nháy mắt, phu thê Tư Đồ chỉ biết trợn mắt á khẩu, nhưng cũng không thể không nói, huynh muội Vân gia này thật đúng là 'kẻ tám lạng người nửa cân', đều đầy mưu ma chước quỷ.

Kỳ thật, cách của Vân Chi Kỳ rất đơn giản, chính là kéo Tư Đồ Dương Lễ đến thanh lâu, quan sát một chút, thân là nam nhân, bản năng tự nhiên cứ như vậy mà thông suốt.

Ba tháng sau, truyền ra tin tức Vân Mộng Khởi mang thai, thân phận và địa vị của nàng lại tăng thêm một bậc nữa. Thế nhưng, cho dù Tư Đồ Dương Lễ có làm cha thì trọng tâm của hắn vẫn chỉ ở trên người Vân Mộng Khởi, coi như hai người có hài tử thì cũng chẳng phân tán được lực chú ý của hắn.

Đáng thương cho Vân Mộng Khởi, kỳ thật, cho dù lúc chưa được làm nương thì nàng đã có một đứa trẻ rồi, quả thật là một vị nương đáng nương. Nàng phát hiện mình còn phải chăm sóc một đại hài tử nhiều hơn là tiểu hài tử do mình sinh ra nữa.

Hạnh phúc vẫn luôn lan tràn vô hạn ở giữa hai người, hi vọng bọn họ có thể mãi mãi hưởng thụ phần hạnh phúc đơn giản và thuần khiết này.

*****Hoàn*****

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Ngốc Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.